

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\CH\Christiane, F\Christiane_F-My děti ze stanice Zoo.pdb

PDB Name: My děti ze stanice Zoo
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.11.2006
Modification Date: 16.11.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

MY DĚTI ZE STANICE ZOO

Podle zpovědi
zachycené na magnetofonových páscích
zpracovali Kai Hermann a Horst Rieck
Christiane F.
WIR KINDER VON BAHNHOF ZOO
Nach Tonbandprotokollen aufgeschrieben
von Kai Hermann und Horst Rieck
Copyright © Stern - Magazin im Verlag
Gruner + Jahr AG und Co.,
Hamburg, 1981
All rights reserved,
Translation © Zuzana Soukupová, 1987, 1995.
ISBN 80 - 85954 - 18 - 4
PŘEDMLUVA

Když vyšly „My děti ze stanice ZOO“ před lety poprvé, byla tato společnost, co se drog týká, téměř panna. Pravda, bylo tu určité množství narkomanů, ale drogových „kšeftů“ bylo minimálně, relativně malá byla drogová kriminalita, ulice byla drogově bezpečná. Narkomani byli v podstatě samozásobiteli, asi jako zahrádkáři, někteří se téměř cítili obětmi režimu. Komunistický systém vlastně prováděl historicky výjimečný „protidrogový experiment“ jako vedlejší efekt (nevědomý, nechtěný) svého bytí. Bylo to v podstatě prosté — stačilo hlídat každého člověka, zařadit nesměnitelnost měny jejím znehodnocením a téměř znemožnit cestování na Západ. Berlín sedmdesátých až osmdesátých let byl pro nás exotická drogová záležitost, Heroin, kokain a další slavné světové drogy jsme znali jen z televizních detektivek a z knížek, jako je tato — a těch bylo málo.

Dnešní česká (či pražská, ústecká, ostravská...) realita je vlastně v této knize realitou tehdejšího Západního Berlína. Jen „děti“ jsou české. Jakoukoliv drogu si můžete koupit v mnoha klubech, diskotékách, hernách, zákoutích měst. Hodnoty společnosti, a tedy i jednotlivců, kvalita rodiny... to vše je až příliš podobné popisům z této knihy. Naše drogová cesta do Evropy proběhla rychle, spontánně a bez problémů. Vše zařídila neviditelná ruka trhu. Světový drogový trh, jehož obrát se dnes odhaduje až na devět set miliard dolarů ročně a který je pokládán za druhý největší (po zbraních), je čítankovým příkladem funkce ekonomických zákonitostí.

Vyspělé západní země shromáždily za uplynulá desetiletí dost praktických zkušeností o tom, jak se má společnost vyrovnat s drogovými problémy. Lépe se ví, co je přání, a co realita: svobodná společnost bez drog je iluzí, řešení represí je velmi drahou iluzí, rychlé prosazení „legalizace“ (a tím vypuštění ilegálních peněz ze systému) je iluzí. Ví se tedy již, co nefunguje, a tak se více mluví o prevenci, o snížení poptávky (demand reduction), o ochraně narkomanů před největšími zdravotními poškozeními (harm reduction) a o tom, co je výhodné či chrání občana, který nemá s drogami nic společného, před vysokými finančními náklady nebo drogou, kriminalitou (nemoralizující, pragmatické přístupy). Už se také ví, že hlavním problémem nejsou drogy, ale člověk. Toho sice lze zvnějšku uhlídat, ale je třeba obětovat svobodu jedince i společnosti a kruh se uzavře.

Potíž je také v tom, že kolem drog se živí příliš mnoho lidí. Policie, advokáti, soudy, bachaři, doktoři, scénáristé detektivek, komise, komise, komise... na jedné straně, výrobci, distributoři drog na straně druhé. Po světě denně cestují tisíce ilegálních obchodníků a pašeráků drog, stejně jako desítky tisíc legálních protidrogových úředníků, policistů, vědců, léčitelů... Politici prohlašují a slibují, ale předvolební a povolební zkoumání drogové reality se často liší. Mezi tím vším je vahou vlastní slabosti drcen narkoman a jeho neštěstím i jeho nejbližší. Věčná slepice, která snáší pro někoho zlatá vejce a páchá tím sebevraždu. Toxikomanie je z pohledu společnosti zločin, Narkoman je vrahem, ale i obětí. „Normální“ občan zívá, nadává, moralizuje, pláče, platí (pokud v tom „nejede“ jeho dítě).

Co s tím? Drogy a toxikomani budou zřejmě existovat vždy. Jde o to, aby předpokladů k tomu, že lidé drogám dlouhodobě podléhají, bylo co nejméně. Tedy prevence normálním životem. Společnost by měla svými hodnotami a způsobem bytí vytvářet co nejméně neúspěšných outsiderů, jednotlivců, rodin i etnik. Rodiče by měli s dětmi opravdu být, všichni by měli dostat dobré informace o spojení člověk — droga. Lze pomoci těm, kteří se s drogami zapletli, aby se jich vzdali, pokud chtějí a mohou. Lze pomoci těm, kteří se drog vzdát nechtějí, nebo nejsou schopni (například

substituční programy umožní podáváním čistých drog narkomanům získat čas, přežít a posléze se možná z drog dostat). Zaplat' pámbůh je drogová možnost jen jednou z možností, jak se pokusit překonat prázdnotu, úzkost, neurózu, neštěstí... či ďábla v sobě. Vlastně je drogami ve zdravé společnosti vážně ohrožena jen velmi malá část populace. My ostatní, takzvaní řádní občané, máme své domy, auta, kariéry, úspěch, peníze... a děti.

PhDr. Ivan Douda

ŽALOBA

Výňatky z obžalovacího spisu státního návladního u zemského soudu v Berlíně 27. července 1977

Žákyně Christiane Věra F. je obžalována, že jako mladistvá od 20. května 1976 nese odpovědnost za své činy. V Berlíně po 20. květnu 1976 pokračovala v získávání látek, respektive přípravků, které lze zahrnout pod ustanovení zákona o omamných látkách, bez potřebného povolení Spolkového zdravotního úřadu.

Obžalovaná od února 1976 užívá heroin. Vpichovala si - nejprve s přestávkami, později denně - přibližně čtvrtinu obvyklé dávky.

Od 20. května 1976 je podle trestního práva odpovědná za své činy.

Při dvou kontrolách 1. a 13. března 1977 byla obžalovaná kontrolována v hale stanice ZOO a na stanici podzemní dráhy Kurfurstendamm a zkontrolována. Měla u sebe 18 mg a 140,7 mg substance obsahující heroin. Mimoto byl 12. května 1977 nalezen u obžalované staniolový balíček, který obsahoval 62,4 mg substance obsahující heroin. Byly v ní nalezeny také předměty sloužící k užívání heroinu. Laboratorní vyšetření potvrdilo stopy heroinu na těchto předmětech. Také rozbor moči prokázal obsah morfinu. 12. května 1977 našla matka obžalované paní U. F. u své dcery 62,4 mg substance obsahující heroin a zaslala ji kriminální policii.

Ve své výpovědi obžalovaná uvedla, že od února 1976 užívá heroin. Mimoto od zimy 1976 získávala peníze na heroin prostitucí. Je třeba vyjít z toho, že obžalovaná stále pokračuje v užívání heroinu.

ROZSUDEK

Výňatky z rozsudku obvodního soudu v Neumünsteru 4. června 1978. Rozsudek ve jménu lidu

V trestní věci proti žákyni Christiane Věra F. pro přečin.

Obžalovaná je uznána vinnou pro pokračující získávání omamných látek související s jejich nepovoleným přechováváním. Rozhodnutí o trestu pro mladistvé je důvodné.

Odůvodnění: Obžalovaná procházela do svého třináctého roku normálním vývojem. Je nadprůměrně inteligentní, a tak si uvědomovala, že získávání heroinu je trestné. Existuje dostatek známek o tom, že obžalovaná již 20. května 1976 byla závislá na drogách (před dosažením věku trestní odpovědnosti). Tím se však nevylučuje ani její trestní odpovědnost, ani schopnost nést vinu. Obžalovaná v průběhu doby rozpoznala svou situaci a sama se snažila o detoxikaci. Byla tudíž schopná rozeznat nesprávnost svého jednání a podle toho se zachovat. Předpoklad pro budoucí vývoj je sice momentálně příznivý, i když nelze vyloučit, že u obžalované dojde k recidivě. Další vývoj obžalované musí být alespoň v nejbližší době pozorně sledován.

Bylo to děsně vzrušující. Matka celý dny pakovala kufry a bedny. Pochopila jsem, že nám začíná nový život.

Bylo mi právě šest a po přestěhování jsem měla jít do školy. Matka bez přestání pakovala, byla přitom čím dál nervóznější a já byla celý dny na statku u Volkelu. Čekala jsem u chléva na krávy, až se vrátily na dojení, krmila jsem prasata a slepice a vyváděla s ostatními dětmi na seníku. Nebo jsem si hrála s koťatama. Bylo tenkrát nádherný léto a já si to poprvé nějak uvědomovala.

Věděla jsem, že brzo odjedeme daleko odtud, do velikého města, který se jmenuje Berlín. Nejdřív tam odletěla matka, aby se postarala o byt. Moje malá sestra, já a táta jsme letěli za ní o několik tejdňů pozdějc. Já i sestra jsme letěly letadlem poprvé v životě. Bylo to všechno děsně napínavý.

Rodiče nám nádherně vyprávěli o obrovským bytě se šesti pokojema, ve kterým teď budeme bydlet. A taky o tom, jak budou vydělávat spoustu peněz. Matka říkala, že budeme mít celej jeden pokoj jen pro sebe. Chtěla nám do něho koupit hezkej nábytek. Úplně přesně nám popsala, jak bude náš pokoj vypadat. Dodneška si to pamatuju, protože jsem si ten pokoj nikdy nepřestala představovat. A čím jsem byla starší, tím byl v mý fantazii krásnější.

Taky jsem nikdy nezapomněla, jak ten byt vypadal, když jsem do něj poprvé vstoupila. Asi proto, že mi naháněl hrůzu. Byl velikej a prázdněj, měla jsem strach, že se v něm ztratím. Každý hlasitější slovo se tam nepřijemně rozlíhalo.

Trochu nábytku bylo jen ve třech pokojích. V dětském pokoji stály dvě postele a stará kredenc s našima hračkama. V druhým pokoji byla postel rodičů a v tom největším stál starej gauč a pár židlí. Tak jsme bydleli v Berlíně-Kreuzbergu, na nábřeží Paula Lincka.

Za několik dní jsem si troufla se svým kolem ven na ulici, kde si hrály děti, i když o něco starší než já. U nás na vesnici si starší děti vždycky hrály s menšíma a taky na ně přitom dávaly pozor. Ale děti před našim domem řekly: „Co tady chce to mřně?“ A sebraly mi kolo. Když mi ho konečně vrátily, byla jedna guma prázdná a blatník pohnutej.

Od otce jsem to za zničený kolo pořádně schytala. Pak už jsem na něm jezdila jen po našem šesti pokojovým bytě.

Ze třech pokojů měl bejt úřad. Rodiče si chtěli zařídit seznamovací kancelář. Ale psací stoly a křesla, o kterejch mluvili, nikdy nekoupili. A kredenc taky zůstala v dětském pokoji.

Jednoho dne naložili gauč, postele a kredenc na nákladák a odvezli to všechno k jednomu z věžáků v Gropiusstadtu.

Měli jsme tam v jedenáctém patře malej, dvaapůlpokojovej byt. Všechny ty krásný věci, o kterejch nám matka vyprávěla, by se do toho polovičního pokoje nikdy nevešly.

Gropiusstadt, to jsou věžáky pro pětatyřicet tisíc lidí a mezi nima trávníky a nákupní střediska. Zdálo se, že to sídliště vypadalo docela nově a udržovaně. Ale zblízka, když člověk stál mezi těma domama, bylo cejtit, jak to tam páchne po moči. Mohli za to psi a taky spousta dětí, který v Gropiusstadtu bydlely. Nejvíc to smrdělo na schodišti.

Mí rodiče nadávali na děti dělnický sebranky, že znečišťujou schodiště. Jenže ty děti za to většinou vůbec nemohly. To jsem poznala hned poprvé, když jsem si hrála venku a najednou se mi chtělo na záchod. Než přijel vejtah a než jsem se doslala do jedenáctýho poschodí, pustila jsem to do kalhot. Otec mě za to seřezal. A když se mi ještě párkrát nepodařilo dojet včas zezdola k nám do koupelny a dostala jsem nářez, dřepala jsem si zkrátka někam, kde na mě nebylo moc vidět. A protože z těch věžáků bylo vidět do každého kouta, schodiště bylo nejbezpečnější.

Tady v Gropiusstadtu jsem byla mezi dětma na ulici ta hloupá z vesnice. Neměla jsem hračky jako oni. Ani pistoli na vodu. Byla jsem jinak oblečená. Jinak jsem mluvila. A neuměla jsem hry, který si hrály. Ani jsem o ně nestála. V naší vesnici jsme jezdili na kolech do lesa k potoku s lávkou. Stavěli jsme tam hráze a vodní hrady. Někdy všichni společně, jindy třeba každé svůj hrad. A když jsme je pak bourali, tak jsme s tím taky všichni souhlasili a měli jsme z toho společnou legraci. Ani velitele jsme u nás na vesnici neměli. Každý z nás mohl přijít s návrhem, na co si budem hrát. Tak dlouho jsme se dohadovali, až jeden z nás zvítězil, a vůbec nic se nedělo, když starší ustoupili mladším. Byla to opravdická dětská demokracie.

V Gropiusstadtu, v našem bloku, byl jeden kluk velitel. Byl nejsilnější a měl nejkrásnější vodní pistoli. Často jsme si hrávali na lupiče. Ten kluk byl samozřejmě vždycky náčelník. A nejdůležitější pravidlo hry bylo v tom, že jsme museli dělat, co nám poručil.

Spíš než spolu jsme si hráli proti sobě. Šlo vlastně vždycky o to, nějak naštvat toho druhýho. Sebrat mu například novou hračku a rozbít ji. Cílem celý hry bylo zničit toho druhýho a získat tím pro sebe výhody, vybojovat si moc a dát to pak ostatním pořádně znát.

Dopláceli na to především ty nejslabší. Moje malá sestra byla dost drobná a taky trochu bázlivá. Byla v jednom kuse bita a já jí nemohla pomoci.

Začala jsem chodit do školy. Těšila jsem se tam. Rodiče mi řekli, že se musím ve škole slušně chovat a dělat jen to, co řekne pan učitel. Připadalo mi to samozřejmé. Na vesnici jsme my děti vždycky měly respekt před dospělýma. A já jsem si myslela, že ve škole bude učitel, kterýho budou muset poslouchat i ostatní děti.

Ale bylo to úplně jinak. Už po několika dnech pobíhaly některý děti při vyučování po třídě a hrály si na válku. Naše učitelka byla proti nim úplně bezmocná. Křičela pořád jen „Sednout!“ Ale oni vyváděli ještě víc a ostatní se tomu smáli. Už jako malý dítě jsem milovala zvířata. U nás doma jsme je měli všichni rádi. Byla jsem proto na naší rodinu pyšná. U žádnýho mýho kamaráda neměli tak rádi zvířata. Bylo mi líto dětí, kterejm rodiče nedovolili doma nic takovýho a taky jim nikdy žádný zvíře nekoupili.

To náš dvaapůlpokojovej byt byl v té době malá zoologická zahrada. Měla jsem čtyři myšky, dvě kočky, dva králíky, jednu andulku a Ajaxe, hnědou dogu, která se přistěhovala do Berlina spolu s náma.

Ajax spal na zemi vedle mý postele. Při spaní jsem měla vždycky jednu ruku puštěnou dolů, abych ho cejtla vedle sebe.

Seznámila jsem se na sídlišti s dětma, který měly taky psy.

S těma jsem si rozuměla docela dobře. Objevila jsem, že za Gropiusstadtem, v Rudowě, je ještě trochu volný příroda. Jezdili jsme tam s našima psama. Hráli jsme si na starých skládkách odpadků zasypaných hlínou. A psi si hráli s náma. Nejvíc nás bavilo stopování. Jeden z nás se vždycky schoval a pes musel najít svého pána. Můj Ajax měl nejlepší čich ze všech.

Jiný zvířata jsem s sebou brala na pískoviště, a někdy dokonce i do školy. Naše učitelka je předváděla při vyučování biologie. Některý učitel mi dokonce dovolili, abych měla ve škole Ajaxe. Až do zvonění na přestávku ležel bez hnutí vedle mý lavice.

Byla bych docela šťastná spolu se svejma zvířatama, kdyby nebylo čím dál těžší vyjít s mým otcem. Máma chodila do práce a otec seděl doma. Zřídil si seznamovací kancelář se jim nepodařilo. A otec teď čekal na nějaký jiný zaměstnání, který by se mu líbilo. Seděl v odřeném kresle a čekal a čím dál častěji dostával ty své šílený záchvaty vzteku.

Úkoly do školy se mnou dělávala matka, když se vrátila z práce. Dost dlouho mi trvalo, než jsem si přestala plíst písmena H a K. Jednou večer mi to matka s ohromnou trpělivostí vysvětlovala. Já jsem se ale vůbec nemohla soustředit na to, co mi říká, protože jsem viděla, jak to otce čím dál víc rozčiluje. Věděla jsem, co bude následovat: došel si do kuchyně pro smeták a seřezal mě s ním. Pak jsem mu měla vysvětlit rozdíl mezi H a K. Samozřejmě jsem se nezmohla ani na slovo, dostala jsem ještě jednou a pak jsem musela do postele.

Tak se mnou dělal úkoly on. Chtěl, abych se dobře učila, aby ze mě bylo něco lepšího. Jeho dědeček byl totiž děsně bohatěj. Měl dokonce na Východě tiskárnu a taky noviny. Po válce mu to v NDR všechno znárodnili. A otce teď děsně štvalo, že mi to ve škole nejde.

Byly večery, na který si pamatuju do všech podrobností. Jednou jsem měla malovat domečky do početního sešitu. Měly bejt šest čtverečků široký a čtyři čtverečky vysoký. Už jsem měla jeden hotovej, šlo mi to docela dobře, když si najednou vedle mě sednul otec. Zeptal se mě, odkud kam má bejt namalovanej další domeček. Ze samýho strachu jsem nebyla schopná spočítat čtverečky a zkusila jsem to uhodnout. Pokaždý, když jsem ukázala na špatnej čtvereček, mi jednu vlepil. Když už jsem jenom brečela a nedostala ze sebe jediný slovo, vstal od stolu a šel k fikus. Věděla jsem už, co to znamená. Vytáhnul z květináče bambusovou tyč, ke který byl fikus přivázaněj. A pak mi s ní zmlátil zadek, že by se z něj dala stáhnout kůže.

Dostávala jsem strach už i při jídle. Když jsem se pobryndala, hned jsem chytla pohlavěk. Když jsem něco převrhla, nařezal mi. Vůbec jsem se neodvažovala dotknout se své sklenice s mlíkem. A jen z toho děsného strachu se mi skoro při každém jídle podařilo něco provést.

Večer jsem se vždycky otce nevinným hlasem ptala, jestli nepůjde ven. Chodil poměrně často pryč, a to jsme si pak vždycky my tři ženský doma vydechly. Takový večery byly nádherný. Ale když se pak v noci vrátil, začínalo to všechno nanovo. Většinou měl něco vypít. Stačilo málo, a hned bylo zle. Třeba jen pár neuklizenejch hraček nebo nějaký pohozený oblečení. Otec vždycky říkal, že pořádek je to nejdůležitější v životě. A když v noci zahlídl něco neuklizeného, vytáhnul mě z postele a natlouk mi. Pak přišla na řadu sestra. Otec naházel naše věci na podlahu a nařídil, abysme je během pěti minut vzorně uklidily. To se nám většinou nepodařilo, a tak jsme dostaly ještě jednou.

Matka přitom obvykle stála ve dveřích a brečela. Málokdy se odvažila bránit nás, protože pak by uhořel i ji. Ajax mezi nás většinou skočil. Zoufale kňučel a měl smutný oči, když nás otec bil. Ten taky většinou přived otce k rozumu, protože on měl rád psy jako my všichni. Někdy sice na Ajaxe zařval, ale nikdy ho neuhodil.

Presto jsem ale otce měla ráda, a dokonce jsem si ho i vážila. Připadal mi lepší a mocnější než všichni ostatní otcové v domě. Zdálo se mi teda docela normální, že tak často rozdává rány. Ostatní děti v Gropiusstadtu to doma neměly jiný. Někdy chodily s pořádněma modřinama v obličeji a jejich mámy taky. Byli tam i takový otcové, který se povalovali opilí na ulici nebo na dětském hřišti. Tak strašně se můj otec nikdy neopil. Na sídlišti se taky stávalo, že z oken věžáků lítal ven nábytek, ženský volaly o pomoc a končilo to policií. Tak zlý to teda u nás nikdy nebylo.

Můj otec pořád matce vyčítal, že utrácí moc peněz. A přitom vydělávala ona. Když se někdy odvažila mu na to říct, že většina peněz padne na jeho pití, ženský a auto, už byl oheň na střeše.

To auto, Porsche, to byla fakticky otcova největší láska. Skoro každé den ho leštil, když zrovna nebylo v dílně kvůli nějaký opravě. Byl to nespíš jedinej Porsche v celém Gropiusstadtu. A můj táta byl určitě jedinej nezaměstnaný, kterej se vozil v Porsche.

Neměla jsem tenkrát samozřejmě ani ponětí, proč otec každou chvíli tak vybuchuje. Došlo mi to až pozdějc, když jsem se o něm někdy bavila s matkou. Časem jsem ho prokoukla. Prostě v životě nic nedokázal. Pořád chtěl nahoru, a pokaždý spadnul zpátky rovnou na zadek. Jeho otec jím proto pohrdal. Dědeček dokonce varoval mou matku, aby si takovýho budižkničemu nebrala. Měl s mým otcem nejdřív velký plány. Chtěl, aby jeho rodina zase dosáhla postavení, jaký měla předtím, než o všechno přišla v NDR.

Možná že kdyby nepotkal mou matku, stal by se otec třeba správcem na statku a choval by psy. Když se seznámili, právě se na správce statku učil. Matka otěhotněla, otec nechal učení, vzal si ji a pak jsem se narodila já. Takže mu prostě připadalo, že já a moje matka jsme vlastně zaviniły tu jeho věčnou smůlu. Ze všech jeho snů mu zbyl jen ten porsche a pár užvaněnejch kamarádů.

Nejenže svou rodinu nenáviděl, on ji zkrátka úplně zavrhnul.

Došlo to totiž tak daleko, že nikdo z jeho přátel nesměl vědět, že je ženatý a má děti. Když nás s ním někdy potkali jeho kamarádi nebo když se pro něj stavili u nás doma, musela jsem mu říkat „strýčku Richarde“. Byla jsem věčným bitím tak vytrénovaná, že jsem se nikdy nespletla. Dokud s námi byli cizí lidi, byl pro mě automaticky strejda.

Matka na tom byla zrovna tak. Nikdy nesměla před jeho kamarádama prozradit, že je jeho žena, a hlavně se nesměla chovat jako jeho žena. Myslím, že ji vždycky vydával za svou sestru.

Kamarádi mého otce byli mladší než on, Měli ještě život před sebou, nebo si to aspoň mysleli, Můj otec chtěl být jedním z nich. Chtěl být chlap, na kterýho ještě všechno čeká. A ne táta od rodiny, kterej má na krku ženskou a dva haranty a nedokáže je uživit. Tak nějak to bylo s mým otcem. Ale když mi bylo šest nebo osm, tak jsem to samozřejmě vůbec nechápala. Můj otec ve mně jenom utvrzoval pravidlo, který jsem už znala z ulice: bít, nebo být bit. Máma, která byla v životě taky mockrát bita, došla ke stejnému poznání. Pořád mi vtloukala do hlavy: „Nikdy si nic nezačíněj. Ale když už ti někdo něco udělá, tak mu to vrať. A pořádně.“ Sama to ale nikdy nedokázala.

Časem jsem se pravidla tý hry naučila: jeden má moc utlačovat a druhý se musí nechat. Ve škole jsem to zkoušela u těch nejslabších učitelů. Pořád jsem při vyučování něco vykřikovala. Ostatní se tomu smáli. A když jsem to začala dělat i přísnějším učitelům, začali si mě moji spolužáci vážit.

Naučila jsem se, jak se může člověk v Berlíně jedinej prosadit: pořád musí dělat ramena. A pokud možno nejširší ze všech. Pak si může hrát i na bosse. Potom, co jsem ve škole zabodovala se svou drzou pusou, zkusila jsem to i s pěstma. Nebyla jsem nijak moc silná, ale dokázala jsem se pořádně rozzuřit. A pak jsem přeprala i ty nejsilnější. Nakonec jsem se úplně těšila na to, až budu moct po vyučování před školou nařezat tomu, kdo mě ten den zrovna naštvál.

Většinou ani nedošlo na pěsti. Děti měly přede mnou zkrátka respekt.

Když mi bylo osm, strašně jsem si přála co nejrychlejc zestárnout, být dospělá jako můj otec a mít skutečnou moc nad ostatními. Už jsem měla vyzkoušený, jaké je to senační pocit.

Otec občas sehnal nějakou práci. Sice ne takovou, která by ho těšila, ale takovou, za kterou dostal dost peněz na ty své flámy a na porsche. A proto jsme bejvaly s mou o rok mladší sestrou často samy doma. Našla jsem si kamarádku, který bylo o dva roky víc než mně. Byla jsem pyšná, že mám starší přítelkyni. S ní jsem byla ještě silnější,

Skoro každé den jsme hrály s mou mladší sestrou hru, kterou jsme si vymyslely. Cestou ze školy jsme v popelnících a odpadkových koších hledaly špačky od cigaret. Pěkně jsme je narovnaly, strčily do pusy a bafaly. Sestra sice chtěla taky špačka, ale místo toho dostala přes prsty. A pak jsme jí poručily, aby udělala všechny domácí práce, který nám rodiče ten den uložili — mytí nádobí, utírání prachu a tak. S kamarádkou jsme popadly své kočárky s panenkama, zamkly za sebou byt a šly na procházku. Nechaly jsme sestru zavřenou tak dlouho, dokud neudělala všechno, co jsme jí nařídily.

V té době, když mi bylo osm nebo devět, zřídili v Rudowě jízďárnu s poníkama. Oplotili to tam a zabednili. Nejdřív nás

to děsně naštvalo, protože jsme tak přišli o poslední kousek volného místa, kde jsme mohli lítat s našima psama. Ale já jsem si pak s těma lidma z jízďárny začla docela dobře rozumět. Pomáhala jsem jim ve stáji a starala se o koně. Za to jsem si mohla několikrát v tejdně na chvilku zajezdit na koni. To bylo samozřejmě úplně senzační.

Milovala jsem koně a taky osla, který ho tam měli. Ale jízda na koni mě fascinovala ještě kvůli něčemu jinému. Mohla jsem znovu dokazovat svou sílu a moc. Kůň, na kterým jsem jela, byl silnější než já. Ale já jsem ho dokázala zkotit svou vůlí. A když jsem spadla, musela jsem zase nahoru. Tak dlouho, dokud mě kůň neposlechl.

Někdy mi na práci v jízďárně nezbyl čas. Pak jsem si musela tu svou čtvrthodinu v sedle zaplatit. Kapesný jsme dostávaly málokdy. A tak jsem začala dělat všelijaký malý podvody, například jsem si nechávala zálohy za lahve.

Asi tak v deseti jsem taky začala krást, v samoobsluhách. To, co jsem doma nedostala. Hlavně bonbony. Skoro všechny děti mohly jíst bonbony. Ale náš otec tvrdil, že se od nich kazej zuby.

V Gropiusstadtu se člověk docela automaticky naučil dělat to, co bylo zakázaný. Například byla zakázaná každá hra, která nás jen trochu bavila. Bylo tam vlastně zakázaný úplně všechno. V Gropiusstadlu stojí na každém rohu cedule. Takzvané parkový trávníky, který jsou mezi věžákama, to jsou trávníky obstavený cedulema. Většina těch cedulí zakazuje něco hlavně dětem.

Nápisy na nich jsem si pozdějc zapsala do deníku. První cedule byla už na vchodu do domu. Na schodišti a v okolí našeho věžáku se mohly děti vlastně jen plížit po špičkách. Hráť si, křičet, jezdit na kolečkovejch bruslích nebo na kole — zakázáno. V každém rohu trávníku stála cedule: „Nevstupovat na trávník“. Cedule byly před každým kouskem zeleně. Nikdy jsme si nemohly sednout se svejma panenkama na trávník. Pak tam byl ještě jeden takovej ubohej záhon růží a před ním zase cedule jak hrom: „Chráněná zeleň“. A pod tím byl uvedený paragraf, podle kterýho bude potrestanej každej, kdo se k těm chudinkám růžím jen přiblíží.

Takže jsme mohli bejt jen na hřišti. K několika věžákům patřilo vždycky jedno hřiště. Skládalo se z počuranýho písku, několika rozbíječů prolejšáček a samozřejmě z obrovský cedule. Byla důkladně zarámovaná železem a sklo, pod kterým byl nápis, chránily mříže, abysme ten kec nemohli zničit. Cedule obsahovala „Řád na hřišti“. Podle něj jsme měli hřiště „užívat k radosti a odpočinku“. Nemohli jsme si tam ale „odpočinout“, kdy bysme chtěli, protože se dále v řadě silně podtržený písmeny říkalo: „...v době od 8 do 13 hodin a od 15 do 19 hodin.“ Takže když jsme přišli ze školy, odpočívat se nesmělo.

Moje sestra a já bysme vlastně vůbec na hřiště nemohly, protože, jak hlásala cedule, směly si tam hrát děti „jen se souhlasem a za dozoru osob pověřených výchovou“. A navíc úplně potichu: „Ze zvláštních ohledů na ostatní obyvatele sídliště je třeba dodržovat v okolí domů klid.“ Míčem jsme si směli jen způsobně házet. Protože: „Míčové hry sportovního charakteru jsou zakázány.“ Takže žádná vybíjená, žádný fotbal. Hlavně kluci na tom byli špatně. Vybíjeli se pak na prolejšáčkách a lavičkách a samozřejmě na cedulích se zákazama. Muselo to stát pěkný prachy, opravovat pořád ty rozbitý cedule.

Dodržování zakázů hlídali domovní správci. Já si to u našeho rozlila dost brzo. Pár dní potom, co jsme se přestěhovali do Gropiusstadtu, mě to přestalo na hřišti z betonu a písku s malou plechovou skluzavkou bavit. Pak jsem tam ale přece jen našla něco zábavnýho. Kanalizační odpady v betonu, kterejma měla odtékat dešťová voda. Tenkrát se ještě daly mříže nad odpadem nadzdvihnout. Pozdějc je přidělali napevno. Se sestrou jsme vždycky nadzdvihly mříž a házely tam všelijaký smetí. Ale nacytal nás při tom správce a odtáhnul nás do kanceláře domovní správy. Tam jsme musely, bylo nám tenkrát pět a šest let, říct svůj jméno a adresu. Už jsme to docela uměly. Oznámili náš přestupek rodičům a otec měl zase jednou dobrý důvod k vejprasku. Tenkrát jsem vlastně pořádně nechápala, co je na tom tak špatnýho, když se uce odpad. Na vesnici jsme třeba na potoce vyváděli spoustu věcí, o kterejch dospělí vůbec nevěděli. Ale pomalu mi začínalo docházet, že v Gropiusstadtu se můžou hrát jen hry schválený dospělejma. To znamená klouzat se na skluzavce a hrabat se v písku. A že je nebezpečný mít při hře nějaký vlastní nápady.

Moje další setkání se správcem, na který se pamatuju, už bylo vážnější. To bylo tak. Šla jsem na procházku s Ajaxem a najednou mě napadlo, že bych mohla mamince natrhat kytky. U nás na vesnici jsem to dělávala skoro vždycky, když jsem šla ven. Ale mezi věžákama byly jen ty růže. Úplně jsem si rozpíchala prsty do krve, než se mi podařilo ulomit pár květů. Cedulí „Chráněná zeleň“ jsem si neuměla přečíst, a i kdyby, stejně bych jí nerozuměla.

Ale hned jsem pochopila, že jsem něco provedla, když jsem uviděla správce, jak se ke mně žene přes trávník, na kterej je „Vstup zakázán“, křičí a mává rukama. Dostala jsem z něj hroznej strach a vykřikla jsem: „Ajaxi, pozor!“

Můj Ajax hned přirozeně nastražil uši, zježily se mu chlupy na krku, ztuhl a díval se na správce tím nejohroživějším pohledem, jakej uměl. Ten rychle klusal přes trávník zpátky a odvážil se znovu řvát, teprve když už byl před vchodem do domu. Byla jsem ráda, že to tak dopadlo, ale kytky jsem radši schovala, protože mi bylo jasné, že jsem udělala něco zakázányho.

Když jsem přišla domů, volali už z domovní správy. Přej jsem ohrožovala správce psem, řekli. A tak místo pusy od maminky za kytičky jsem dostala na zadek od tatínka.

V létě bylo na sídlišti vedro k padnutí. Beton, asfalt a kámen, všechno se to sluncem rozpálilo a mezi domama byl nesnesitelný híc. Těch pár ubohejch stromů, který tam stály, se ani nezmohlo na stín a vítr tam taky nefoukal, zarazil se o věžáky. Nebylo tam koupaliště ani brouzdaliště pro děti. Jen vodotrysk uprostřed betonovýho náměstí. Někdy jsme si do něj vlezli a cákali po sobě. Bylo to samozřejmě zakázány, takže nás odtamtud zase vždycky brzo vyhnali.

Pak jsme přišli na to, že bysme mohli hrát kuličky. Ale kde najít v Gropiusstadtu místo na cvrknání kuliček? Na betonu, asfaltu a na trávnících, na který je vstup zakázán, to nešlo. Na pískovišti taky ne. Na kuličky je potřeba správně udupaná zem, ve který se dá udělat dílek. Nakonec jsme našli skoro ideální místo pod javorama. Aby se stromy úplně neudusily, nechali okolo nich kulatý otvory v asfaltu. Kruh okolo kmenu byl z pevný, čistý a hladce uhrabaný země.

Na kuličky jako dělaný.

Když jsme si tam ale udělali jamky, měli jsme v patách nejen správce, ale taky zahradníky. Chvíli nám nedali pokoj,

honili nás a vyhrožovali vším možným. Jednoho dne ale dostali naši pronásledovatelé dobrou nápad. Přestali půdu okolo stromu hladce uhrabávat a naopak ji nahrubo zryli. A bylo po kuličkách.

Když přišlo, jezdili jsme ve vstupních halách domů na kolečkových bruslích. Ty velké chodby byly úplně fantastické. Dole nebyly byty, takže jsme nemohli nikoho rušit. Párkrát jsme to vyzkoušeli a skutečně si nikdo nestěžoval. Až na ženu správce. Řekla, že poškrábeme bruslema podlahu. A zas z toho nic nebylo. Jen nářez od otce.

Když bylo osklivo, nestálo to v Gropiusstadtu za nic. Nikdo z nás si nesměl vzít kamarády domů. Dětský pokoje na to byly stejně moc malé. Tak jako my dvě i ostatní děti dostaly jen ten poloviční pokoj. Když přišlo, seděla jsem většinou u okna a vzpomínala, co jsme dřív za deště dělali. Třeba jsme vyřezávali. Na osklivý počasí jsme byli vždycky dobře připravení. Nasbírali jsme si v lese kousky dubový kůry a z ní jsme pak vyřezávali malé lodičky. A když už přišlo moc dlouho, tak jsme to nevydrželi, vytáhli jsme pláštěnky a šli jsme lodky vyzkoušet k potoku. Stavěli jsme jim přístavy a pořádali s nimi závody.

Potloukat se v dešti mezi věžákama, to nebyla žádná zábava. Museli jsme něco vymyslet. Něco, co by bylo děsně zakázané. A přišli jsme na to: na hru s vejtahama.

Hlavním účelem bylo zase potrápit ty druhé. To jsme popadli nějaký dítě, zavřeli ho do vejtahe a zmáčkli všechny knoflíky. Druhé vejtahe jsme zastavili. A ten chudák musel vykodrcat až nahoru se zastávkou v každém patře. Taký mi to párkrát udělali. Zrovna když jsem se vracela se psem a měla jsem být u večere. Stiskli všechny knoflíky a trvalo to zoufale dlouho, než jsme dojeli do jedenáctého patra. Ajax už byl z toho pěkně nervózní.

Oblíbený vtip byl zmáčknout všechny knoflíky tomu, kdo potřeboval na záchod. Nakonec se podělal ve vejtahe. Ještě obvyklejší bylo sebrat nějakému dítěti vařečku. Všechny malé děti chodily ven vždycky s vařečkou. Protože jen s dlouhou vařečkou jsme dosáhli na knoflíky ve vejtahe. Bez vařečky jsme byli úplně nahananí. Když jsem ji ztratila nebo mi ji někdo z dětí sebral, musela jsem vyšlapat těch jedenáct pater po svých. Protože jiní děti mi samozřejmě nepomohli a dospělí byli rádi, že jdu pěšky. Stejně si mysleli, že si chceme ve vejtahe jen hrát a rozbít ho.

Vejtahy byly skutečně často rozbité, samozřejmě naší vinou. Pořádali jsme v nich totiž taky bezvadný závody. Vejtahy sice jezdily pořád stejně rychle, ale bylo několik triků, jak se dalo ušetřit aspoň pár vteřin. Vnější dveře se musely rychle, ale moc opatrně zavřít. Protože když se prudce zabouchly, znova se pootevřely. Bezpečnostní dveře se zavíraly automaticky, ale když se jim trochu pomohlo rukou, zavřely se rychleji. A nebo se taky rozbily. Ve vejtahech závodech jsem byla docela dobrá.

Našich třináct pater nám brzo přestalo stačit. Mimoto nám byl domovník neustále v patách. V našem domě už pro nás byla půda moc horká. Ale vstup do jiných domů byl! Dětem přísně zakázané. Vlastně jsme se nemohli dovnitř vůbec dostat, protože jsme neměli klíče od domovních dveří. Ale vždycky jsme našli nějaký jiný vchod. Třeba takové ten široký na nábytek a jiný velký předměty. Byl sice vždycky zahrazený mříží, ale já přišla na to, jak tamtudy prolízt.

Nejdřív se musela prostrčit hlava. Byla to úplná věda, jak složitě se muselo otáčet hlavou, aby se dostala na druhou stranu. Tělo už se pak nějak protlačilo, jen tlustý s námi nemohli.

Našla jsem tak pro nás cestu do opravdového vejtahevého ráje. Do domu s dvaatřiceti poschodíma a s děsně rafinovaněma vejtahama. Tam jsme teprve objevili, co všechno se dá s nimi dělat. Nejvíce jsme si oblíbili hru na hopsání. Když jsme všichni najednou během jízdy povyskočili, vejtahe se zastavil. Bezpečnostní dveře se otevřely a někdy se taky zasekly a už nešly zavřít. Tahle skákavá jízda byla docela napínavá.

A pak jsme měli ještě jeden senzační trik: když se páčka nouzové brzdy nezmáčkla dolů, ale na stranu, zůstaly bezpečnostní dveře otevřené i během jízdy. Pak teprve bylo vidět, jak rychle kabina jede. V šíleném tempu se okolo nás řítily beton a jedny vejtahevé dveře za druhými.

Největší zkouškou odvahy bylo stisknutí poplašného knoflíku. Ozvalo se zazvonění a z mikrofonu hlas domovníka. Pak se muselo fofrem zdrhat. V domě s dvaatřiceti poschodíma jsme měli docela slušnou šanci domovníkovi utýct. Přestože na nás pořád někde číhal, chytil nás málokdy.

Když bylo špatné počasí, hráli jsme si ve sklepech. To bylo taky přísně zakázané. Podařilo se nám objevit cestu do věžákových sklepů. Každý nájemník tam měl jednu kóji z drátěného pletiva. Jenže to pletivo nešlo až ke stropu. Takže se mohlo horempřelízt. Hráli jsme si ve sklepech na schovávanou. „Totální schovávaná“ jsme tomu říkali. To znamenalo, že jsme mohli všude vlizt a schovat se tam. Bylo to děsně strašidelné. Už jenom všechny ty cizí krámy v sotva blikajícím světle. A k tomu ještě strach, že může někdo přijít. Tušili jsme, že děláme něco, co je vůbec nejvíce zakázané. A pak jsme si hráli taky na to, kdo najde v kóji nejbezvadnější věc. Hračky, různé krámy a šaty, který jsme si hned oblíbili. Nakonec jsme samozřejmě nevěděli, odkud jsme co vzali, takže jsme to zkrátka někam naházeli. Tu a tam jsme taky něco, co se nám moc líbilo, šlohl. Hned se samozřejmě rozkřiklo, že se někdo „vloupal“ do sklepa. Ale nás nikdy nenačapali. A tak jsme se úplně automaticky naučili, že to, co je dovolené, je děsná nuda, kdežto všechno zakázané je děsně zábavné.

Nákupní středisko, který bylo naproti našemu domu, bylo pro děti taky zakázaná zóna. Měli tam úplně posedlýho hlídače, který nás pořád honil. Nejvíce řádl, když jsem se přiblížila ke krámu se svým psem. Tvrdil, že za všechnu tu špínu okolo nákupního střediska můžeme my. Skutečně to tam bylo ohavné, když se člověk pořádně rozhlídl. Uvnitř byly obchody pěkné, moderní a vznešené. Ale kontejnery na odpady vzadu byly v jednom kuse přeplněné a smrděly. Šlapalo se tam v rozteklý zmrzlíně a psích hromádkách a kopalo do plechovek od piva a kokakoly.

Hlídač to musel vždycky večer uklízet. Žádný div, že celý den číhal na každého, kdo tam dělal svinstvo. Ale s lidma z obchodu, který sypali odpady vedle kontejnerů, nic nezmoh. A na opilce, který okolo sebe házeli plechovkami od piva, si zase netrouf. Báby se psama ho vždycky odbyly nějakou drzou odpovědí. A tak si svůj vztek vybíjel na dětech. Obchodech nás taky neviděli rádi. Když někdo z nás dostal kapesný anebo prostě někde sehnal prachy, hned zamířil do oddělení kávy, kde měli taky bonbony. A ostatní se samozřejmě nahmuli za ním, protože to vždycky byla událost. Prodáváčky to obvykle pěkně vytočilo, když se jim naválilo do krámu půl tuctu dětí a začaly se dohadovat, co za těch

pár drobnějších koupit. Majitele obchodů jsme neměli v lásce, a tak jsme vždycky jásali, když se někomu znáš podařilo je okrást.

obchodním centru byla taky cestovní kancelář. Často jsme tam tiskli nosy na výlohu, dokud nás neodehnali. Ve výloze byly nádherné obrazy s palmami, plážemi, černočernými a divokejšími zvířaty. Mezi tím vším visel model letadla. A my si představovali, jak sedíme v tom letadle a letíme na tu pláž a lezeme na palmy a koukáme se seshora na nosorožce a lvy.

Vedle cestovní kanceláře byla „Obchodní a průmyslová banka“. Tenkrát jsme se ještě nedivili, proč je obchodní a průmyslová banka právě v Gropiusstadtu, kde bydleli lidé, který od obchodu a průmyslu dostávají nanejvýš vejplatu. Banka se nám líbila. Ty jemné pánové v pěkných oblecích, co tam pracovali, na nás byli vždycky milí. Taky neměli tolik na práci jako prodáváčky v obchodě. Vyměňovali mi feniky, který jsem šloha matce z hrnečku, za větší mince. Protože v obchodě se pokaždý vztekali, když se platilo fenikami. A když jsme pěkně poprosili, dostali jsme od nich ještě nějakou pokladničku. Ty milí pánové si snad mysleli, že potřebujeme tolik pokladniček, protože pilné spoříme. Já osobně jsem tam ale nikdy nestrčila ani fenik. S prasátkami a slonami na spojení jsme si na pískovišti hráli na ZOO. Když byly naše hry čím dál bláznivější, rozhodli se postavit nám takzvaný dobrodružný hřiště. Nevím, co si lidi, který takové věci plánují, představují pod dobrodružstvím. Ale pravděpodobně tak tomu hřišti neřekli proto, že by tam děti skutečně mohly dělat něco dobrodružného, ale aby si dospělí mysleli, jak si tam jejich děti můžou hezky hrát. Určitě to stálo děsných peněz. A pěkně dlouho to stavěli. Když nás tam konečně pustili, vítali nás milí sociální pracovníci řečma jako: „Tak co, děti, co byste nejradši dělali?“ a tak. Celý dobrodružství spočívalo v tom, že na tomhle hřišti na nás pořád někdo dával pozor.

Bylo tam opravdový nářadí, hladce ohoblované prkna a hřebíky. Mohlo se tam teda něco stavět. A sociální pracovník na nás dával pozor, aby se nikdo nepraštil kladivkem do palce. Když se hřebík zatluče, tak byl zatlučený. Pak už se s ním nedalo nic dělat, nic změnit ani přestavět.

Jednou jsem sociálnímu pracovníkovi vyprávěla, jak jsme dřív stavěli jeskyně a různé chatrče. Bez kladiva a jediného hřebíku. Ze všelijakých prken a větví, který jsme našli. A každé den jsme to vždycky znova všechno přestavěli a změnili. To bylo na tom to zábavné. Sociální pracovník mi moc dobře rozuměl, Jenže měl svoji odpovědnost a svoje předpisy.

Ze začátku jsme měli i pár svých nápadů, co by se dalo na dobrodružném hřišti dělat. Tak jsme si jednou vymysleli, že si budeme hrát na rodinu v době kamenné a u opravdického ohně si uvaříme opravdickou hrachovou polívku. Sociálnímu pracovníkovi se ten nápad líbil. Ale hrachovou polívku prej bohužel vařit nemůžeme. A navrhnul nám, jestli bysme nechtěli postavit chatu. S kladivem a hřebíky — v době kamenné.

Brzo hřiště zase zavřeli. Řekli, že to chtějí přestavět, abysme si tam mohli hrát i při špatném počasí. Pak vyložili z nákladů kovový pilře, přijely míchačky na beton a za nima zedníci. Začali stavět betonovej bunkr s okýnkami. Vážně, normální betonový silo. Žádnou chatu z klád, nic takového, ale betonovou krabici. Okna byly za pár dní vytlučená. Nevím, jestli je kluci nerozflákali jen proto, že je ten betonovej špalek štal. Asi se na naše hřiště musel postavit rovnou bunkr, protože v Gropiusstadtu se rozbilo všechno, co nebylo ze železa a betonu. To tlustý betonový silo se teď parádně roztahovalo na našem dobrodružném hřišti. Pak postavili vedle školu, která měla taky své hřiště s plechovou skluzavkou, šplhadel a několika šikmými zakopanými dřevěnými fošnami, za kterými se docela slušně čuralo. Školu i hřiště zabralo další kus našeho dobrodružného hřiště, a ke všemu ho obehnali drátěným plotem. Na tom kousku, co nám zbyl, se čím dál víc roztahovali starší kluci, který si říkali rokerové. Přicházeli už odpoledne napití, terorizovali menší děti a všechno ničili. Ničení bylo zřejmě jejich největší zábava. Sociální pracovníci s nima vůbec nic nemohli, A tak bylo dobrodružné hřiště stejně skoro pořád zavřené.

Místo toho jsme pak ale dostali skutečnou atrakci. Postavili nám kopec na sáňkování. První zimu to bylo prostě bezvadné. Mohli jsme si dělat na naší hoře různé sjezdovky. Měli jsme dráhu smrti a lehké cesty pro mrňata. Jenže ty kluci, kterej jsme říkali rokerové, měli různé nebezpečné nápady. Tak třeba podél sjezdovek napíchali do sněhu brusle, mezi kterými jsme museli jezdit. Sněhové dny patřily k mejm nejkrásnějším v Gropiusstadtu.

Na jaře to bylo na umělém kopci skoro stejně bezvadné. Řádili jsme tam se psami a váleli sudy dolů. Nejvíce jsme se tam vyblbli s kolama. Byly to šílené sjezdy, ale nebyly zas tak nebezpečné, jak vypadaly. Protože když někdo sletěl, tak přistál do měkké trávy.

Hry na kopci nám ovšem brzo zakázali. Řekli, že je to kopec na sáňkování, a ne na hraní, a už vůbec to prej není cyklistická dráha. A pak zas přišli jednoho dne dělníci od zahradnických staveb a obehnali celý kopec ohradou z ostnatého drátu. Naštvaný jsme byli jen pár dní. Pak někdo sehnal nůžky na plech a prostříhali jsme si díru do plotu, dost velkou, abysme tam prolezli se psami i s kolama. Když díru zadržovali, prostříhali jsme si novou.

Na pár tejdnu přitáhli pro změnu zedníci. Začali náš kopec obezdívat, zacementovávat a zaasfaltovávat. Z našeho báječného kopce udělali schodiště. Asfaltové cestičky přetínaly skoro všechny sjezdovky. Na plošinu položili betonové desky. A jeden proužek trávníku nechali jako dráhu na sáňkování.

V létě už byl kopec úplně k ničemu. A v zimě byla sjezdovka životu nebezpečná. Ale ze všeho nejhorší bylo dostat se nahoru. Muselo se lízt přes kamenné plošiny a po schodech, který byly pořád pokryté ledem. A tak jsme to odnášeli rozbíjejícími koleny, boulemi na hlavě, a když to dopadlo špatně, taky otřesenou mozkem.

V Gropiusstadtu to bylo zkrátka čím dál lepší. Když jsme se sem přistěhovali, nebylo to velkolepé modelové sídliště ještě hotové. Mimo věžákovou část bylo všechno ostatní ještě nedodělané. Při malech vejletech do okolí, který jsme už i my menší děti začaly podnikat, jsme za sídlištěm objevily naprostej ráj na hraní.

Nejhezčí to bylo u zdi, která nebyla daleko od Gropiusstadtu. Byl tam takovej pruh zeleně, říkali jsme tomu lesík, nebo taky Země nikoho. Byl sotva dvacet metrů širokej a aspoň kilometr a půl dlouhej. Stromy, keře, tráva vysoká jako my,

starý prkna, jámy plný vody.

Šplhali jsme tam, hráli na schovávanou, připadali jsme si jako průzkumníci, který každý den objevují v pralese něco nového. Dokonce jsme si tam mohli udělat i táborák, opíct si brambory a dávat kouřový znamení.

Jenže pak si někdo všim, že si tam chodíme hrát. A zase narukovali dělníci, aby udělali pořádek. Rozestavěli cedule se zákazama. Už se tam vůbec nic nesmělo, všechno bylo zakázaný: jezdit na kole, lízt na stromy, nechat volně běhat psy. Policisti, který pořád kolem zdi courali, dohlíželi na dodržování zakázů. Údajně byla naše Země nikoho územím chráněného ptactva. O něco později z ní udělali skládku odpadků.

Pak tam bylo ještě starý smetiště, zasypaný hlinou a pískem. To taky nejdřív obehnali ostnatým drátem a pak vysokým plotem, dokud tam nezačali stavět vyhlídkovou restauraci.

Hezký to bylo taky za sídlištěm na polích, který nikdo neobdělával. Rostlo tam ještě obilí, chrpy a vlčí mák, tráva a kopřivy tak vysoký, že nám z nich ani hlava nekoukala. Pole vykoupil stát, aby se tam udělal park a sportoviště. Kus po kuse to začali oplocovat. Jedno starý pole si přivlastnila jízárna, na druhým udělali tenisový kurty. A pak už jsme skutečně neměli kam z Gropiusstadtu utýct.

Do jízárny jsme se sestrou už taky skoro nechodily. Dřív se mohlo na koni jet, kam člověk chtěl. Pak na všech silnicích a cestách ježdění zakázali. Vybudovali totiž speciální jezdeckou stezku. Vysypali ji krásně pískem a vůbec ji udělali tak, jak má správná cesta pro koně vypadat. Určitě to stálo spoustu peněz. Jenže ta cesta vedla přímo podél železnice. Mezi plot a koleje se vešli sotva dva koně. Takže jste jeli na koni a kolem vás si to hnaly nákladní vlaky s uhlím. Asi neexistuje kůň, kterej by se neplašil, když pár metru od něj dělá randál vlak. Koně tam stejně nechtěli chodit. Ty, co tu cestu stavěli, si zřejmě mysleli, že kůň nemůže vlizt pod vlak. Ale já jsem na tom našťestí byla líp než ostatní děti, protože jsem měla svoje zvířata doma. Svý tři myšky jsem si brala často na pískoviště. V řádu na hřišti nebylo nic o tom, že „myši jsou zakázány“. Stavěli jsme jim v písku chodbičky a jeskyně a nechávali je tam běhat.

Jednou odpoledne mi utekla myš na trávník, na kterej jsme nesměli vstoupit. Už jsme ji nenašli. Byla jsem z toho smutná. Ale utěšovala jsem se tím, že venku se jí to jistě líbí víc než v kleci.

A právě ten večer přišel otec do dětského pokoje, podíval se do myší klece a mě překvapilo, že se zeptal: „Jak to, že jsou tu jen dvě?“ Nevěřila jsem žádný nebezpečí, připadalo mi dokonce směšný, že se na to ptá, protože otce neměl myši rád, pořád říkal, že bych je měla dát pryč. Vyprávěla jsem mu, jak mi myš utekla z pískoviště.

Otec se na mě díval jako šílenec. Hned jsem věděla, že bude řídit. Začal řvát a mlátit mě. Zuřivě mě tlouk a já, protože jsem neměla kam utýct, jsem byla uvězněná v posteli. Ještě nikdy mě tak nemlátil, myslela jsem, že mně zabije. Když začal třískat taky sestru, instinktivně jsem se pokusila skočit k oknu. Myslím, že bych asi vyskočila ven z jedenáctého patra.

Ale otec mě chytil a hodil zpátky na postel. Matka jako vždycky stála ve dveřích a brečela, ale já ji vůbec neviděla.

Všimla jsem si jí teprve, když se vrhla mezi mě a otce. Bušila do něj pěstma.

Byl úplně bez sebe. Mlátil ji a ona couvala na chodbu. Šel za ní. Pokusila se utýct do koupelny a zamknout za sebou. Ale otec ji chytil za vlasy. Ve vaně bylo jako každý večer namočený prádlo. Na pračku jsme se tenkrát ještě nezmohli. Otec strčil matce hlavu do vany. Nějak se jí podařilo vyklouznout mu. Nevím, jestli ji otec pustil, nebo jestli se mu vykroutila.

Otec, bílej jako smrt, zmizel v obýváku. Matka šla do šatny a oblékla si kabát. Bez jediného slova odešla.

To byl snad nejstrašnější okamžik mého života, když matka jen tak, aniž by nám cokoliv řekla, odešla z bytu a nás tam nechala. Nejdřív jsem myslela, že se otec zase vrátí a znova nás bude mlátit. Ale v obýváku bylo ticho, bylo slyšet jen puštěnej televizor.

Vzala jsem sestru k sobě do postele. Pevně jsme se objaly. Sestře se chtělo čurat. Neodvážila se vyjít z pokoje a strachy se celá třásla. Nějak se mi podařilo dostat ji do koupelny. Otec nám z obýváku řek „dobrou noc“.

Druhej den ráno nás nikdo nevzbudil. Nešly jsme do školy. Dopoledne se vrátila matka. Skoro vůbec nemluvila.

Spakovala pár našich věcí, strčila Petra, našeho kocoura, do tašky a řekla mi, abych vzala Ajaxe na řemínek. Pak jsme šli na podzemku. Příští dny jsme bydleli u matčiny kolegyně z práce. Matka nám vysvětlila, že se chce dát rozvíst.

Byt byl moc malej pro nás pro všechny, matku, sestru, Ajaxe, Petra a mě. Kolegyni jsme v každým případě po několika dnech lezli pořádně na nervy. A tak nás matka zase sbalila, sebraly jsme zvířata a jely zpátky do Gropiusstadtu.

Otec přišel domů, zrovna když jsme se sestrou seděly ve vaně. Šel za námi do koupelny a řek docela normálním tónem, jako kdyby se vůbec nic nestalo; „Pročpak jste odešly? My tři bysme se tu přece docela dobře zařídili.“ Sestra a já jsme na něj jenom vyjeveně koukaly. Otec ten večer dělal, jako by matku vůbec neviděl. A pak si přestal všimát i nás, prostě jsme pro něho nebyly. Neřek nám už ani slovo. Bylo to horší než rány.

Od té doby mě nikdy neuhodil. Ale bylo to strašlivý, když dělal, že k nám vůbec nepatří. Teď jsem si teprve pořádně uvědomovala, že je to můj otec. Vlastní jsem k němu nikdy necejtila nenávist, jen strach. A taky jsem na něho byla vždycky pyšná, protože měl tak rád zvířata a protože měl tak silný auto, dvašedesátku porsche. Jako by teď už nebyl náš otec, i když s námi dál bydlel v našem malým bytě. A pak se stalo ještě něco moc zlého — Ajax zemřel na protřetí břišní dutiny. A nebyl nikdo, kdo by mě utěšil. Matka měla do rozvodu co dělat sama se sebou. Často brečela a vůbec nikdy se nesměla. Připadala jsem si strašně opuštěná.

Když jednou večer někdo zazvonil a já otevřela dveře, stál tam Klaus, přítel mého otce. Klaus chtěl jít s otcem do hospody. Ale ten už odešel.

Matka ho pozvala dál. Byl mnohem mladší než otec, okolo dvacítky. A tenhle Klaus se po chvilu matky zeptal, jestli by s ním nešla na večeři. Matka hned odpověděla: „Proč ne?“ Převlíkla se a odešla s ním a nás nechala samotný.

Jiný děti by se možná našťvaly nebo by měly o matku strach. Taky mě nejdřív něco takového napadlo. Ale pak jsem z toho měla radost. Měla docela dobrou náladu, když odcházela, to pozvání ji potěšilo, i když se snažila nedat to najevo.

Sestra to taky poznala a řekla: „Maminka vypadala docela vesele.“

Klaus k nám začal chodit, když nebyl otec doma. Bylo to jednou v neděli, jako dneska si to pamatuju, matka mě poslala dolů s odpadkami. Když jsem se vracela, šla jsem docela potichu. Možná že jsem tak šla schválně. Když jsem nakoukla do obývacího, viděla jsem, jak Klaus moji matku líbí.

Bylo mi to k smíchu. Zmizela jsem do svého pokoje. Neviděli mě. Nikomu jsem nic neřekla, ani své sestře, před kterou jsem jinak neměla žádný tajemství.

Klaus k nám chodil čím dál častěji, ale mne připadal cizí. I když byl docela hodnej. Ale především byl hrozně hodnej na matku. Zase se smála a už vůbec nebrečela. A dokonce znova začala plánovat. Vyprávěla nám o pokoji, jaké budeme se sestrou mít, až se s Kausem přestěhujeme do nového bytu. Ale zatím jsme ten byt neměli. A otec se laky nechystal odstěhovat. Ani potom, když už je konečně rozvedli. Moji rodiče spali vedle sebe v manželské posteli, a přitom se nenáviděli. A pořád jsme neměli žádný peníze.

Konečně jsme dostali nový byt, o jednu stanici podzemky dál, v Rudowě, ale doma to nebylo o moc lepší. Klaus byl teď skoro pořád s náma. Ale mně jako by překážel, i když byl pořád stejně hodnej. Jenže stál mezi mnou a matkou.

Nedokázala jsem ho přijmout mezi nás. A taky jsem ho vůbec nemohla poslouchat jako otce, vždyť mu bylo jen něco málo přes dvacet. Šel mi čím dál víc na nervy.

Nakonec jsme se začali hádat. Kvůli maličkostem. Často jsem tu hádku vyprovokovala já. Většinou šlo o mou muziku. Matka mi k jedenáctým narozeninám koupila malej gramofon a já měla pár desek s diskotékovejma písničkama. Večer jsem si vždycky na plný pecky pouštěla desky, takže to doslova rvalo uši. Jednou večer přišel Klaus do dětského pokoje a řek, abych to ztišila. Neposlechla jsem ho. Vrátil se a sundal přenosku z desky. Položila jsem ji zase zpátky a postavila se tak, aby nemoh ke gramofonu. Popad mě a odstrčil stranou. Jen se mě dotknul, začala jsem řvát.

Při takovejch hádkách stála matka z opatrnosti radši na mé straně. To bylo ale taky blbý, protože pak se začali hádat s Kausem a já se cejtila, jako by to byla moje vina. Někdo z nás v tom bytě přebíjel.

Hádky s Kausem, to ještě nebylo to nejhorší. Ale když byl doma klid, všichni jsme seděli v obývací, Klaus listoval v časopise nebo přepínal televizní programy jeden za druhým a matka se pokoušela bavit s náma se všema, a nikdo na to správně nereagoval — to bylo vůbec nejhorší. Sestře a mně bylo jasné, že jsme v tom obývací přebytný. Když jsme řekly, že bysme chtěly jít ještě ven, nikdo neprotestoval. Přinejmenším Klaus vypadal spokojeně, když jsme moc nebyly doma. A tak jsem zůstávala na ulici co možná nejdýl.

Dneska si uvědomuju, že jsem Klausovi vlastně neměla co vyčítat. Byl moc mladej a nevěděl, co je to rodina. Nedokázal odhadnout, jak moc potřebuje matka nás a my ji. Jak moc ji potřebujeme v těch krátkých chvílkách večer a o víkendu, kdy můžeme být spolu. Asi na nás žárlil a my určitě na něho. Matka nechtěla ztratit nás ani svého přítele, a bylo toho na ni moc,

Já jsem na tu situaci reagovala hlasitě a agresivně. Sestra ale byla naopak čím dál tišší a litošivější. Sama přesně nevěděla, proč je jí smutno. Ale každou chvíli mluvila o tom, že by se chtěla přestěhovat k otci. Připadalo mi to úplně praštěný po tom všem, co jsme si s ním zkusily. Ale on nám teď skutečně navrhoval, abysme se k němu vrátily. Byl jako vyměněnej od té doby, co jsme se odstěhovaly. Měl mladou přítelkyni. A byl pořád dobře naložen, když jsme se s ním setkaly. Vypadal děsně mile. A taky takovej skutečně byl. Dal mi novou dogu, fen ku.

V té době mi bylo dvanáct, začaly mi růst prsa a taky jsem se začala zajímat o kluky a vůbec o mužský. Připadali mi divný. Všichni se mi zdáli suroví. Starší kluci na ulici, stejně jako otec a svým způsobem i Klaus. Měla jsem z nich strach. Ale fascinovali mě. Byli silný a měli moc. Byli takoví, jaká jsem vždycky chtěla být. Jejich moc, jejich síla mě v každém případě přitahovala.

Začala jsem si fénovat vlasy. Trochu jsem si je přistříhla a sčesala na stranu. Vymejšlela jsem si různý účesy, protože mi vždycky všichni říkali, že mám hezký dlouhý vlasy. Odmítla jsem nosit ty hloupý dětský kostkatý kalhoty a chtěla jsem džíny. Dostala jsem je. Chtěla jsem boty na vysokým podpatku. Matka mi dala jedny svoje starý.

V džínách a vysokých podpatcích jsem skoro každé večer courala do deseti po ulicích. Připadalo mi, že mě doma nechtěj, ale svoboda, kterou jsem teď měla, se mi líbila. Snad mi ty hádky s Kausem i k něčemu byly. Dodávaly mi pocit síly.

Sestra už to všechno nemohla dál snášet. Udělala něco pro mě úplně nepochopitelného. Přestěhovala se k otci. Opustila matku, ale především mě. Teď jsem byla ještě osamělejší. Pro matku to byla hrozná rána. Pořád brečela. Stála mezi svojí dcerou a svým přítelem a nevěděla si rady.

Myslela jsem si, že se sestra určitě brzo vrátí. Ale jí se u otce líbilo. Dostávala kapesný. Zaplatil jí hodiny v jízdárně a koupil opravdický jezdecký kalhoty. To mě teda vzalo. Já si musela své jízdy odpracovávat. Ale ne vždycky mi na to zbyl čas, a tak uměla sestra brzo jezdit líp než já.

Ale pak jsem dostala odškodnění. Otec mě pozval na cestu do Španělska. Měla jsem na konci šestý třídy dobrý vysvědčení a navrhli mě na gymnázium. Byla jsem přihlášená na všeobecnou školu v Gropiusstadtu. A tak než jsem udělala nový krok do života, kterej měl končit maturitou, letěla jsem s otcem a jeho přítelkyní do Španělska, do Torremolinos. Byla to naprosto senzační dovolená. Otec byl bezvadnej. Uvědomila jsem si, že mě má svým způsobem rád. Jednal teď se mnou jako s dospělou. Bral mě dokonce večer na procházky se svou přítelkyní.

Docela se umoudřil. Měl teď kamarády stejně starý jako on a všem vykládal, že byl jednou ženatý. Nemusela jsem mu už říkat strejdo Richarde. Byla jsem jeho dcera. A on na to byl docela pyšnej, že jsem jeho dcera. Ovšem typický pro něho bylo, že jsme na dovolenou jeli tak, jak se to hodilo jemu a jeho přátelům. Na samým konci prázdnin. A proto jsem šla do své nové školy o čtrnáct dní pozděj. Takže jsem hned začala s uleváním.

Připadala jsem si v té nové škole děsně cizí. Ve třídě už se uzavřely přátelství a vytvořily party. Já jsem seděla sama. Ale nejdůležitější bylo, že za ty dva tejdny, co jsem byla ve Španělsku, jim vysvětlili celý systém výuky na všeobecné škole, kterej je poměrně komplikovanej, když člověk přechází ze základní školy. Ostatním pomohli při výběru kurzů, na

který jsme se měli přihlásit. Já jsem byla úplně sama. Vůbec jsem tý škole neporozuměla. A už se mi to taky nikdy nepovedlo.

Nebyl tam žádný třídní učitel, který by se staral o jednotlivé žáky tak jako na obecné škole. Každý učitel vyučoval několik slovek žáků v různých třídách a kurzech. Když chce člověk udělat na všeobecné škole maturitu, musí už sám vědět, co chce. Musí se učit dobrovolně. Musí se snažit dostat do rozšiřujících kurzů. Anebo musí mít rodiče, který mu řeknou, dělej tohle a dělej támhleto, a trochu ho popostrčej. Nic z toho jsem ale tenkrát nevěděla.

Připadalo mi, že mě ve škole nikdo neuznává. Ostatní byli těch čtrnáct dní přede mnou, a to je v nové škole velkej náskok. Zkusila jsem svůj recept z obecné školy. Skákala jsem učitelům při přednášce do řeči, odmlouvala jsem. Někdy proto, že jsem měla pravdu, a někdy jen tak. Už jsem zase bojovala. Proti učitelům a proti škole. Chtěla jsem, aby mě uznávali.

Nejlepší ze všech v naší třídě byla jedna holka. Jmenovala se Kessi. Už měla opravdický prsa. Vypadala aspoň o dva roky starší a vůbec byla dospělejší. Všichni ji uznávali. Moc jsem si přála, aby byla Kessi moje kamarádka.

Kessi měla taky bezvadného přítele. Chodil do vedlejší třídy, ale byl starší. Milan se jmenoval. Měl aspoň metr sedmdesát a dlouhý černý vlnitý vlasy, který mu padaly až na záda. Nosil úzký džíny a takový pěkný vysoký boty. Všechny holky na něho letěly. A Kessi nebyla hvězda jenom kvůli těm prsům a dospělýmu vzhledu, ale taky proto, že chodila s Milanem.

My holky jsme měly tenkrát naprosto přesný představu o tom, jak má vypadat bezvadnej kluk. Nesměl chodit v plandavých kalhotách, ale v úzkých džínách. Kluci v teniskách mi připadali blbí. Musel nosit nějaký módní boty, nejlíp kozačky s vysokejma podpatkami a všelijakejma ozdobama. Kluci, který ve třídě házeli papírovejma kuličkama nebo ohryzkama, nám připadali pitomí. O přestávce pili mlíko a honili se za fotbalovým míčem. Bezvadný byli ty kluci, co o přestávce zmizeli za rohem s cigaretou. A museli umět pít pivo. Vzpomínám si, jak mě uchvátilo, když mi Kessi vyprávěla, že se Milan namazal.

Ustavičně jsem přemýšlela, co bych měla udělat pro to, aby mě oslovil takovej kluk, jako je Milan, a třeba se mnou začal i chodit. Anebo, a to bylo vlastně to samý, aby se mnou kamarádila Kessi. Už ta její přezdívka Kessi se mi děsně líbila. Chtěla jsem být taková, aby mi dali taky tak bezvadnou přezdívku.

Řekla jsem si, co by tě vlastně mělo zajímat na učitelích, který vidíš vždycky jen hodinu, proč by ses jim vůbec měla líbit? Důležitý je, aby tě brali lidé, se kterejma seš pořád. S učitelama jsem vycházela dost špatně. Neměla jsem k nim žádný osobní vztah. Většina z nich stejně vypadala, že je jim všechno jedno. Neměli vůbec žádnou autoritu a jenom nadávali. Začala jsem na ně zvysoka kašlat. Brzo jsem dokázala zbláznit celou třídu a obrátit hodinu vzhůru nohama. A proto mě spolužáci začali uznávat.

Schraňovala jsem všechny peníze, jen abych měla na cigarety a mohla chodit s ostatníma kouřit za roh. Kessi tam byla každou přestávku. A když jsem tam začala taky chodit, všimla jsem si, že mě Kessi začíná brát.

Začaly jsme se bavit po vyučování. Pak mě dokonce pozvala k sobě domů, pily jsme pivo a mně to legračně vlezlo do hlavy. Bavily jsme se o tom, jaký to máme doma. Kessi na tom byla hodně podobně jako já, i když u nich to byl zřejmě ještě větší průšvih.

Kessi totiž byla nemanželská. Její matka často střídala přítele. A těm byla Kessi samozřejmě úplně lhostejná. Právě nedávno měla matka jednoho takovýho šílence. Mlátil je, pak zdemoloval celý byt a vyhodil z okna televizi. Ale Kessina matka byla jiná než moje. Snažila se být na Kessi co nejpřísnější. Kessi musela být skoro každý den do osmi večer doma.

Nakonec jsem to ve škole dokázala, teda dokázala jsem, že mě všichni spolužáci uznávali. Byl to tvrdý a dlouhý boj. Na učení mi moc času nezbejvalo. Triumfovala jsem toho dne, kdy jsem si mohla sednout vedle Kessi. Od ní jsem se taky naučila chodit za školu. Když neměla náladu, tak prostě na nějakou hodinu nešla a byla s Milanem, nebo se jen tak courala. Nejdřív jsem z toho měla strach. Ale brzo jsem přišla na to, že když se vynechá jenom nějaká hodina, tak to skoro nikdy nepraskne. Chybějící se zapisovali jenom první hodinu. A v dalších hodinách měli učitelé žáků tak jako tak plný zuby, takže vůbec neměli přehled, kdo je na hodině, a kdo ne. Většinou jim to bylo srdečně jedno.

Kessi se už v té době nechávala osahávat a líbat od kluků. Chodila do Domu středu. To byl dům mládeže při evangelické církvi s diskotékovým klubem ve sklepě. Pouštěli tam až od čtrnácti. Ale na Kessi nikdo nepoznal, že je jí teprve třináct.

Tak dlouho jsem škemrlala, až mi matka koupila podprsenku. Žádnou jsem sice nepotřebovala, ale přece jen mi trochu zvětšovala prsa. Taky jsem se začala malovat. A pak mě vzala Kessi do klubu, otevíralo se tam v pět odpoledne. První, koho jsem ve sklepě uviděla, byl jeden kluk od nás. Chodil do deváté třídy a líbil se mi nejvíc ze všech kluků ve škole. Ještě víc než Milan. Vypadal mnohem líp. Působil děsně sebevědomě. V Domě středu byl prostě hvězda. Bylo znát, že si uvědomuje svou převahu nad ostatníma. Jmenoval se Piet. Patřil k partě, která vždycky stála nebo seděla trochu stranou. Vypadalo to, jako by nepatřili k ostatním v klubu. Všichni kluci z jeho party se mi děsně líbili, byli bezvadný. Nosili úzký džíny, vysoký boty s neuvěřitelně silnejma podrážkami a vyšívány džínový vesty nebo všelijaký fantastický halenky z koberců a jinejch krásnejch látek.

Kessi ty kluky znala a představila mě jim. Byla jsem šťastím bez sebe, že mě k nim Kessi přivedla. Protože všichni ostatní se k tyhle partě chovali s hlubokou úctou. Mohly jsme si k nim dokonce přisednout.

Když jsem přišla příští večer do sklepa, měli s sebou kluci z party obrovskou vodní dýmku. Nejdřív jsem vůbec netušila, co to je. Kessi mi vysvětlila, že se tím kouří hašiš, a řekla mi, že si k nim můžu přisednout. Moc jsem nevěděla, co to ten hašiš vlastně je. Jen to, že je to droga a že je děsně zakázaná.

Zapálili to a dali kolovat hadičku. Každý si z ní potáhnul. Kessi taky. Já jsem odmítla. Vlastně jsem ani nechtěla odmítnout, protože bych ráda patřila k partě, ale zkrátka jsem to ještě nedokázala — kouřit drogu. Měla jsem z toho tenkrát ještě pořádně nahnáno.

Bylo mi z toho všeho trapně. Nejradši bych vypadla ven. Ale to nešlo, teď vstát od stolu, mohlo by to vypadat, že s nima nechci nic mít, protože kouřej hašiš. A tak jsem řekla, že mám chuť na pivo. Posbírala jsem prázdný flašky, který se všude povalovaly. Za čtyři prázdný flašky bylo osmdesát feniků nebo jedna plná. Poprvé v životě jsem se namazala, zatímco oni tahali vodní dýmku. Bavili se o muzice. O muzice, který jsem moc nerozuměla. Já jsem měla ráda sweet. A všechny diskotékové skupiny. Tak jako tak jsem se s nima nemohla bavit, a tak jsem dobře udělala, že jsem se namazala, aspoň jsem se zbavila těch pitomejch mindráků.

Brzo jsem pochopila, jakou muziku uznávají, a nechtěla jsem pak už taky poslouchat žádnou jinou. David Bowie a tak. Já jsem ale vzhlížela i ke klukům z party jako ke hvězdám. Zezadu vypadali všichni jako David Bowie, ačkoli jim všem bylo okolo šestnácti.

Lidi z party přemýšleli zvláštním, pro mě úplně novým způsobem. Nekřičeli, neprali se, nedělali rozruch, dokonce byli děsně potichu. Neustále o něčem zahloubané diskutovali. Respektovali jeden druhého, byli k sobě slušní, zdrženliví, prostě cool, jak tomu oni říkali. Nikdy nedošlo k nějaký hádce. Každýho člena party vítali polibkem na ústa. Kluci byli sice v čele party, ale holky se uznávaly. Nikdy nedocházelo k bojům mezi holkama a klukama tak jako ve škole. Začaly jsme s Kessi chodit za školu. Na poslední dvě hodiny. Kessi měla vždycky smluvenou schůzku s Milanem na stanici podzemky Wutzkyalle. Potloukaly jsme se po stanici, čekaly na Milana a dávaly si pozor na učitele, který se tam mohli v té době objevit.

Kessi si právě zapálila cigaretu, když jsem zahlédla Pieta a jeho kamaráda Kathiho, ten byl taky z party. To byla chvíle, o který jsem tak často snila. Vždycky jsem chtěla Pieta nebo někoho z party potkat ve dne. A pak jsem mu chtěla navrhnout, jestli nechce jít k nám domů. Nic jsem od těch kluků nečekala. Jako mužský mě vůbec nezajímali. Bylo mi teprve dvanáct a ještě jsem ani neměla menstruaci. Já jsem jenom chtěla, abych mohla všude vyprávět, že byl Piet u mě doma. Pak by si všichni mysleli, že s ním chodím a že skutečně patřím k tý bezvadný cool partě.

Tak teda byl to Piet a Kathi. U nás doma v té době nikdo nebyl, protože matka a Klaus pracovali přes den. Řekla jsem Kessi: „Pojď, půjdeme ke klukům a trochu pokecáme.“ Srdce mi tlouklo. Ale za pár minut jsem se docela sebevědomě zeptala Pieta: „Nemáte chuť jít k nám? Naši nejsou doma. A přítel má matky má docela dobrý desky, Led Zeppelin, David Bowie, Ten Years After, Deep Purple a album z festivalu ve Woodstocku.“

Už jsem se od nich hodně naučila, nejen muziku, kterou uznávali, naučila jsem se taky jejich řeč. Byla jiná, tak jako všechno, co k nim patřilo. Opakovala jsem si každý nový výraz, kterej jsem od nich pochytila. To bylo pro mě mnohem důležitější než anglický slovíčka nebo matematický vzorce.

Piet a Kathi byli hned pro. Měla jsem obrovskou radost. Chovala jsem se naprosto suverénně. Doma jsem řekla: „Pánové, to je v háji, já tu nemám nic k pití.“ Dali jsme dohromady všechny drobný, co kdo měl, a já a Kathi jsme vyrazili. Šli jsme do samošky. Pivo bylo moc drahý, to bysme potřebovali na každýho aspoň marku, abysme se trochu mázli. Koupili jsme teda litr červenýho za marku devadesát. Říkalo se mu víno chudejch.

Pak jsme popíjeli a povídali si. Hlavně o policajtech. Piet řek, že si teď musí dávat děsnýho bacha na fyzly kvůli fetu. Říkal haši dope, to je z angličtiny. Nadávali na poldy a říkali, že jsme policejní stát.

Všechno to bylo pro mě úžasně nový. Do té doby jsem vlastně znala jen domovníky a všelijaký hlídače, který měl člověk pořád za patama, když byla nějaká legrace. Policajti pro mě vždycky byli nedotknutelná autorita. Teď jsem se dověděla, že svět domovníků v Gropiusstadtu je vlastně svět policajtů. To, co řekli Piet a Kathi, jsem hned uznávala jako nejčistší a jedinou pravdu.

Když jsme dopili víno, řek Piet, že má doma ještě trochu fetu. Všichni začali jásat. Piet vylez ven balkónem. Bydleli jsme v přízemí, já jsem tak taky často lezla. Bylo to děsně bezvadný po letech bydlení v jedenáctým poschodí.

Piet se vrátil s takovým plátem, kterej byl velkej asi jako ruka, rozdělený na kousky po jednom gramu za deset marek. Vytáhnul dřevěnou rourku, asi dvacet centimetrů dlouhou. Nejdřív nacípal nahoru tabák, aby se pak nemusel hašiš kouřit až na dřevo. Pak smíchal tabák s hašišem a dal to navrch. Při kouření se musela hodně zaklánět hlava a rourka se držela co nejvíc šikmo, aby nevypadnul žádný uhlík.

Pozorně jsem koukala, jak to dělaj ostatní. Bylo mi jasné, že teď, když mám na návštěvě Pieta a Kathiho, nemůžu říct ne, A tak jsem docela cool prohlásila: „Dneska mám na to taky chuť.“ A dělala jsem, jako kdyby to vůbec nebylo poprvé. Stáli jsme žaluzie. Ve světle, který pronikalo do pokoje, se tvořily hustý mraky kouře. Pustila jsem desku s Davidem Bowiem, potáhla jsem a zadržela kouř v plicích, až jsem se rozkašlala. Všichni byli úplně potichu. Každý zíral do blba a poslouchal muziku.

Čekala jsem, co se se mnou stane. Teď, když sis vzala fet, říkala jsem si, se s tebou musí stát něco šíleně novýho. Ale vůbec nic jsem nepozorovala. Cejtla jsem se jen tak trochu přiočilá. Ale to bylo vlastně od vína, nevěděla jsem, že to poprvé většinou nic nedělá. Chce to pravidelnost a trénink, aby se člověk opravdu sjel a uvědomoval si to. Alkohol účinkuje mnohem rychle.

Koukala jsem se na Pieta a Kessi, který seděli na gauči, jak se k sobě tisknou. Piet hladil Kessi po ruce. Za chvíli oba vstali, šli do dětskýho pokoje a zavřeli za sebou dveře.

Zůstala jsem sama s Katim. Sed si ke mně na opěradlo křesla a dal mi ruku okolo ramen. Hned se mi zdál Kathi lepší než Piet. Byla jsem šťastná, že šel Kathi ke mně a dal najevo, že o mě má zájem. Měla jsem pořád strach, aby si kluci nevšimli, že je mi teprve dvanáct, a nechovali se ke mně jako k malý holce.

Kathi mě začal hladit. Nevěděla jsem, jestliže mi to má líbit. Bylo mi šíleně horko. Myslím že strachy. Seděla jsem jako zkamenělá a snažila se říct něco o desce, kterou jsme právě poslouchali. Když mi začal sahat na prsa, nebo spíš tam, kde měly být, vstala jsem, šla jsem ke gramofonu a nekonečně dlouho se tam motala.

Pak se vrátili Piet a Kessi z dětskýho pokoje. Vypadali tak nějak zaraženě. Vyděšeně a jakoby smutně. Kessi byla úplně rudá. Už se jeden na druhýho ani nepodívali. A taky nepromluvíli jediný slovo. Poznala jsem, že Kessi zažila něco nepřijemnýho. Že jim to ani jednomu k ničemu nebylo.

Konečně se Piet zeptal, jestli půjdu večer do Domu středu. To mě zase potěšilo. Vyhrála jsem. Všechno bylo tak, jak jsem si to vysnila. Pozvala jsem Pieta a Kathiho k sobě domů a teď jsem opravdu patřila k partě.

Piet a Kessi vylezli ven balkónem. Kathi ještě postával v pokoji. Znovu jsem dostala strach. Nechtěla jsem s ním zůstat sama. Řekla jsem mu rovnou, že teď musím uklízet a pak si udělat úkoly. Najednou mi bylo fuk, co si o mně bude myslet. Konečně šel taky. Lehla jsem si na postel, koukala na strop a snažila se všechno pochopit.

Kathi vypadal dost dobře, ale nějak se mi přestal líbit. Asi po hodině někdo zazvonil. Kukátkem ve dveřích jsem uviděla Kathiho. Neotevřela jsem a po špičkách jsem se odplížila zpátky do pokoje. Měla jsem skutečně strach být s ním sama. V tu chvíli se mi úplně zhnusil a taky jsem se sama před sebou styděla. Ale nevěděla jsem proč. Jestli to bylo kvůli fetu, anebo kvůli Kathimu.

Byla jsem trochu smutná. Teď, když mě přijali do party, měla jsem najednou pocit, že k nim stejně nepatřím. Na tyhle věci s klukama jsem byla ještě moc malá. Bylo mi jasné, že to nedokážu. A to všechno, co říkali o policii a státu, mi bylo cizí. A taky to nebylo nic, co by se mě týkalo.

Presto jsem už v pět byla v Domě středu. Nešli jsme do klubu, ale do kina. Chtěla jsem sedět mezi Kessi a jedním klukem, kterého jsem neznala, ale Kathi se nacpal mezi nás. Jen pustili film, zase mě začal hladit. Někak se mu podařilo dostat ruky mezi mé nohy. Nebránila jsem se. Byla jsem úplně ochrnutá. Měla jsem z toho děsný strach. Chtěla jsem utýct. Pak jsem si pomyslela: „Christiano, to je daň za to, že jsi v partě.“ Nechala jsem si všechno líbit a vůbec nic jsem neřekla. Asi taky proto, že jsem si ho děsně vážila. Jen když řek, abych ho taky hladila, a snažil se přitáhnout mou ruku k sobě, zaklesla jsem pevně ruce na svém klíně.

Když konečně film skončil, byla jsem šťastím bez sebe. Hned jsem od Kathiho utekla ke Kessi. Všechno jsem jí vyprávěla a řekla jsem, že už o Kathim nechci ani slyšet. Kessi mu to určitě řekla, protože potom jsem se dověděla, že byla kdysi do Kathiho zblázněná. To třeba začala v klubu brečet, protože Kathi si ji nevšímal a bavil se s jinejma holkami. Sama mi to později vyprávěla, jak děsně po něm bláznila a jak jí bylo vždycky do breku, když ho viděla. Přes tu záležitost s Kathim jsem teď patřila k partě. Byla jsem sice pro ostatní ta malá, ale byla jsem jednou z nich. Žádný z kluků se už nesnažil něco si se mnou začít. Zřejmě se to rozkecalo a všichni respektovali, že si na něco takového připadám ještě mladá. To bylo něco úplně jiného než u alkáčů. Tak jsme říkali těm klukům, který nasávali pivo a házeli do sebe jednoho panáka za druhým. Když s nima nechtěla některá holka jít, chovali se k ní děsně surově. Utahovali si z ní, uráželi ji a vůbec se k ní chovali jako k méněcenný. U nás v partě jsme k sobě všichni byli slušní. Uznávali jsme se navzájem. Všichni jsme fetovali, takže jsme na tom vlastně byli všichni stejně. Rozuměli jsme si bez zbytečných řečí. Nikdo z nás nedělal nikdy randál nebo nějaký sprostáry. A kecý těch ostatních nás moc nevzrušovaly. Cejtili jsme se nad ně povznesení, prostě cool.

Až na Pieta, Kessi a mě chodili už ostatní do práce. Byli na tom všichni stejně. Votravovali se v práci i doma. Na rozdíl od alkáčů, který si svůj vztek nosili s sebou do klubu a byli pak agresivní, lidi z naší party dokázali na všechno tam venku zapomenout. Na všechno se vybodli, kouřili fet, říkali tomu joint, poslouchali správnou muziku a byl v nich naprostý mír. Zapomínali v klubu na celý to svinstvo, ve kterém museli být přes den.

Pořád ještě jsem se nepovažovala za jednu z nich. Byla jsem na to asi ještě moc mladá. Ale oni byli moje vzory. Chtěla jsem se jim co nejvíc podobat, toužila jsem stát se jednou z nich. Chtěla jsem se od nich učit, protože jsem si myslela, že vědí, jak správně cool žít a nenechat se otrávit tím hnusem okolo. Rodiče a učitele jsem stejně neposlouchala, když mi něco říkali. Nejdůležitější v životě — až na moje zvířata — teď pro mě byla parta.

To, že jsem se tak upnula na partu, mělo důvody i u nás doma. Nedalo se tam už vydržet. Nejhorší ze všeho bylo, že Klaus, přítel mé matky, byl totální nepřítel zvířat. V každém případě jsem si to tenkrát myslela. Začalo to tím, že neustále mlel o tom, jak je to se všema těma potvorama v tak malým bytě k nevydržení. A pak zakázal mému novému psovi, doze, co jsem dostala od otce, chodit do obýváku. To už na mě bylo moc. Naši psi patřili vždycky k rodině. A teď si přijde tenhle chlap a řekne, že doga nesmí do obýváku. Ale to mu nestačilo. Chtěl mi dokonce zakázat, aby pes spal vedle mé postele. Chtěl, abych mu ve svém mrňavém pokoji postavila boudu, a myslel to smrtelně vážně. Samozřejmě že jsem to neudělala.

A pak přednes Klaus své poslední a definitivní rozhodnutí. Prohlásil, že zvířata musej z domu. Matka dokonce stála při něm a řekla, že se už o ně pořádně nestarám. To byl konec. Často jsem teď sice nebyla večer doma, takže někdo z nich musel ven se psem. Ale jinak jsem se o ně přece starala, kdykoli jsem na ně měla trochu času, o psa i o ostatní zvířata. Nepomohly mi ani výhrůžky, křik, ani pláč. Sebrali mi mého psa. Dali ho jedný paní, která nakonec nebyla ani tak nejhorší, hlavně ho vážně chtěla. Ale ta brzy nato dostala rakovinu a musela dát psa pryč. Slyšela jsem, že skončil v nějaký hospodě. Bylo to hrozně citlivý zvíře, při sebemenším hluku se strašně vyděsil. Věděla jsem, že ta hospoda je jeho konec. A mohli za to Klaus a moje matka. Už jsem nechtěla mít nic společného s lidma, který dokážou ubližovat zvířatům.

To všechno se stalo v době, kdy jsem začala chodit do Domu středu a poprvé kouřila hašiš. Zůstaly mi jen dvě kočky. Ale ty mě přes den nepotřebovaly. V noci spaly u mě v posteli. Teď, když jsem neměla psa, už jsem taky neměla žádný důvod zůstat doma. Neměla jsem žádný povinnosti. A procházet se venku sama bez psa mě taky nebavilo. Čekala jsem jen, až bude pět a otevrou klub v Domě středu. Někdy jsem se s Kessi a ostatníma z party scházela už odpoledne. Kouřila jsem každé večer. Ty z party, který měli peníze, dávali fet nám ostatním. Už jsem proti haši nic neměla. Kouřili jsme docela veřejně, vůbec jsme se s tím nemuseli v Domě středu schovávat. Církevní sociální pracovníci, který měli v klubu dohled, nám někdy domlouvali, abysme toho radši nechali. Většina z nich ale vždycky dodávala, že dřív taky kouřili. Byli z univerzit, ze studentského hnutí, a tam byl hašiš úplně běžnej. Vždycky nám jen říkali, abysme to nepřeháněli, že to nesmíme používat jako prostředek k úniku, jak říkali, a tak podobně. Hlavně nás varovali, abysme později nepřešli na něco silnějšího.

Šlo nám to jedním uchem tam a drahým ven. Co vlastně měli co kecat, když sami kouřili. Jeden z nás jednomu takovému řekl: „Vy si snad myslíte, že když fetujou študáci, tak je to OK. Ty maj na to hlavu. Ale když fetujou učni nebo dělníci, tak je to nebezpečný. Takový argumenty si strčte někam.“ Nevěděl, co mu má na to říct. A bylo mu to asi dost trapný. Když jsem neměla tet, tak jsem aspoň pila pivo nebo víno. Začala jsem s tím hned, jak jsem přišla ze školy, anebo už taky dopoledne, když jsem byla za školou. Pořád jsem byla trochu mázlá. Zvykla jsem si bejt sjetá. Pomáhalo mi to zapomenout na všechno to svinstvo ve škole a doma. Škola mě už vůbec nevzrušovala. Rychle jsem klesla z dvojek na čtyřky a pětky.

Taky vzhledem jsem se úplně změnila. Hrozně jsem zhubla, už jsem skoro nejedla. Všechny kalhoty mi byly velké. Obličej se mi propadnul. Často jsem teď stála před zrcadlem. Líbilo se mi, jak jsem se změnila. Čím dál víc jsem se podobala ostatním z party. Konečně jsem se zbavila té své nevinný dětský tvářičky.

Šíleně mi teď záleželo na tom, jak vypadám. Matka mi musela koupit boty na podpatku a obepnutý kalhoty. Udělala jsem si pěšinku uprostřed a sčesala si vlasy do obličej. Chtěla jsem vypadat tajemně. Nikdo mě nesměl prokouknout. Nikdo si nesměl všimnout, že nejsem ta správná cool holka, kterou jsem chtěla bejt.

Jednou večer se mě Piet zeptal, jestli bych si nechtěla vzít trip. Řekla jsem: „No jasně.“ Už jsem hodně slyšela o LSD, kterému se říkalo prášky nebo trip. Když se Piet ušklíbnul a já si všimla, jak mi nevěří, že bych to do sebe hodila, začala jsem si vymějšlet. Dala jsem dohromady všechno, co jsem slyšela u druhých, a vykládala mu, jak už jsem to dřív brala. Viděla jsem, že mi Piet nevěří. Nedal si nic nakecat. Styděla jsem se.

Piet řekl: „V sobotu budu mít bezvadnej trip. Když to chceš zkusit, můžu ti trochu nechat.“

Těšila jsem se na sobotu. Říkala jsem si, že až si vezmu elesdýčko, budu už úplně jako ostatní. Když jsem přišla do Domu středu, měla už Kessi svou dávku v sobě. Piet řekl: „Jestli vážně chceš, tak ti dám půlku. To ti napoprvé stačí.“

Dal mi kousek cigaretového papíru, ve kterém byly zabalený úlomky prášků. Nedokázala jsem to spolknout před ostatními. Byla jsem strašně vzrušená. Měla jsem strach, že si toho někdo všimne. A taky jsem si to chtěla udělat trochu sváteční. Šla jsem teda na záchod, zavřela se tam a hodila to do sebe.

Piet si myslel, že jsem tablety hodila do záchodu. Netrpělivě jsem čekala, až se se mnou něco stane, aby mi všichni věřili, že jsem to skutečně spolkla.

Když po desátý klub v Domě středu zavíral, pořád jsem nic nepozorovala. Šla jsem s Pietem na stanici podzemky. Tam jsme potkali dva jeho kamarády, Franka a Pauliho. Byli stejně oblečení, úplně jako dvojčata. Vypadali úžasně klidně. Moc se mi líbili. Piet mi řekl: „Ty sou na háčku.“ Teda na heroinu. V tom okamžiku to na mě neudělalo žádnéj dojem. Měla jsem co dělat sama se sebou, protože prášky konečně začaly účinkovat.

Když jsme vlezli do vagónu a ten se rozjel, myslela jsem si, že se z toho zblázním. Byl to šílený pocit. Připadala jsem si jako zavřená v plechovce, ve který se někdo hrabe obrovskou lžící. Zdálo se mi, že ten děsný randál, kterej dělal vagón v tunelu, vůbec nevydržím. Lidi v podzemce měli děsný obličej. Ve skutečnosti ty mastňáci vypadali jako vždycky. Jenomže teď jsem na jejich obličejích viděla, jak jsou hnusný. Představovala jsem si, že se ty tlustý mastňáci vracej z nějaký hnusný putyky nebo hnusný práce. A pak jdou ty prasečí ksichty do postele a pak zase do práce a pak se dívaj na televizi. Pomyslela jsem si: Můžeš bejt ráda, že jsi jiná. Že máš partu. Že jsi vzala prášky a je ti všechno jasný a vidíš, jaký jsou v té podzemce hnusný mastňáci. Tak nějak jsem si to myslela. A při pozdějších tripech taky. Pak jsem z těch ksichtů dostala strach. Koukla jsem se na Pieta. Byl nějak ošklivější než jindy.

Jeho obličej byl docela malej proti těm prasečím ksichtům. Ale přece jen vypadal dost normálně.

Byla jsem ráda, když jsme konečně vysedli v Rudowě. Už jsem v tom pěkně jela. Zdálo se mi, že světla hrozně zářej.

Lampa přímo nad náma svítila jasnějc než slunce v létě. V podzemce jsem se třásla zimou. Teď mi zas bylo horko.

Připadalo mi, že jsem někde ve Španělsku, a ne v Berlíně. Bylo to jako na jednom z těch krásnejch plakátů, který visely v cestovní kanceláři v Gropiusstadtu. Ze stromů se staly palmy a místo ulice byla pláž. Všechno bylo děsně světlý. Neřekla jsem Pietovi, že už jsem sjetá. Chtěla jsem si ten bezvadně cool trip vychutnat sama.

Piet, kterej už v tom taky pěkně jel, řekl, že bysme mohli jít k jeho přítelkyni, jestli se ještě nevrátili její rodiče. Měl přítelkyni, kterou hrozně miloval. Šli jsme se podívat do garáže u jejich domu, abysme zjistili, jestli je tam auto rodičů. V garáži jsem měla trochu hororovou halucinaci. Níže strop klesal pořád níž a níž. Úplně se pohnul. Betonový sloupky se houpaly ze strany na stranu. Auto rodičů tam stálo.

Piet řekl: „Človče, to je děsná garáž.“ Najednou ho napadlo, že v tom jede sám, a zeptal se: „Přiznej se, kam jsi hodila ty svoje prášky?“ Kouknul se na mě a najednou povídá: „Človče, holka, to bych nikdy neřek. Ty máš panenky jak špendlíky.“

Venku už to bylo lepší. Sedla jsem si do trávy. Stěna domu byla tak oranžová, jako kdyby se na ní odráželo vycházející slunce. Stíny se pohybovaly, jako by chtěly udělat místo světlu. Stěna se nadouvala a najednou se mi zdálo, že stojí v plamenech.

Šli jsme domů k Pietovi. Uměl senzačně malovat. V jeho pokoji visel jeden jeho obraz. Byl na něm děsně tlustej kůň. Na koni seděl kostlivec se srpem v ruce. Hrozně se mi ten obraz líbil. Už jsem ho předtím párkrát viděla. Vždycky jsem si myslela, že je to smrt. Teď mě ta kresba vůbec neděsila. Napadaly mě všelijaký bláznivý myšlenky. Říkala jsem si, že ten kostlivec nikdy nemůže tak silnýho koně ovládnout. Už teď nad ním ztratil vládu. Dlouho jsme si povídali o obraze. Piet mi dal na rozloučenou pár desek. Řek: „Bezvadně se poslouchej na tripu.“ Šla jsem domů.

Matka byla samozřejmě ještě vzhůru. Měla obvyklý řeči. Kde jsem byla, takhle to dál nepůjde a tak podobně. Byla mi hrozně k smíchu. Stála tam široká a tlustá v té své bílý noční košili, obličej zkřivený vztekem. Úplně jak ty mastňáci v podzemce. Neřekla jsem ani slovo. Stejně jsem s ní už skoro vůbec nemluvila. Vždycky jen to nejnutnější a hlavně nic důležitýho. Už jsem od ní nečekala žádnou něžnost nebo útěchu. Zdálo se mi, aspoň někdy, že nepotřebuju ani matku, ani domov.

Matka se svým přítelem a já jsme žili v naprosto rozdílných světech. Neměli nejmenší tušení o tom, co dělám. Mysleli

si, že jsem docela normální dítě, který právě přišlo do puberty. A co bych jim vlastně měla vyprávět? Stejně by nic nepochopili. V každém případě by mi všechno zakázali. O tom jsem byla přesvědčená. Nanejvýš jsem matku litovala. Jak se vrací vyčerpaná domů a vrhá se na domácnost. Ale říkala jsem si, že si za ten svůj měšťáckej život může sama.

Christianina matka

Často jsem si kladla otázku, jak se to mohlo stát, že jsem si dříve nevšimla, co se s Christianou děje. Odpověď je docela jednoduchá, jenomže jsem k ní dospěla až po rozhovorech s rodiči, které potkal stejný osud - prostě mě vůbec nenapadlo, že by moje dcera mohla brát drogy. Pořád jsem si něco namlouvala.

Můj přítel, s kterým jsem po rozvodu s manželem žila, měl už dřív nějaké podezření. Vždycky jsem na to jen řekla: „Ale co si to namlouváš. Vždyť je to ještě dítě.“ To je asi ta největší chyba, představovat si, že jsou na něco takového ještě malí. Když se začala Christiana izolovat, když čím dál častěji odmítala kontakt s rodinou a o víkendech raději odcházela za svými přáteli, místo aby byla s námi, měla jsem se ptát „proč“ a „kvůli čemu“. Brala jsem to všechno moc na lehkou váhu.

Myslím, že zaměstnaná matka nikdy nemůže dost pečlivě dohlížet na své děti. Chce si také někdy odpočinout a je docela ráda, když mají děti své zájmy a dají trochu pokoj. Jistě, někdy chodila Christiana pozdě domů. Pokaždé měla připravenou nějakou výmluvu a já jsem byla vždycky ochotná jí věřit. Považovala jsem tu nedochvilnost a její vzpurné chování za docela normální projev dospívání a myslela jsem si, že ji to přejde.

Nechtěla jsem Christianu do ničeho nutit. Měla jsem dost vlastních zkušeností. Můj otec byl velice přísný. Na vesnici v Hesensku, kde jsem vyrostla, byl jako majitel lomu váženým občanem. Ale jeho výchova spočívala jenom na samých zákazech. O klucích jsem se nesměla ani zmínit, hned jsem dostala pohlavek.

Ještě dnes si přesně vzpomínám na jednu nedělní odpolední vycházku se svou přítelkyní. Dobrých sto metrů za námi šli dva mladíci. Náhodou se kolem nás vracel otec autem z fotbalu, zastavil a vrazil mi jednu rovnou na ulici. Strčil mě do auta a odvezl domů. Jenom proto, že za námi šli ti dva kluci. Hrozně mě to tenkrát urazilo. Bylo mi šestnáct a říkala jsem si: Co mám dělat, abych odtud mohla utéct?

Moje hodná a dobrosrdečná matka neměla do výchovy co mluvit. Nesměla jsem se stát porodní sestrou, jak jsem si přála. Otec trval na tom, abych se vyučila v obchodě a vedla mu účetní knihy. V té době jsem poznala Richarda, svého pozdějšího muže. Byl o rok starší a učil se na správce na statku. Také na přání svého otce. Nejdřív jsme spolu jen kamarádili. Čím víc mi to přátelství otec zakazoval, tím jsem byla tvrdohlavější. Viděla jsem jediné východisko — otěhotnět, abych se musela vdát a konečně být svobodná.

V osmnácti jsem skutečně byla v jiném stavu. Richard hned přerušil své učení a odstěhovali jsme se do severního Německa, do obce, kde bydleli jeho rodiče. Manželství bylo fiaskem hned od počátku. Už během těhotenství mě nechával samotnou, často celé noci. Měl jenom svého porsche a plnou hlavu neuskutečnitelných plánů. Žádná práce pro něho nebyla dost dobrá. Chtěl být za každou cenu něco lepšího, aby si ho ostatní vážili. Rád vyprávěl o tom, jaké měla jeho rodina před válkou dobré postavení. Jeho prarodiče vlastnili v dnešní NDR noviny, zlatnictví a řeznictví. A také statek.

To bylo jeho měřítko. Chtěl být za každou cenu samostatný, chtěl být podnikatelem jako jeho předkové. Jednou snil o tom, že si zařídí zasilatelství, pak zase chtěl obchodovat s automobily, pak zakládal spolu se svým známým firmu zahradních a zemědělských staveb. Ve skutečnosti se nikdy nedostal dál než k počátečním krokům. Svůj vztek si vyléval doma na dětech, a když jsem se do toho zamíchala také já, docházelo i k ručnímu vyřizování sporů.

Peníze na živobytí jsem samozřejmě vydělávala já. Když byly Christiane čtyři roky, sehnala jsem si velice dobré zaměstnání ve zprostředkovatelně sňatků. Vždycky na konci týdne se uzavíraly smlouvy a Richard mi s tím pomáhal. Asi dva roky to šlo docela dobře. Pak se Richard pohádal se šéfem a já přišla o práci. Manžel se rozhodl zařídit si svůj vlastní sňatkový úřad, a to ve velkém stylu. Za místo založení své firmy si vybral Berlín.

V roce 1968 jsme se tam přestěhovali. Se změnou bydliště jsem také doufala ve změnu našeho manželství. Ale místo v reprezentativních obytných a firemních místnostech jsme skončili v dvaapůlpokojovém bytě v Gropiusstadtu na okraji Berlína. Richard nedokázal dát dohromady potřebný počáteční kapitál. Všechno bylo zase při starém. Muž si vyléval vztek na mně a na dětech, byl bez práce a jen jednou se uchytil nakrátko v obchodě. Nedokázal se prostě smířit s tím, že by měl být jedním z těch obyčejných malých lidí, kteří bydleli v Gropiusstadtu.

Stále častěji jsem myslela na rozvod, ale nikdy jsem k tomu nesebrala odvalu. Ten poslední zbytek sebedůvěry, který jsem si uchránila před otcem, ve mně zničil manžel.

Naštěstí jsem v Berlíně rychle sehnala docela dobrou práci stenotypistky za tisíc marek čistého. Pocit, že si mě také někdo váží a že si mohu zase trochu něco dovolit, mi vrátil nové síly. Už jsem si nenechala od svého muže všechno líbit. Připadal mi směšný s tím svým velikášstvím. Neshody mezi námi už nebyly k vydržení. Několikrát jsem se pokusila o rozchod, ale nikdy z toho nic nebylo. Přece jen jsem na něm ještě dost lpěla. Snad proto, že to byl první muž v mém životě. A také kvůli dětem. Nedostala jsem pro děvčata místo ve školce. Stejně bych na ní neměla peníze. A proto mi bylo milejší, když byl Richard tu a tam doma. A tak jsem rozvod odkládala, až jsem v roce 1973 sebrala dost sil, abych svůj omyl napravila. Podala jsem žádost o rozvod.

Chtěla jsem Christianu ušetřit toho, co jsem musela sama prodělat. Už po jejím narození jsem si přísahala, že ona musí vyrůstat tak, aby nakonec neskončila v takovém manželství jako já. Musí mít možnost svobodně se rozvíjet, nikdo ji nesmí do ničeho nutit, musí být na rozdíl ode mě svobodná. Chtěla jsem ji vychovávat podle zásad moderní výchovy. Jenže později, když už byla starší, jsem ji asi přece jen příliš mnoho promíjela.

Po rozvodu jsem si nejprve musela sehnat byt, protože Richard se odmítl odstěhovat. Našla jsem ho ve výhodném družstvu. Stál šest set marek měsíčně včetně garáže, i když jsem žádné auto neměla. Byl pro mě samozřejmě moc drahý. Ale nic jiného mi nezbývalo. Chtěla jsem se dostat od svého bývalého muže konečně pryč. Chtěla jsem za každou cenu

začít se svými dětmi znova.

Richard nebyl schopen platit mi na děti. Říkala jsem si, že musím zatnout zuby a tu a tam dělat i přesčasy, abych mohla alespoň něco poskytnout dětem. Bylo jim mezi deseti a jedenácti lety a za celé dětství neměly slušně zařízený pokoj. Neměli jsme doma ani pořádný gauč, všechno bylo všelijak sestrané dohromady. Bolelo mě u srdce při pomýšlení, že jsem ještě neposkytla svým dětem útulný domov.

To všechno jsem chtěla po rozvodu napravit. Chtěla jsem mít konečně hezký byt, ve kterém bychom se všichni dobře cílili. To byl můj sen. Pro něj jsem pracovala. Ale také proto, abych mohla dětem splnit tu a tam nějaké to přání, koupil jim něco hezkého na sebe a vydat se o víkendů společně na výlet.

S nadšením jsem šla za tím cílem. Děvčata si sama vybrala hezké tapety, koupily jsme krásný nábytek do dívčího pokoje a v roce 1975 jsem mohla pořídit Christiane stereogramofon. Dělal mi to radost. Byla jsem šťastná, že mohu svým dětem něco dopřát.

Když jsem se pozdě odpoledne vracela z práce domů, přinášela jsem dcerám často nějaký dáreček. Byly to jen takové maličkosti. Ale mě to těšilo, když jsem jim mohla pokaždé koupit něco u Karstadta nebo Wertheima. Většinou to byly všelijaké zlevněné hlouposti. Třeba nějaká sladkost nebo veselé ořezávátko, ale pokaždé mi za to padly okolo krku. Bylo to vždycky jako o Vánocích.

Dnes už samozřejmě vím, že jsem si tím chtěla vykoupit své špatné svědomí, protože jsem měla na své děti málo času. Měla jsem nechat peníze penězi. Měla jsem se starat o děti, a ne chodit do práce. Sama už nechápu, jak jsem mohla takhle své dcery opustit. Jako kdyby se to všechno dalo nahradit hezkými věcičkami. Měla jsem raději žít z podpory, dokud mě moje děti potřebovaly. Ale z toho jsem měla strach. Už doma mi vtloukali do hlavy, že je to ostuda, nechat se živit státem. Možná jsem se měla soudit se svým rozvedeným mužem o výživné. Nevím. V každém případě jsem samou snahou vytvořit nám hezký domov neviděla, co je důležitější. Ať to beru z kterékoli strany, vždycky nakonec dojdou ke stejné výčitce. Příliš často jsem nechávala své děti samotné. A Christiana jistě potřebovala větší pozornost a pevnější ruku. Je mnohem labilnější a citlivější než její mladší sestra. Tenkrát mě ani ve snu nenapadlo, že by se Christiana mohla dostat na šikmou plochu. Ačkoli jsem viděla, co se v rodinách na sídlišti denně odehrává. Rvačky jsou tam na denním pořádku. A toho alkoholu co se tam vypije! Opilá žena, muž nebo výrostek v příkopu, to není nic neobvyklého. Ale já byla přesvědčená, že když budu svým dětem příkladem, když se budu slušně živit a slušně choval, tak musí být jako já. Skutečně jsem si myslela, že bude všechno v pořádku. Dopoledne byly děti ve škole. V poledne si samy ohřály oběd. A pak chodily většinou za poníky na jízďárnu v Lippschitzallee. Obě mají moc rády zvířata.

Nějakou dobu bylo skutečně všechno v pořádku. Až na trochu žárlivosti mezi dětmi a Klausem, mým přítelem, který se k nám přistěhoval. Vedle své práce, domácnosti a dětí jsem měla také jeho, který mi naplňoval život. Byl mou jistotou, oporou. A pak jsem udělala ještě jednu těžkou chybu, protože jsem si přála, abych se mohla víc věnovat svému příteli. Dovolila jsem Christianině sestře, aby se přestěhovala ke svému otci, který ji k sobě lákal všemi možnými sliby, protože se cítil osamělý.

Christiana teď byla sama, když se vrátila ze školy. A právě v té době si našla přátele, kteří se ji stali osudnými. Ale já jsem si toho vůbec nevšimla. Kessi, její kamarádka ze sousedství a ze školy, se mi zdála velice rozumná. A její matka na ně tu a tam dohlédla. Jednou byla Christiana u nich a jindy zase Kessi u nás.

Oběma bylo okolo dvanácti třinácti, byly ve věku, kdy jsou děti zvědavé a chtějí si všechno vyzkoušet. Nezdálo se mi na tom nic špatného, že chodívaly večer do mládežnického klubu v Domě středu, který je zařízením evangelické církve v Gropiusstadtu. Byla jsem přirozeně přesvědčená, že tam jsou v dobrých rukách. Že mohou v Domě středu kouřit hašiš, to by mě ve snu nenapadlo.

Naopak, byla jsem klidná, že se Christiana vyvíjí jako normální děvče v pubertě a že už seji tak nestýská po sestře. Od té doby, co se kamarádila s Kessi, začala se zase častěji smát. Někdy byly ty dvě tak rozpustilé, že jsem se musela smát s nimi. Jak jsem měla vědět, že ty jejich výbuchy smíchu způsobuje hašiš a bůhvíjaké prášky.

Mojí rodinou se teď stala parta. Nacházela jsem v ní přátelství, náklonnost a svým způsobem i lásku. Už třeba obvyklej políbek při pozdravu se mi děsně líbil. Každý líbal toho druhého tak něžně a přátelsky. Můj otec mi jakživo takovou pusku nedal. V partě jsme neznali žádné problémy. Ty svoje vlastní z domova a z práce jsme nechávali venku, neotravovali jsme s nima ostatní. Když jsme byli spolu, tak pro nás ten hnusnej svět těch druhých neexistoval. Mluvili jsme o muzice a o fetu. Někdy taky o oblíkání a o lidech, který tomuhle policejnímu státu nelezou do zadku. Uznávali jsme každého, kdo udělal nějaký přestupek, ukradl auto nebo přepadl banku.

Na tripu jsem se cejtala jako ostatní z party. Měla jsem po fetu od samého začátku báječnou náladu. To bylo fajn, začátečníci totiž mívají napoprvé všelijaký úzkosti nebo strach, říká se tomu horortrip. Ale já jsem byla vždycky úplně cool. Konečně jsem se stala jednou z nich. Jen jsem se dostala k nějakému prášku, hned jsem ho do sebe hodila.

Všechno jsem teď vnímala úplně jinak. Ještě pořád jsem se ráda courala v přírodě. Dřív jsem tam chodívala se svým psem a on patřil k mejm procházkám. Teď k nim ale patřil haš nebo nějaký ten prášek. Na tripu byla příroda úplně jinačí než dřív. Rozkládala se na barvy, tvary a zvuky a ty se odrážely v mejch náladách. Život, kterej jsem v té době vedla, se mi zdál báječně cool. Těch pár měsíců, co jsem sjížděla hašiš, jsem byla sama se sebou spokojená.

Za nějakou dobu na nás ale přestal hašiš a LSD správně účinkovat. Už jsme si na to asi moc zvykli. Hašišovej nebo práškovej trip byl vlastně náš normální stav. Nepřinášelo nám to už žádný nový zážitky.

Pak přišel jeden z party do klubu a řekl: „Lidi, mám něco úplně jinýho, efedrin. To je senzace.“ Vzala jsem si dvě tabletky efedrinu. povzbuzujícího prostředku, ale vlastně jsem přesně nevěděla, co polykám. Spláchla jsem je jedním pivem na ex, protože jsem to tak viděla u druhých. Musela jsem se hodně přemáhat, pivo se mi hnusilo stejně jako lidi, který se tím nalevají.

Najednou byla v klubu k dostání spousta tablet. Ten samej večer jsem si vzala ještě jeden mandrax. silnej prášek na spaní. Hned bylo všechno kolem mě báječně cool, klub i lidi z mé party. V příštích tejdnech jsme vyzkoušeli všechno

možný, farmaceutickéj průmysl nás výborně zásobil.

Ve škole jsem měla pořád víc potíží. Už jsem nedělala žádný domácí úkoly a ráno jsem byla vždycky nevyspalá. Přesto jsem postoupila do osmičky. V němčině a občanské nauce mi to ještě trochu šlo, ty dva předměty mě někdy i zajímají. Jenže zrovna v těch předmětech, při kterých jsem tu a tam dávala pozor, jsem měla nejvíc těžkosti. S učitelkami i se spolužáky. Strašně mě štvalo, jak nemožné se všichni navzájem k sobě chovají. Vzpomínám si na svůj výstup s učitelem, který s námi chtěl mluvit o ochraně životního prostředí.

Nikdo ze třídy ho neposlouchal. Nikoho to nezajímalo. Nemuseli si nic zapisovat a pak se to učit, tak jim bylo fuk, co povídá. Ale mně šly ty kecy na nervy, učitel mluvil jen tak všeobecně, bez zájmu. Přestalo mě to bavit a začala jsem na něho: „Co nám to tady vykládáte za kraviny? Co to vlastně podle vás je, to životní prostředí? Nejdřív by se přece měli lidi naučit chovat se k sobě jako lidi, ne? To byste nás měli na tyhle zasnávané školy naučit. Aby se jeden zajímal o druhého. Aby se jeden nevytáhoval na druhého, abysme se mezi sebou jen nervali o lepší známky. A učitelé, ty by nám v tom měli pomoci a taky by měly být spravedlivé.“ A tak dál. A to jsem toho učitele měla docela ráda. Asi proto mě tak děsně našťaval.

Prostě jsem školu nesnášela. Neměli jsme k učitelům vůbec žádný vztah. Ale ani ve třídě jsme nedrželi pohromadě, byli jsme rozdělení do všelijakých kurzů. Vlastně nám šlo zase jen o to, jak odrovnat toho druhého. Nikdo nikomu nepomoh, každý chtěl být lepší. Učitelé mávali s žáky, protože dávali známky. A žáci se zase snažili mávat s učitelkami, který na nás byli krátký a neuměli si udržet pořádek.

Bylo mi to jasné, a přesto jsem tu a tam, když jsem k lomu měla důvod anebo aspoň chuť, takhle zasáhla do vyučování. Spolužáci většinou reagovali jen na sprostáry, kterými jsem své řeči prokládala, ale vůbec nechápali, že se snažím vysvětlit, proč tahle škola stojí za hovno.

Ale mně to bylo fuk, protože mi záleželo už jen na partě, a tam se žádný soupeření a vodrovňávání nevedlo. Ale i v partě jsem sedávala často stranou. Čím dál míň jsem se účastnila rozhovorů. Stejně šlo pořád o jedno a to samý: o fet, muziku, poslední trip a pak se čím dál častěji mluvilo o cenách na trhu za shit, elesdýčko a všelijaké prášky. Byla jsem většinou tak otupělá, že jsem ani nemohla mluvit a chtěla jsem být sama.

Měla jsem ale před sebou ještě jeden cíl. Jmenoval se Sound. Byla to diskotéka na Genthiner Strasse ve čtvrti Tiergarten. Po celém městě visely plakáty: „Sound — nejmodernější evropská diskotéka.“ Lidi z party tam chodili čím dál častěji. Jenže tam pouštěli až od šestnácti. A mně bylo teprve třináct. Měla jsem strach, že mě tam nepustí, i když jsem si už zfalšovala datum narození ve svých žákovských průkazech.

Věděla jsem, že se tam prodávají drogy. Bylo tam k dostání úplně všechno. Od shitu přes mandrax a valium až po heroin. Tam ale musej být všichni senzačně cool, myslela jsem si. Pro holku, která jen pořád pendlovala mezi Rudowem a Gropiusstadtem, to bylo úplně vysněné místo. Představovala jsem si Sound jako nějaký palác. Samý světla a neony. Barevné efekty a senzační muzika. A samozřejmě senzační cool kluky.

Už několikrát jsem tam chtěla jít s ostatními z pany. Jenže to nikdy nevyšlo. Pak jsem ale s Kessi vypracovala úplný bojový plán. Jednou v sobotu jsem řekla matce, že bych chtěla přespat u Kessi. A Kessi zase řekla domů, že bude spát u nás. A naše matky na to svorně nalitly. Ještě s námi měla jít jedna kamarádka Kessi, byla o něco starší než my. Peggy se jmenovala. Sešly jsme se u Peggy v sobotu večer. Čekaly jsme ještě na jejího přítele, na Michu. Kessi mi děsně důležitě vyprávěla, že Michu sjíždí háčko, teda že si píchá heroin. Byla jsem na něho děsně zvědavá. Ještě nikdy jsem neviděla opravdového heráka.

Udělal na mě obrovský dojem. Byl ještě víc cool než kluci od nás z party. A hned jsem před ním dostala ty své komplexy méněcennosti, Michu s námi jednal děsně svrchu. Musela jsem pořád myslet na to, že je mi teprve třináct a o co je ten herák proti mně dospělejší. Připadala jsem si před ním úplně mřává.

Za pár měsíců byl Michu mrtvej.

Nastoupili jsme do podzemky a jeli až na stanici Kurfürstenstrasse. Byla to pro mě tenkrát dost dlouhá cesta. Připadala jsem si hrozně daleko od domova. Kurfürstenstrasse vypadala u Potsdamer Kreuzungu dost nechutně. Potulovaly se tam všelijaké holky. Tenkrát jsem samozřejmě netušila, že to jsou prostitutky a mávají tam na auta. Taky pár chlapů se tam couralo sem a tam, Peggy mi řekla, že to jsou dýleři, překupníci s drogami. Kdyby mi tenkrát někdo řekl, že budu co nevidět taky takhle každý den postávat na tom hnusném konci Kurfürstenstrasse, myslela bych si, že mu přeskočilo. Šli jsme do Soundu. Když jsem tam vešla, málem mě to porazilo. Představovala jsem si to tam úplně jinak.

„Nejmodernější evropská diskotéka“ byl sklep s hrozně nízkým stropem.

Byl tam randál a spousta špíny. Na parketu každý přeshlapoval a poskakoval sám pro sebe. Nikdo se s nikým nebavil, vypadalo to, jako by tam byl každý sám. A ke všemu tam byl strašně vydechanej vzduch. Větrák ten smrad jen rozháněl kolem dokola.

Sedla jsem si na lavici a neodvážila se pohnout. Zdálo se mi, že se na mě všichni koukají, protože je na mně vidět, že sem nepatřím. Však to taky byla pravda. Kessi, ta byla hned ve svém žívu. Celou dobu šmejdila sem a tam a prohlížela si kluky. Prohlásila, že takovou spoustu bezvadných kluků pohromadě ještě neviděla. Já jsem seděla jak přišitá. Ostatní měli s sebou všelijaké prášky a zapíjeli je pivem. Ale já jsem nic nechtěla. Celou noc jsem proseděla se dvěma sklenicemi broskvový šťávy. Nejradši bych se sebrala a jela domů. Ale to nešlo, protože matka si myslela, že spím u Kessi. Čekala jsem jen, až bude pět ráno a konečně tam zavřou. Jednu chvíli jsem si dokonce přála, aby matka na můj podfuk přišla, najednou se objevila vedle mě a odvedla mě domů. Pak jsem usnula.

Probudili mě v pět. Kessi prohlásila, že jde k Peggy domů. Strašně mě bolelo břicho. Nikdo se o mě nestaral. Šla jsem sama ráno v pět po Kurfürstenstrasse ke stanici pod zemky. Povalovala se tam spousta vožralejších. Bylo mi na blití. Už dávno jsem nebyla tak šťastná jako ve chvíli, kdy jsem konečně otevřela dveře od bytu a uviděla matku přicházet z ložnice. Řekla jsem jí, že Kessi vstává strašně brzo, a tak jsem šla radši domů, abych se mohla ještě v klidu vyspat. Vzala jsem si k sobě do postele své dvě kočky a mazlila se s nimi. Těsně před usnutím jsem si říkala: „Christiano, to

není tvůj svět, nepatříš mezi ně. Někde jsi udělala chybu.“

Když jsem se v poledne probudila, bylo mi pořád ještě mizerně. Potřebovala jsem si s někým promluvit o lom, co jsem zažila. Za nikým z party jsem s tím jít nemohla, nerozuměli by mi. Mohla jsem o tom mluvit jedině s matkou.

Nevěděla jsem, jak začít. Řekla jsem: „Ty, mami, poslyš, já jsem byla včera večer s Kessi v Soundu.“ Matka se na mě vyděšeně podívala. Ale já jsem hned dodala: „Je to tam vlastně docela dobrý. A děsně velký. Dokonce je tam i kino.“ Hned mi udělala obvyklý kázání. Čekala jsem, že se mě ještě na něco zeptá. Ale ona se moc neptala. Jako obvykle nevěděla to nedělní dopoledne kam dřív skočit. Uklízení, vaření, hádky s Klausem. Nejspíš se se mnou nechtěla moc rozčilovat, neměla na to zkrátka čas. A možná že měla taky strach, aby se nedověděla něco, co nechtěla slyšet.

Už jsem neměla odvahu znovu o tom začít. Vlastně jsem si ani nebyla pořádně jistá, že se jí chci se vším svěřit. V tý době jsem si totiž nebyla jistá ničím. Řídila jsem se jen svým podvědomím, svejma náladama. Nikdy jsem nemyslela na to, co bude zejtra. Neměla jsem žádný plány. Na co taky. V partě jsme nikdy nemluvili o budoucnosti.

Příští víkend musela jít ke mně spát Kessi, protože jsme to tak minule nakecaly matce. Dokonce se mi podařilo dotáhnout ji až k nám před barák. Byla úplně sjetá po práscích. Já jsem byla taky trochu na tripu, ale věděla jsem ještě, co dělám. Kessi stála na ulici před našim domem a děsně se jí líbilo, jak se k ní blíže dva reflektory. Musela jsem ji násilím strhnout ze silnice, aby ji nepřejelo auto.

Hned jsem ji strčila do svého pokoje. Ale matka přišla samozřejmě za náma. Jak tam tak stála ve dveřích, měly jsme obě, já i Kessi, stejnou halucinaci — zdálo se nám, že je matka moc tlustá a nevejde se do dveří. Rozchechtaly jsme se a nemohly přestat. Viděla jsem svou matku jako tlustou, dobráckou dračici s kostí v drdolu. Chechtaly jsme se a matka se vesele rozesmála s náma. Určitě si myslela, že jsme dvě bláznivý malý holky.

Kessi mě začala brát skoro každou sobotu s sebou do Soundu. Chodila jsem s ní jen proto, že jsem nevěděla, co jiného bych měla v sobotu večer dělat. Pomalu jsem si na Sound zvykla. Matce jsem řekla, že jdu do Soundu, a ona mi dovolila, abych se vracela až poslední podzemkou.

Tak to šlo pár tejdnu docela dobře, až do jedny soboty v létě 1975. Chtěly jsme zůstat celou noc venku, a tak jsem vyrukovala s pohádkou, že budeme spát u jedny kamarádky. Tenkrát to ještě šlo, protože matka neměla telefon. Takže nás nemohla kontrolovat. Šly jsme nejdřív do Domu středu a vypily dvě flašky vína. Pak jsme si daly pořádného čouda. Kessi to ještě spláchla pár efedrinama a začala fňukat. To už jsem znala. Po efedrinu se člověk někdy sjel naměkko.

Pak ale Kessi někam zmizela a já o ni začala mít strach. Tušila jsem, kde ji asi mám hledat, a šla jsem na stanici podzemky. Ležela tam na lavičce, hromadu pomfritů na zemi pod sebou, a spala. Než jsem ji stačila vzbudit, přijela podzemka a z ní vystoupila matka Kessi. Objevila svou dceru, o které si myslela, že je u mě v posteli. Kessi chytla pár pohlavků ještě ve spánku. Jen to mlsklo. Pak začala zvracet. Matka ji popadla v podpaží takovým tím správným policajtským grifem a odtáhla ji pryč.

Ty facky na stanici podzemky Wutzkyallee asi Kessi mnohého uchránily. Bez těch dvou pohlavků by nejspíš skončila u heroinu a prostituce ještě dřív než já a nedělala by teď maturitu.

Kessi měla zakázaný se se mnou stýkat a večer vůbec nesměla ven. Teď teprve jsem byla úplně sama. S partou v Domě středu mě to už moc nebavilo. Přes tejdnu jsem s nima bejvala v klubu. Ale víkend bez Soundu jsem si už neuměla představit. Sound a lidi v něm se mi líbili čím dál víc. Zbožňovala jsem je jako hvězdy. Byli lepší než ty, co se nikdy pořádně nedostali z Gropiusstadtu. Nevycházela jsem teď moc s prachama. Kessi totiž dostávala sto marek kapesného měsíčně, takže jsme měly vždycky dost na let a na prášky pro obě. Teď jsem ty prachy musela někde schrstit nebo ukrást.

Nezbylo mi nic jiného než chodit do Soundu sama. Příští pátek jsem šla do lékárny a koupila si krabičku efedrinu za dvě marky devadesát pět. Byl bez receptu. Už jsem si nebrala dva efedriny, ale čtyři až pět. Zastavila jsem se ještě v Domě středu a vysomrovala jednoho čouda. Šla jsem na podzemku a bylo mi děsně dobře. Nemyslela jsem na Kessi, nemyslela jsem vůbec na nic, co bylo. Byla jsem jen já, teď a tady. Vznášela jsem se v nádherném drogovém světě. V podzemce se mi líbilo, že na každý stanici přistupovali lidi, na kterých bylo hned vidět, že jedou do Soundu.

Bezvadně vohozený, dlouhý vlasy a deset centimetrů vysoký podpatky. To byly moje hvězdy, hvězdy Soundu. Už mi vůbec nevadilo, že tam jedu sama. Byla jsem na bezvadném tripu. Ten hašíš v klubu byl skutečně senzační.

Na schodech v Soundu jsem se srazila s jedním klukem. Kouknul se na mě a něco řek. Připadal mi děsně cool. Vysokej, štíhlej, dlouhý světlý vlasy a neuvěřitelně klidnej. Dala jsem se s ním do řeči hned na těch schodech. Bylo mi dobře.

Každou větou jsme si čím dál víc rozuměli. Líbila se nám stejná muzika, a dokonce jsme měli podobný zážitky po práscích. Jmenoval se Atze. Byl to první kluk, kterež se mi opravdu líbil. Hned ten večer jsem se do něj zabouchla.

Poprvé v životě jsem byla zamilovaná.

Atze mi představil své kamarády. Byla to naprosto cool parta. Měla jsem si s nima co povídat. Šlo o drogy a jak se s nima co nejlíp sjet. A já neměla o nic menší zkušenosti než oni. Mluvili taky o háčku. Všichni byli zajedno, že je lepší střelit si hned jednu rovnou do hlavy než s tím začít. Já jsem řekla: „To snad musej bejt úplný cvoci, ty, co si píchaj.“ A pak jsme se bavili o tom, jak nejlíp zúžit kalhoty. S tím jsem meta taky zkušenosti. Zhubla jsem totiž tak rychle, že jsem skoro každé tejdnu musela zužovat džiny. Vobtažený džiny byly něco jako vizitka lidí, který chodí do Soundu. Mohla jsem jim teda poradit. Zužování džin byla jediná domácí práce, kterou jsem kdy dělala.

Atzeho parta mě hned přijala mezi sebe. Vůbec jsem o to nemusela bojovat. Chovala jsem se s takovým klidem a sebejistotou, že jsem se sama sobě divila. V partě byl ještě jeden kluk, kterež se mi hned děsně líbil. Jmenoval se Detlef. Byl úplně jinej než Atze. Vypadal hrozně něžně, byl takovej jemnej a jakoby ještě trochu dětskej. Říkali mu Piippi. Bylo mu šestnáct. S ním se mi povídalo nejlíp. Pak tam byla ještě jedna bezvadná holka, Astrid. Měla takový kecý, že se všichni mohli potřhat smíchy. Na všechno měla správnou odpověď. To jsem obdivovala. Jen před Blackym si člověk musel dávat bacha. Hned si z každého utahoval, když řek něco blbého. Vyprávěla jsem, že jsem si jednou na tripu hrála

s malým dítětem, který bylo jak andílek. Blacky měl hned nějakou blbou poznámku. Musela jsem si dávat pozor na to, co povídám. Bienenstich se mi taky moc nelíbil. Jel děsně po holkách. A tyhle typy jsem po zkušenosti s Kathim nesnášela. Ale Bienenstich stejně patří k partě jen tak napůl.

Povídali jsme si a tu a tam si dali čouda. Když v pět hodin ráno Sound zavírali, šla jsem ještě s ostatními na Kurfürstendamm. V podzemce na cestě do Rudowa mi bylo úplně blaženě. Byla jsem příjemně unavená a poprvé ve svém životě zamilovaná.

Ted' už jsem čekala jenom na víkendy. Atze byl hrozně opatrný a něžnej. Když jsme se potřeťi setkali v Soundu, políbil mě a já jeho. Byla to naprosto nevinná pusa. Víc jsem nechtěla. Atze to cejtíl, nemuseli jsme o tom mluvit. To byl právě ten rozdíl mezi feťákama a alkáčema. Většina feťáků měla úžasně jemnej cit pro to, co se děje s tím druhým. Zvlášť když patřili k jedné partě. To alkáči, jen se opili, hned se vrhali na holky. Šlo jim akorát o šoustání. U nás byly důležité úplně jiné věci.

Atze a já jsme byli jako bratr a sestra. Byl můj starší bráška. Pořád jsme se vodili za ruku. Dávalo mi to obrovské pocit bezpečí. Atzemu bylo šestnáct a učil se sklářem, jenomže ho to vůbec nebavilo. Měl naprosto přesnou představu o tom, jak by měla vypadat správná cool holka. Česala jsem si vlasy tak, jak to chtěl on. Protože se mu líbily kabáty, koupila jsem si v jednom vetešnictví za dvacet marek dlouhý kabát s rozparkem až na zadek. Neuměla jsem si už život bez Atzeho představit.

Když Sound v pět hodin ráno zavřeli, nechodila jsem rovnou domů. Zůstávala jsem ještě s partou. Společně jsme čekali, až přestane účinkovat droga, a procourali jsme dopoledne ve městě. Chodili jsme na výstavy, do zoologický nebo na Kurfürstendamm. Někdy jsme to tak táhli až do neděle. Vyprávěla jsem matce, jaký to bylo u Kessi, a vymyslela jsem si taky nový přítelkyně, u kterých jsem jako spala. Když šlo o to nakecat matce, jak a kde jsem strávila víkend, dokázala jsem si neuvěřitelně vymyšlet.

Přes tejdén jsem se ještě scházela se svou starou partou v Domě středu. Vždycky jsem seděla tak trochu tajemně stranou, někdy jsem jim vyprávěla, co jsem zažila v Soundu. Byla jsem přesvědčená, že ted' mě teprv obdivují. Byla jsem zkrátka o krok dál než oni. Že je to krok do totálního průseru, jsem samozřejmě nevěděla. A že mně hodně lidí ze starý party bude následovat, taky ne.

V Soundu byly k sehnání všechny možné drogy. Zkusila jsem všechno, až na háčko, Várium, mandrax, efedrin, cappis, teda captagon, samozřejmě shit a aspoň dvakrát tejdén trip. Povzbuzovací a naopak uklidňovací prášky jsme do sebe házeli po celejch hrstech. Tablety proti sobě v těle navzájem bojovaly, a to právě způsobovalo ten senzační pocit. Člověk si moh vyrobít náladu, na jakou měl chuť. Šlo jen o to, vzít si víc povzbuzovacích, nebo uklidňujících tablet. Takže když jsem dostala chuť trochu si v Soundu zařadit, spolkla jsem víc cappis a efedrinu, a když se mi chtělo jen tak klidně sedět v koutě nebo v kině, nacpala jsem se pořádně váliem a mandraxem. Prožila jsem tak několik šťastnejch tejdňů.

Až po tu hnusnou sobotu. Přišla jsem do Soundu a potkala na schodech Uweho, jednoho kluka z party. Uwe řek: „Jestlipak víš, že se Atze vykašlal na učení.“ Chvilí mlčel a pak dodal: „Atze je tu ted' každé večer.“ Řek to tak nějak divně, hned mi to zapálilo. Když je Atze každé den v Soundu, tak se taky musel seznámit s jinejma holkama. Zeptala jsem se: „Co je s Atzem?“

A Uwe odpověděl: „Má holku. Moni.“

Byla to pro mě strašlivá rána. Když jsem to od Uweho uslyšela. Ještě jsem doufala, že to není pravda. Letěla jsem dolu do diskotéky. Atze tam byl sám. Choval se jako vždycky. Dal mi pusu a zavřel mý věci do své skříňky. V Soundu se musely všechny věci zamykat do vlastních skříněk, protože se tam děsně kradlo.

O něco pozdějc přišla ta Moni, nikdy předtím jsem ji neviděla. Sedla si naprosto samozřejmě k partě. Držela jsem se tak trochu stranou a potají ji pozorovala.

Byla úplně jiná než já. Malá, baculatá, pořád se smála. Starala se o Atzeho jako mamina. Pořád dokola jsem si opakovala: „To přece nemůže bejt pravda. Přece mě nenechá kvůli takový tlustý, pitomý káče.“ Musela jsem přiznat, že má hezkej obličej a moc krásný dlouhý blondatý vlasy. A říkala jsem si: „Možná že potřebuje holku, která má pořád dobrou náladu a stará se o něho.“ Ale druhý podezření bylo čím dál silnější — Atze potřebuje holku do postele. A ta s ním do té postele půjde.

Byla jsem naprosto střízlivá. Nechtěla jsem si ten večer vzít žádný fet. Pak už jsem se na ty dva nemohla koukat a šla jsem se z toho vytancovat. Když jsem se vrátila, byli oba pryč. Prolítla jsem jako šílená celým Soundem. Našla jsem je v kině. V pevném objetí.

Vrátila jsem se k partě. Jeden z nich si hned všimnul, co se se mnou děje. Detlef. Položil mi ruku kolem ramen. Nechtěla jsem brečet. Bylo tni to blbý před partou. Když už jsem nedokázala zadržet slzy, utekla jsem ven. Přeběhla jsem ulici a šla do parku naproti Soundu. Slzy mi tekly proudem.

Najednou stál Detlef vedle mě. Podal mi papírovýj kapesník a pak ještě jeden. Byla jsem tak nešťastná, že jsem ho skoro nevnímala. Teprve pozdějc mi došlo, jak to od něj bylo hezký, že mě šel hledat.

Už jsem nechtěla Atzeho ani vidět. Byla jsem přesvědčená, že bych se na něho nevydržela klidně dívat. Zvlášť když jsem se před všema rozbřečela a oni viděli, jak moc mi na něm záleželo. Ale Detlef mě dovlek zpátky.

Stejně jsem se musela vrátit, protože Atze měl klíč od mejch věcí. Vší silou jsem se vzchopila, šla do kina, vytáhla jsem Atzeho ze židle a vzala si od něho klíč. Když už jsem měla svoje věci, nezbylo mi dost síly, abych šla za ním zpátky a klíč mu vrátila. Detlef, kterej byl pořád někde poblíž, to udělal za mě.

Byly dvě hodiny. Poslední podzemka mi ujela. Stála jsem před Soundem a nevěděla, kam jít. Ted teprve jsem dostala chuť něco do sebe hodit. Ted jsem to potřebovala. Jenže jsem už neměla absolutně žádný prachy. Najednou šel okolo jeden z party z Domu středu, Panther. Věděla jsem, že prodává elesdýčko a má vždycky bezvadný zboží. Začala jsem ho zpracovávat, aby mi nechal trochu tripu. Dal mi jednu z bezvadnejch krystalickejch tablet. Vůbec se neptal, proč chci

tak pozdě na trip.

Hned jsem to do sebe hodila a vrátila se dolů na parket. Tancovala jsem do absolutního vyčerpání. Aspoň hodinu jsem tam ráčila jako pomínulá. Když jsem toho nechala, trip pořád nepřicházel. Myslela jsem, že mě Panther podvedl. Naštěstí přišlo pár lidí z Domu středu, šla jsem k Pietovi. Taky byl sjetej po práscích. Vyprávěla jsem mu, co se mi stalo. Jenže Pieto to vůbec nezajímalo a pronášel jen takový to „vybodni se na to, holka“ nebo „nic si z toho nedělej“ a podobný kecy.

Jedla jsem vanilkovej pudink a říkala si: „Celej svět je blbej a děsně hnusnej.“ Chtěla jsem jít vrátit kelímek od pudinku, abych dostala zpátky zálohu, v Soundu se totiž musela za všechno platit záloha, aby se tam nemohlo krást. Najednou, během jediný vteřiny, jsem v tom jela. Bylo to jako blesk. Úplně mě to srazilo z lavice na zem, a pak jsem tancovala, dokud nezavřeli.

Venku jsem zase potkala partu ataky Atzeho a Moni. Uzmi to vůbec nevadilo. Šíleně se mi líbil jeden plakát Soundu. Moni šla k Atzemu do pokoje.

My ostatní šli směrem k ZOO. Někoho napadlo, že by sine mohli jít do Europacentra, Došli jsme až na kluziště. Byla poměrně teplá noc. Začalo pršet a na ledu byla voda.

Courala jsem se tou vodou a představovala si, že jdu mořem. Najednou jsem zaslechla, jak praská sklo. Kluci byli u pokladny. Jeden z nich otevřel rozbitým okýnkem dveře, vytrhnul zásuvku a vysypal z ní roličky mincí. Než mi to všechno došlo, začali všichni zdrhat. Jenže já se v těch svejch vysokejch podpatkách rozplácla na led. V tu ránu jsem byla mokrá skrznastrz. Detlef na mě počkal a podal mi ruku.

Na Kurfürstendammu před Kranzlerem jsme si rozdělili kořist. Každý dostal trochu. To se mi líbilo. Dali mi dva balíčky pětimarek. Všichni jsme jásalí. Ani ne tak kvůli tem prachům, jako že se nám podařilo zdrhnout oběma černejm šerifům, který v noci hlídaj Europacentrum. Byli jsme štěstím bez sebe. Lámati jsme roličky mincí a házeli peníze do vzduchu. Cesta za námi byla posetá mincema.

Šli jsme do jednoho výčepu na stanici ZOO, kterej měl ještě otevřeno. Bylo mi na blití, když jsem to tam viděla. Nikdy dřív jsem tam nebyla, je to neuvěřitelně hnusná stanice. Všude se povalovali vožralí ve zvratkách. To jsem ještě nevěděla, že za pár měsíců tu budu každý odpoledne.

Okolo šestý jsem jela domů. V posteli jsem se poprvé dostala na hororovej trip. Měla jsem na stěně plakát s černoškou, jak kouří haš. V pravým spodním rohu byl takovej malej modrej flek. Ten se najednou proměnil v hroznej škleb, úplně jak Frankenstein. Vší silou jsem se snažila soustředit na něco jinýho.

V poledne jsem se probudila úplně otupělá. Bez citu, chladná, skoro jak mrtvá. Říkala jsem si jenom: „Co jsi to zač, že se na tebe musí vybodnout tvůj první kluk.“ Šla jsem k zrcadlu, pořádně jsem se na sebe dívala a nenáviděla se. Dívala jsem se na svou tvář, která se mi ještě včera zdála tak cool, tajemná, přesně taková, jakou maj správný feťacky. Vypadala jsem děsně zničeně. Pod očima černý kruhy jak mūra, plet' jsem měla tvarohovitou a mastnou a objevila jsem i uhry.

Řekla jsem si: „Tak, Christiane, a se Soundem je konec. Atzemu a partě už nemůžeš přijít na oči.“ V příštích dnech jsem se snažila zapomenout na všechny své bejvalý kamarády. Nevzala jsem si vůbec žádnou tabletu a nebyla jsem ani jednou na tripu. Celý dny jsem pila čaj s hašísem a tahala jeden joint za druhým. Za pár dní už jsem se cejtěla docela cool. Dokázala jsem, co jsem chtěla, už jsem zase neměla nikoho ráda, jen sebe. Myslela jsem si, že teď už mám své city pod kontrolou. Zařekla jsem se, že do Soundu už nevkočím.

Příští sobotní noc byla pro mě tou nejdelší v životě. Zůstala jsem doma. Byl to první sobotní večer po mnoha tejdnech, kdy jsem nešla do Soundu. Nemohla jsem se koukat na televizi ani spát. A už jsem taky neměla dost fetu, abych se trochu sjela. Uvědomila jsem si, že už nedokážu žít bez Soundu a lidí kolem něho. Bez nich můj život ztrácel obsah. Začala jsem se těšit na příští pátek, vlastně ještě dřív, než jsem si řekla, že půjdu do Soundu. Podvědomě jsem už byla připravená vrátit se tam. Zkoušela jsem si nový účesy a pak jsem přišla na to, že nejlepší bude vůbec se nečesat. Zdálo se mi, že budu vypadat trochu tajemnějc.

V pátek jsem šla nejdřív sehnat trochu vália. Zapila jsem to pivem a před odchodem do Soundu jsem do sebe ještě hodila jeden mandrax. Konečně jsem se zbavila strachu z Atzeho a party. Už mi bylo všechno jedno. Narazila jsem si na hlavu velkéj džínovej klobouk, posadila se v Soundu za stůl, položila hlavu na desku a prospala tak skoro celou noc. Probudila jsem se, až když mi Detlef sundal z hlavy klobouk a hladil mě po vlasech. Zeptal se, co mi je. Řekla jsem, že nic. Přestože jsem vůbec neměla chuť se s někým vybavovat, bylo to od něj děsně milý, že se o mě tak staral.

Už příští víkend jsem byla skoro pořád s Detlefem. Znovu jsem měla důvod chodit do Soundu — Detlefa.

Nezabouchla jsem se do něj naráz tak jako do Atzeho. Nejdřív jsme prostě jen byli spolu v Soundu. Hodně jsme si povíдали. Rozuměla jsem si s Detlefem jinak než s ostatními. Nevytahovali jsme se jeden na druhýho, byli jsme si rovný, aspoň v těch rozhovorech. S Detlefem jsem mohla plácet o všem možným a nemusela jsem se bát, že využije mejch slabostí. Ani jeden jsme netrvali na svém stanovisku. Jeden druhýho moh přesvědčit o své pravdě. Hned od začátku jsem měla Detlefa hrozně ráda. Ale Atze byl jinej. Detlef byl proti němu trochu moc jemnej a jakoby dětskej. Postupně jsem si ale uvědomovala, že přátelství s Detlefem mi dává mnohem víc než s Atzem. Od soboty do soboty jsem ho měla radši, ačkoli jsem se tomu bránila, nechtěla jsem bejt zase na nějakým klukovi závislá jako na Atzem. Ale musela jsem si přiznat, že jsem se do Detlefa zamilovala.

Uklidnila jsem se. Bylo to taky tím, že jsem brala čím dál víc uklidňujících tablet a už málokdy povzbuzujících. Moje věčná chuť hádat se jako by zmizela. Málokdy jsem šla tancovat. Vlastně jen když jsem nesehnala válium.

Doma to teď se mnou měli lehký. Neodmlouvala jsem, přestala jsem s nima válčit. Už jsem se ničemu nebránila, protože jsem dávno vzdala pokusy nějak to doma změnit. A uvědomila jsem si, že se tím situace vlastně zjednodušila.

O Vánocích 1975 — bylo mi třináct a půl — mi připadalo, že můj vztah k matce se mou netečností natolik uvolnil, že bych jí mohla říct aspoň kus pravdy. A tak jsem se jí přiznala, že jsem často nespala u Kessi, ale zůstávala v Soundu i v

noci. když už odjela poslední podzemka. Samozřejmě se děsně naštvála a začala mi nadávat. Řekla jsem jí, že je přece lepší, když zůstanu přes noc v diskotéce a ráno přijdu domů, než abych se jako jiný děti z Gropiusstadtu courala bůhví kde. A taky že je lepší, když jsem jí řekla pravdu a ví teď, kde jsem, než abych jí lhala. Spolkla to. Vlastně jsem už ani neměla potřebu svěřovat se jí. Jenomže to věčný lhaní tni šlo na nervy. A taky bylo čím dál těžší vyměřet si věrohodný lži. Díky svému přiznání jsem mohla o Vánocích i na Silvestra jít do Soundu a nemusela si nic vyměřet. Matka mi skutečně dovolila, abych byla celý svátek pryč. Samotnou mě to překvapilo. Samozřejmě jsem matce vykládala, že tam budou všechny moje kamarádky, navíc jsem jí vysvětlila, že jsem teď tak klidná proto, že se tam můžu každé tejdny pořádně vyřádit.

V Soundu se začaly čím dál častěji objevovat tvrdé drogy. Heroin tam vpadnul jako bomba. I v naší partě se teď pořád mluvilo o háčku. Všichni ale byli proti. Znali jsme dost lidí, který to totálně zničilo. Ale pak jeden po druhém vyzkoušeli jedno píchnutí a většina z nich už u toho zůstala. Heroin partu úplně zničil. Ty, který už háčko vyzkoušeli, patřili rázem do jiný party.

Měla jsem z háčka děsně strach. Když šlo o něj, hned jsem si vždycky uvědomila, že je mi teprve třináct. Na druhý straně jsem si hrozně vážila těch, co si píchali. Byli zase vejš než já. Heráci se na nás, co jsme jen kouřili haš a polykali prášky, koukali s děsným pohrdáním. Haši říkali baby-fet. Trochu mě deprimovalo, když jsem si uvědomila, že nikdy nebudu patřit k herákům. Že vejš už prostě nemůžu. Protože jsem skutečně měla děsně strach z drogy, o který jsem věděla, že po ní už následuje jenom konec.

Ani mi moc nevadilo, že se naše parta kvůli háčku rozpadla, protože jsem měla Detlefa. Na těch ostatních mi moc nezáleželo. S Detlefem to bylo čím dál lepší. Jednu neděli začátkem roku 1976 jsem ho vzala k nám do bytu. Věděla jsem, že matka s Klausem budou pryč. Uvařila jsem Detlefovi celej oběd. Seděli jsme u stolu a jedli naše nedělní jídlo úplně jako muž a žena. Připadalo mi to báječně cool.

Celej tejdny jsem pak myslela jen na Detlefa a strašně se těšila na pátek v Soundu. Přišla jsem tam úplně strážlivá, ale šťastná. Detlef seděl s jednou totálně voddělanou holkou. Sedla jsem si k nim, jenže Detlef si mě sotva všimnul.

Uvědomila jsem si, že je naprosto soustředěnej na něco úplně jinýho. Nejdřív mě napadlo, že to bude zase jako s Atzem. Jenže to byl nesmysl, tahle vykopávka ho nemohla zajímat.

Ze začátku spolu vůbec nemluvili a pak jen v takovejch útržcích, který nedávaly žádný smysl. V každým případě šlo o háčko. Najednou mi to došlo. Buďto od ní chtěl Detlef háčko, nebo mu ona chtěla něco vnutit. Vyděsila jsem se. Začala jsem křičet: „Človče, tobě přeskočilo. Je ti šestnáct přece si nemůžeš píchnout háčko!“

Zdálo se, že mě vůbec neposlouchá. Řekla jsem: „Víš co, hoď do sebe dneska tři tripy. Seženu ti je. Ale nedělej žádný blbiny.“ Úplně jsem ho prosila.

Když na to nereagoval, udělala jsem obrovskou chybu, kterou jsem si pozdějc často vyčítala. Naštvala jsem se a začala na něho křičet: „Jestli si vemeš háčko, tak už s tebou nechci nic mít. Trhni si nohou. Už té nechci vidět.“ Sebrala jsem se a šla tancovat.

Všechno jsem to zvorala. Neměla jsem dělat takovej cirkus. Měla jsem s nim v klidu promluvit. Poslechnul by mě. A hlavně jsem ho neměla nechat ani chvíli samotnýho, protože už byl pěkně rozjetej, když mluvil s tou holkou.

Asi za dvě nebo tři hodiny mi někdo řek, že viděl Detlefa s jeho nejlepším kamarádem Berndem, jak si píchli. Ani na začátek nezkusili šňupání, hned to do sebe vrazili.

Zahlídla jsem Detlefa tu noc ještě jednou. Smál se na mě jakoby z obrovský dálky. Vypadal děsně šťastně. Už si se mnou nepotřeboval povídat. Nešla jsem k němu. Byla to víc nešťastnější noc než ta sobotní, kdy jsem ztratila Atzeho.

Detlef byl pryč. Ve světě, do kterýho jsem nepatřila. Po jednom píchnutí jsme už neměli nic společnýho.

Chodila jsem dál do Soundu. Detlef si brzo našel novou přítelkyni. Jmenovala se Angi, byla šeredná a hrubá. Všimla jsem si, že mezi nima vůbec nic není. Vlastně jsem Detlefa nikdy neviděla, že by si s ní povídal. Ale byla to heráčka. Někdy za mnou Detlef přišel. Většinou potřeboval marku nebo padesát feniků. Somroval tak na píchnutí. Když jsem měla peníze, tak jsem mu je dala.

Nejhroznější byly nedělní rána. Vlekla jsem se celá zničená na podzemku a říkala si: „Stojí to všechno za hovno.“ Už jsem vůbec ničemu nerozuměla. Nevěděla jsem, proč chodím do Soundu, nevěděla jsem, proč беру drogy, nevěděla jsem, co mám dělat, nevěděla jsem vůbec nic. Haš už na mě skoro vůbec nezabíral. Když jsem se pořádně zfetovala, tak jsem byla zase sama, neměla jsem si s kým povídat. Ale od té doby, co jsem ztratila Detlefa, jsem strašně toužila s někým si pokecat. Brala jsem čím dál víc prášků.

Jednou v sobotu, kdy jsem měla dost peněz a v Soundu byly ten večer k dostání všechny prášky, jsem to přehnala. Byla jsem úplně na dně, a tak jsem spolkla dva caplagony, tři efedryny a ještě pár kofeinovejch tablet a spláchla to pivem. Za chvíli jsem byla totálně sjetá, jenže se mi ten trip nezamlouval. A tak jsem do sebe hodila mandrax a navrch válium.

Nevzpomínám si, jak jsem se dostala domů. Na cestě z pod zemky k bytu jsem sebou sekla na zem. Po čtyřech jsem dolezla na schodiště nějakýho krámu a tam se stočila do klubička. Pak se mi nějak podařilo postavit se na nohy a od jednoho záchytnýho bodu jsem se vlekla ke druhýmu. Od lampy ke stromu a pak zase k lampě. Byla to nekonečná cesta. Říkala jsem si, že určitě umřu, když to nedokážu. Nejhroznější byla bolest na prsou. Jako by se mi někdo provrtával mečem do srdce.

V pondělí, druhej den ráno, se mamce nepodařilo mě vzbudit. Když se večer vrátila z práce, ležela jsem pořád ještě bez hnutí. Nacpala do mě násilím trochu medu. Teprve až v úterý odpoledne se mi podařilo vstát. Matce jsem nakecala, že jsem měla chřipku a poruchu krevního oběhu. Skutečně mi krevní oběh často stávkoval. Řekla jsem matce, že to má u nás ve třídě víc dětí. Je to od puberty a od rychlýho růstu. Chtěla jsem za každou cenu zabránit, aby matka zavolala doktora, bála jsem se, že by poznal, co se mnou fakticky je. Nakonec matka doktora nezavolala. Byla vždycky ráda, když jsem jí nakecala nějaký vysvětlení.

Měla jsem teď prášek plný zuby. Až do příští soboty jsem zůstala střízlivá. Bylo mi děsně blbě.

V sobotu jsem si v Soundu vzala elesdýčko. Měla jsem po něm strašlivou hororovou halucinaci. Poprvé jsem byla na opravdovém horotripu. Znovu jsem viděla ten škleb Franksteina ze skvrny na mém plakátu. Pak mi připadalo, že vykrvácím. Tak to šlo celý hodiny. Nemohla jsem ani mluvit, ani chodit. Nakonec jsem se dovlékla do kina, seděla tam aspoň pět hodin a třásla se hrůzou, že vykrvácím.

Už to tak nešlo dál. Ani tablety, ani LSD. A z haše už jsem dávno nic neměla. Takže jsem až na pár tablet vália nic nebrala. Myslím, že asi dva tejdny jsem zůstala čistá. Byla to hnusná doba. Přestěhovali jsme se do Kreuzbergu, blíž ke zdi. Bylo tam odporný okolí, ale platili jsme nižší nájem. Musela jsem teď jezdit podzemkou půl hodiny do školy v Gropiusstadtu. Ale Sound jsem měla blíž.

Bez fetu to v Soundu nestálo za nic. Byla tam nuda. Až do toho dne, kdy jsem jednou ráno cestou na stanici uviděla, jak vylepujou plakáty. Bylo na nich napsáno: „David Bowie přijede do Berlína.“ Nemohla jsem se vzpamatovat. David Bowie, naše jediná hvězda, náš vzor, jak být správně cool. Jeho muzika byla ze všech nejlepší. Všichni kluci chtěli vypadat jako David Bowie. A ten teď teda přijede do Berlína.

Matka mi u sebe v podniku sehnala na koncert dva volňásky. Vlastně ani nevím, jak jsem na to přišla, ale hned jsem věděla, komu ten druhý lístek dám. Frankovi. Nevím, proč právě jemu. Nepřemýšlela jsem o tom. Frank patřil k naší starý partě ze Soundu. Vypadal přesně jako David Bowie, dokonce si i barvil vlasy henou na zrzavo. Možná že proto mě napadnul právě on. Frank byl ale taky první herák z naší party. Nejdřív ze všech byl úplně závislej na heroinu. Dřív mu říkali Kuřátko. Teď o něm nikdo nemluvil jinak než jako o Mrtvole, protože tak skutečně vypadal — jako krácející mrtvola. Bylo mu tak jako ostatním klukům z party okolo šestnácti, ale na svůj věk se zdál dospělej. Na všechno se díval svrchu. Byl to suverén, nezahazoval se s holkou, která jen sjíždí haš, to bylo pod jeho úroveň.

Tak právě s tímhle herákem jsem chtěla jít na Davida Bowieho. Těšila jsem se na koncert jako na největší zážitek ve svém životě. Když jsem Kuřátkovi nabízela lístek, tak jsem netušila, jak důležitý zážitek to skutečně bude. Jak jsem už řekla, řídila jsem se tenkrát svým podvědomím. Ale zřejmě jsem v těch dnech, kdy jsem nesjížděla prášky, haš ani elesdýčko, nějak změnila svůj názorný heroin. V každém případě ty nepřekonatelné bariéry mezi mnou a herákama zničehonic zmizely.

Před koncertem jsem se sešla s Kuřátkem na Hermannplatzu. Připadat mi najednou děsně dlouhý a hubenej, dřív jsem si toho nikdy nevšimla. Řekla jsem mu to. Povídal, že má přesně šedesát tři kilo. Právě se vážil na transfúzní stanici. Kuřátko si vydělával na fet mimo jiný tím, že dával krev. Ačkoli vypadal jako mrtvola a ruce měl úplně rozpíchaný, a navíc jako každé herák dostal každou chvíli žloutenku, klidně mu tu krev vždycky vzali.

V podzemce mě napadlo, že jsem doma zapomněla své válium. Řekla jsem Kuřátkovi: „Krucí, chtěla jsem si ho vzít, abych se mohla na koncertě trochu vodvázat.“ Pár tablet jsem do sebe hodila už doma. Nechtěla jsem se zfetovat, jen jsem chtěla být na Bowiem správně cool.

Jak jsem se zmínila o váliu, byl najednou Kuřátko jako po-minutej a trval na tom, že se pro něj musíme vrátit. Zeptala jsem se: „Jak to, že najednou stojíš o válium?“ Znovu opakoval, že se v každém případě musíme vrátit. Až když jsem se na něho pořádně podívala, tak mi to konečně došlo. Ruce se mu třáslly. Dostával turkey. To je v angličtině krocán, a když se krocán rozdráždí, tak se celej rozklepe. Turkey jsou abstinenci příznaky, který mají starý heráci, když jim přestane účinkovat droga. Někdy se mu taky říká „jet na vopici“, „být na háku“ nebo prostě absták.

Vysvětlovala jsem Kuřátkovi, že se nemůžeme vrátit, protože bysme přišli pozdě na koncert. Povídal, že už nemá fet ani prachy. Kvůli koncertu nestačil nic splášit. To je přece k posrání, jít s abstákem na Davida Bowieho a nemít ani to pitomý válium. Najednou už to nebyl ten cool suverén, jak jsem ho znala. Často jsem viděla heráky, když měli absták, ale nikdy ne tak zblízka.

V Deutschlandhalle, kde se koncert konal, byla nádherná atmosféra. Byli tam sami cool lidi, fanouškově Bowieho. Vedle nás seděli americký vojáci a kouřili haš. Stačilo na ně kejvnout a podali nám dýmku. Byla tam taková správná fetišácká nálada, každý byl něčím trochu vzatej. Kuřátko tahal z dýmky jako posedlej. Ale přesto mu bylo čím dál hůř.

Pak přišel David Bowie a byl prostě fantastický, přesně takovej, jak jsem si ho představovala. Ale když začal zpívat „It is too late“ (Už je moc pozdě), děsně mě to sebralo. Bylo mi z toho najednou zle. Už v posledních tejdnech, kdy jsem nevěděla kudy kam, mi ta písnička lezla na nervy. Připadalo mi, že se v ní zpívá o mně. Úplně jsem se z toho složila, to válium by mi teď bodlo.

Po koncertu už Kuřátko sotva stál na nohou. Měl absták jako hrom. Potkali jsme Bernda, Detlefova kamaráda. Ten si píchnuł už před koncertem. Řek, že musíme pro Kuřátka něco udělat. Přej by si taky ještě jednu vzal.

Bernd měl ještě dvě tablety SD. Ty jsme šmahem prodali rovnou před Deutschlandhalle a hned jsme měli dvanáct marek. Zbytek jsem musela vysomrovat. V tom jsem byla přeborník. V Soundu jsem si tak vydělávala na fet. Musela jsem vždycky sehnat aspoň dvacet marek. To byla nejnižší cena na trhu. Žebrání před Deutschlandhalle šlo úplně báječně. Na koncertě byla spousta pracháčů, takový, co tenhle způsob fetišáckého výdělků vůbec neznali. Takže stačilo pár obvyklých průpovědek, jako „jenom na podzemku“ a tak podobně, a za chvíli mi taška zvonila prachama. Bernd za to koupil háčko, něco přes dvě dávky. Tenkrát byl fet ještě poměrně laciný.

V té chvíli jsem si pomyslela: „Tak, teď jsi na to vyžebrela peníze, tak to taky můžeš zkusit. To jsem zvědavá, jestli je to vážně tak dobrý, když ty heráci vypadají po píchnutí tak šťastně.“ Co bude dál, na to jsem nepomyslela. Nedošlo mi, že po několika měsících, kdy jsem brala nejrůznější drogy, jsem byla právě zralá na háčko. V té chvíli jsem ještě nevěděla, že už jsem úplně na dně, že mě písnička „It is too late“ proto tak vodrovnala, že už mi nemohla pomoci jiná droga než heroin a že jsem musela u heroinu zákonitě skončit. V té chvíli jsem měla jenom strach, že mi ty dva zdrhnou i s drogou a nechají mě v tom samotnou, to bylo to jediný, na co jsem myslela. A tak jsem jim řekla, že to chci taky zkusit. Kuřátko už sotva mluvil. Ale to ho rozzuřilo: „Nedělej to. Nemáš ponětí, do čeho deš. Když to uděláš, budeš za chvíli tam co já.“

Bude z tebe mrtvola.“ Kuřátko dobře věděl, jak se mu říká.

Takže v mém případě to nebylo tak, jak se to vždycky píše v novinách, že by mě zlí narkomani nebo obchodníci s drogama přinutili k prvnímu zhoubnému píchnutí. Vlastně nikoho takového neznám, kdo by se stal narkomanem proti své vůli. Většina kluků a holek si začne píchat, když už jsou na to zralí, když už jim jiný drogy nestačej, tak jako mně tenkrát.

To jeho zoufalý koktání mě jenom naštvalo. Měl absták, už nebyl cool, nad všema a nad vším, byl to jen ubohej srab a byl na mně závislej. Neměl mi co poroučet. Řekla jsem: „Tak za prvé, je to můj fet, protože jsem na něj nažebrała. A vůbec, nech si ty kecy. Nikdy na tom nebudu závislá tak jako ty. Vím, co dělám. Jen to zkusím, a pak toho nechám.“ Nevěděla jsem nic o tom, jak slabej je člověk, když má absták. V každém případě ten projev udělal na Kuřátku dojem. Už necek ani slovo. Bernd ještě něco žvanil, ale já jsem ho neposlouchala a řekla jsem, že když mě to nenechaj zkusit, tak mi mu sej dát celej můj díl. Šli jsme do jednoho vchodu do domu a Bernd tam rozdělil drogu spravedlivě na tři díly. Najednou jsem na to dostala děsnou chuť. Už jsem se vůbec nerozmejšlela, špatný svědomí se neozvalo. Chtěla jsem to jen honem vyzkoušet, abych zas jednou byla na pořádným tripu. Z injekční stříkačky jsem měla strach. Řekla jsem jim: „Nechci si to píchnout. Budu to šňupat.“ Bernd mi řekl, jak to mám udělat, ale já už jsem to stejně dávno věděla ze Soundu, kde se věčně mluvilo jen o háčku.

Okamžitě jsem ten prášek vdechla nosem. Jediný, co jsem ale ucejtila, byla štiplavá, nahořklá chuť. Zdvihnul se mi žaludek a spoustu jsem toho zase vyplivla. Ale pak to šlo neuvěřitelně rychle. Ruce a nohy jsem měla najednou děsně těžký a současně jsem se úplně vznášela. Byla jsem šíleně unavená a byl to báječněj uvolněnej pocit. Celej ten podělaný svět byl najednou pryč. I to „It is too late“. Bylo mi senzačně, jako snad ještě nikdy v životě. Bylo osmnáctýho dubna 1976, měsíc před mejma čtrnáctejma narozeninama. Nikdy to datum nezapomenu.

Kuřátko a Bernd si šli píchnout do auta jednoho feťáka. Já jsem šla napřed do Soundu. Už mi nevadilo, že jsem sama. Bylo to děsně cool, bejt sama. Konečně jsem se stala jednou z nich. Seděla jsem v Soundu na lavici, když ke mně přišla Astrid, podívala se na mě a najednou povídá: „Člověče, ty sjíždíš háčko?“ Astrid byla v té době moje nejlepší kamarádka.

Když se mě ale tak přiblíže zeptala, zařvala jsem na ni: „Vodprejskni! Dělej, ať už seš pryč.“ Vůbec jsem nevěděla, proč jsem na ni tak vyjela.

Kuřátko a Bernd přišli za chvíli po mně a byli taky úplně sjetý. Kuřátko už byl zase správně cool. Detlefa jsem v Soundu neviděla. Dostala jsem žízeň a došla jsem si pro višňovou šťávu. Pila jsem ji celou noc. Z alkoholu jsem měla děsný strach.

V pět hodin ráno se Bernd zeptal, jestli k němu nechceme jít na čaj. Šli jsme. Spokojeně jsem se zavěsila do Kuřátka. Višňová šťáva se mi bouřila v žaludku a musela jsem zvracet. Klidně jsem zvracela v chůzi. Bylo mi to úplně fuk. Kluci si toho vůbec nevšimli. Připadala jsem si, jako bych našla novou rodinu. Moc jsem nemluvila, ale měla jsem pocit, že bych si s nima mohla povídat o čemkoli. Háčko z nás udělalo sourozence. Všichni jsme teď byli stejný. Prozradila bych jim své nejtajnější myšlenky. Po několika mizernejch tejdnech jsem si připadala šťastná jako nikdy.

Spala jsem s Berndem v jedné posteli. Vůbec se mě nedotknul. Byli jsme skutečně jako sourozenci, herácký sourozenci. Kuřátko si lehnul na zem a hlavu si opřel o křeslo. Ležel tak asi do dvou odpoledne. Pak vstal, protože už zase dostával absták a musel si znova píchnout.

Všude mě hrozný svědilo. Svlékla jsem se donaha a škrábala se kartáčem. Rozdrápala jsem si kůži do krve, hlavně na lejtkách. Bylo mi to jedno. Věděla jsem, že se heráci škrábou. Dalo se podle toho v Soundu poznat, kdo si píchá.

Kuřátko měl lejtka tak rozškrábaný, že na nich neměl ani kousek zdravý kůže a místama bylo vidět živý maso. Kuřátko se neškrabal kartáčem, ale kapesním nožem.

Ještě než odešel. Kuřátko mi řekl: „Jestli chceš, vrátím ti zejtra fet, kterejš mi dala.“ Považoval za naprosto samozřejmý, že už je ze mě normální heráčka a že nejpозdějc zejtra se zase pořádně napumpuju. Pochopila jsem to z toho, jak to řekl bez dlouhýho přemejšlení. Naprosto cool jsem mu odpověděla: „Ale ne, to nespěchá. Stačí, když mi to dáš do měsíce.“

Znovu jsem šťastně usnula. Večer jsem jela domů. Byly chvíle, kdy jsem si říkala: „Člověče, je ti teprve třináct a už sis šňupla háčko. To je v háji.“ Ale hned to zase přešlo. Cítila jsem se příliš dobře na to, abych o tom moc přemejšlela.

Abstinenční příznaky jsem žádný neměla, ty na začátku nebejvaj. Celej tejdne jsem měla bezvadnou náladu. Všechno bylo senzační. Doma všechno v pořádku, žádný hádky. Ve škole jsem se moc nenamáhala, tu a tam jsem i něco dělala a dostala jsem dobrý známky. V příštích tejdnech se mi podařilo zlepšit se v mnoha předmětech ze čtyřek na dvojky.

Připadalo mi najednou, že můžu s každým vyjít a s každým se domluvit. Plula jsem krásná cool životem. Přes tejdne jsem zase chodila do Domu středu. Hodně lidí z naší party mezitím přešlo na háčko. S nima jsem teď sedávala stranou.

Během několika tejdnu přibyla v Domě středu spousta heráků. Háčko dopadlo do Gropiusstadtu jako bomba.

Jurgen Quandt,

oblastní farář pro práci s mládeží

a provozní vedoucí evangelického centra Dům středu

Klub mládeže v evangelickém centru - Domu středu - byl po dlouhá léta místem setkání mládeže v Gropiusstadtu a Neuköllnu. Každý večer se tu scházelo asi pět set lidí. V prosinci roku 1976 jsme ale museli klub uzavřít, protože se mezi mladými lidmi rozmohlo užívání heroínu natolik, že jsme se tak rozhodli veřejně upozornit na tuto katastrofální situaci.

Nás pedagogy, kteří jsme v době studentského hnutí diskutovali o užívání tzv. měkkých drog z hlediska jejich mírného působení na vědomí, velmi překvapilo, jak rychle se do Gropiusstadtu dostaly tvrdé drogy. Během několika měsíců asi třicet až padesát mladých lidí z naší oblasti přestoupilo na heroin. Naše pokusy přesvědčit mladé lidi o nebezpečí užívání drog působily pravděpodobně právě naopak — jako vybidnutí k pokračování a jako přiznání naší neschopnosti v boji proti drogám.

Při naší práci s mládeží v Domě středu vyšel najevo fakt, který statní úřady zatvrzele popírají, a sice, že o ústupu

takzvané drogové vlny nemůže být vůbec řeč. Naopak, problém drog dosáhl jak z kvalitativního, tak z kvantitativního hlediska amerických rozměrů. Šlo především o nezaměstnanou mládež a mládež bez základního vzdělání. My pedagogové jsme museli veřejně protestovat proti tomu, jak úřady tento problém ignorují. Uzavřením mládežnického klubu jsme chtěli vynést na světlo to, co by mnozí rádi nechali v temnotě a mlčení. Podařilo se nám to: dnes už úřady v Západním Berlíně vynakládají značné úsilí při řešení toxikomanie.

V současnosti je mládežnický klub znovu v provozu. Některé z požadavků, které byly podmínkou znovuotevření, jsou splněny. V Neuköllnu byla zřízena poradna pro toxikomany financovaná státem, v Gropiusstadtu jezdí tzv.

clena-autobus, ve kterém se scházejí mladí lidé potýkající se s problémy drogové závislosti, a rozšířily se možnosti odvykací terapie. Celý problém se však těmito zásahy nezmenšil a dnes už se týká další generace. Mnozí z těch, kteří zde v Gropiusstadtu začínali před několika lety s drogami, už nežijí.

Životní podmínky mladých lidí se za tu dobu nezlepšily. Vedle starých problémů se objevují další: stále více mladých v Gropiusstadtu nosí zbraně a jsou schopni kdykoliv je použít. V mnoha případech to souvisí s šířícím se nacionalismem a sympatiemi s fašistickou ideologií.

Většina mladých lidí, kteří přicházejí k nám do Domu středu, pochází z dělnických rodin. Jejich situace je navzdory zdánlivě stoupajícímu blahobytu v posledních letech poznamenána stále rostoucím zhoršováním jejich životních podmínek — zvyšují se požadavky na pracovní výkon, stres ve škole, přeplněné třídy, nedostatek míst v učebních oborech, nezaměstnanost a konflikty v rodinách jsou konkrétními projevy tohoto zhoršení.

Na sídlišti, jako je Gropiusstadt, kde bydlí asi čtyřicet pět tisíc lidí, je situace o to horší, že každý problém se zde díky velké koncentraci obyvatel okamžitě stává masovým: je tu mnoho nezaměstnaných mladých lidí, mnoho rodinných konfliktů, častá selhání ve škole atd. Mimoto okolní „přírodní“ prostředí má se skutečnou přírodou málo společného, a neposkytuje tak dostatek podnětů ke správnému vývoji mladého člověka. Nejslabší skupiny společnosti, děti, mládež, staří lidé, jsou bezprostředně vystaveny těmto ničivým životním podmínkám. V Gropiusstadtu chybějí po dokončení zástavby — a to znamená po využití veškerých stavebních pozemků — vhodné prostory a zařízení pro dětské hry, mladí lidé i dospělí nemají kde trávit volný čas, postrádají především možnost odpočinku v přírodě. Nejsou tu žádné větší parky, louky, lesy, zkrátka nic, kde by se děti mohly dovoleným způsobem vydovádat a kam by se dospělí mohli jít projít.

Logika takových měst, jako je Gropiusstadt, spočívá v rentabilitě kapitálu a neorientuje se na požadavky a nezbytné životní potřeby obyvatel. Stále zřetelněji vycházejí najevo dosud jen tušené důsledky tohoto prefabrikovaného způsobu života.

Materiální nedostatek je příčinou mnoha konfliktů a problémů. Vysoké nájem a stoupající životní náklady vyžadují zvýšené pracovní zatížení a zaměstnání muže i ženy v rodině. A tak zde lidé žijí pod zdánlivě neodstranitelným tlakem, který je žene k stále většímu výdeji sil v každodenní práci, aniž by tak dosáhli štěstí nebo blahobytu.

Droga byla odjakživa nejhorším prostředkem k ohlupování lidí. Lidé pod jejím vlivem nejsou schopni pochopit, že patří k obětem společenského vývoje. Alkohol má tuto funkci mezi dělnictvem už dávno. V posledních desetiletích se k němu přidaly další návykové látky: psychofarmaka, s nimiž se obchoduje zcela legálně, a omamné drogy, jako je heroin a kokain, jejichž distribuce je sice ilegální, ale o nic méně výnosná.

Překvapující vlastně není ani tak to, že mnozí tyto látky užívají, ale spíše to, že navzdory obrovským existenčním problémům je ještě mnoho těch, kteří je neužívají. To se týká především mladých lidí. Vzhledem k jejich situaci není divu, že mezi nimi stále roste zneužívání drog, zvyšuje se kriminalita, brutalita a šíří se fašistické myšlenky.

Je nesporné, že narůstám drogové závislosti u dělnické mládeže a masové zhoršení jejich životních podmínek má bezprostřední souvislost, která je komerčně perfektně využita.

O víkend, po mým prvním háčku, jsem v Soundu potkala Detlefa. Hned na mě vyjel: „To si teda udělala pěknou hovadinu. Úplně ti přeskočilo,“ Astrid mu řekla, že jsem šňupala.

Řekla jsem mu: „Uklidni se, kamaráde. Ty už jsi s tím začal dávno a teď jsi normální herák. Ale já tak neskončím.“ Detlef na to namoh nic říct. Nebyl na tom právě nejlip. Neměl sice abstrák, ještě na tom nebyl úplně fyzicky závislej, ale měl na to hroznou chuť. Nakonec mi řekl, že nemá žádné prachy a chtěl by si koupit trochu fetu.

Řekla jsem: „Tak vidíš.“ A pak jsem mu navrhla, že bysme ty prachy mohli společně vyžebrot. Souhlasil, ačkoli musel vědět, jak to asi skončí. Za dvacet minut jsem před Soundem vyžebrovala dvacet marek, Detlef měl mnohem míň. Ale vyšlo to pro nás pro oba, protože nám ještě stačila hrozně malá dávka. Vůbec jsme nediskutovali o tom, že část fetu bude moje. To bylo zkrátka jasné. Detlef si ten večer píchнул a já měla své šňupání. A tak z toho mého předsevzetí, že se v příštích čtyřech tejdnech háčka nedotknu, nebylo nic.

Detlef a já jsme zase byli spolu. Jako kdybysme se vůbec nerozešli. Nemluvili jsme o těch tejdnech, kdy jsme si jeden druhého v Soundu nevšíмали. Bylo to zase tak hezký jako tenkrát v neděli, kdy jsem pro Detlefa vařila a pak jsme spolu obědvali.

Tenkrát jsem myslím byla šťastná, že to tak dopadlo. Kdybych háčko nikdy nezkusila, ztratila bych Detlefa.

Představovala jsem si, že zůstanu víkendovým herákem. Každý, kdo s háčkem začíná, si to namlouvá, ačkoli neznám nikoho, komu by se to podařilo. Navíc jsem si představovala, že bych mohla zachránit Detlefa, aby tomu úplně nepropadl. Byly to lži, který jsem potřebovala ke štěstí.

Moje podvědomí těm lžím nejspíš nevěřilo. Když se mě někdo zeptal na háčko, hned jsem vyletěla. Na každého jsem jenom řvala: „Vodprejskni!“ Jako po prvním šoupnutí, když se mě ptala Astrid. A nenáviděla jsem všechny holky v mém věku, na kterých jsem poznala, že si začaly s drogami. Bezpečně jsem je v podzemce nebo v Soundu odhadla, ty malé feťáčky, který se snažily oblíkat jako heráčky, dvanácti a třináctileté holky, který utekly z domu a potloukaly se v Soundu. Vždycky jsem si říkala: „To pitomý mrňe u toho taky skončí.“ Ačkoli jsem byla jinak naprosto vyrovnaná, tyhle holky mě rozčilovaly. Přímou jsem je nenáviděla. Tenkrát mě nenapadlo, že vlastně nenávidím sebe.

Po několika tejdnech, kdy jsem šňupala, jsem skutečně udělala na čtrnáct dní přestávku. Připadalo mi, že mi to vůbec nevadí. Fyzicky mi nebylo o nic hůř. Ale dostala jsem zase blbou náladu. Neměla jsem na nic chut'. začala jsem se znovu hádat s matkou. Bylo to krátce před velikonočníma prázdninami v roce 1976.

První prázdninovou sobotu jsem seděla v Soundu u schodů a zase jsem nevěděla, proč tam vlastně sedím. Po schodech dolů šly dvě holky, kterejm mohlo bejt tak dvanáct, ale pomocí šminek a podprsenek ze sebe dělaly aspoň šestnáctky. Taky jsem každému, kdo mě moc neznal, vykládala, že je mi šestnáct, a snažila se šminkovat na starší. Hned mi ty dvě holky byly protivný. Ale pak mě začaly zajímat. Nespustila jsem je z očí.

Jak se tak couraly po Soundu, poznala jsem, že hledaj někoho, s kým by se seznámily. Hledaly partu. Nejvíc by se jim jistě líbila herácká parta. Už se znaly s Richiem, šéfkuchařem ze Soundu. Byl nejstarší ze zaměstnanců, bylo mu hodně přes třicet. Byl vysazenej na třinácti čtrnáctiletý holky. Takovej hodnej strejček malejch tulaček. Ty dvě se teda vybavovaly přes stůl s Richiem. Nejspíš si všimly, že je pozoruju. Párkrát se na mě podívaly. Asi proto, že jsem byla v jejich věku. Jedna z nich ke mně zamířila. Měla nevinnej andělskej pohled. Řekla, že se jmenuje Babsi, a zeptala se, jestli bych pro ni neměla nákej trip.

Řekla jsem: „Nech toho. Je to blbý. K čemu ti ten trip bude?“ Mluvila jsem s ní svrchu a přímo jsem svou převahu vychutnávala. Musela jsem ji naučit, že si nemůže dovolit jen tak otravovat heráčku kvůli tripu. Myslím, že jsem ji připadala taky tak cool jako mně ty zkušenější holky před pár měsíci. Řekla, že mi přinese višňovou šťávu a hned se vrátí.

Jen Babsi zmizela, přišla ke mně ta druhá. Jmenovala se Stella. Zeptala se, co mi Babsi chtěla. Řekla jsem: „Trip.“ Stella řekla: „Už ti dala peníze? Chybí mi totiž pět marek. Určitě mi je šloha.“ To byla celá Stella. Přesně taková, jakou jsem ji pak znala. Babsi a Stella se totiž staly mejma nejlepšíma kamarádkama. Až do té doby, kdy se objevily v novinách titulky o Babsi. Byla nejmladší obětí heroinu v Berlíně.

Babsi se vrátila s višňovou šťávou. Sice jsem jí pohrdala, ale líbila se mi s tím svým andělským obličejem a naivním dětským chováním. Začaly jsme si povídat. Babsi a Stellu vyhodili z reálky, protože chodily za školu. A za školu chodily proto, že se dostaly do party, kde se děsně kouřil haš. Ted' zdrhly z domova a chtěly si užít něco víc než v jejich hašišový partě. Babsi bylo dvanáct a Stelle třináct.

Pozvala jsem Babsi na příští dopoledne k sobě domů. Protože neměla vůbec nic na sebe, dala jsem jí dvě starý trička a spodní kalhotky. Pak se vyspala v mé posteli a já zatím uvařila oběd. Byla dobrá. Příští den jsem se skamarádila i se Stellou. Byly přesně takový jako já ještě před nedávnem. Připadala jsem si s nima přece jen trochu líp než ve společnosti těch voddělanejch heráků. Kouřily shit a házely do sebe prášky a já se tak s nima dostala dál od lidí, který mluvěj jen o háčku. V sobotu jsem si trochu šňupla. Ostatní z party si ze mě utahovali, že se bavím s mrňatama. Ale já si z toho nic nedělala.

Ve třech jsme si mohly líp povídat. Všechny jsme to měly doma podobně blbý. Otec Babsi spáchal sebevraždu, když byla ještě malá. Matka byla v Berlíně tanečnice a na východě dělala fotomodelku. Její nevlastní otec byl známý pianista. Světově proslulej umělec, povídal Babsi, Byla na něho pyšná. Hlavně když jsme šly do obchodu s deskama a tam měli celý hromady nahrávek se jménem jejího nevlastního otce. Jenže ten pianista se o ni zrovna moc nestaral. Babsi žila u dědečka a u babičky, který ji adoptovali. Měla se tam jako princezna. Pozdějc mě taky vzala k sobě domů. Měla nádhernej pokoj se senzačním nábytkem. Bezvadnej gramofon a obrovskou spoustu desek. A skříně narvaný hadrama. Jenže se nesnášela s babičkou, byla to úplná fúrie. Nejradši by bydlela s matkou. Babsi o svůj nádhernej pokoj vůbec nestála a utekla z domova.

Stella měla taky krásnou matku. Měla ji moc ráda. Otec jí zemřel při požáru. Stelle bylo sotva deset, když se to stalo. A matka se musela od té doby protloukat sama, na Stellu měla málo času a začala pít. Stella byla v té době, když jsem ji poznala, děsně zamilovaná do Muhammada Aliho. Šíleně obdivovala jeho sílu. Myslím, že pro ni představoval jak otce, tak milence.

My tři jsme na tom teda byly stejně. Už tenkrát první večer jsem si řekla, že ty dvě taky skončej u háčka. Ale když na to přišlo a Stella na mně chtěla háčko, fakticky jsem se vyděsila. Zase jsem vyletěla a zařvala na ni: „Vykašli se na to. Nikdo ti žádný háčko nedá. Já s tím taky přestanu. K ničemu to není.“

Nic jsem Stelle nedala a řekla jsem taky ostatním, aby se neopovážili dát jí háčko. Za pár dní jí ho ale dal Blacky, jeden z naší party, se kterým se začala kamarádit. A Babsi to samozřejmě udělala po ní.

Tenkrát si ale háčka moc neužily. Chytli je při jedný razii a dopravili domů. Pár tejdnu jsem je neviděla.

Mezitím už venku začalo jaro a bylo čím dál teplejc. S prvníma teplejma dnama v roce mám spojenej pocit štěstí. To je asi ještě z dětství. Běhat bosá v trávě, svlíknout se do naha, cákat se ve vodě, trhat rozkvítající kytky v zahradě. To jaro 1976 jsem na ten pocit štěstí čekala marně. Jak je to možný, že ten život není aspoň trochu hezčí, říkala jsem si, když slunce čím dál víc hřeje. Jenomže já s sebou pořád vlekla nějaký problémy a vlastně jsem nevěděla, co je to za problémy. Šňupla jsem si a problémy zmizely. Ale dyl než jeden tejdnen mi to nevydrželo.

V květnu jsem slavila čtrnáctý narozeniny. Matka mi dala pusu a padesát marek. Ušetřila je z peněz na domácnost. Ať přej si za to koupím něco, z čeho bych měla radost.

Večer jsem jela na Kurfürstenstrasse. Čtyřicet marek jsem dala za dvě čtvrtky háčka. Tolik najednou jsem ho ještě nikdy neměla. Za šest marek jsem si koupila cigarety. Kouřila jsem ted' jako posedlá. Doslova jednu za druhou. Jeden balíček jsem byla schopná zlikvidovat během dvou tří hodin. Čtyři marky mi ještě zbyly do Soundu.

Jen jsem tam přišla, hned jsem potkala Detlefa. Dal mi hezkou pusu a gratuloval mi k narozeninám. Já jsem mu taky popřála, protože měl narozeniny dva dny přede mnou. Detlef byl trochu smutnej a vyprávěl mi, jak mu jeho rodiče letos vůbec negratulovali, jen babička. Měl to doma stejně blbý jako já. Zkusila jsem ho utěšovat takovejma řečma jako „vykašli se na to, brácho“, a mimoto jsem pro něho měla senzační dárek. Dala jsem mu háčko na jedno píchnutí. Měla jsem tolik fetu, že nám oběma stačil do neděle.

Po společný oslavě narozenin se zásobou háčka na šňupání pro mě a píchání pro Detlefa jsme už nemohli jeden bez druhého být. Předtím mi Detlef vždycky tu a tam s někým zmizel a já jsem byla často s Babsi nebo Stellou. Od narozenin už jsme ale byli pořád spolu, Detlef se vykašlal na své učení montérem a já jsem vlastně měla čas pořád. Když jsme měli dost peněz, sjížděli jsme oba háčko.

Začaly letní prázdniny.

Hned první den prázdnin jsem šla s Detlefm a ještě pár lidma z naší party na plovárnu na Wannsee. Nádherně jsme se opálili. Rychle jsem se naučila, jak se dá na plovárně přijít k věcem, který se pak můžou zpeněžit. Schovali jsme se nahoře v lese, u kterého lehávaly většinou starý babky. To kvůli stínu, nesnášely už moc slunce.

Nejdřív jsme si tak začali obstarávat něco k jídlu. Tak třeba u deky s chladicí taškou (majitelka se právě odešla vykoupat) jsem hlasitě řekla: „Á, babička tu zrovna není.“ A vzala jsem si pár plechovek s kolou. Příště jsem zase takhle sebrala ručník a deku. Do večera jsem měla tranzistorový rádio a ještě pár maličkostí a Detlef hodinky.

V Soundu jsem hned ráno střelila rádio za padesát marek. Byl to prostě báječný den. Samou radostí jsem se už nemohla dočkat fetu. Hned jak jsem dostala peníze, řekla jsem Detlefovi: „Poslyš, už mám dost toho šňupání. Dneska si to píchnu.“

Ale Detlef byl proti. Začal mi to vymlouvat. Jenže to jen tak kecal, protože mezi pícháním a šňupáním není v podstatě žádný rozdíl. Liší se to jen tím, že dokud člověk šnupe, tak ho nikdo nepovažuje za opravdového heráka. Kdo šnupe, nedělá to pravidelně a pořád.

Šli jsme jen za roh na Kurfürstenstrasse, kde byl heroinovej trh. Náš dýler nás poznal už z dálky. Hned jak nás uviděl, přidal do kroku a počkal na nás o kus dál, kde byl čistej vzduch. Koupila jsem od něj dvě čtvrtky za čtyřicet marek.

Konečně přišla ta chvíle, kdy jsem si chtěla poprvé píchnout. Při šňupání to účinkuje pomalu. Ale po píchnutí je to přej pořádná pecka. Někd říká, že je to jako vrchol při milování. Chtěla jsem to, a ani na vteřinu jsem nepomyslela na to, že to bude můj konec.

Šli jsme k veřejnejm záchodkům na Bulowbogu Potsdamerstrasse. Hnusný prostředí. Před záchodkami se flákali všelijaký povalečí a vyspávali opilci. Dali jsme jim krabičku cigaret. To byl obvyklej úplatek, dávali za to pozor na poldy. Uměli v tom samozřejmě chodit a na cigarety byli vysazený.

Šla s náma ještě jedna holka ze Soundu. Detlef vyndal z igelitky nádobíčko. Měl starou, usmolenou plastikovou stříkačku a jehlu tupou jak pletací jehlici. Nejdřív si píchnul Detlef a pak Tina. Potom se jehla úplně ucpala. Vůbec s ní nic nešlo natáhnout. Aspoň to oba tvrdili. Třeba jen nechtěli, abych si taky píchla. Ale já už jsem se nemohla dočkat, byla jsem jako šílená.

Na záchodě byl jeden herák, taky si právě píchnul. Jeden z těch starejch. vodepsanejch. Zeptala jsem se ho, jestli by mi půjčil své nádobíčko. Podal mi ho. Jenže jsem dostala strašlivěj strach vrazit si jehlu do žíly. Nasadila jsem ji, ale prostě jsem to nedokázala, i když jsem dobře věděla, jak se to dělá, často jsem se dívala na druhý, když si píchali. Detlef a Tina dělali, jako by jim to bylo úplně fuk. Musela jsem poprosit toho starýho heráka, aby mi pomoh. Hned mu samozřejmě došlo, že to dělám poprvé. Cejtila jsem se před ním děsně blbě.

Řek, že tím začíná můj konec, ale vzal si ode mě stříkačku. Nemoh se strefit, protože mi nejsou skoro vůbec vidět žíly. Třikrát musel jehlu zase vyndat. Pořád mlel něco o tom, že je to na hovno, že bych to neměla dělat, a vrazil mi tam najednou celou čtvrtku.

Bylo to skutečně jako rána kladivem. Ale vrchol milování jsem si představovala jinak. Okamžitě jsem byla úplně sjetá. Skoro nic jsem nevnímala, na nic nemyslela. Šla jsem do Soundu, sedla si do rohu a pila višňovou šťávu.

Konečně jsem se vyrovnala Detlefovi. Byli jsme už jako opravdoví manželé. Jenže jsme spolu nespali, nikdy mezi náma nic nebylo. Necejtila jsem se na to dost dospělá a Detlef to uznával, aniž bych mu to musela nějak vysvětlovat. To se mi na něm taky líbilo. Byl prostě senzační.

Věděla jsem, že se s ním jednou vyspím. A byla jsem ráda, že jsem ještě s žádným jiným klukem nic neměla. Vůbec jsem nepochybovala o tom, že spolu zůstaneme. Když jsme byli v Soundu, doprovázel mě Detlef pěšky domů. Byly to dvě hodiny cesty. Většinou pak stopoval z Kreuzbergu do Lankwitze, kde bydlel u otce.

Povídali jsme si o všelijakejch neskutečnejch věcech. Už jsem neměla žádněj vztah k přítomnosti. Nezajímal mě včerejšek ani zejtřek. Neměla jsem žádný plány, jenom sny. Nejradši jsem si s Detlefm povídala o tom, co bysme dělali, kdybysme měli peníze. Koupili bysme si velkej dům, velký auto a senzační nábytek. Jen o jednom jsme nikdy nemluvili. Jak to bude s háčkem.

Pak dostal Detlef nápad, jak bysme skutečně mohli přijít k penězům. Řek mi, že by moh dostat od jednoho dýlera háčko za sto marek na prodej. Chtěl to rozdělit na deset balíčků po dvaceti markách, takže bysme z prodeje získali čistejch sto marek. Za ty prachy bysme nakoupili nový háčko a pokaždý zdvojnásobili náš kapitál. Tak jednoduše jsme si tenkrát představovali prodávání.

Detlefovi se skutečně podařilo těch prvních sto marek sehnat. Právě v tý době se vyšvihlo pár novejch dýlerů a ty hledali pouliční prodavače. Přímo na trh jsme se s naším fetem neodvážili. Prodávali jsme v Soundu. Detlef, ten dobráckej trouba, pokaždý narazil na lidi s pořádným abstínem, který byli bez marky. Dával jim fet na půjčku. Samozřejmě mu jakživo nezaplatili. Všechn fet jsme rozdali a neměli ani feník.

Ten, co od něj měl Detlef fet se pochopitelně našel. Ale nic z toho nedělal. Možná že chtěl jenom vyzkoušet, jestli by se mu Detlef hodil jako prodavač. Jenže ten mu jasně dokázal, že k tomu nemá nejmenší předpoklady.

První tři neděle letních prázdnin jsem byla každej den s Detlefm. Scházeli jsme se už v poledne. Většinou jsem musela shánět prachy na fet. Dělala jsem věci, který bych dřív vůbec nedokázala. Kradla jsem v obchodních domech jako straka. Především věci, který se daly zpeněžit v Soundu a pak vyměnit za fet. Málokdy to stačilo na dvě píchnutí denně. Ale my jsme to ještě nepotřebovali tak nutně. Některý dny jsme si třeba vůbec nepíchli, protože jsme na tom nebyli ještě úplně závislý. Druhou půlku prázdnin jsem měla jet k babičce do Hesenska. Moje babička bydlela na malý

vesnici. Bylo to směšný, ale já jsem se tam strašně těšila. Na druhý straně jsem si nedovedla představit, že budu dva měsíce bez Detlefa. A že bych mohla být pár dní bez Soundu a světla a ruchu Kudammu, se mi taky zdálo nemožný. Ale taky jsem se těšila na děti z vesnice, který nikdy v životě neslyšely nic o drogách, na závody s lodičkama, brouzdání v potoce a ježdění na koni, Sama v sobě jsem se nevyznala.

Aniž bych o tom nějak přemýšlela a uvědomovala si to, rozdělila jsem se na dvě naprosto rozdílné osoby. Psala jsem dopisy sama sobě. Teda Christiana psala dopisy Věře. Věra je moje druhý jméno. Christiana byla třináctiletá holka, která chtěla jet k babičce, byla ta hodná, Věra byla heráčka. A ty se spolu v dopisech hádaly.

Hned jak mě matka posadila do vlaku, byla jsem už jen Christiana, A když jsem seděla u babičky v kuchyni, připadalo mi, že jsem v Berlíně nikdy nebyla. Hned jsem tam byla doma. Pohled na babičku, jak sedí v kuchyni na židli a odpočívá, mi dával pocit opravdového domova. Měla jsem babičku děsně ráda. A taky její kuchyni. Byla jak z obrázku. Správná vesnická kuchyně s ohništěm a obrovskými pánvema a hrncema, ve kterých se pořád něco vařilo. Starobylá a útulná. Se svezma bratrancema a sestřenicema a ostatními dětmi ve vesnici jsem si hned zase rozuměla. Byly to ještě opravdové děti. Tak jako já. Ani nevím, po jak dlouhý době jsem si zase připadala jako dítě. Kozačky s vysokými podpatkami jsem hodila do kouta. Půjčovala jsem si podle počasí buď sandály, nebo holínky. Líčidel jsem se ani nedotkla. Nemusela jsem se tam předvádět, nikomu nic dokazovat.

Hodně jsem jezdila na koni. Hráli jsme na koních i pěšky hon na lišku. Svoje nejoblíbenější místo jsme měli jako vždycky u potoka. Všichni jsme od minulejších prázdnin vyrostli a naše přehrady, který jsme teď stavěli, byly přímo obrovský. Vznikaly za nimi opravdové přehradní jezera. A když jsme večer hráz protrhli, vystříkla vždycky fontána aspoň tři metry vysoká.

Ostatní chtěli samozřejmě vědět, jaký je to v Berlíně a co tam dělám. Ale já jsem jim moc nevyprávěla. Nechtěla jsem myslet na Berlín. Děsný bylo, že jsem ani jednou nepomyslela na Detlefa. Původně jsem mu chtěla psát každý den dopis. Ale nenapsala jsem mu ani jednou. Párkrát jsem se večer pokusila na něho vzpomínat, ale skoro vůbec se mi to nepodařilo, neuměla jsem si ho už představit. Byl jako někdo z jiného světa, už jsem jeho signálům nerozuměla.

Večer v posteli mě čím dál častěji chytaly děsné představy. Lidi ze Soundu se mi zjevovali jako duchové a já si přitom uvědomovala, že se budu muset brzo vrátit do Berlína. Takové večery jsem měla z Berlína děsně strach. Pak mě napadlo, že bych mohla poprosit babičku, abych u ní mohla zůstat. Jenže jak jsem to měla zdůvodnit, a hlavně matce? Musela bych jí vyprávět všechno o svých zkušenostech s drogama. A to bych nedokázala. Myslím, že babičku by taky na místě ranila mrtvice, kdyby se dověděla, že její holčička si píchá heroin.

Takže jsem musela zpátky do Berlína. Randál, světla, celej ten bláznivec, kterej se mi vždycky líbil, mi najednou lez děsně na nervy. Nemohla jsem při tom kraválu v noci spát. A na Kurfürstendamm, uprostřed aut a tlačení, jsem propadala panice.

Ani jsem se moc nesnažila zvyknout si znovu na Berlín. Protože tejden po mým návratu jsme jeli na třídní vejlet. Přestože jsem dostala od tety padesát marek, ani na chvíli mě nenapadlo, abych si za to koupila fet. Detlefa jsem nehledala, jen jsem zaslechla, že už nechodí do Soundu. Zůstala jsem naprosto čistá, nevzala jsem si vůbec žádné fet, než jsme jeli se třídou do Schwarzwaldu.

Děsně jsem se na ten vejlet těšila, jenže za pár dní se mi tam udělalo blbě. Po jídle mě bolelo břicho a túry jsem sotva došla. Když jsme jeli autobusem do Lorrachu na exkurzi po Suchardových čokoládovnách, řekla najednou Kessi, která seděla vedle mě: „Človče, ty jsi úplně žlutá. Určitě máš žloutenku.“ A kousek si ode mě odsedla.

Šílené jsem se vyděla. Každý herák dřív nebo později chytne žloutenku od špinavý a starý stříkačky, kterou si navíc často od někoho půjčuje. Poprvé po dlouhý době jsem zase myslela na háčko. A hned jsem si vzpomněla na špinavou stříkačku, kterou mi ten vodepsanej herák na záchodě v Bulowbogenu vrazil do ruky mou první čtvrtku. Pak jsem si řekla, že to Kessi s tou žloutenkou asi nemyslela vážně. Děkala si snad jen srandu. Říkala jsem si, že přece není možný, abych to chytla po těch několika píchnutích ještě před prázdninami.

Před továrnou jsem v jednom stánku s buřtama sebrala lžičku z umělé hmoty. A pak se šlo do čokoládového ráje. Ponořila jsem svou lžičku do každé kádě s aspoň trochu chutně vyhlížející hmotou. Když to bylo obzvlášť dobré, odváděla jsem pozornost průvodce všelijakými otázkami, abych si mohla ještě párkrát líznout. Na konci prohlídky jsem pak šloha tolik bonbónů, že se mi sotva vešly do svázaný bundy.

Už v autobuse jsem si přísahala, že se čokolády v životě nedotknu. A na ubytovně mě to sklátilo. Moje játra kapitulovaly před tučnou čokoládou, kterou jsem do sebe naládovála po kilech.

Ted si všiml i učitelé, že jsem nějak moc žlutá. Přišel doktor a pak už to šlo ráz naráz. Sanitkou do univerzitní kliniky ve Freiburgu. Izolační pokoj na dětském oddělení byl neposkvrněně bílý a měl jen pár metrů čtverečních. Nikde ani obraz na stěně, vůbec nic. Sestry přinášely téměř beze slova jídlo a prášky. Někdy přišel doktor a zeptal se, jak mi je. Takhle to šlo tři tejdny. Nesměla jsem vyjít z pokoje, ani na záchod. Nikdo za mnou nepřišel, nikdo se mnou nemluvil. Neměla jsem nic pořádného ke čtení, ani rádio. Často jsem si myslela, že mi z toho přeskochí.

Jenom dopisy od matky mě držely nad vodou. Já jí taky psala. Ještě častěji jsem psala svezm dvěma kočkám, jedinejm zvířatům, který jsem ještě měla. Byly to takový mrňavý dopisy v malinkejch obálkách, který jsem si sama skládala. Vzpomínala jsem na babičku a děti z vesnice a na potok a koně a taky na Berlín, Sound, Detlefa a háčko. Nevěděla jsem, kdo vlastně jsem. Když mi bylo hodně mizerně, říkala jsem si: „Jseš prostě heráčka a máš první žloutenku. A dost.“ Když jsem si v duchu hrála se svezm kočkama, představovala jsem si, jak se ve škole snažím a každý prázdniny jezdím k babičce. A tak to šlo pořád sem a tam do úplného zblbnutí. Pak jsem celý hodiny nemyslela na nic, zírala jen tak na strop a nejradši bych umřela.

Taky jsem měla strach, že by doktoři mohli přijít na to, od čeho mám tu žloutenku. Ale vpichy se mi za těch několik tejdnu docela zahojily. Jizvy a trombózy jsem na ruce ještě neměla. Kdo by taky hledal na dětském oddělení ve Freiburgu heráčku?

Po třech tejdnech, kdy mi dovolili vstát, jsem se skoro znovu učila chodit. Teprve pak jsem směla odletět letadlem zpátky do Berlína. Zdravotní pojišťovna mi to zaplatila. Doma jsem musela hned zase do postele. Byla jsem šťastná, že jsem zase s matkou a svojí kočkou. Na nic jiného jsem nemyslela.

Matka mi vykládala, že za ní byl několikrát Detlef a ptal se na mě. Vypadal přej děsně smutně, že jsem musela zůstat v nemocnici tak dlouho. Teprve teď mi začal chybět. Viděla jsem ho před sebou, jeho hezký vlnitý vlasy, jeho tvář, tak hrozně milou. Byla jsem šťastná, že o mě někdo měl strach, že mě někdo skutečně miluje. Detlef. A taky jsem měla výčitky svědomí, že jsem na svou lásku na pár tejdnu skoro zapomněla.

Za několik dní se Detlef dověděl, že jsem se vrátila, a přišel k nám. Když stál u mé postele, úplně jsem se vyděsila. Nedostala jsem ze sebe ani slovo.

Detlef tak zhubnul, že z něho zbyla jenom kostra. Ruce měl tenoučké, že jsem je mohla obejmout prsty. V obličeji byl úplně bílý a přepadlý. Ale bylo to docela hezké. Ty jeho děsně milé oči byly teď jakoby ještě větší a taky smutnější. Hned jsem zase Detlefa šíleně milovala. Vůbec mi nevadilo, že je jak kostlivec. A taky jsem nechtěla myslet na to, proč je na tom fyzicky tak špatné.

Nejdřív jsme se nemohli domluvit, o čem si budeme povídat. Chtěl, abych mu vyprávěla o sobě. Ale to nebylo vůbec nic zajímavého. Ani mě nenapadlo, že bych mu mohla vyprávět o prázdninách a o hrách u mé babičky. Nakonec jsem se ho zeptala, proč už nechodí do Soundu. Řek, že to tam stojí za hovno. Chtěla jsem vědět, kam teď teda chodí, a on mi to nakonec řekl: na stanici ZOO. A co tam dělá? „Prodávám se,“ řekl Detlef.

V chvíli mě to ani nevyděsilo. Věděla jsem, že se heráci tu a tam prodávají. Neměla jsem o tom žádnou přesnou představu, co to vlastně znamená. A taky jsem neměla chuť moc o tom přemýšlet. Věděla jsem jenom, že nějak uspokojují teplouše a dostávají za to spoustu peněz, ale sami z toho nic nemají. Ten den jsem byla jenom šťastná, že Detlef přišel a že mě ještě pořád miluje a já jeho.

Příští neděli jsem mohla poprvé ven. Detlef pro mě odpoledne přišel. Šli jsme do kavárny na Lietzenburger Strasse. Byli tam skoro sami teplouši a většina z nich Detlefa znala. Chovali se ke mně hrozně mile a skládali mi poklony. Gratulovali Detlefovi k tak hezké přítelkyni. A já si všimla, jak je Detlef pyšnej na to, že jsem jeho přítelkyně, a uvědomila jsem si, že mě schválně zatáh do tyhle kavárny, kde ho všichni znají.

Docela se mi ty teplouši líbili. Byli ke mně milí a nevtravovali mě jako jiný mužský. Říkali, že jsem hezká, a měli mě rádi, a přitom ode mě nic nechtěli. Byla jsem na ty spousty komplimentů pyšná. Šla jsem na záchod a podívala se na sebe do zrcadla. Zdálo se mi, že maj pravdu. Vypadala jsem teď vážně dobře, co jsem se dva měsíce nedotkla drogy. Zdálo se mi, že jsem tak dobře ještě nikdy nevypadala.

Detlef řekl, že musí ještě na stanici ZOO, protože se tam má sejít se svým kamarádem Berndem. Ten se dneska prodával i za něho. Detlef to kvůli mně nestihnul. Jasně že jsem šla s ním. Navíc jsem se těšila, že zase uvidím Bernda.

Bernd byl právě pryč se zákazníkem. Stanice mi ten večer nepřipadala tak strašná, jak ji mám dnes ve vzpomínkách.

Koukala jsem se hlavně na Detlefa. Když se trochu zapovídal s jedním kamarádem a já zůstala chvíli sama, pokusili se mě sblížit nějaký dva kanakové. Tak jsme říkali všelijakým gastarbajtrům z jihu. Zaslechla jsem jen něco jako šedesát marek, či co. Zavěsila jsem se pevně do Detlefa a připadala si děsně v bezpečí. Přemluvila jsem Detlefa, aby šel se mnou do Soundu. A pak aby mi dal trochu ze svého fetu na malý šňupnutí. Nejdřív samozřejmě nechtěl. Ale já mu řekla: „Jen dneska večer. Jen na shledání. Nebo si taky nic nepíchej.“ A tak mi trochu dal.

Řek ale, že to bylo naposled, co mi dal fet. Odpověděla jsem, že už to taky nebudu potřebovat. Půldruhého měsíce jsem si nic nevzala, to byl přece dostatečný důkaz, že na tom nejsem závislá. A v posledních tejdnech jsem skutečně pozorovala, že je mi bez háčka mnohem líp.

To Detlefa zlomilo. Řek: „Víš co, já toho taky nechám. Když jsi to dokázala ty, tak já to zvládnou levou zadní.“ Píchnul si svou dávku a já si šnupla. Byli jsme děsně šťastní a povíдали si o tom, jak nám bude spolu bez háčka senzačně.

Příští den v poledne jsem šla na stanici ZOO a sešla se zase s Detlefem. Znovu jsem dostala trochu na šňupání. Skoro každý odpoledne jsem se s Detlefem scházela na stanici. Připadalo mi, že jsem nikdy neodjela z Berlína a ty dva měsíce bez háčka vůbec nebyly. Skoro každý den jsme mluvili o tom, že přestaneme, a já jsem Detlefovi vyprávěla, jak je to lehký.

Často jsem jezdila k ZOO rovnou ze školy. V tašce jsem měla své nádobíčko na píchání a velký balík se svačinou.

Matka se asi divila, že si beru do školy tak velký svačiny, a přitom jsem pořád hubenější. Detlef a jeho kamarádi vždycky čekali, až přinesu oběd.

Ze začátku se Detlef vztekal, že za ním chodím na stanici. Nechtěl, abych byla při tom, když se prodává. Řek mi: „Nechci, aby se moje přítelkyně potulovala po stanici, kde je to nejhorší svinstvo. Můžeme se přece sejít někde jinde. Sem na stanici už nechod.“

Ale já ho neposlouchala. Chtěla jsem být zkrátka s Detlefem a bylo mi jedno kde. Za čas jsem se v té špinavé staniční hale cítila docela dobře. Připadala jsem si tam jako doma. Už jsem nevnímala zápach moči ani zápach dezinfekce.

Prostituti, děvky, kanakové, fizlové, povaleči a vožralové, všechn ten hnus, to bylo teď moje docela normální prostředí od oběda do večera. Patřila jsem tam, protože tam byl Detlef.

Ze začátku mi šlo na nervy, jak si mě ostatní holky prohlížely. Od hlavy k patě, hůř než chlapi. Pak mi došlo, že ty prostitutky mají ze mě strach. Strach, že jim jako mladý čerstvý zboží na stanici vyfouknou nejlepší zákazníky. Jasně, vypadala jsem líp, byla jsem upravená, vlasy jsem si myla skoro každý den. Nebylo na mě ještě vidět, že jsem heráčka. Mohla jsem na ty holky koukat svrchu. To byl dobrý pocit. I proto na mě chlapi letěli. Ale já jsem se nemusela prodávat. Dělal to pro mě Detlef. Podle toho, jak na mě ty ostatní holky koukaly, byla jsem přesvědčená, že mi určitě závidějí — má drogu a nemusí se prodávat.

Ty chlapi na stanici mě taky švali. Hlavně kanakové s tím jejich věčným „Ty šoustat?... Ty penzion jít?“ Většinou nabízeli dvacet marek. Brzo jsem je ale docela s chutí provokovala. Řekla jsem třeba; „Co mi to tu vykládáš. Takovej

jako ty mě pod pět set marek nedostane.“ Nebo jsem se na něho jen tak cool podívala a řekla: „V tom já nejedu, vodprejskni.“ Byl to senzační pocit, koukat se, jak odtáhli. Koukala jsem se na ně svrchu stejně jako na prostitutky. Když byl některý moc drzej, nebo si dokonce začal dovolovat, hned byl u mě Detlef. A když šel Detlef pryč se zákazníkem, řek svej kamarádům, aby na mě dávali pozor. Chovali se ke mně úplně jako bratři. Vyběhli s každým chlapem, kterej se ke mně přiblížil.

Místo do Soundu jsem teď chodila na terasu u stanice. Neměla jsem vůbec žádný jiný přítele než naši malou zoopartu. Mimo mě a Detlefa k ní patřili ještě Bernd a Axel. Oběma bylo šestnáct, byli heráci a prodávali se. Všichni tři kluci bydleli v Axelově bytě.

Axel byl proti těm druhejm dvěma děsně ošklivej. Nic v jeho obličejí se k sobě nehodilo. Ruce a nohy jako by nepatřily k jeho tělu. Takový se teplejm moc nelíběj. A přesto sehnal zákazníky a měl i některý stálý. Detlef moh na chlapy klidně rvát a urážet je, když mu to svinstvo přerostlo přes hlavu. S kňučením se vždycky zase vrátili zpátky. Axel se se svým vzhledem musel pořád ovládat a bejt děsně milej. Mimoto musel umět v posteli něco mimořádnýho, něco, na co teplý letěj. Protože jinak by se v tý konkurenci na stanici neudržel.

Ale mstil se teploušům, jak jen moh. Když narazil na nějakýho troubu, hned ho podved a okrad. Axel byl dobrej. Mohli ho urážet a ponižovat, nic na sobě nedal znát. Byl pořád milej. A kdykoli byl ochotnej pomoci, což je vlastnost, kterou jsem u jinýho heráka nikdy nepoznala. Vlastně žádněj herák se mu nepodobal. Choval se, jako by už nežil v tomhle hnusným světě. O rok pozděj byl mrtvej.

Axel byl na tom podobně jako my. Jeho rodiče byli rozvedený. Žil u matky, dokud se neodstěhovala ke svému příteli. Matka k němu byla velkorysá. Nechala mu dvoupokojovej byt s trochou nábytkem, a dala mu tam dokonce televizor. Jednou tejdne ho navštěvovala a dávala mu peníze na jídlo. Věděla, že fetuje. A taky mu asi často říkala, že by s tím měl přestat. Byla přesvědčená, že pro něho dělá víc než ostatní rodiče. Vždyť mu dokonce věnovala byt s televizorem. Jednou o víkendu jsem přespala v Axelově bytě. Matce jsem zase něco nakecala o nějaký kamarádce, takže s tím souhlasila.

Axelův byt byl pravý herácký doupě. Už ve dveřích mě porazil strašnej smrad. Všude se povalovaly prázdný plechovky od ryb, v oleji, kečupu a hořčici plavaly cigaretový špačky. Mezi tím vším stály sklenice a hrnky, v každým něco bylo, voda, popel, tabák, cigaretovej papír. Když jsem chtěla položit na jedinej stůl pár jogurtů, sesypaly se na druhý straně na zem dvě plechovky s rybama. Šťáva se hned vsákla do koberce. Nikdo si toho nevšímal. Nejodpornější smrad stoupal z koberce. Když jsem viděla, jak si Axel píchá, pochopila jsem proč. Vyndal zkrvavenou stříkačku z ruky, natáhnul do ní vodu a tu růžovou tekutinu jednoduše stříknul na koberec. Čistil si tak vždycky nádobíčko. Na ošoupanej perskej vzor tak při každým píchnutí spadlo dalších pár kapek krve. Zaslhlá krev a rozpatlaný rybičky v rajskej šťávě — to byl hlavní zdroj nasládlé zatuchlýho smradu. Dokonce i záclony byly celý žlutý a smrděly. Uprostřed toho páchnoucího nepořádku stála zářivě bílá postel. Hned jsem se na ni vrhla. Tiskla jsem tvář do polštáře a čichala tu andělsky čistou vůni. Říkala jsem si, že v tak čistý posteli jsem ještě nikdy neležela.

Axel řekl: „To jsem povlíknul pro tebe.“ Každou sobotu, když jsem přišla, byla postel čistě povlečená. Spala jsem v tom vždycky jenom jednou, oni si povlečení snad nikdy neměnili.

Kluci mi vždycky kupovali k jídlu a pití to, co jsem měla nejradši. Chtěli mi zkrátka udělat radost. Hlavně mi ale kupovali ten nejčistší fet. Játra mi pořád ještě nedávaly pokoj. Když jsem si píchla špinavou drogu, bylo mi blbě. Měli o mě velikou starost, a tak mi kupovali to nejčistší háčko, i když bylo drahý. Ty tři se o mě skutečně starali. Měli vlastně jenom mě. A já měla hlavně Detlefa, pak Axela a Bernda a pak už nikoho.

Byla jsem šťastná tak jako málokdy. Cejtla jsem se v bezpečí. Cejtla jsem se doma. Odpoledne na stanici ZOO a o víkendu v páchnoucím heráckým brlohu.

Detlef byl nejsilnější a já nejslabší v partě. Připadala jsem si klukům podřízená, hlavně proto, že jsem holka. Ale poprvé jsem využívala toho, že jsem slabá. Detlef mi ten pocit poskytoval, jak jen to šlo. Všichni tři, Detlef, Axel i Bernd byli vždycky po ruce, když jsem některýho z nich potřebovala.

Měla jsem kluka, kterej dělal to, co by jinej herák sotva dokázal: o každej balíček háčka se se mnou rozdělil. Kterej pro mě vydělával peníze tou nejhnusnější prací, jaká jen může bejt. Musel udělat denně o jednoho nebo dva zákazníky víc, abych měla taky já fet. U nás dvou to bylo jiný než mezi jinejma herákama. Přítel šel s teploušem pro svou přítelkyni.

Byli jsme nespíš jedinej pár na světě, kterej tak žil.

Myšlenka, abych se sama prodávala, mě tehdy v těch tejdnech na podzim roku 1976 nikdy vážně nenapadla. Někdy mi sice bleskla hlavou, to když jsem měla špatný svědomí kvůli Detlefovi, protože šel zrovna kvůli mně s nějakým hnusným chlapem. Ale bylo mi jasné, že by mi hned jednu vrazil, kdybych se jen o lom nápadu zmínila.

Neměla jsem vlastně ani přesnou představu, o co při takový prostituci jde. Radši jsem o tom nepřemýšlela a ani si nic nechtěla představovat. Detlef o tom nemluvil.

Byla jsem přesvědčená, že se mnou a s Detlefem to nemá nic společnýho. Vlastně se mi ani nehnušilo, co Detlef dělal.

Když sahal on na ně, to nebylo tak zlé. Já hlavně nechtěla, aby chlapi sahalí na Detlefa. Protože on patřil jenom mně.

Některý teploušové byli docela dobrý. Kluci někdy říkali, ten nebo ten je dobrej. Některý byli ke mně skutečně milí, když mě s Detlefem potkali na stanici. Líbila jsem se jim. Byli teploušové, který po mně vážně jeli. Stalo se třeba, že jeden z kluků mi dal dvacet marek, že přej mi je posílá jeden zákazník, kterému se líbím. Detlef mi neprozradil, že ho některý z nich ukecávali, aby jim to někdy udělal se mnou.

Sledovala jsem taky holky na stanici, všechny byly ještě napůl děti jako já. A viděla jsem na nich, jak jsou na tom mizerně. Hlavně ty, co sjížděly háčko a musely si na to vydělávat prostitucí. Bylo jasné, že se jim ty chlapi hnusej, když je oslovujou. Jenže se při tom musely mile usmívat. Pohrdala jsem těma chlapama. Co to muselo bejt za idioty anebo perverzní prasata, když se tak lačně a zbaběle loudali po stanici a po očku vyhlíželi mladý maso. Co z toho mohli mít, když nakonec odtáhli s nějakou holkou, která se jich štítí a který ubohost koukala z očí.

Postupně jsem začala nenávidět i teplouše. Pomalu jsem si uvědomovala, co s nima musí Detlef vydržet. Často musel sebrat všechny svoje síly, aby přemoh hnus a šel pracovat. Když nebyl sjetej, tak to vůbec nedokázal. Když měl absták, teda když vůbec nejvíc potřeboval peníze, tak před nima prchal. Pak to za něho museli udělat Bernd nebo Axel. S vypětím všech sil, s hnusem a odporem. Taky ty dva to mohli dělat, jen když si před tím píchli. Šlo mi šíleně na nervy, jak teplouši za Detlefem běhali. Slyšela jsem jak mu koktaj všelijaký milostný vyznání a strkaj mu psaníčka. Byli vlastně děsně ubohý a opuštěný. Ale já s nima nemohla mít soucit. Nejradši bych na takovýho chlapa zařvala: „Copak nechápeš, že Detlef patří jenom mně, a žádnýmu buzerantovi?“ Jenomže jsme je potřebovali, protože měli prachy a protože se dali lehko voškubat.

Došlo mi, že jsou na stanici chlapi, který znaj Detlefa naprosto intimně, mnohem víc než já. Byli mi odporný. A když jsem z rozhovorů kluků zaslechla, že některý zákazníci platěj napřed, když bude mít kluk taky orgasmus, myslela jsem, že se z toho zblázním.

Viděla jsem se s Detlefem čím dál míň, protože byl skoro pořád s nějakým zákazníkem. Měla jsem o něho strach. Někdo mi řek, že časem můžou bejt z kluků taky teplouši. Ale já nemohla Detlefovi nic vyčítat. Potřebovali jsme čím dál tím víc peněz. Půlka z toho, co vydělal, šla na můj fet. Dokud jsem byla v partě, chtěla jsem — i když možná podvědomě — bejt správnej herák jako oni. Píchala jsem si každě den. A vždycky jsem si dávala pozor, aby mi něco zbylo na ráno.

Přesto jsme na tom nebyli ještě úplně závislí. Když si člověk nepíchá úplně pravidelně, trvá to na začátku poměrně dost dlouho, než je na heroinu naprosto závislej. Vydrželi jsme ještě jeden dva dny bez píchnutí, a když jsme se trochu sjeli něčím jiným, docela to šlo. Pochvalovali jsme si, že jsme na tom lip než ty úplně vodepsaný heráci, a přesvědčovali se navzájem, že když budeme chtít, tak můžeme kdykoli přestat.

Byla jsem často skoro šťastná. Jako třeba každou sobotu v Axelově bytě. Detlef za mnou chodil do čerstvě povlečený postěte. Dal mi pusu na dobrou noc a pak jsme se k sobě otočili zády. Spali jsme zadkama přitíštěný k sobě. Když jsem se probudila, dal mi Detlef pusu na dobrý ráno.

To byly jediný něžnosti za celý půlrok, co jsme spolu chodili. Když jsem poznala Detlefa, věděla jsem už, jak uměj bejt kluci brutální. A hned jsem mu řekla: „Víš, já jsem panna, A chtěla bych tak ještě nějakou dobu zůstat. Chtěla bych na to bejt trochu starší,“

Hned mi rozuměl a nikdy se o nic nepokusil. Byla jsem pro něho nejen kamarádka, se kterou si moh o všem povídat a rozuměl si s ní, ale taky dítě, vždyť mi bylo teprve čtrnáct. Byl zkrátka neuvěřitelně citlivej. Poznal, co chci, co můžu a co ne. Někdy v říjnu jsem si matce řekla o anti-baby pilulky. Nechala mi je předepsat, protože už věděla, že přespávám u Detlefa.

Vůbec nevěřila, že mezi náma ještě nic není. V tomhle mi nikdy nedůvěřovala.

Začala jsem teda brát prášky, ale Detlefovi jsem nic neřekla. Měla jsem ještě pořád strach. Když jsem jednou v neděli na konci října přišla do bytu ke klukům, byla čistě povlečená Axelova postel. Byla širší než ta, na který jsme s Detlefem obvyčejně spali. Axel řekl, že je to blbost, aby se on sám roztahoval v tak velký posteli a my dva se mačkali na úzký. Přenechal nám svou postel.

Všichni jsme ten den měli dobrou náladu. Detlef najednou řek, že bysme taky jednou mohli uklidit. Hned jsme byli všichni pro. Ze všeho nejdřív jsem otevřela dokořán všechny okna v bytě. Teprve když se dostalo dovnitř trochu čerstvého vzduchu, uvědomila jsem si, v jakým smradu jsme žili. Každýho normálního člověka by ten děsněj puch zatuchlý krve, popela a plesnivějch rybích konzerv okamžitě vyhnal ze dveří.

Celý dvě hodiny panoval v bytě totální zmatek. Všechny odpadky jsme nahnuli na hromadu a nacpali do pytlů. Nakonec jsem ještě spustila vysavač a vyčistila ptačí klec, ze který na ten blázinec nžourala ospalá andulka. Tu v bytě nechala Axelova matka. Její přítel nechtěl doma žádný zvířata. Axel andulku taky nenáviděl. Když někdy ve svý opuštěnosti začala pípat, praštil Axel pěstí do klece, až to ubohý zvíře začalo vyděšeně poletovat. Ani jeden z kluků se o ptáka nestaral. Ale Axelova matka mu každě tejden nosila potravu. A já mu taky vždycky v sobotu nasypala dost zrní a koupila jsem skleněnou trubičku, ve který měl čistou vodu na celý tejden.

Když jsme si šli ten večer lehnout, bylo to úplně jiný. Detlef mi nedal pusu na dobrou noc a neotočil se zády. Začal mi povídat. Hrozně hezky. Cejtla jsem jeho ruce, byly děsně něžný. Vůbec jsem neměla strach. Taky jsem ho začala hladit. Dlouho jsme se mazlili, a přitom jsme si neřekli jediný slovo. Bylo to moc krásný.

Trvalo to dobrou hodinu, než Detlef promluvil. Zeptal se: „Chtěla bys se mnou příští sobotu spát?“

Řekla jsem: „Oukej.“ Vždycky jsem se ty otázky bála. Ale teď, když ji Detlef řek, byla jsem šťastná.

Po chvíli jsem dodala: „Pod jednou podmínkou. V sobotu si nic nepícheme. Ani trochu háčka. Myslím, že by se mi to jinak nelíbilo. Anebo by se mi to líbilo, protože bych byla sjetá, a zas by se mi to nelíbilo, když bych byla střízlivá.

Chtěla bych bejt prostě úplně normální. A taky bych chtěla, abys věděl, jaký to se mnou je, když nejsi sjetej.“ Detlef rek: „Oukej.“ A dal mi pusu na dobrou noc. Otočili jsme se a zase spali přitíštěný k sobě zadkama.

Skutečně jsme si příští sobotu nic nepíchli. Byt už byl zase špinavěj a smradlavěj. Ale naše postel znovu zářila čistým povlečením. Když jsme se svlíkli, dostala jsem přece jen strach. Nejdřív jsme úplně tiše leželi vedle sebe. Musela jsem myslet na holky z naší třídy, který vyprávěly, jak se na ně kluci hned napoprvé vrhli. Jak do nich tu věc vši silou vrazili a nepřestali, dokud nebyli hotoví. Holky povídaly, že to poprvé děsně bolí. Některý přestaly chodit s klukem, kterej je zbavil panenství.

Řekla jsem Detlefovi, že bych to chtěla jinak, než jak to vyprávěly holky z naší třídy.

Rek: „Oukej, malá.“

Dlouho jsme se mazlili. Trochu do mě vstoupil, sotva jsem si toho všimla. Když to začalo bolet, Detlef to poznal, i když jsem nic neřekla.

Myslela jsem si: Má právo udělat ti trochu bolest. Vždyť na to čeká půl roku.

Ale Detlef mi nechtěl ublížit. Byli jsme spolu. Měla jsem ho v tu chvíli děsně ráda. Ale ležela jsem úplně tuhá a bez

hnutí. Detlef se taky nehejbal. Asi cejtíl, co jsem si já sama v tu chvíli nebyla schopná uvědomit. Že jsem šťastím a strachem úplně bez sebe.

Detlef se stáhnul zpátky a pevně mě objal. V duchu jsem se ptala, jak jsem si vlastně takovýho kluka zasloužila? Kterej myslí jen na tebe, a vůbec ne na sebe. Kterej, když s tebou poprvé spí, nechce sám dosáhnout vyvrcholení, protože to všechno dělá jen pro tebe. Myslela jsem na Kathiho, jak mi tenkrát v kině klidně hned strčil ruku mezi nohy. Byla jsem ráda, že jsem počkala na Detlefa, protože jsem skutečně patřila jenom Detlefovi. Milovala jsem ho tak moc, že jsem najednou dostala strach. Strach ze smrti. Myslela jsem pořád na jedno a to samý: „Nechci, aby Detlef zemřel.“

Zatímco mě hladil, řekla jsem: „Ty, Detlefe, musíme si přestat píchat.“

Řek: „Máš pravdu, z tebe nesmí bejt heračka.“

Políbil mě. Pak jsme se pomalu otočili. Zadky přitisknutý k sobě, tvrdě jsme usnuli.

Probudila jsem se, protože jsem ucejtila Detlefovy ruce. Bylo ještě dost brzo. Záclonama pronikalo do pokoje šedivý světlo. Mazlili jsme se a pak jsme spolu doopravdy spali. Všechno jsem to ještě cejtla jenom v hlavě, a ne tam dole. Ale už jsem věděla, že je to hrozně krásný, spát s Detlefm.

V pondělí jsem jela rovnou ze školy na stanici ZOO. Detlef tam stál. Dala jsem mu svou svačinu a jablko. Měl hlad. Už jsem tři dny nic nesjížděla, takže jsem měla strašnou chuť na háčko. Zeptala jsem se Detlefa: „Máš pro mě píchnutí?“

Řek: „Ne. Ode mě už nikdy nic nedostaneš. Já to nechci. Na to tě mám moc rád. Nechci, abys byla heračka.“

To mě vytočilo. Už jsem se nemohla háčka dočkat a zařvala jsem na něho: „Tak to je teda pěkněj podraz. Ty máš zorničky jak špendlíkový hlavičky. Seš pěkně sjetej. A mně tady budeš vykládat, jak toho mám nechat. Začni nejdřív u sebe a já pak přestanu taky. Ale nevykládej mi žádný blbosti. Radši rovnou řekni, že si to chceš všechno píchnout sám.“

Tím jsem ho umlčela. Nemoh na to nic říct, protože hned v neděli si pro sebe sehnal fet. Nakonec kejvnul a řekl: „Oukej, malá, přestaneme spolu.“ Příštího zákazníka udělal pro mě.

Když jsme spolu začali spát, všechno mi najednou připadlo jiný. Už jsem se na stanici necejtla tak dobře. Teď jsem najednou měla přesnější představu o tom, co je to prostituce. Teď jsem teprve skutečně věděla, co chtěli ty chlapi, co mě oslovovali. To, co jsem dělala s Detlefm. Už dřív jsem samozřejmě věděla, o co jde, ale byla to úplně abstraktní představa. Teď to bylo to nejhezčí a nejintimnější mezi mnou a Detlefm. Zákazníci se mi hnusili. To, co se odehrávalo tady na stanici, bylo pro mě najednou úplně nepochopitelný — jít do postele v nějakým hnusným smradlavým kanakem, s vožralou nebo s tlustým upoceným plešounem. Už jsem z toho neměla legraci když mě nákej takovej oslovil. Nezmohla jsem se na žádnou vtípnou odpověď jako dřív. Zhnusene jsem se otočila a někdy jsem na ně byla pořádně sprostá. A začala jsem nenávidět teplouše. Nejradši bych ty ubohý sviňáky zavraždila. Musela jsem pořád potlačovat představu, jak k nim musí bejt Detlef něžnej.

Přesto jsem každý poledne chodila ze školy na stanici, protože tam byl Detlef. Když udělal nějakýho zákazníka, šli jsme spolu na terasu u stanice a já si tam dala kakao. Někdy šel kšeft na stanici špatně. Bejvaly tak mizerný dny, že i Detlef dal stěží dohromady fet pro nás pro oba.

Na terase jsem se seznámila i s jinejma prostitutama, od kterejch mě Detlef dřív držel stranou. Byli na tom o hodně hůř než my a dalo jim mnohem víc práce než klukům z naší party sehnat zákazníka. Byli to starý heráci, kterejm jsem se dřív tak obdivovala.

Detlef řekl, že to všechno jsou jeho kamarádi. Nařídil mi, abych si na ně dávala pozor, protože ty starý heráci jsou děsně zákeřný. Věčně potřebujou háčko, a nikdy nemaj peníze. Těmhle kamarádům člověk nikdy nesměl prozradit nebo ukázat, že má peníze a fet. Jinak riskoval, že mu daj hned jednu do zubů. Vokrádali nejen zákazníky, ale i jeden druhýho. Začala jsem chápat, jak to asi mezi herákama skutečně vypadá. A já byla už pomalu taky jedna z nich.

Detlefovi kamarádi mi často říkali: „Holka, nech toho, jsi na to ještě moc mladá. Tobě se to ještě podaří. Ale musíš se vykašlat na Detlefa. Ten už se tak jako tak nesebere. Vybodni se na něj, nech ho plavat.“

Zbytečně se namáhali. Nechat Detlefa, to bych nedokázala. Kdyby chtěl umřít, já taky. Ale to jsem jim nevykládala.

Říkala jsem jen: „Nechte si ty kecy. My dva na tom nejsme závislí. Až budeme chtít, tak toho necháme.“

Ty listopadový dny v roce 1976 uběhly hrozně rychle. Od dvou do osmi jsem byla na nádraží. Pak jsme šli k Treibhausu, do jedny diskotéky nahoře na Kurfürstendammu. Byla tam vždycky večer feťácká scéna, Detlef tam chodil nakupovat. Bylo tam víc starejch heráků než u Soundu. Tam jsem většinou zůstávala až do posledního autobusu, kterej mi jel dvacet minut po dvanáctý. Žila jsem vlastně jen pro soboty, kdy jsem přespávala u Detlefa. Milování s ním bylo každou sobotu hezčí, když jsme si moc nepíchali.

Přišel prosinec. Bylo čím dál chladnějc. A mne byla zima. Dřív jsem nebyla tak zimomřivá. Teď jsem se pořád klepala zimou. Uvědomila jsem si, že jsem na tom fyzicky dost špatně. Došlo mi to jednou v neděli, když jsem se probudila ráno vedle Detlefa v Axelově bytě. Byla mi děsná zima. Koukala jsem se na jednu krabici. Najednou mi písma na krabici začaly poskakovat a před očima se mi objevily barvy, který strašně prudce zářily, až mě z nich rozbolely oči. Hlavně ta červená mě vyděsila. Z té jsem měla na tripu vždycky strach. Po háčku byla červená úplně jiná, taková jemná, překrytá stejně jako ostatní barvy jako by závojem.

Ale teď se na tý prokletý krabici objevila ostrá, pronikavá červená. Pusu jsem měla plnou slin. Spolkla jsem je, ale hned tu byly znova, jako by stoupaly vzhůru. Najednou zmizely a měla jsem v puse naopak sucho, až se mi lepil jazyk na patro. Snažila jsem se něčeho napít. Ale nešlo to. Trásla jsem se zimou, ale za chvíli mi bylo tak horko, že jsem se úplně zpotila. Probudila jsem Detlefa a řekla mu: „Poslyš, mně něco je.“

Detlef se mi podíval do očí a pak řekl: „Máš panenky jako talíře.“ Pak dlouho mlčel, až nakonec zašeptal: „Tak, holka, a už v tom taky jedeš.“

Znovu jsem se rozklepala a řekla: „Jak to, co se děje?“

Detlef řekl: „Abst'ák.“

Pomyslela jsem si: Aha, tak to je teda abst'ák. Máš skutečněj abst'ák. už je z tebe stará heráčka. Ale není to tak strašný, ten abst'ák. Ty z toho nadělej. Neměla jsem vlastně žádný bolesti. Jen jsem se třásla, trochu mi bláznily barvy a v puse jsem měla sliny.

Detlef už neřek ani slovo. Vytáhnul z džín balíček s fetem a podal mi naplněnou stříkačku. Klepala jsem se tak, že jsem se nemohla strefit do žíly. Naštěstí se mi to podařilo dost brzo. Hned mi bylo zase dobře. Barvy se ztlumily a stíny zmizely. Všechno bylo zase v pořádku a já jsem hned znovu usnula vedle Detlefa, kterej si taky rovnou jednu píchnul. Když jsme v poledne vstali, zeptala jsem se Detlefa. kolik má ještě fetu. „To víš, než večer půjdeš, tak ti ještě jednu dám.“ Já na to: „Ale já potřebuju taky něco na ráno.“ Detlef: „Tolik toho nemám. A na stanici se mi teď nechce. Stejně je neděle, nikdo tam nebude.“

Propadla jsem panice a začala křičet: „Copak to nechápeš? Když nebudu mít nic na ráno, tak dostanu abst'ák a nebudu moct jít do školy.“

Detlef: „Já jsem ti to pořád říkal. Už v tom jedeš.“ Odpoledne jsme šli na stanici. Měla jsem tam dost času na přemýšlení. První abst'ák. Teď už jsem byla závislá na háčku i na Detlefovi. Má závislost na Detlefovi mě hrozně vyděsila. Co je to za lásku, když jsem na něm tak strašně závislá? Kam to může víst, když budu muset každé večer Detlefa prosit a škemrat o fet. Zнала jsem to, jak uměj heráci žebrot, když maj abst'ák, jak se nechaj ponižovat a pokořovat. Jak se zhroutěj, až jsou z nich úplný chudinky. Já jsem neuměla o nic prosit. A už vůbec ne Detlefa. Když mě nechá žebrot, tak je mezi náma konec. Ještě nikdy jsem nemusela nikoho o nic prosit.

Konečně Detlef sehnal nějakýho buzika a já na něho musela nemožně dlouho čekat, než se vrátil. Tak to teď bude dennodenně, pokaždý budu čekat, až mi dá fet na další den.

To odpoledne se mi honily hlavou samý pochmurný myšlenky. Polohlasem jsem k sobě mluvila. Pořád jsem si opakovala: „Tak, Christiano, teď už jsi dosáhla všeho, co jsi vlastně vždycky chtěla. Představovala sis to takhle? Ne, to teda ne. Ale přesto to chceš. Vždycky jsi je obdivovala, ty starý heráky. A teď jsi jedna z nich. Teď už ti nikdo nic nenamluví. Teď už nemusíš na nikoho koukat s otevřenou pusou, když ti bude vyprávět o abst'áku. Teď už ti nikdo nic nenakecá. Obrátily se karty, teď můžeš ty ohromovat ty druhý, který to ještě nezažili.“

Ale nepodařilo se mi dodat si tím odvahy. Musela jsem pořád myslet na abst'ák. Vzpomněla jsem si, jak jsem herákům, když měli abst'ák, ubližovala. Nikdy jsem pořádně nechápala, co se s nima děje. Všimla jsem si jen, že jsou děsně citliví, lehce zranitelný a nedokážou se bránit. Herák, když má abst'ák, tak dokáže sotva odpovědět, tak je na tom bledě. Někdy jsem si na nich vybíjela svý silácký nálady. Když se na to šlo šikovně, tak je člověk moh úplně zdeptat. Chtělo to jenom soustředil se na jejich slabý místa, pořádně se v nich povrtat a pak se zaručeně sesypali. Když měli abst'ák, byli schopný pochopit, jaký jsou ubožáci. Nebyli ani trochu cool, vznešený a povznesený nad všechno a nad všechny jako na tripu.

Říkala jsem si: „Teď to budou dělat jiný tobě, až budeš mít abst'ák. Teď teprv poznaj, co jsi vlastně zač, mrňavej ubohej srab. Ale tos přece dávno všechno věděla. To je sranda, že tě to musí napadnout právě teď.“

Ty rozhovory se sebou nebyly k ničemu. Potřebovala jsem o tom mluvit s někým jiným. Mohla bych klidně jít za nějakým herákem tady na stanici. Místo toho jsem radši zalezla do jednoho rohu u pošty. Zнала jsem ty řeči, který by mi řekli. Poslouchala jsem je přece tak často, jenže tak, jako by se mnou nikdy nemohly mít nic společného: „Tak to tak nežer, klidně si píchej dál. Však to nějak dopadne. A když budeš jednou chtít, tak toho přece můžeš nechat. Dyt' je na trhu valeron.“ Detlef taky takhle kecal, když šlo o háčko.

Měla jsem jenom matku, s tou bych o tom mohla mluvit. Ale to taky nešlo. „To jí přece nemůžu udělat.“ myslela jsem si. „Má tě ráda a ty jí svým způsobem taky. Ranila by ji mrtvice, kdybys jí to vyprávěla. A stejně by ti nemohla pomoci. Akorát by tě strčila do děcáku. A to by k ničemu nebylo. Z přinucení se nikdo nepolepší. A ty už vůbec ne. Ty se hned postavíš na zadní, utečeš odtamtud a všechno bude ještě horší.“

Už jsem k sobě zase polohlasně mluvila: „Prostě s tím musíš přestat. Trochu abst'áku na začátku, to zvládneš levou rukou. Až se vrátí Detlef, tak mu řekneš: Já ten fet nechci, končím s tím. A ty s ním bud taky přestaň, nebo se rozejdeme. Máš v kapse ještě dvě půlky? Oukej, tak si to dáme naposled, a od zejťka konec.“ Při tom přesvědčování sama sebe jsem si uvědomovala, jakou už mám zase nesnesitelnou chuť na další šlehnutí. A pak jsem zašeptala, jako bych prozrazovala nějaký děsný tajemství: „Detlef toho stejně nenechá. A ty že by ses na něho vykašlala? Christiano, prosím tě, přestaň žvanit. Přestaň si něco nalhávat. Tohle je prostě konečná stanice. Se vším je konec. Moc sis toho života neužila, Ale sama jsi to tak chtěla.“

Vrátil se Detlef. Bez jedinýho slova jsme šli na Kurfürstenstrasse a našli našeho obvyklýho dýlera. Dostala jsem půlku půlky, jela podzemkou domů a zalezla do svýho pokoje.

Přespříští neděli jsme byli s Detlefelem sami v Axelově bytě. Bylo dopoledne. Oběma nám bylo mizerně. V sobotu jsme nenašli našeho dýlera a nechali se vojet nějakým jiným. Droga, kterou nám prodal, byla tak špatná, že jsme si museli ráno píchnout dvojitou dávku, všechno, co jsme ještě měli, abysme se z toho dostali. A teď už se Detlef zase začal potit a já jsem taky pozorovala, že co nevidět dostanu abst'ák.

Prolezli jsme celej byt a hledali něco, co by se dalo zpeněžit. Ale předem jsme věděli, že už tam nic není. Od kávomlýnku až po rádio už bylo všechno pryč, všechno se to změnilo na háčko. Jen lux tam ještě zůstal. Ale ten byl tak starej, že by nám za něj stejně nikdo nic nedal.

Detlef řek: „Holka, musíme co nejrychlejc sehnat peníze. Ani ne za dvě hodiny budeme mít oba pořádněj abst'ák, pak už se nám to nepodaří. Ale v neděli večer ty prachy sám nevydělám. Musíš mi pomoci. Nejlepší bude, když půjdeš k Soundu a něco vyžebraš. Musíme dát dohromady čtyřicet marek. Když seženu buzika za čtyřicet nebo padesát marek, tak nám ještě něco zbyde na ráno. Dokážeš to?“

Řekla jsem: „Jasně že to dokážu. Však víš, na žebvání jsem přeborník.“ Rozešli jsme se s tím, že se nejpozdějc za dvě hodiny zase sejdem. Často jsem v Soundu žebrala. Většinou jen tak z hecu. Vždycky se mi podařilo dát dohromady

slušný peníze. Ale toho večera to zkrátka nešlo. Musela jsem ty prachy sehnat moc rychle, jenže při žebvání člověk nesmí spěchat. Nejdřív si musí dobře vybírat, koho oslovit. A pak se jim musí člověk trochu přizpůsobit, pokecat s nima a vůbec, bejt cool. Zkrátka to musela bejt zábava, a ne nutnost.

Dostávala jsem abst'ák a žebvání mi nešlo. Po půlhodině jsem měla teprve šest marek osmdesát. Ne, to nedokážeš, říkala jsem si. Musela jsem myslet na Detlefa, kterému nezbylo než jít na stanici, kam choděj v neděli jen rodinky s dětičkama, když se vracej od babičky z nedělního kafe a bábovky. A ještě ke všemu má abst'ák. Stejně se mu nepodaří sehnat nějakýho buzíka. Propadla jsem panice.

Neměla jsem v úmyslu nic určitýho, když jsem vyšla na ulici. Snad jsem doufala, že mi to žebvání venku půjde tip. Před vchodem stál mercedes. Často tam takhle stály všelijaký bouráky nebo přejížděly pomalu kolem. Protože nikde nejsou holky tak laciný jako před Soundem. Někdy jsou to třeba takový, co nemaj na vstup, protože utratily kapesný. Dělej to za vstupný a pár lahví koly.

Chlap z mercedesu na mě kejnul. Poznala jsem ho. Bejval před Soundem dost často a jednou už mě oslovil. Jestli bych si prej nechtěla vydělat stovku. Zeptala jsem se ho tenkrát, co by za to chtěl, a on řek, že nic moc. Vysmála jsem se mu. Nevím, co jsem si teď myslela. Asi skoro nic. Nejspíš. Tak k němu běž a aspoň zjisti, co chce. Třeba u něho něco vyžebraš. V každým případě na mě mával jako blázen a najednou jsem stála vedle jeho auta. Řek, abych si nastoupila. Že tu nesmí dlouho stát. A já si k němu sedla.

Ve skutečnosti jsem přesně věděla, co bude následovat. Ze nepůjde vo žádný žebvání. Zнала jsem přece tyhle chlapy jako svý boty, znala jsem nazpaměť ten film, kterej právě začínal. Vždyť jsem je viděla každý den na stanici a kluci o nich v jednom kuse žvanili. Takže jsem taky věděla, že ne chlap, ale holka si diktuje podmínky. Snažila jsem se držet cool. Ani jsem se neklepala. Jen jsem se vždycky hodně nadechla a pokoušela se mluvit pokud možno nevzrušeně a klidně. Zeptala jsem se: „Vo co de?“

On řek: „Jak to, o co jde? Sto marek. Souhlasíš?“

„Ale s pícháním nebo s něčím takovým se mnou nepočítej.“

Zeptal se „proč“ a mě v rozčilení nenapadlo nic jiný ho, než mu říct pravdu: „Tak poslouchej. Mám přítele. A to je jedinej kluk, se kterým jsem zatím spala. A tak to taky zůstane.“

On řek: „No dobře. Tak mi ho vyhulíš.“

Já řekla: „Ne, to taky ne. To bych se poblila.“ Ted' jsem byla skutečně cool.

On se ale nenechal vyvést z míry. Řek: „Oukej, tak mi ho vyhoniš.“

Řekla jsem: „Dobře, to jo. Za stovku.“ V tý chvíli jsem to vůbec nemyslela vážně. Až potom mi došlo, že po mně musel děsně jet. Protože sto marek za něco takovýho, a to mě sbalil

na Kurfürstenstrasse, kde jsou nejlevnější holky z celýho Berlína. Asi se mu líbilo, že se ho bojím, nedokázala jsem to zakrejt. Poznal to z toho, jak jsem tam seděla přitisknutá ke dveřím s pravou rukou připravenou na klíce.

Když se rozjel, dostala jsem šílený strach. Říkala jsem si: Ten chce za tu slovkou dostat víc a určitě si to taky násilím vezme. Anebo vůbec nezaplatí. Zastavil blízko parku. Zнала jsem to tam. Chodily tam děvky. Všude se válely prezervativy a papírový kapesníky.

To už jsem se pořádně klepala a taky mi bylo trochu špatně. Ale ten chlap byl úplně klidnej. Dodala jsem si odvahy a řekla to, co musí říct každá správná prostitutka: „Nejdřív prachy.“ Dal mi stomarkovou bankovku. Pořád jsem ještě měla strach. Slyšela jsem už dost historek o chlapech, který si potom peníze zase násilím vzali zpátky. Ale taky jsem věděla, co musím udělat. Kluci v naší partě v poslední době nemluvili o ničem jiným než o zážitcích s buzíkama, o čem se konec konců měli bavit.

Počkala jsem, až si začal rozpínat kalhoty a nedíval se na mě. V tý chvíli jsem strčila stovku do boty. Byl připravenej. A já jsem pořád ještě seděla na druhý straně v koutě a snažila se, abych se nemusela ani pohnout. Vůbec jsem se na něj nepodívala a jen jsem k němu tápala levou rukou. Ale měla jsem ji moc krátkou, přece jen jsem si musela trochu přisednout. A taky jsem se musela na něho aspoň jedním okem podívat, než jsem mu ho vzala do ruky.

Bylo mi na blití a třásla jsem se zimou. Dívala jsem se oknem ven a snažila se soustředit na něco jinýho. Na světla reflektorů, jak probleskovaly křovím, a na neónový reklamy, na který jsem odtamtud dohlédla. Šlo to docela rychle.

Pak ten chlap znovu vytáhnul peněženku. Držel ji tak, že jsem viděla dovnitř. Měl tam pětistovky a stovky. Buď na mě chtěl udělat dojem, nebo mě navnadit na příště. Dal mi ještě dvacet marek. Tuzér.

Když jsem se konečně doslala ven z auta, byla jsem úplně klidná. Myslela jsem si: Tak to byl teda tvůj druhej mužskej. A to je ti čtrnáct. Ani ne před čtyřma nedělama jsi přišla o panenství. A teď už je z tebe prostitutka.

Pak jsem ale všechno pustila z hlavy, toho chlapa i to, co jsem udělala. Byla jsem prostě štěstím bez sebe. Z těch sto dvacetí marek v botě. Ještě nikdy jsem neměla tolik peněz najednou, Nemyslela jsem na Detlefa a na to, co tomu řekne.

Měla jsem už pořádněj abst'ák a potřebovala jsem si slehnout. Myslela jsem jen na to. Měla jsem štěstí, hned jsem našla našeho dýlera. Když uviděl peníze, zeptal se: „Kdes to sebrala? Bylas s chlapem?“ Odpověděla jsem: „Blázníš?“

Copak jsem děvka? Než bych dělala něco takovýho, tak to se radši vykašlu na háčko. Fakt. Ale ne, tatínek si zase jednou vzpomněl, že má taky dceru, a dal mi kapesný.“

Koupila jsem dvě půlky půlek za osmdesát marek. Půlka půlky byla novinka na trhu. V jednom balíčku byla asi čtvrtina gramu. Dřív nám čtvrtka stačila pro tři. Ted' jsme s tím tak akorát vyšli my dva.

Šla jsem na záchod na Kurfürstenstrasse a píchla jsem si. Droga byla úplně čistá. Zbytek háčka spolu se čtyřiceti markama jsem strčila za obal žákovskýho průkazu.

Prostituci a obstarání drogy jsem zvládla přesně za čtvrt hodiny. Rozešli jsme se teda teprve před třicetvrtěhodinou.

Byla jsem si jistá, že Detlef ještě stojí před stanicí, a jela jsem za ním. Stál tam. Úplná hromádka neštěstí. Samozřejmě se mu nepodařilo sehnat zákazníka, v neděli a ještě k tomu s abst'ákem. Řekla jsem mu: „Pojď. já už něco mám.“

Neptal se odkud. Neřek vůbec nic. Jen spěchal domů. Hned jsme šli do koupelny. Vytáhla jsem z kapsy průkaz. Rozbalil

papír s háčkem. Když to vařil, všimnul si mého průkazu, zbytku háčka a dvou dvacetimarek, zastrčených za obalem. Konečně se zeptal: „Kdes ty prachy sebrala?“

Řekla jsem: „Žebráním mi to nešlo. Ani trochu. Ale byl tam chlap, drsně prachatej a chtěl ho jenom vyhonit. Fakt, nic víc. Tak co jsem měla dělat. Udělala jsem to kvůli tobě.“

Detlef se rozzuřil, vůbec mě nenechal domluvit. Obličej se mu zkřivil vztekem a zařval: „Lžeš! Za to by ti nikdo nedal stovku. Lžeš mi. To bych chtěl vidět, co jsi s ním dělala!“ Už byl vyřízenej. absták ho úplně sebral. Třas se po celém těle, košili měl propocenou a dostával křeče do nohou.

Podvázal si ruku. Seděla jsem na kraji vany a brečela. Měl plný právo naštvat se na mě. Brečela jsem a čekala, až na něj zabere háčko. Byla jsem si jistá, že mi pak dá pár facek. Nebránila bych se.

Detlef vytáhnul stříkačku a mlčel. Vstal a šel z koupelny. Já za ním. Konečně řekl: „Doprovodím tě k autobusu.“

Odsypala jsem mu z tý půlky a dala mu to. Strčil to do kapsy u džín, zase bez jediného slova. Šli jsme na stanici autobusu. Pořád nic neříkal. Chtěla jsem, aby na mě řval, aby mě třeba uhodil, aby udělal aspoň něco. Řekla jsem: „Tak už konečně něco řekni.“ Ale on nic, nic, nic.

Stáli jsme na stanici, přijel autobus, ale já jsem do něho nenastoupila. Když odjel, řekla jsem: „Poslyš, to, co jsem ti povídala, byla fakt pravda. A vůbec to nebylo tak strašný. Musíš mi to věřit. Copak mi už nevěříš?“

Detlef řekl: „Oukej, věřím ti.“

Řekla jsem: „Ale já jsem to skutečně udělala jenom kvůli tobě.“

Detlef řekl trochu víc nahlas: „Nevykládej! Udělalas to kvůli sobě. Mělas absták a takhle jsi dopadla. To je teda paráda. Udělala bys to, i kdybych vůbec neexistoval. Už to konečně pochop! Teď jsi herečka. Fyzicky závislá na fetu. Všechno, co děláš, děláš jen kvůli sobě. Jen a jen pro sebe.“

Řekla jsem: „Máš pravdu. Ale poslyš, musíme to teď začít dělat jako dneska. Nemůžeš to už zvládnout sám.

Potřebujeme moc fetu. A já nechci, abys chodil s chlapama sám. Obrátíme to teď. Určitě se mi ze začátku podaří vydělat spoustu prachů. A bez píchání. Slibuju ti, že s nima nikdy nebudu píchat.“

Detlef na to nic neřek, vzal mě okolo ramen. Začato přest a já jsem nepoznala, jestli kapky na jeho tváři jsou slzy, nebo déšť. Znovu přijel autobus. Řekla jsem: „Je to všechno úplně beznadějný. Vzpomínáš, když jsme ještě sjížděli prášky a haš, to jsme přece byli úplně svobodný. Nebyli jsme na tom vůbec závislí. Nikoho a nic jsme nepotřebovali. Bylo nám dobře. A teď už bez toho nemůžeme být.“

Nechala jsem ujet ještě tři nebo čtyři autobusy. Vedli jsme smutný řečičky. Brečela jsem a Detlef mě držel v náruči.

Nakonec řekl: „Musí to být zase jako dřív. Zkrátka si musíme odvyknout. Spolu to dokážeme. Seženu valeron. Hned zejtra. Spolu se nám to povede.“

Znovu přijel autobus a Detlef mě vystrčil na schůdky.

Doma jsem se chovala úplně automaticky jako každé večer. Šla jsem do kuchyně a vzala si z ledničky jogurt. Brala jsem si ho vždycky do postele, aby nebylo nápadný, že mám v pokoji lžici. Potřebovala jsem ji na ráno na převaření háčka. Z koupelny jsem přinesla sklenici vody na vyčištění stříkačky.

I příští ráno bylo stejné jako ostatní. Matka mě probudila ve třetí čtvrti na sedm. Zůstala jsem v posteli a dělala, že ji neslyším. Nedala mi pokoj a každých pět minut mě znovu budila. Nakonec jsem se ozvala: „No jo, však už vstávám.“

Přišla znovu a pořád votravovala, počítala jsem minuty, až bude konečně čtvrt na osm. To odcházela do práce, aby stihla podzemku. Ještě nikdy se nestalo, že by jí ujela. Vlastně jsem měla taky odcházet ve čtvrt na osm, abych přišla včas do školy.

Když za sebou konečně zabouchla dveře, zase jsem dělala všechno automaticky. Džíny ležely na zemi u postele, stačilo vytáhnout z kapsy staniol s háčkem. Hned vedle se válela igelitová taška s líčidlama a balíčkem cigaret Roth-Handle a stříkačkou zabalenou v toaletním papíře. Byla jako obvykle úplně ucpaná. Ten proklatý tabák z cigaret se vždycky rozsypal po celé tašce a dostal se do stříkačky. Vyčistila jsem ji ve sklenici s vodou, vysypala fetu na lžici od jogurtu, stříkla k tomu trochu citrónový šťávy, převařila to, podvázala si ruku a tak dál. Bylo to pro mě něco tak samozřejmého jako pro jiného třeba cigareta po ránu v posteli. Potom jsem většinou ještě usnula a do školy jsem chodívala až na druhou nebo na třetí hodinu. Když jsem si píchla doma, přišla jsem vždycky pozdě.

Někdy se ale matce podařilo vytáhnout mě z postele včas a musela jsem s ní jít na podzemku. Pak mi nezbylo nic jiného, než si píchnout na záchodě na stanici Moritzplatz. Bylo to dost nepříjemné, protože tam byly tmavý a smradlavý záchody. Všude ve stěnách byly díry. Povaleči a ožralové byli celý bez sebe, když se mohli podívat, jak holka čurá. Měla jsem vždycky strach, aby samým zklamaním, že si jenom píchám, nezavolali fizly.

Brala jsem si s sebou do školy vždycky celý nádobíčko. Pro všechny případy. Kdybych z nejruznějších důvodů musela zůstat dýl ve škole, třeba když bylo nějaký shromáždění anebo když jsem nešla v poledne hned domů. Někdy jsem si musela píchnout i ve škole. Ani jedny dveře u školních záchodů nešly zavřít. Renata, moje kamarádka, mi proto musela držet dveře, zatímco jsem si píchala. Renata věděla, jak to se mnou je. Myslím, že to ve třídě věděli skoro všichni. Ale bylo jim to jedno. V Gropiusstadtu bylo takovejch jako já víc, dávno to nebyla žádná senzace.

Při vyučování, když jsem vůbec přišla, jsem většinou napůl spala. A někdy docela hluboce, s hlavou na lavici. Když jsem si ráno píchla trochu víc, sotva jsem ze sebe dostala slovo. Učitelé si museli všimnout, co se mnou děje. Ale jen jeden z nich si se mnou tehdy promluvil o škodlivosti drog, a dokonce se mě zeptal, jaký mám problémy. Ty ostatní se ke mně chovali jako k líný a nepořádný žákyni a dávali mi pětky. Beztak jsme většinou měli učitele, který se sotva naučili naše jména. Neměli k nám žádné osobní vztahy, a my k nim taky ne. Brzo si zvykli, že nenosím domácí úkoly, a nic na to neříkali. Jen vždycky vytáhli notes se známkama, stejně jako když jsem místo písemky napsala do sešitu jen „Nevím“, hned jsem ho odevzdala a pak si zbytek hodiny kreslila nějaký nesmysly. Myslím, že většinu učitelů škola nezajímala stejně jako mi. Úplně rezignovali a byli jen šťastní tak jako já, když přežili hodinu bez úhony a měli ji konečně za sebou.

Po tom večeru, kdy jsem byla poprvé s chlapem, bylo pořád všechno při starém.

Každý večer jsem do Detlefa hučela, že musím vydělávat víc peněz než těch pár marek, co vyžebřám. Ale Detlef žárlil a nechtěl o tom ani slyšet. Jenže mu bylo jasné, že už to sám neutáhne. A tak mi navrhnul, abysme se prodávali společně.

Už se mezi buzíkama docela dobře vyznal a věděl, že jsou mezi nima některý bisexuálové a taky teplouši, který by to někdy rádi zkusili s holkou — hlavně když by při tom byl taky kluk. Detlef řekl, že vybere takový zákazníky, který by si na mě moc nedovolovali a který by hlavně nechtěli šoustat. Zkrátka zákazníci, který jen chtějí, aby se s nima něco dělalo.

Ty byli Detlefovi tak jako tak nejmilejší. Říkal, že spolu bysme mohli vydělat sto marek i víc. První zákazník, kterého pro nás Detlef vybral, byl Koktavej Max. Říkali jsme mu tak. Byl to Detlefov stálý zákazník, kterého jsem už taky dost dobře znala. Detlef řekl, že chce jenom bičovat. Ale budu se přej muset při tom nahoře svlíknout. To mi vyhovovalo. Bičování se mi dokonce docela líbilo, protože jsem si myslela, že si aspoň budu moc vybit vztek na Detlefovy teplouše. Koktavej Max byl hned s nadšením pro, když mu Detlef nabídnul, že mě vezme s sebou. Samozřejmě za dvojnásobnou cenu. Domluvili jsme se na pondělí na tři odpoledne u stanice ZOO.

Přišla jsem jako vždycky pozdě. Koktavej Max už tam byl. Detlef ale samozřejmě ne. Jako všichni heráci byl děsně nespolehlivý. Napadlo mě, že šel asi udělat nějakýho zákazníka, kterej sice dobře platí, ale o to dýl to s ním trvá. Čekali jsme s Koktavým Maxem skoro půl hodiny. Detlef nepřišel. Měla jsem hrozný strach. Ale Koktavej Max byl ještě vyděšenější než já. Snažil se mi pořád vysvětlit, že už aspoň deset let neměl nic s holkou. Jediný slovo se mu nepodařilo dokoktat do konce.

Nemohla jsem už vydržet jen tak tam stát. Chtěla jsem to mít co nejrychleji za sebou. Mimoto už mi došel fet a pořád jsem trnula strachy, že bych mohla dostat absták dřív, než to zvládnu s Koktavým Maxem. Čím větší měl strach, tím jsem byla sebejistější. Uvědomila jsem si, že mám nad ním v tyhle situaci převahu. Nakonec jsem mu docela cool řekla: „Budeš se muset spokojit jen se mnou. Ale zůstaneme při tom, co domluvil Detlef. Sto padesát marek.“

Podařilo se mu vykukat „takjo“ a pak jsme vyrazili. Nebyl schopnej se bránit. Zavěsila jsem se do něho a doslova jsem ho musela odtáhnout.

Znala jsem od Detlefa jeho smutnou historii. Byl pomocnej dělník, okolo třicítky, a pocházel z Hamburku. Jeho matka byla prostitutka. V dětství byl hrozně bit. Od matky i jejích chlapů a taky v domovech, kam ho pořád strkala. Ze všeho toho bití a věčného strachu se nikdy nenaučil pořádně mluvit a teď potřeboval rány, aby se sexuálně ukojil.

Šli jsme spolu do jeho bytu. Řekla jsem si nejdřív o peníze, i když to byl stálý zákazník, před kterým jsem se nemusela mít tak na pozoru. Skutečně mi dal sto padesát marek a já byla trochu pyšná, že jsem si klidně od něho vzala takovejch peněz.

Svlíkla jsem si tričko a on mi dal bič. Bylo to úplně jak v kině. Jako kdybych byla někdo docela jinej. Ze začátku jsem ho nedokázala pořádně uhit. Ale on kňoural, že ho to musí bolet. Začala jsem víc mlátit. Křičel „mami“ a nevím co ještě. Neposlouchala jsem ho. A snažila jsem se moc se na něho nekoukat. Ale přesto jsem viděla, jak mu naskakujou pruhy na zádech a na některých místech mu praská kůže. Bylo to odporný a trvalo to skoro hodinu.

Když byl konečně hotovej, natáhla jsem si tričko a utíkala pryč. Vylítla jsem ze dveří, seběhla ze schodů a jen taktak jsem to stihla. Před domem mi žaludek definitivně kapituloval. Jen jsem se vyzvracela, jako by všechno zmizelo. Nebřečela jsem, ani trochu jsem se nelitovala. Jasně jsem si uvědomovala, kam až jsem klesla, když jsem něco takového dokázala. Šla jsem na stanici. Detlef tam stál. Nic moc jsem mu nevyprávěla. Ukázala jsem mu sto padesát marek.

Vytáhnul z kapsy stomarkovku, kterou právě vydělal. Ruku v ruce jsme šli na trh a koupili si spoustu fetu. To nejčistší háčko od našeho dýlera. Byl to naprosto senzační den.

Od té doby jsem si na svůj fet vydělávala většinou sama. Měla jsem u chlapů na stanici ohromnej úspěch a mohla jsem si vybírat, s kým půjdu, mohla jsem si klást podmínky. Ze zásady jsem nechodila s kanakama, teda s gastarbeiterama. Ty byli pro všechny holky na stanici to poslední. Kanakové, říkaly, to jsou ty nejhorší sviňáci, nemaj peníze, většinou dávaj jen dvacet nebo třicet marek, a chtěj to se vším všudy.

To pro mě nepřipadalo v úvahu, abych s chlapama šoustala. Bylo to poslední intimní, co jsem dávala jen Detlefovi. Dělala jsem to rukou a pak taky francouzsky. Nebylo to tak nejhorší, když jsem dělala něco já s chlapem, a on se mě při tom nedotknul. A když se o to některej pokusil, hned jsem vyletěla.

Snažila jsem se domluvit si podmínky hned na stanici. S těma, který se mi na první pohled nezdáli, jsem vůbec nemluvila. Můj poslední zbytek hrdosti mě ale stál spoustu času. Často mi trvalo skoro celý odpoledne, než jsem našla zákazníka, kterej byl oukej. Tolik peněz jako tenkrát, když jsem byla poprvé s Koktavým Maxem, jsme mívali málokdy. Koktavej Max byl teď náš společnej stálý zákazník, můj a Detlefov. Chodívali jsme k němu buď oba, anebo taky jen jeden z nás. Koktavej Max byl docela dobrý. Měl nás oba dva stejně rád. Ze svého platu pomocného dělníka nám samozřejmě nemohl pořádně platit sto padesát marek, ale čtyřicet, právě na jedno píchnutí, dal vždycky nějak dohromady. Jednou dokonce rozbil prasátko a vysázel mi přesně čtyřicet marek v mincích. Když jsem měla naspěch, mohla jsem k němu jen tak narychlo zaběhnout a vzít si dvacet marek zálohy s tím, že zejtra přijdu znova a udělám mu to za další dvacku. Když na to měl, tak souhlasil.

Koktavej Max se na nás vždycky těšil. Pro mě míval připravenou mou oblíbenou broskvovou šťávu. Na Detlefa zas čekal v ledničce krupicovej pudink. Koktavej Max ho sám vařil. Mimoto mi vždycky nabídnul velký výběr jogurtů a čokolády, protože věděl, že si po práci vždycky ráda něco takovýho dám. Bičovala jsem už s naprostou rutinou a vždycky jsem potom něco snědla, vypila a pokecala s Koktavým Maxem.

Max byl čím dál hubenější. Dával nám skutečně všechny své peníze a neměl už pomalu pro sebe na jídlo. Zvyknul si na nás a byl s náma tak šťastnej, že už skoro nekoktal. Každý ráno si kupoval několikérý noviny jen proto, aby se podíval, jestli jsou tam nějaký zprávy o obětech heroinu. Když jsem k němu jednou přišla pro obvyklejch dvacet marek, děsně

kotkal a byl úplně bílej. V novinách ten den stálo, že Detlef W. se stal tolikátou a tolikátou obětí heroinu v tomto roce. Málem se rozbrečel radostí, když jsem mu řekla, že jsem svého Detlefa právě viděla živýho. Tak jako už několikrát mi začal vykládat, že bysme měli dát od heroinu ruce pryč, nebo taky zemřeme. S ledovým klidem jsem mu řekla, že jestli přestaneme s háčkem, tak k němu taky přestaneme chodit. Takže ztichnul.

Detlef a já jsme měli ke Koktavému Maxovi dost zvláštní vztah. Nenáviděli jsme všechny buzíky. Takže jsme nenáviděli i Koktavýho Maxe. Ale jinak se nám zdál docela dobrej. Asi proto, že jsme si u něho vždycky bez problémů přišli na čistejch čtyřicet marek. Navíc jsme k němu asi cejtili něco jako soucit. Byl to buzík, kterej na tom byl ještě hůř než my. V každým případě byl úplně opuštěnej a měl jenom nás. Kvůli nám se úplně zruinoval. Ale o tom jsme moc nepřemýšleli. Zruinovali jsme jich pak ještě víc.

Někdy jsme u Koktavýho Maxe strávili příjemnej večer u televize a pak u něho přespali. Nechal nám svou postel a sám spal na zemi. Jednou v noci jsme se dostali do bezvadný nálady. Koktavej Max pustil nějakou bláznivou muziku, natáhnul si paruku s dlouhýma vlasama a oblíknul srandovní kožich. Tancoval v tom jako blázen a my se mohli úplně uchechtat. Najednou zakopnul, upadnul na zem a praštil se hlavou o šicí stroj. Na chvíli omdlel. Měli jsme o něho šílený strach a hned jsme volali doktora. Koktavej Max měl otřes mozku a musel zůstat čtrnáct dní v posteli.

Brzo potom se vybodnul na své zaměstnání. Byl úplně na dně, už mu jen zbejvalo zkusit fet. Odrovnali ho heráci. My. Prosil, abysme se na něho aspoň někdy přišli podívat. Jenomže takový přátelský návštěvy si žádné herák nemůže dovolit. Za prvé proto, že není schopnej mít moc velkej soucit s druhým. Ale hlavně má celej den co dělat, aby sehnal peníze na fet, a na něco takovýho mu prostě nezbejvá čas. Detlef to Koktavému Maxovi nemilosrdně vysvětlil, když nám sliboval, že nám dá prachy, jen co nějaký sežene. „Herák je především obchodník. Musí se každý den starat, aby naplnil pokladnu. A nemůže si dovolit z přátelství nebo ze sympatií dávat na dluh.“

Krátce nato, co jsem se začala taky prodávat, došlo k jednomu šťastnému shledání. Bylo to na stanici. Čekala jsem na zákazníka a najednou vedle mě stála Babsi. Babsi. ta malá holka, co se na mě před pár měsícema našťovala v Soundu proto, že jsem jí nechtěla dát háčko. Babsi, tenkrát dvanáctiletá, na útěku ze školy, která stačila zkusit pár šňupnutí háčka, než ji chytili a dovedli zpátky k babičce a dědečkovi.

Podívaly jsem se na sebe. Hned jsme jedna o druhý věděly, jak na tom jsme, padly jsme si do náruče a daly si pusy. Měla děsnou radost a já taky. Šíleně zhubla. Neměla vůbec žádný prsa ani zadek. Ale byla ještě hezčí než dřív. Měla krásně upravený dlouhý světlý vlasy a celá byla jako ze škatulky. Na první pohled jsem poznala, že je závislá na háčku, Nemusela jsem se jí ani podívat do špendlíkovéjch zorniček. Ale řekla bych, že toho, kdo neví nic o fetování, by ve snu nenapadlo, že takový hezký dítě je heráčka.

Babsi byla děsně klidná. Vůbec se nepodobala těm nervózním herákům, který se celej den honějí jen za prachama a fetem. Taky mi hned řekla, že nemusím čekat na žádnýho zákazníka, že mi dá dávku a taky něco k jídlu.

Šly jsme nahoru na terasu. O tom, že jsme obě závislé na háčku a že se kvůli tomu musíme prodávat, jsme se bavit nemusely. Ale Babsi mi nejdřív neřekla, odkud má tolik fetu a peněz. Vyprávěla mi, že na ni doma byli děsně přísný, když ji tenkrát chytili a dovedli zpátky. Musela bejt každý večer mezi sedmou a osmou doma a taky musela každý den chodit do školy. Babička ji hrozně hlídala.

Nakonec jsem se jí rovnou zeptala, jak to, že je tak bohatá, a ona řekla: „Mám stálýho zákazníka. Už staršího, ale je docela dobrej, cool. Jezdím k němu vždycky odpoledne taxíkem. Nedává mi prachy, ale fet. Každý den dostávám tři půlky půlek. Choděj k němu i jiný holky, taky dostávají rovnou fet. Ale teď chce jenom mě. Za hodinu jsem hotová, A samozřejmě bez píchání. Jen se svlíknou, nechám se fotografovat, trochu s ním pokecám, no a pak mu to udělám francouzsky.“

Ten její stálej se jmenoval Heinz. Měl papírnictví. Už jsem o něm taky slyšela. Že je cool, dává rovnou háčko a moc při tom neotravuje. To jsem teda Babsi záviděla, že může bejt do osmi večer doma, pořádně se vyspat a nemusí žít v tom věčným nerváku.

Babsi měla všechno. Dokonce i dost nádobíčka. Stříkačky, který byly vlastně určený jen na jedno použití, byly tehdy hrozně špatně k dostání. Moje jehla už byla skoro tupá, musela jsem ji pokaždý brousit o krabičku zápalek, abych ji vůbec mohla vrazit do žíly. Babsi měla stříkaček, kolik chtěla. Hned mi tři slíbila.

Za pár dní jsem na stanici potkala taky Stellu, Babsinu kamarádku, která s ní tenkrát utekla z domova a ještě dřív než Babsi zkusila háčko. Objeť, polibky, šílená radost. Stella už taky jela v háčku a byla na něm závislá. Ale tak dobře jako Babsi se neměla. Její otec před dvěma lety zahynul při požáru, matka si spolu s italským přítelem otevřela hospodu a dala se na pití. Stella si brala na fet rovnou z pokladny. Ale když jednou šlohla matčinýmu příteli padesát marek rovnou z peněženky, tak to prasklo. Měla strach vrátit se domů a toulala se jako tenkrát, když jsme se poznaly.

Na terase stanice jsme se začaly docela automaticky bavit o zákaznících. Stella hned začala pomlouvat svou nejlepší kamarádku Babsi. Přej už je docela na dně. Ten její Heinz je totiž úplně hnusnej. Hnusnej, starej, tlustej, upocenej chlap, se kterým normálně spí. Stella řekla: „To by pro mě bylo to poslední. S někým takovým šoustat. A vůbec s jakýmkoli chlapem. To už bych mohla jít rovnou s kanakem. Jo eště takhle francouzsky, prosím. Ale chrápat s někým, to teda ne.“

Úplně jsem se zhrozila, jak hluboko Babsi klesla. Vůbec mi tenkrát nedošlo, proč mi to vlastně Stella vykládá. Pak jsem se od Babsi dověděla, že Heinz byl dřív Stellin stálej zákazník. Proto Stella přesně věděla, za co dává tři půlky půlky.

Poznala jsem to pozděj i na vlastní kůži,

Stella mi taky na terase řekla, že by se nikdy neprodávala na stanici: „Tady jsou ty vůbec nejhorší holky. A taky kanakové. Nemám náladu nechat se otravovat těma hnusnejma kanakama.“

Stella chodila na stop, na baby-stop na Kurfürstenstrasse. Byly tam skoro samý heráčky, hlavně třináctky a čtrnáctky. Měla jsem ze stopu děsný strach, protože člověk nikdy nevěděl, ke komu si sedá do auta. Řekla jsem: „Stop je vůbec to nejhorší. Děláte to za dvacet marek. Dva zákazníci najedno píchnutí, to bych se na to vykašlala.“

Skoro hodinu jsme se hádaly, kde jo na tom hůř, jestli holky na stanici ZOO, nebo ty na stopu. Nakonec jsme se

sjednotily na tom, že Babsi klesla úplně nejníž, když s tím svým chlapem šoustá.

Takže nový shledání začalo hádkou o naše „ctnosti“ prostitutek. V příštích měsících jsme se kvůli tomu, Babsi, Stella a já, hádaly skoro každé den. Šlo vždycky o to, která z nás do toho bahna klesla nehloub. Každá se snažila ostatním dvěma dokázat, že právě ona na tom ještě není úplně nejhůř. Když jsme se sešly ve dvou, pomluvíly jsme vždycky tu třetí.

Nejlepší by samozřejmě bylo obstarat si peníze bez zákazníků. Hned první den mého setkání se Stellou jsme mluvily o tom, že bysme to mohly zkusit. Chtěly jsme sehnat prachy žebráním a taky krádežema. Stella znala pár dobrehch triků. Hned jsme šly do Kadewe, obchodního domu, abysme vyzkoušely jeden bezvadnej trik na dámskejh toaletách. Nejdřív se muselo počkat, až se pár bab zavře na záchodě. Většinou si věšely kabelky na kliku. Než se stačily vysoukat z těch svejh korzetů a sednout si na prkýnko, zmáčkla se zvenčí rychle klika. Kabelky spadly na zem a širokou mezerou pod dveřma se daly bezvadně vytáhnout. Báby se samozřejmě neodvážily vylízt ven s holejma zadkama. A než se zase stihly oblíct, byly jejich kabelky v háji.

Vlezly jsme teda na záchod v Kadewe. Ale vždycky, když Stella řekla teď, dostala jsem strach. A sama to udělat nechtěla. Jsou na to potřeba aspoň čtyři ruce, aby se stihly vybrat všechny kabelky. Takže z velkejh peněz na dámským záchodku nebylo nic. Neměla jsem na zlodějnu dost dobrý nervy.

Po několika dalších neúspěších se somrováním jsme se se Stellou rozhodly, že se budeme prodávat společně. Trvala jsem na tom, abysme to zkusily nejdřív na stanici. Začaly jsme chodit jenom ve dvojici. Mělo to řadu výhod. Za prvé jsme měly jedna druhou pod kontrolou, jak daleko jsme až zašly. Ale hlavně jsme se cejtily jistější. Ve dvou nás mohli hůř okrást a taky jsme se mohly líp bránit, když se zákazník nechtěl držet dohodnutýho. Navíc to šlo ve dvou rychlejc. Jedna ho obstarávala nahoře, druhá dole a bylo to hotový raz dva.

Na druhý straně bylo těžší najít zákazníka, kterej by chtěl platit dvě holky. Některý zkušenější měli taky ze dvou holek strach. Ve dvou ho mohly spíš okrást, když ho jedna pořádně zaměstná, druhá mu zatím může vlízt do peněženky. Hlavně Stella chtěla chodit ve dvou, protože měla větší potíže se sháněním zákazníků, nevypadala už tak dětsky jako my.

Nejlehčí to měla Babsi. Vydělávala, i když měla svýho Heinze: jen aby mohla dát fet taky nám. Nikdy si ten svůj nevinnej obličejik nemalovala. Hubeňoučká, třináctka, to bylo přesně to, co chlapi hledali. Klidně dokázala za hodinu stihnout pět zákazníků a vydělat dvě stě marek.

Babsi a Stellu jsme přibrali do naší party s Detlefem, Axelem a Berndem. Byli jsme teď tři kluci a tři holky. Když jsme někdy šli společně, zavěsila jsem se do Detlefa a ostatní kluci do holek. Nic mezi nima nebylo, ale byli jsme zkrátka cool parta. Každé se moh se svejma starostma obrátit na druhýho. Přes všechny hádky a neshody, který jsou jinak u heráků na denním pořádku. V ty době nás ještě háčko a problémy kolem něj spojovaly. Nejsem si jistá, jestli mezi lidma, který nejsou závislý na drogách, existuje takový přátelství jako tenkrát v naší partě. Právě tohle bezvadný přátelství, který mezi feťákama ze začátku vzniká, láká i jiný lidi.

Vztah mezi mnou a Detlefem se ale začal trochu kazit, když přišly do party druhý dvě holky. Měli jsme se pořád stejně rádi, ale častějce jsme se hádali. Detlef byl teď děsně podrážděnej. Často jsem bejvala s Babsi a Stellou, a to se mu moc nelíbilo. Nejvíce ho ale štvalo, že už nemoh kontrolovat, s jakejma chodím zákazníkama. Detlef mě začal podezřívát, že s chlapama šoustám. Byl pěkně žárlivej.

To já jsem nebyla tak posedlá jako on. Milovala jsem ho, no jasně, vždycky bych ho milovala. Na druhý straně jsem teď nebyla na něm závislá. Už jsem nepotřebovala jeho fet a jeho stálou ochranu. Vlastně to bylo mezi náma jako v moderním manželství, po kterým mladý lidi tak toužej. Nebyli jsme vůbec závislý jeden na druhým. A když měl někdo z nás víc fetu, tak jsme si to rozdělily mezi holkama a kluci se zase postarali o sebe.

Ale naše přátelství bylo koneckonců feťácký přátelství. Byli jsme čím dál agresivnější. Fet a věčnej nervák, každodenní boj o prachy a háčko, neustáléj stres doma, zatajování a výmysly, kterejma jsme obelhávali rodiče, nám úplně ničily nervy. Nebyli jsme schopný ovládnout agresivitu, která se v nás hromadila, ani když jsme byli spolu.

Nejlíp jsem si rozuměla s Babsi. Byla z nás nejkldnější. Často jsme se spolu prodávaly. Koupily jsme si stejný úzký černý sukně s rozparkem až po zadek. Pod tím jsme nosily

černý pásy s podvazkama, chlapi po tom úplně šileli. Černý podvazky a k tomu ty naše dětský postavy a dětský obličej.

Krátce před Vánocema v roce 1976 jel můj otec na dovolenou a souhlasil s tím, že můžu s Babsi bydlet u sestry. Hned první večer v otcově bytě jsme se děsně pohádaly. Byly jsme na sebe s Babsi tak sprostý, že se moje o rok mladší sestra rozbřečela. Používaly jsme mezi sebou výrazy prostitutek, když jsme měly vztek. Sestra neměla samozřejmě o našem dvojm životě ani tušení.

Druhej den jsme byly zase s Babsi nejlepší kamarádky. Tak to bylo vždycky: když se člověk vyspal a pomalu doznávalo háčko, přišla taková poměrně smírlivá nálada. Dělalý jsme to s Babsi tak, že jsme si nepichly hned ráno, ale snažily jsme se to odsunout co nejdál. Párkrát jsme to už zkusily. Byl to docela správnej sport, vydržet co nejdýl bez šlehnutí. Ale celou tu dobu čekání jsme nemluvíly o ničem jiným než o pořádný ráně tím nejčistším háčkem, jaký jsme kdy měly. Byly jsme úplně jako dvě děti na Štědrej večer těsně před nadílkou.

Moje sestra nakonec pochopila, o co jde. Došlo jí, že máme nějakou drogu. Ale neměla pochopitelně ani tušení, že jsme na tom závislý. Myslela si, že chcem jenom něco vyzkoušet. A svatosvatě slíbila, že nic neřekne matce ani otcí a dá si taky bacha na pus, kdyby se tu snad náhodou objevil někdo z Babsiny rodiny. Byli na Babsi šíleně přísný a babička s dědečkem ani její rodiče neměli nejmenší tušení, že je prostitutka a heračka.

Babsi vytáhla z tašky tvaroh a jahodovou marmeládu. Mela to děsně ráda, byla vlastně živa jen z tvarohu. Já jsem nejedla o moc víc — mimo tvaroh ještě jogurt a vídeňský preclíky, který prodávali na stanici podzemky Kurfurstendamm. Nic jinýho už můj žaludek nesnes. Babsi teda dělala v kuchyni ten svůj tvaroh. Byla to přímo

posvátná činnost. Moje sestra a já jsme nábožně seděly u stolu a všechny tři jsme se děsně těšily, až se nacpeme tou báječnou tvarohovou snídaní. Ovšem ta mohla začít teprve po našem ranním šlehnutí.

Když Babsi tvaroh dost našlehala, už jsme to nevydržely. Řekly jsme sestře, aby prostřela stůl, a zamkly jsme se v koupelně. Jen jsme byly za dveřma, začalo jako obvykle drama, protože už jsme pomalu dostávaly abstínenci.

Měly jsme jen jedno slušné nádobíčko a já řekla, že si chci honem první píchnout.

Babsi hned vyletěla. „Proč vždycky ty. Dneska jsem první já. A navíc jsem ten fet sehnala já.“

Šla mi na nervy. Nesnášela jsem, když mi předhazovala, že má víc tetu. Řekla jsem; „Přestaň, tobě to přece vždycky trvá celou věčnost. Nezdruž.“ To byla pravda. Týhle holce to vždycky trvalo aspoň půl hodiny, než byla hotová. Neměla skoro žádný žíly. Když poprvé napíchla, natáhla a nešla jí žádná krev, tak se děsně rozzuřila. Vztekla se píchala do ruky a úplně hysterčila. Pak už jí pomohla jenom náhodná trefa.

Mně to šlo tenkrát ještě poměrně dobře. Když mi nepíchal Detlef — tomu jedinému jsem to dovolila — tak jsem se v té době píchala do jednoho místa na levý ruce. Šlo to dobře, dokud se mi tam neudělala trombóza. Později už jsem taky nevěděla, kam to vrazit.

Toho rána jsem si to teda vybojovala. Babsi byla naštvaná. Já popadla stříkačku a ve dvou minutách jsem byla hotová. Byla to pořádná pecka. Jen mi to zahučelo v krvi. Bylo mi hrozný horko. Šla jsem k umyvadlu, nechala si týct vodu přes obličej a blaženě se tam cákala.

Babsi seděla na kraji vany, píchla se do ruky a hned vyletěla. Zařvala: „Kruci, tady není vůbec žádné vzduch. Votevři ty pitomý vokna!“

Řekla jsem: „Budeš se muset smířit s tím, že tu není vzduch. A dej mi pokoj.“ Bylo mi absolutně jedno, co s ní je. Měla jsem své píchnutí a všechno bylo oukej.

Babsi se v jednom kuse píchala vedle a nemohla se strefit do žíly. Byla čím dál tím vzteklejší. Zařvala: „Tady v té blbě koupelně není vůbec žádný světlo. Přines mi světlo! Lampu z dětského pokoje.“

Byla jsem na to moc líná, neměla jsem vůbec náladu jít kvůli Babsi do pokoje pro lampu. Pak jsem se tam ale přece jen vydala, protože nepřestávala řvát a já dostala strach, že si toho všimne sestra. Nakonec se jí to nějak podařilo. Hned byla úplně klidná. Pečlivě vyčistila stříkačku, umyla krev z vany a setřela ji z podlahy. Už neřekla ani slovo.

Šly jsme do kuchyně. Děsně jsem se těšila na tvaroh. Babsi si k sobě přitáhla talíř, objala ho levou rukou, vzala si lžici a začala jíst. Úplně všechno to do sebe nacpala sama. Řekla jenom: „Ty viš proč.“

Obě jsme se na to společný bydlení v otcově bytě děsně těšily, a hned první ráno začalo hádkou století. Kvůli ničemu. Jenom proto, že jsme obě byly feťacky. Takoví jsou všichni heráci. Fet ničí vztahy k ostatním lidem. My jsme na tom byly stejně. Přesto jsme zatím v naší partě drželi při sobě, všichni jsme totiž byli dost mladý a já si pořád myslela, že nad naši partu není.

Taky moje hádky s Detlefm byly čím dál horší. Byli jsme už oba fyzicky úplně na dně. Já jsem při sto šedesáti devíti centimetrech vážila čtyřicet tři kila a Detlef měřil sto sedmdesát šest a vážil padesát čtyři kila. Bylo nám pořád špatně, všechno nás rozčilovalo a šli jsme si navzájem na nervy. Úplně záměrně, se sadistickým potěšením, jsme se snažili vyřidit toho druhýho. Soustředili jsme se vždycky na jeho nejslabší místo. A tím byla samozřejmě prostituce, i když jsme jinak dělali, že se nás tu nijak netýká, že je to jen rutina, nic víc, Detlef třeba řekl: „Jak je to možný, že se mi ještě chce spát s holkou, která chodí s těma nejodpornějšíma chlapama z ulice.“

A já na to: „Taky se mi hnusí, že si vyděláváš tím svým zadkem.“ A tak podobně.

Nakonec jsem se většinou rozbrečela nebo se složil Detlef, anebo jsme brečeli oba dva. Když měl jeden z nás abstínenci, tak ho moh ten druhý úplně vyřidit. Bylo to ale asi lepší, než kdybysme si pořád leželi v náručí jako dvě děti. Nejen my holky mezi sebou, ale taky já s Detlefm jsme jeden na druhým viděli, co se z nás stalo. Hnusili jsme se sami sobě a mluvili jsme o tom, jak jsou ty druhý odporný, jako bysme si chtěli dokazovat, že my na tom nejsme ještě tak špatně. Tahle nesnášenlivost se samozřejmě projevovala i ve vztahu k cizím lidem. Stačilo mi, když jsem viděla v podzemce báby s těma jejich nákupními taškama. Schválně jsem nastupovala se zapálenou cigaretou do nekuřáckého vagonu. Když začaly něco kecat, tak jsem jim řekla, ať si sednou jinam, když se jim to nelíbí. Největší radost jsem měla, když se mi podařilo vyfouknout nějaký takový bábě místo před nosem. Tyhle moje vtípky proti mně často pošvaly celej vagon a někdy mě taky násilím vyhodili ven. Šlo mi samotný na nervy. Jak se chovám. Taky mi vadilo, když něco takového prováděla Babsi nebo Stella. Nevím, proč jsem musela pořád ty báby tak provokovat, vždyť mi na nich vůbec nezáleželo.

Bylo mi úplně fuk, co si o mně kdo myslí. Když mě chytlo to hnusný herácký svědění, ať už pod šatama nebo pod líčidlem na obličej, začala jsem se drbat a bylo mi jedno, kde zrovna jsem. Klidně jsem si třeba na stanici podzemky sundala botu nebo vyhrnula sukni, jen když jsem se mohla podrbat. Záleželo mi jenom na tom, co si o mně myslí lidi z party.

Všichni heráci jsou v tomhle stejný. Některý už třeba ani nepatřej k žádný partě. Zнала jsem pár těch starejch heráků, který si už píchali třeba pět let i víc, a ještě pořád byli naživu. Měli jsme k nim dost podivnej vztah, tak trochu jsme si jich vážili. Vypadalo to dobře, když jsme mohli před ostatníma vyprávět, že známe toho a toho z těch starejch. Na druhý straně jsem jim opovrhovala, protože klesli tak hrozně hluboko. Ale především jsme my mladý z nich měli děsněj strach. Nezbylo jim už ani trochu morálky, svědomí nebo soucitu. Byli schopný rozbit druhýmu herákovi hlavu šutrem, když si potřebovali šlehnout. Nejhorší z nich se říkalo Křivák. Nikdo mu jinak neřek, protože to byl skutečně nejkrvavější herák široko daleko. Když ho zahlídli dýleři, zdrhali jako při policejní razii. Ten když nějakýho dýlera chyt, tak mu prostě všechn fet sebral. Nikdo se mu neodvážil bránit. Natožpak nějaký mladej herák.

Zažila jsem jednou Křiváka v akci. Zrovna jsem se zavřela na dámským záchodě, abych si píchla, když na mě někdo seshora skočil přes přepážku. Křivák. Věděla jsem už z vyprávění, že to tak dělá — čeká na dámským záchodě, až přijde nějaká heráčka s háčkem. A taky jsem věděla, jak umí bejt surověj. Takže jsem mu hned dala své nádobíčko a fet.

Šel ven a postavil se před zrcadlo. Ničeho se nebál. Vrazil si jehlu do žíly na krku. Bylo to poslední místo na celém těle, kam si moh ještě píchnout. Krvácel jako při porážce. Myslela jsem, že se píchнул do tepny. Jeho to ale vůbec nevzrušilo. Řek „uctivé díky“ a vypadnul.

Jedním jsem si byla jistá — tak daleko jako Křivák se určitě nedostanu. Na to, abych vydržela tak dlouho jako on, jsem byla moc slabá. A taky jsem nechtěla krást babkám na záchodě kabelky, abych měla na fet.

V naší partě jsme mluvili už jenom o zákaznicích a prostituci. Kluci měli stejné problémy jako my holky. Jen v tom se naše zájmy scházely, v tom jsme si ještě mohli pomoci. My holky jsme si vyměňovaly zkušenosti s chlapama. Okruh zákazníků, se kterými jsme chodily, nebyl zas tak velký. Když jsem objevila nějakýho novýho, už ho určitě Stella nebo Babsi měly. Takže bylo výhodný, že mi mohly říct své zkušenosti.

Rozdělovaly jsme je na vyhovující, méně vyhovující a absolutně nevyhovující zákazníky. Při tomhle oceňování nešlo samozřejmě vůbec o osobní sympatie. Taky nás naprosto nezajímalo, jaký má zákazník povolání, jestli je ženatý a tak. Ty soukromý žvásty, kterými nás některý chlapi krmili, nám byly lhostejný. Při hodnocení zákazníku jsme posuzovaly přednosti, který byly pro nás důležitý.

Jedna taková přednost byl panické strach z pohlavních nemocí, takže takoví dělali všechno jen s prezervativem. Těch bylo ale bohužel málo, ačkoli většina holek nakonec nějakou tu nemoc chytla a hlavně heráčky neměly právě chuť jít s tím k doktorovi. Pak jsme taky oceňovaly, když chlap předem řek, že to chce francouzsky. Takže se s ním člověk nemusel bůhvíjak dlouho dohadovat o podmínkách. Lepší byl taky ten, který byl ještě poměrně mladý, nebýt tak hnusně tlustý a nechoval se k holce jen jako ke zboží, byl aspoň trochu přátelský a třeba jí i nabídl něco k jídlu.

Nejdůležitějším kritériem kvality zákazníka bylo, kolik peněz dával za jaký výkon. Člověk si musel hlavně dávat bacha na takový chlapy, který se nedrželi dohody a na pokoji pak s výhrůžkami nebo přemlouváním chtěli něco navíc.

Ovšem nejpřesněji jsme si vždycky popsaly ty křiváky, který - když bylo po všem - chtěli vrátit prachy, protože přej nebyli spokojení, a taky si je násilím vzali. S takovými hajzlami měli ještě horší zkušenosti kluci.

Začal se rok 1977, ale já jsem to ani nezaregistrovala. Skoro jsem nevnímala čas, ať byla zima nebo léto, slavily se Vánoce nebo silvestr, pro mě byl jeden den jako druhý. Vánoce mě zajímaly jen proto, že jsem dostala nějaký peníze, a mohla tak udělat o dva nebo tři chlapy míň. Sehnat nějakýho o svátcích bylo beztak nemožný. Byla jsem v té době úplně otupělá. Nepřemýšlela jsem. O ničem. Všechno mi bylo jedno. Byla jsem soustředěná jen a jen na sebe. A přitom jsem se už nepoznávala. Často jsem ani nevěděla, jestli jsem ještě naživu.

Špatné se mi vzpomíná na nějaký detaily z té doby. Stejně se nedělo nic, co by stálo za to, aby zůstávalo v paměti. Až na jednu neděli koncem ledna 1977. Vrátila jsem se domů někdy k ránu. Byla jsem na docela příjemném tripu. Ležela jsem v posteli a představovala si, že jsem mladá dívka, která se právě vrátila z tanečních, kde poznala moc hezkýho a milýho chlapce a zamilovala se do něho. Bylo mi dobře, jen když jsem si představovala, že jsem někdo jiný. Nejradši jsem snila o tom, že jsem veselá a bezstarostná holka, jako ta z reklamy na kokakolu.

V poledne mě matka probudila a přinesla mi oběd do postele. Vždycky když jsem v neděli zůstala doma a nešla za Detlefem, nosila mi jídlo do postele. Stěží jsem spolkla pár soust. Nebyla jsem schopná strávit nic jinýho než jogurt, tvaroh a pudink. Pak jsem popadla svou igelitovou tašku. Byla už úplně rozervaná, nosila jsem v ní někdy s nádobíčkem, stříkačkou a cigaretami taky svetr. Bylo mi všechno tak jedno, že mě ani nenapadlo pořídit si novou. Dokonce jsem si ani neuvědomila, co si pomyslí matka, když jsem kolem ní přecházela s tou taškou do koupelny a zavřela se tam. U nás doma se jakživo v koupelně nikdo nezamýkal. Dívala jsem se na sebe jako každý den do zrcadla. Viděla jsem úplně jiný, propadlý cizí obličej. Už dlouho jsem se v zrcadle nepoznávala. Ten obličej nebyl můj. Stejně jako úplně vyzáblý tělo. To už jsem vůbec necejtla. Nehlásilo se, ani když jsem byla nemocná. Heroin ho znecitlivěl proti všem bolestem, a do konce i proti vysoký horečce. Tělo už registrovalo jen abst'ák.

Stála jsem před zrcadlem a připravovala si stříkačku. Tentokrát jsem se víc než jindy nemohla dočkat, protože jsem měla M prášek. To je na rozdíl od bílýho nebo hnědýho háčku, který je běžně na trhu, šedozelenej kropenatej prášek. Je to hrozně na srdce a člověk si musí dát bacha při dávkování. Trochu M prášku navíc - a je konec. Ale já už jsem byla na tu ránu celá žhavá.

Napíchla jsem si žílu a vtáhla trochu krve. Několikrát jsem ten fet přefiltrovala, jenže to moc nepomohlo. A pak se to stalo. Jehla se ucplala. To je snad vůbec to nejhorší, co se může při píchání stát, když vyteče krev, která se vtahuje do stříkačky, tak je všechno v háji. Pak už nezbejvá nic jinýho, než všechen fet vyhodit.

Proto jsem za žádnou cenu nechtěla jehlu z žíly vytáhnout. Zmáčkla jsem stříkačku vši silou, abych tu špinu protlačila ven. Měla jsem štěstí. Podařilo se mi to. Natáhla jsem ještě jednou, chtěla jsem si píchnout i ten poslední zbytek ze stříkačky. Ale jehla se znovu ucplala. Dostala jsem vztek. Do rány už mi zbejvalo jen asi osm nebo deset vteřin. Znovu jsem se do toho vši silou opřela. Píst vyskočil a krev se rozstříkla všude kolem.

Rána to byla děsná. Oběma rukama jsem se chytla za hlavu. U srdce jsem cejtla příšernou křeč. V hlavě mi hučelo, jako by mě přes ni někdo vzal kladivem, a kůže na hlavě mě svédila, píchalo mě v ní milión jehliček. A pak mi úplně ochrnula levá ruka.

Když jsem se konečně zase mohla pohnout, vzala jsem houbu, abych utřela krev. Byla všude. Na umyvadle, na zrcadle, na stěnách. Naštěstí byly natřeny olejovou barvou, takže to šlo dolů. Najednou se na mě začala do bejvat matka. Hned spustila: „Okamžitě otevři! Pusť mě dovnitř. Proč se vlastně zamykáš? Co je to za nápady?“,

Odsekla jsem: „Drž hubu. Hned to bude.“ Rozzuřilo mě, že mi zrovna teď nemůže dát pokoj. Vztekla jsem se oháněla houbou. Ve spěchu jsem pár stříkanců přehlídla a nakonec jsem hodila zakrvácenou houbu do umyvadla. Konečně jsem otevřela dveře a matka se vrátila do koupelny. Vůbec nic mě nenapadlo, myslela jsem, že chce jenom honem na záchod. Vrátila jsem se i s taškou do svého pokoje, lehla si do postele a zapálila si cigaretu.

Ještě mi ani pořádně nehořela, když ke mně vpadla matka. Zarvala: „Ty fetuješ!“ Já na to: „To je blbost. Jak tě to napadlo?“

Doslova se na mě vrhla a násilím mi ohnula ruce. Ani jsem se nestihla bránit. Hned si všimla čerstvého vpichu. Popadla igelitovou tašku a vysypala ji na postel. Vypadla z ní stříkačka, spousta tabáku z cigaret a celá hromada staniolových papírků. V některých bylo ještě trochu háčka. Když jsem byla na suchu, tak jsem si vždycky ty zbytečky vyškrábala a udělala si z nich jednu dávku.

To, co z tašky vypadlo, matce úplně stačilo jako důkaz mé narkomanie. Nejspíš jí to došlo už v koupelně. Nenašla tam jen zakrvácenou houbu a stříkance na stěnách, ale taky opálenou lžici, na který jsem převažovala fet. Přčetla si toho o heroinu v novinách dost, aby si to uměla dát dohromady.

Hned jsem přestala zapírat. Přestože jsem měla za sebou právě pořádnou ránu, podařilo se mi trochu se vzpamatovat. Rozbrečela jsem se a nezmohla se na jediný slovo. Matka taky nic neříkala. Trásla se. Byla úplně v šoku. Pak vstala šla za Klausem, slyšela jsem, jak s ním mluví. Znovu se vrátila. Vypadala už trochu klidnější a zeptala se mě: „Copak se proti tomu nedá nic dělat? Nechtěla bys s tím přestat?“

Řekla jsem: „Mami, strašně bych chtěla. Vážně, věř mi. Fakt bych toho svinstva chtěla nechat.“ Ona řekla: „Dobře, tak to spolu zkusíme. Vezmu si dovolenou, abych mohla být celou dobu s tebou. A začneme s tím hned.“

Já jsem řekla: „To je bezvadný. Ale ještě něco. Bez Detlefa se mi to nepodaří. Už jsme o tom několikrát mluvili. Tak jako tak bysme toho co nejdřív nechali. Spolu.“

To jí znovu vyrazilo dech. Zeptala se: „Copak Detlef taky?“ Detlef jí vždycky moc líbil, byla ráda, že mám tak slušného přítele. Odpověděla jsem: „No jistě. Detlef taky. Copak si myslíš, že bych to dělala sama? To by Detlef nikdy nedovolil. Ale taky by nechtěl, abych přestala bez něho.“

Najednou se mi ulevilo. Pomyšlení na to, že budu odvykat spolu s Detlefm, mě úplně rozveselilo. Skutečně jsme na to už dlouho mysleli. Ale matka se naopak zhroutila. Byla úplně zelená. Bála jsem se, že dostane nervovej záchvat. Otrásl s ní, když se dověděla, že Detlef taky fetuje. A navíc se asi vyděsila, že celý dva roky netušila, co se se mnou děje.

Hned začala o všem, co jsem jí kdy řekla, pochybovat. Chtěla vědět, jak jsem si obstarávala peníze na heroin.

Samozřejmě jí hned napadla prostituce.

Nikdy bych nedokázala říct jí pravdu. Lhala jsem: „Ale, pokaždý jsem na to nějak vyžebkala. Vždycky jsem někoho poprosila, aby mi dal pár marek. Většinou se mi to podařilo. A taky jsem chodila uklízet, pokaždý jinam.“

Už se mě na nic neptala. Byla asi ráda, že jsem jí nepotvrdila nejhorší obavy. To, co se ten den dozvěděla, na jedno zhroucení úplně stačilo. Bylo mi jí vážně líto a měla jsem kvůli ní špatný svědomí.

Hned jsme se vydaly hledat Detlefa. Ale na stanici ZOO nebyl. Ani u Axela a Bernda.

Večer jsme jely k jeho otci. Detlefovi rodiče byli rozvedení. Otec byl úředník. Už delší dobu věděl, co je s Detlefm.

Moje matka mu vyčítala, že jí o tom nic neřek. Div se nerozbrečel. Strašně se styděl, že jeho syn je feťák a chodí s chlapama. Byl hrozně rád, že to moje matka vzala do rukou.

Pořád jen opakoval: „Ano, musíme s tím něco udělat.“

Detlefov otec měl v psacím stole úplnou sbírku prášků na spaní a na uklidnění. Když jsem řekla, že nemáme valeron, bez kterého je odvykání k nevydržení, všechny mi je dal. Dostala jsem čtyři nebo pět mandraxů, celý jedno balení gemetrinu a padesát tablet vália. Už cestou domů jsem do sebe hodila plnou hrst tablet, protože jsem pomalu dostávala absták. Docela mi to pomohlo a spala jsem celou noc.

Ráno se objevil ve dveřích Detlef. Otec ho někde našel. Už měl pořádný absták. To jsem u něho ocenila. Že si honem ještě jednu nepíchnul, než k nám šel. Myslel si, že už taky nic nemám. Řek, že na tom chtěl být stejně, až s tím odvykáním spolu začneme. Byl skutečně senzační.

Detlef toho teda chtěl nechat tak jako já. I on byl rád, že to tak dopadlo. Oba jsme netušili — stejně jako naši rodiče — že je to úplně nesmysl, aby se dva heráci snažili spolu odvykat. Protože jeden vždycky nějak nahlodá vůli toho druhého, až si nakonec začnou znovu píchat. Spolu jsou vlastně slabší než každý sám. Určitě jsme to už tenkrát znali z vyprávění. Ale my si o sobě mysleli, že jsme jiný než ostatní. A hlavně jsme si nedovedli představit, že bysme něco dokázali jeden bez druhého.

Dopoledne jsme to jakž takž vydrželi s práškama od Detlefova otce. Ještě jsme se spolu bavili. Malovali jsme si náš život bez háčka v růžových barvách a slíbili jsme si, že budeme děsně stateční. Přestože se už začaly hlásit bolesti, byli jsme úplně šťastní.

Odpoledne už to bylo horší. Polykali jsme čím dál víc prášku a zapíjeli je spoustou vína. Ale už to vůbec nepomáhalo. Přestaly mě poslouchat nohy. V kolenou jsem cejtala děsnou tlak. Lehla jsem si na podlahu a natáhla se. Zkoušela jsem napínat a zase povolovat svaly na nohou. Nešlo to. Napjala jsem je proti skříni. Ztuhly mi v tý poloze a už jsem s nima nemohla vůbec pohnout. Chtěla jsem se odkutálet, ale ani to se mi nepodařilo, jako bych měla ty nohy přilepené ke skříni.

Úplně jsem se splavila studeným potem. Trásla jsem se zimou a ten ledový pot mi stekal do očí. Strašně smrděl. Říkala jsem si, to z tebe vychází ten hnusnej smradlavý jed. Pripadalo mi to jako vyhánění dábů.

Detlefovi bylo ještě hůř než mně. Choval se úplně jako blázen. Trásl se zimou a najednou si sundal svetr. Sed si na židli u okna. Nohy se mu nepřestávaly pohybovat. Utíkal vsedě. Nohy hubený jako tyčky sebou v jednom kuse škubaly.

Utíral si pot z obličeje a celej se trásl. Najednou se začal kroutit a křičet bolestí. Dostal žaludeční křeče.

Detlef smrděl ještě víc než já. Ten můj mrňavej pokoj byl plný našeho smradu. Vzpomněla jsem si, že jsem slyšela vyprávět, jak se většinou přátelství po společném odvykání rozpadne. A říkala jsem si, že mám Detlefa ráda i teď, když tak děsně smrdí.

Detlef vstal, podařilo se mu dojít k zrcadlu a řek: „Já to nevydržím, nedokážu to.“ Nemohla jsem mu na to nic říct.

Neměla jsem dost síly, abych mu dodala odvalu. Snažila jsem se myslet na něco jiného. Pokoušela jsem se číst nějaký pitomý strašidelný román v časopise, rychle a křečovitě jsem v něm listovala, až jsem ho skoro roztrhala.

Měla jsem úplně vyschlo v krku. A přitom jsem měla plnou pusku slin. Nemohla jsem je spolknout a začala jsem kašlat.

Čím křečovitěji jsem se snažila je spolknout, tím víc jsem kašlala. Dostala jsem záchvat kašle a zdálo se, že nikdy neskončí. Pak jsem začala zvracet rovnou na koberec. Takovou divnou bílou pěnu. Napadlo mě, že tak zvracela moje doga, když se nažrala trávy. Kašel a zvracení ne a ne přestat.

Matka byla celou dobu vedle v obýváku. Když za náma přišla, byla úplně bezmocná. Běhala v jednom kuse dolů do samoobsluhy a nosila nám věci, který jsme stejně nemohli vůbec polknout. Když jsem ale dostala ten kašel, přinesla mi sladový bonbóny a ty mi skutečně pomohly. Přestala jsem kašlat. Pak po mně uklidila koberec. Byla neuvěřitelně hodná. A já jsem jí ani nedokázala říct „děkuju“.

Nakonec začaly prášky a víno přece jen účinkovat. Spolkla jsem pět tablet vália, dva mandraxy a zapila to skoro celým litrem vína. Normálního člověka by to porazilo na několik dní. Můj organismus byl ale tak otrávenej, že na ty jedy sotva reagoval. Ale přece jen jsem se potom trochu uklidnila a lehla si na postel. Vedle mé postele jsme rozestlali lůžko pro Detlefa. Vůbec jsme se nedotknuli jeden druhého. Každý jsme měli co dělat sám se sebou. Usnula jsem jen tak napůl. Spala jsem a přitom si uvědomovala, že spím a cejtím ty hnusný bolesti. Snila jsem a přemejšlela zároveň. Říkala jsem si, že každé hlavně matka, teď ví, jak jsem odporná. Nenáviděla jsem své tělo, nechtěla jsem ho, byla bych nejradši, kdyby mi odumřelo.

Večer jsem spolkla ještě pár tablet. Normální člověk by se už z lakový dávky neprobral. Usnula jsem pevně jen na několik hodin. Probudila jsem se zrovna, když se mi zdálo, že jsem pes, se kterým lidi vždycky dobře zacházeli, a pak ho najednou zavřeli do ohrady, kde se nakonec utrpat k smrti, Detlef se okolo sebe oháněl rukama a přitom mě uhodil. Světlo bylo rozsvícené. Vedle mé postele stála miska s vodou a žínkou. Postavila ji tam matka. Otřela jsem si pot z obličeje.

Detlefovo tělo bylo celý v pohybu, i když se zdálo, že tvrdě spí. Škubal sebou, kopal nohama a mával okolo sebe rukama.

Mně už nebylo tak špatně. Dokonce jsem měla sílu omejt mu čelo vlhkou žínkou. Vůbec si toho nevšimnul. Věděla jsem, že ho pořád ještě děsně miluju. Když jsem zas usínala, cejtěla jsem v polospánku, že mě Detlef hladí po vlasech. Příští den nám už bylo mnohem líp. Podle starého heráckého pravidla to má být nejhorší právě druhý den, ale pro nás to asi neplatilo. Bylo to naše první odvykání, a to není nikdy tak hrozný jako ty další. V poledne jsme se spolu začali dokonce bavit. Nejdřív jen o takovejch hloupostech a pak jsme začali o naší budoucnosti. Už jsme neplánovali tak měšťáckej život jako předtím. Přisahali jsme si, že už nikdy nebudeme sjíždět háčko, LSD ani žádný prášky. Ale chtěli jsme žít uprostřed milejch a přátelskejch lidí. Shodli jsme se na tom, že bysme nejradši zase kouřili hašiš tak jako za našich nejkrásnějších časů. Tenkrát jsme měli nejlepší přátele. S alkáčkama ani s těma otravnejma měšťákama jsme nechtěli mít nic společného. Rozhodli jsme se, že se vrátíme od heroínu zase zpátky k hašiši.

Detlef si chtěl znovu najít práci. Řek: „Půjdu prostě za svým bejvalým šéfem a řeknu mu, že jsem udělal blbost, ale že jsem přišel k rozumu. Můj šéf měl pro mě vždycky pochopení. Začnu to své učení znovu od začátku.“

Já jsem řekla, že se teď budu snažit ve škole, možná že se mi povede dostat se na reálku, a třeba dokonce udělat maturitu.

Pak k nám přišla matka a přinesla obrovský překvapení, který nám udělalo děsnou radost. Šla za svým doktorem a ten jí dal pro nás láhev valeronu. Každý si vzal dvacet kapek, tak jak to předepsal. Šetřili jsme s tím, protože nám to muselo vystačit na celý tejden. Pomohlo nám to. Odvykání bylo rázem mnohem snesitelnější. Matka nám vařila pudink, nosila zmrzlinu, splnila nám každý přání. Taký přinesla spoustu čtení, celou hromadu komiksů. Dřív mě ty obrázkový sešity moc nebavily. Teď jsem si je ale prohlížela spolu s Detlefem. Nečetli jsme to tak povrchně jako dřív. Každý obrázek jsme si pořádně prohlídli a chechtali se přitom jako blázni.

Třetí den už nám bylo úplně dobře. Byli jsme ovšem pořád trochu sjetý. Nejen po valeronu. Celej den jsme ještě polykali spoustu vália a zalejvali to vínem. Měli jsme báječnou náladu, i když naše otrávený těla se ještě tu a tam bránily nedostatku heroínu. Třetího dne večer jsme spolu zase po dlouhý době spali. Na tripu jsme na to totiž neměli skoro chuť. Bylo to poprvé od té doby, co jsem přišla o panenství, kdy jsme spolu spali bez heroínu. Bylo to děsně hezký. Už dlouho jsme se tak hezky nemilovali. Celý hodiny jsme se spolu mazlili, i když jsme se pořád ještě potili. Vlastně bysme mohli vstát už čtvrtý den, ale my jsme zůstali ještě tři dny v posteli, milovali se, nechali jsme se obskakovat mou matkou a polykali válium s vínem. Říkali jsme si, že to odvykání vlastní není tak strašný, a byli jsme šťastný, že jsme se zbavili háčka.

Sedmý den jsme konečně vstali. Matka byla štěstím bez sebe, že je to za námi. Dlouho nás oba líbala. Můj vztah k ní se za ten tejden úplně změnil. Ale hlavně jsem byla strašně šťastná, že mám Detlefa. Pořád jsem si opakovala, že je to ten nejsenzačnější kluk na světě. Už proto, že se ke mně hned, bez dlouhýho přemejšlení, přidal s odvykáním. A úžasný bylo, že naše láska po tom, co jsme prodělali, nejenže nezmizela, ale naopak zesílila.

Řekli jsme matce, že bysme se chtěli po tejdnou stráveným v tom mrňavým pokoji trochu provětrat na čerstvým vzduchu. Souhlasila s tím. Detlef se zeptal: „Kam vlastně půjdeme?“ Bezradně jsem se na něho podívala. Nic mě nenapadlo. Teprve teď jsme si uvědomili, že vlastně nemáme kam jít. Všichni naši kamarádi byli heráci. A všude, kam jsme chodili, kde jsme až do té doby byli doma, tam všude byli heráci a dýleři. Neznali jsme už nikoho z hašišáků, se kterejma jsme teď chtěli kamarádit.

Ve chvíli, kdy se Detlef zeptal, kam půjdeme, jsem si uvědomila, že už mi není tak dobře jako před chvílí. Už nám došel valeron, a to byl možná jeden z důvodů, proč jsme začali být neklidný a chtěli vypadnout ven. Když nám došlo, že nemáme kam jít, byli jsme ještě neklidnější. Připadala jsem si najednou jako vypumpovaná, úplně prázdná. Utekli jsme heroínu, a nevěděli jsme, kam se dát teď.

Vydali jsme se úplně automaticky k podzemce. Nějaká neviditelná nit nás neomylně přitahovala zpátky. Najednou jsme stáli na stanici ZOO. Konečně Detlef promluvil: „Musíme jít aspoň pozdravit Axela a Bernda. Určitě si už myslej, že jsme v lapáku nebo na hřbitově.“

S úlevou jsem řekla: „No jasně. Musíme jim vyprávět o tom, jak jsme odvykali. Možná že je přemluvíme, aby to taky zkusili.“ A skutečně jsme je hned potkali. Měli u sebe spoustu fetu. Šly jim zrovna ten den výborně kšefty. Detlef jim vyprávět o našem odvykání. Oba nás obdivovali, že jsme to dokázali. Nakonec Axel s Berndem řekli, že musej jít domů. aby si šlehli.

Detlef se na mě podíval, já na něho. Chvilí jsme na sebe koukali a pak jsme se začali smát. V duchu jsem si říkala: „To by byl nesmysl, hned první den.“ Detlef řekl: „Viš, tu a tam nějaký to šlehnutí bysme si mohli dovolit. Je to dobrý, dokud na tom člověk není závislej. Ale musíme si dát bacha, aby se nám to nestalo. Podruhý bych takhle odvykat nedokázal.“ Já jsem řekla: „No jasně, tu a tam si šlehnout, to nic není. A teď už víme, že to prostě nesmíme přehnat.“ Jako bych najednou přišla o rozum, vůbec jsem nepřemýšlela o tom, co povídám. Měla jsem jen děsnou chuť na ránu.

Detlef řekl Axelovi: „Nech nám toho trochu. Neboj se, brzo ti to vrátíme, můžeš se spolehnout.“ Axel a Bernd nás nejdřív trochu přemlouvali, abysme si to ještě rozmysleli. Pak řekli, že by to chtěli příští tejden taky zkusit s odvykáním. Ale nejdřív si musej obstarat valeron. Zdálo se jim to bezvadný, že by zase mohli chodit do práce a jen tu a tam si píchnout.

Dvě hodiny po tom, co jsme odešli z domu, jsme byli zase úplně sjetý háčkem a úplně šťastný. Zavěšený do sebe jsme se courali po Kurfürstenstrasse. Bylo to fantastický bejt na tripu, nikam nespěchat a jen tak se procházet. Nemuseli jsme si dělat starosti se sháněním fetu na příští den. Detlef řekl úplně bezstarostně: „Tak, a zejtra stačí pár dřepů po ránu a den začne docela bezvadně i bez háčka.“

Mysleli jsme to úplně vážně. Jak jen jsme mohli věřit, že ten tejden u matky s bolestma a zvracením bylo skutečný odvykání. To byl náš hlavní omyl. Jistě, zbavili jsme se jedu v tele, teda heroinového jedu. Ale místo toho jsme se nácpli valeronom, váliem a spoustou jinejch věcí, a vůbec jsme nepřemýšleli o tom, co přijde pak. Co budeme dělat, až nebudeme fetovat. Moje matka byla stejně naivní jako my. Vážně doufala, že jsme to dokázali. Ale odkud měla vědět, že to tak není?

Mně a Detlefovi to ale mělo bejt jasný, protože jsme už slyšeli spoustu podobnejch historek o těch, který se snažili toho nechat. Jenže my jsme si to nepřipouštěli, nechtěli jsme to vědět. Byli jsme vlastně ještě strašně naivní děti. A nezměnila to ani naše vlastní zkušenost.

Skoro čtyři neděle jsme to skutečně dokázali tak, jak jsme si předsevzali. Ani jeden jsme se neprodávali. Píchli jsme si, jen když nám to někdo nabídl nebo když jsme nějak jinak přišli k penězům. Jen jsme se čím dál častěji povohliželi po někom, kdo by nám dal trochu fetu nebo peněz. Samozřejmě jsme si to nepřiznali.

Pamatuju si, že těch několik tejdů to bylo naprosto senzační. Nemusela jsem ještě chodit do školy, protože matka chtěla, abych tu první dobu bez heroinu měla co nejhezčí. Detlefa nechala bydlet u nás. Poznala jsem Detlefa z úplně jiný stránky a milovala ho zas o něco víc, jestli to vůbec ještě šlo. Byl bezstarostnej a veselej a měl spoustu bezvadnejch nápadů. Byli jsme zkrátka dvě veselý děti, nebo jsme se tak alespoň tvářili.

Jezdili jsme do Grünewaldu na dlouhý procházky. Brávali jsme s sebou mý dvě kočky a nechávali je lézt na stromy. Skoro každou noc jsme spolu spali. Všechno bylo báječně cool. Někdy jsme zůstali několik dní čistý, někdy jsme byli třeba i tři dny na háčku. Když jsme dostali fet, hned jsme zase honem zmizeli z toho hnusnýho feťáckýho prostředí. Nejradši jsme chodili na Kurfürstendamm a procházeli se mezi ostatníma měšťákama. Chtěli jsme bejt skoro jako oni, ale trochu jinak. V každým případě jsme jim i sobě chtěli ukázat, že nejsme žádný starý heráci, i když jsme si píchali. Sjížděli jsme se háčkem v diskotékách, jako byla Flashpoint nebo Big Eden. Seděli jsme tam úplně sjetý a mysleli si, že jsme jako ty okolo nás, teda žádný starý heráci. Někdy jsme zůstali třeba celý den doma. Vydrželi jsme se celý hodiny koukat z okna a vyprávět si při tom. Zkoušeli jsme utrhnout listy z usychajících stromů, který rostly před naším domem v Kreuzbergu. Vysunula jsem se daleko z okna, Detlef mě držel za nohy a já skutečně dosáhla až na listy. Mazlili jsme se, blbnuli, četli a vůbec se chovali jako šťastný blázni. Ani jednou jsme vážně nemluvili o naší budoucnosti. Jen někdy se mi udělalo špatně. Vždycky když se objevil nějaký problém. Třeba když jsem se s Detlefem pohádala kvůli nějaký úplný blbosti. Nedokázala jsem se s tím problémem vyrovnat. Odsouvala jsem to a bála se vyřešit i úplně bezvýznamnej problém. V takovejch chvílích mě chytala děsná chuť na háčko, protože by stačilo jedno šlehnutí a problém by zmizel.

Ale pak přišel skutečnej problém. Klaus chtěl, aby se Detlef odstěhoval. Že přej je byt už takhle dost malej, abysme v něm měli ještě někoho cizího. Matka mu nedokázala vzdorovat. A já byla taky úplně bezmocná. Připadalo mi to jako ten den, kdy Klaus rozkázal, že moje doga musí z domu. A tím skončil náš báječnej život. Po třech tejdnech jsem musela zase do školy a Detlef už u mě nesměl spát.

Ve škole mi ani nepřišlo, že jsem tři tejdny chyběla. Stejně jsem už dávno ztratila ponětí o tom, co se právě probírá. Měla jsem jen nověj problém: kouření. Ted, když jsem nebrala háčko, kouřila jsem čtyřicet i padesát cigaret denně. Zapalovala jsem si jednu vod druhý. Nevyržela jsem ani jednu hodinu do přestávky bez cigarety. Musela jsem jít na záchod a pár jich tam vytáhnout. Celý dopoledne jsem bez přestání kouřila, až mi bylo na blití. Vyzvracela jsem se do koše na papír. Moc jsem toho ve třídě nenaseděla.

Detlefa jsem ten první den po společnejch třech tejdnech neviděla. Příští odpoledne, jako bych něco tušila, jsem jela na stanici ZOO. Stál tam můj Detlef a čekal na zákazníka.

Bylo mi odporný, že už zase stojí na tý hnusný stanici a čeká na hnusnýho zákazníka. Ale Detlef řekl, že už nemá ani vindru. Stejně nevěděl, co by měl dělat. Zase přespával u Axela a Bernda, každý den byl na stanici a každý den si píchal. A já musela taky na stanici, když jsem ho chtěla vidět. Detlef byl jedinej člověk, kterýho jsem měla. Nedokázala jsem si představit život bez něho. A tak jsem zase začala chodit každý den na stanici.

Christianina matka

V tu neděli, kdy jsem spatřila krev v koupelně a prohlédla Christianiny ruce, spadly mi klapky z očí. Byla to těžká rána.

Christiana byla takřkajíc potvrzením mé výchovy, na kterou jsem byla tolik pyšná. Ted jsem viděla, že jsem všechno dělala špatně, a to jenom proto, že jsem nechtěla opakovat chyby svého otce.

Když například začala Christiana chodit do diskotéky 'Sound', tak jsem tím sice nebyla právě nadšená, ale její kamarádka Kessi a jiní mladí lidé z Domu středu také chodili do Soundu. Řekla jsem si, no dobře, proč by tam Christiana nemohla také chodit? Všichni byli tím Soundem úplně nadšení. Musela jsem myslet na všechny ty nevinné zábavy, které mi otec jako děvčeti zakazoval.

Když mi Christiana představila svého přítele Detlefa, se kterým se seznámila v Soundu, pokračovala jsem v této velkorysé výchově. Detlef na mě udělal velmi dobrý dojem. Uměl se chovat, měl hezké vystupování a otevřenou povahu. Byl mi sympatický. A zdálo se mi úplně normální, že se Christiana ve svém věku poprvé zamilovala. Hlavní věc, říkala jsem si, zeje to slušný chlapec. Viděla jsem, že má Christianu skutečně rád.

Kdyby mi někdo tenkrát řekl, že oba berou heroin, myslela bych si, že se zbláznil. Protože až na tu zamilovanost do Detlefa jsem na Christiane nic zvláštního nepozorovala. Naopak, zdála se mi klidnější a vyrovnanější, zatímco dřív byla mnohem vzdorovitější. Dokonce i ve škole to vypadalo lépe.

Po vyučování jsme si vždycky telefonovaly a ona mi vyprávěla, co právě dělá. Že půjde za kamarádkami ze školy nebo pro Detlefa k jeho dílně. Nic jsem proti tomu nenamítala. Ve všední dny chodila včas k večeři. A když se někdy opozdila, zavolala mi a za hodinu byla doma. Někdy pak ještě chodila do Domu středu nebo se scházela s kamarády, aspoň tak mi to říkala.

Začala mi znovu pomáhat v domácnosti, což jsem často oceňovala maličkostmi, nějakou deskou nebo markou kapesného navíc. Můj přítel Klaus říkal, že to není správné. Zdálo se mu, že bych měla víc myslet na sebe. Ze mě Christiana jen využívá. Po pravdě řečeno, měl asi pravdu. Měli jsem totiž pocit, že se jí musím stále za něco omlouvat. Ale tak přesně jsem si to tenkrát ještě neuvědomovala.

Můj přítel byl také proti tomu, aby Christiana přespávala u svých kamarádek. Nevěřil ji, že tam skutečně spí. Jenomže špehovat jí, to jsem nedokázala. To dělal vždycky můj otec, ačkoli jsem se ničeho špatného nedopustila.

Jednoho dne se mi Christiana svěřila, že spala s Detlefem. „Maminko,“ řekla, „byl ke mně tak milej, to si vůbec nedovedeš představit.“ Ted' už jsem věděla, proč chtěla vždycky o víkendu přespávat u přítelkyně.

Ale to se přece muselo jednou stát. Neviděla jsem v tom nic špatného. Od té doby jsem ji tu a tam dovolovala, aby u Detlefa přespala.

Jak bych ji také mohla zabránit, aby spolu nespali? V televizi i v novinách psychologové neustále zdůrazňují, že dnešní mládež dříve dospívá a sexuální stránka osobnosti se nemá potlačovat. Já jsem také toho názoru.

Christiana měla stálého přítele. Jiné dívky ze sousedství šly dneska s jedním, a zítra s jiným. Proto mě Christianin pevný vztah k Detlefovi uklidňoval.

Ale po pravdě řečeno, někdy jsem si nebyla tak úplně jistá, zeje všechno v pořádku. Nelíbili se mi noví kamarádi Christiany, se kterými se seznámila v Soundu. Vyprávěla mi, že někdy zkoušejí všelijaké drogy. O heroinu nikdy nemluvila. Ze prý kouří hašiš a polykají všelijaké prášky. Také mi vyprávěla hroznou věc, že její přítelkyně Babsi je narkomanka. Ale mluvila o tom s takovým nesouhlasem - nikdy by mě nenapadlo, že je na tom také tak.

Když jsem se ji zeptala: „Proč se vůbec stýkáš s takovými lidmi?“, řekla: „Ach maminko, mně je jich tak líto. Jsou hrozně rádi, když s ním a někdo promluví. Potřebují přece pomoc,“ A Christiana byla vždycky ochotná pomoci. Dneska vím, že tenkrát mluvila osobě.

Jednou večer uprostřed týdne, když přišla až o půl jedenácté domů, řekla: „Maminko, prosím tě, nezlob se na mě. Byla jsem s kamarádama v odvykacím středisku.“ A já se zeptala: „Co to vlastně je?“ „No, mluvíme tam o všem možném, hlavně se je snažíme přesvědčit, aby přestali fetovat.“ A pak ještě dodala: „Kdybych já byla narkomanka...“ Vyděšeně jsem na ni zůstala koukat. Dokud neřekla: „Ale ne, to já říkám jen tak. Já jsem v pořádku,“ „A Detlef?“ zeptala jsem se. To ji pobouřilo: „U Detlefa to nepřípadá v úvahu. To by byl konec!“

To bylo v zimě roku 1976. Od té doby jsem měla zlé tušení, ale potlačovala jsem ho. Svého přítele jsem také neposlouchala. Byl ochoten se vsadit, že Christiana bere drogy. Ale já si takovou myšlenku odmítala připustit. Tvrdila jsem, že narkomanie musí mít přece své důvody, že je to hlavně vina matky, která selhala. Moje dcera to nedělá - na tom jsem trvala.

Pokusila jsem se držet Christianu trochu víc zkrátka. Jenže když jsem řekla „Buď doma včas k večeři“, tak stejně nebyla. Byla jsem bezmocná. Kde jsem ji v tom městě měla hledat. Nikdy by mě nenapadlo jít na stanici ZOO, i kdybych uvěřila, že je narkomanka. Byla jsem ráda, když o půl deváté zavolala a řekla: „Maminko, hned přijdu, neměj starost.“ Prostě jsem na Christianu nestačila.

Stávalo se také, že se někdy snažila dodržet mé zákazy. Řekla třeba svým kamarádům do telefonu skoro pyšně: „Ven, dneska nemůžu. Zůstanu doma.“ Zdálo se, že jí to vůbec nevádí. To byly ty její rozpory. Na jedné straně se bouřila proti přisnlosti, byla drzá a nenechala si vůbec nic říct. A na druhé straně se zdálo, že to v ní vzbuzuje respekt, když se jí dá jasné najevo, co se od ní očekává. Jenže to už bylo na všechno pozdě.

Na konci ledna 1977, jednou v neděli, konečně přišla moje hodina pravdy. Bylo to strašné. Chtěla jsem jít do koupelny. Dveře byly zavřené. To u nás nebylo zvykem. Christiana byla uvnitř a neotvírala. V tu chvíli jsem si už byl/a jistá. A hned jsem si uvědomila, jak jsem si celou dobu něco namlouvala. Jinak bych se tak nedobývala do koupelny, abych se dověděla, co se tam děje.

Začala jsem tlouct na dveře. Ale ona pořád neotvírala. Div že jsem nedostala hysterický záchvat. Nadávala jsem, prosila, jen aby už otevřela. Konečně dveře povolily a Christiana proběhla kolem mě. V koupelně jsem uviděla černou lžici a stříkance krve na stěnách. Ty mi to všechno potvrdily. Zнала jsem to z novin. Můj přítel jenom řekl: „Už mi konečně věříš?“

Běžela jsem za ní do pokoje. Řekla jsem: „Christiano, co jsi to udělala?“ Byla jsem úplně zničená. Trásla jsem se na

celém těle. Nevěděla jsem, jestli mám brečet nebo řvát. Konečně jsem si s ní musela promluvit. Srdceryvně brečela a nechtěla se na mě podívat. Zeptala jsem se: „Píchla sis heroin?“

Nedostala jsem odpověď. Násilím jsem ji ohnula ruce a hned jsem to uviděla. Měla už na obou rukách vpichy, Ale nevypadaly tak hrozně. Vůbec ne. Neměla podlitiny, bylo vidět jen dva tři vpichy a mezi nimi jeden čerstvý, A pak se přiznala. Říkala jsem si v duchu: „To není možný, teďka umřu.“ Myslím, že bych v té chvíli skutečně nejradši umřela. Byla jsem tak zoufalá, že jsem vůbec nebyla schopná přemyslet. Nevěděla jsem, co mám dělat. Pak jsem řekla: „Co budeme dělat?“ Skutečně jsem se tak Christiany zeptala. Byla jsem úplně bezradná.

To byla tedy ta rána, které jsem se chtěla vyhnout. To bylo to, co jsem si stále odmítala připustit. Ale já vlastně nevěděla, jaké jsou symptomy narkomanie. Až do té chvíle jsem si nikdy nevšimla, že by Christiana byla v nějakém stavu opojení. Většinou byla veselá a bezstarostná. Jediné, co mi v těch týdnech připadalo divné, že když přišla trochu později, hrozně rychle zmizela ve svém pokoji. Myslela jsem si, že má špatné svědomí kvůli tomu zpoždění.

Když jsem se trochu uklidnila, začaly jsme přemýšlet, co budeme dělat. Pak ještě Christiana dodala, že Detlef je také narkoman. Řekla, že kdyby měla odvykat, lak jedině s ním. Jinak by se navzájem zase sváděli k heroinu. To mi bylo jasné. Rozhodly jsme se, že oba dva u nás hned začnou s odvykáním.

Připadalo mi, že to Christiana myslí naprosto vážně. Také se hned přiznala, že Detlef si vydělává peníze na heroin prostitucí s homosexuály na stanici ZOO. Zhrozila jsem se. Že se také ona ze stejného důvodu nabízí mužům, o tom vůbec nebyla řeč. Ani jsem ji z toho nepodezírala. Vždyť přece milovala Detlefa. A ten, jak řekla, měl vždycky dost peněz pro oba.

Christianu mě stále ujišťovala: „Maminko, věř mi, chci se toho zbavit. Vážně.“ Večer jsme se vydaly hledat Detlefa. Tehdy jsem poprvé spatřila ty vyzábělé, politováníhodné postavy, které se procházely po stanici. A Christiana řekla: „Tak bych nechtěla skončit. Podívej se, jak jsou hnusní!“ Ona proti nim vypadala ještě dost dobře. To mě také trochu uklidnilo.

Detlefa jsme nenašly, a jely jsme proto k jeho otci. Věděl o Detlefově narkomani, ale netušil, že Christiana s tím také začala. Vyčítala jsem mu: „Proč jste mi nic neřekl?“ Odpověděl, že se styděl.

Bylo vidět, že se mu ulevilo. Chtěl mi dát alespoň peníze. Sám svému synovi nedokázal pomoci. Musela jsem mu připadat jako anděl spásy. A já se skutečně cítila dost silná, abych to všechno zvládla. Neměla jsem ani tušení o tom, co mě čeká.

Druhý den jsem začala shánět pomoc. Nejdřív jsem šla na úřad pro mládež a řekla: „Moje čtrnáctiletá dcera je narkomanka. Co mám dělat?“ Neuměli mi poradit. „Pošlete ji do dětského domova,“ řekli. Odpověděla jsem, že to nepřípadá v úvahu. Christiana by si připadala odstrčená. Mimoto stejně nevěděli o žádném volném místě v domově. Museli by ho nejprve hledat, a to by trvalo dost dlouho. Místo pro těžko vychovatelné děti je prý vždycky nedostatek. Řekla jsem: „Ale vy mi nerozumíte. Ona není těžko vychovatelná, ona je narkomanka.“ Jen se na mě podívali a pokrčili rameny. Nakonec mi poradili, abych šla s Christianou do psychologické poradny.

Když jsem to Christiane navrhla, řekla jen: „Co je to za blbost, ty vůbec nevědej, o co jde. Co potřebuju, to je terapie.“ Ale v tom nám úřady také neměli co nabídnout. Obešla jsem několik poraden pro narkomany, byla jsem na technické univerzitě, u Caritas a nevím kde všude ještě. Já jsem přece nemohla vědět, co si s tím mám počít.

Poradci si od odvykání doma moc neslibovali. Bez terapie prý nemá odvykání skoro žádný smysl. Ale protože je Christiana ještě tak mladá, mohu prý zkusit, zda se to povede. Stejně neměli na terapii žádné volné místo, snad až ve druhém čtvrtletí. Poradili mi ještě, co ji mám dávat jist, abych předešla trávicím poruchám.

Celé odvykání zvládli vlastně za jediný týden. Oba dva se skutečně snažili. Nepokoušeli se nějak jí to ulehčit. Vrátila se mi znovu naděje. Po osmi dnech jsem si už byla jistá: Díky bohu, dokázali to. Christiana začala zase brzo chodit do školy a prý se i zapojovala do výuky.

Ale pak se začala znovu toulat. Vždycky mi sice řekla, kde byla. Podávala přesné a nenapadnutelné zprávy. Když večer v osm zavolala, řekla: „Maminko, jsem v té a té kavárně. Potkala jsem toho a toho. Hned přijdu!“

Teď už jsem věděla, co by se mohlo stát. Kontrolovala jsem jí ruce, nezjistila jsem ale žádné nové vpichy. Už jsem jí nedovolovala přespávat o víkendech u Detlefa. Na druhou stranu jsem jí chtěla dát najevo, že jí věřím. Proto jsem jí dovolovala zůstat v sobotu déle venku. Měla jsem o ní strach, ale zkrátka jsem nevěděla, jak se k ní mám chovat. Ať jsem si s tím lámala hlavu, jak chtěla.

Měla jsem hrozný strach, abych nebyla znovu závislá na háčku. Jenomže když byl Detlef sjetý a já střízlivá, neměli jsme jeden na druhého náladu. Byli jsme jako dva cizí lidi. A tak jsem si ten fet, co mi Detlef zase dával, brala. Než jsme si vrazili jehlu do žíly, tak jsme si vždycky říkali, že na tom nesmíme být závislí. Ujišťovali jsme se, že můžeme kdykoli zase přestat, a přitom jsme si dávali děsného bacha, aby nám zůstal fet taky na druhé den.

A celý to svinstvo začalo zase od začátku. Jenom jsme si to ještě neuvědomovali, kam jsme to zase spadli, namlouvali jsme si, že to máme všechno pod kontrolou.

Nejdřív se Detlef prodával i za mě. Brzo nám ale jeho peníze nestačily, a tak jsem s tím musela začít taky. Ale hned od začátku jsem měla báječnou kliku na dobrý stálý zákazníky, a tak mi prostitute tentokrát nepřipadala tak odporná. Hned první den, kdy jsem si musela začít vydělávat sama, mě Detlef vzal k Jürgenovi. Tenhle Jürgen byl poměrně známý berlínskej obchodník. Měl děsně peněz a obědval se senátorama. Bylo mu už sice přes třicet, ale vypadal docela mladě. Mluvil slangem mladejch lidí a rozuměl taky jejich problémům. Určitě to nebyl jeden z těch nechutnejch manažerů, který si nahrabali.

Šla jsem teda poprvé k Jürgenovi do bytu. Sedělo tam asi deset mladejch lidí okolo obrovského stolu. Na stole stály stříbrný svícný s hořícíma svíčkama a láhve drahého vína. Všichni se mezi sebou nenučení bavili. Hned jsem si všimla, že ty holky i kluci u stolu maj něco v hlavě. Hlavní slovo měl Jürgen. A tomu to skutečně myslelo. Taky mi imponoval jeho senzační byt, kterej musel stát příšerný prachy. A přitom se choval úplně normálně, vůbec se nevytahoval a byl

příjemnej.

On i ostatní se k nám hned měli jako starý přátelé, i když mezi nima nebyl ani jeden herák. Po nějaký chvíli, co jsme si jen tak povídali, se jeden pár zeptal, jestli by se mohli vysprchovat. Jürgen řek: „No jasně, na co jsou tu ty sprchy.“ Sprchy byly přímo v obýváku. Ty dva šli dovnitř a po nich ještě několik jinejch lidí. A pak vyšli ven nahý a ptali se po ručnicích. Říkala jsem si, že je to cool společnost, ve který se musej mít všichni rádi. A bylo mi senzačně, protože jsem si představovala, jak budeme mít s Detlefem jednou laky takovej bezvadnej byt a budeme si tam zvat přátele.

Pár lidí už chodilo jen tak nebo s ručníkem kolem pasu a začali se spolu mazlit. Jeden pár šel do ložnice, ve který stála obrovská postel, taková, co se dá všelijak nastavovat. Mezi ložnicí a pokojem byl jen širokej průchod, takže tam bylo vidět. Ty dva se nahý objímali a pak ještě s jinejma vlezli na postel. Milovali se kluci s holkama i kluk s klukem. Některý to dělali rovnou na stole.

Bylo mi jasný, že tady jde o opravdový orgie. Detlefa a mě do toho chtěli taky zatáhnout. Ale já jsem to nedokázala. Nechtěla jsem to dělat s někým jiným. Ne že by se mi hnusilo, co se kolem děje. Dokonce mě trochu vzrušovalo, jak nenucené se všichni chovaj. Ale právě proto jsem chtěla bejt s Detlefem sama.

Šli jsme do vedlejší místnosti. Mazlili jsme se a pak jsme se svlíkli. Najednou vedle nás seděl Jürgen a díval se na nás. Ani mi to moc nevadilo, protože v tomhle bytě bylo všechno tak samozřejmý a protože jsem si uvědomovala, že za něco práce musíme od Jürgenem dostat peníze. Jen jsem doufala, že nás teď nechá na pokoji.

Jürgen se na nás díval. Zatímco jsem se milovala s Detlefem, vyhonil si ho. Když jsme odcházeli, protože jsem už musela domů, strčil Detlefovi jen tak mimochodem do ruky stomarkovku.

Z Jürgenem se stal náš stálej zákazník. Byl bisexuální. Většinou jsme k němu chodili společně. Já ho obstarávala nahoře a Detlef dole. Vždycky jsme za to dostali sto marek. Někdy k němu šel jen jeden z nás. Za šedesát. Jasně, Jürgen byl taky zákazník, ale nebyl tak nepřijemnej jako ostatní. A byl jedinej ze všech chlapů, ke kterému jsem cejtěla něco skoro jako přátelství. V každým případě jsem si ho vážila. Ráda jsem se s ním bavila, protože mu to myslelo a všemu rozuměl. Uměl se v týhle společnosti otáčet.

Hlavně jsem ho obdivovala, jak uměl zacházet s penězma. To mě na něm zajímalo snad nejvíc. Když třeba vyprávěl, jak uložil peníze a vydělal na tom. Přitom byl úžasně velkorysej. Ostatní, který se účastnili orgií, nedostávali pokaždý zaplacen. Ale byla jsem taky při tom, když si mu jeden kluk řek o pár tisíc marek na mini cooper. Jürgen se moc nevyptával, napsal mu šek a řek: „Tady máš svůj mini cooper.“ Jürgen byl jedinej zákazník, ke kterému jsem chodila, i když jsem od něho nic nechtěla a on ode mě. Někdy jsem u něho koukala na televizi a svět se mi zdál docela oukej. Detlef a já jsme zase úplně zapadli mezi heráky. Ty normální diskotéky nás už nezajímaly. Když jsem nebyla na stanici ZOO, courala jsem se na stanici podzemky Kurfürstendamm. Na docela malým nástupišti bylo často až sto heráků. Prodával se tam fet. Chodili tam i zákazníci, který se specializovali na feťáky. Především se ale všichni na stanici Kurfürstendamm scházeli.

Chodila jsem od jednoho hloučku ke druhýmu a s každým dala trochu řeč. Jak jsem se tak mezi nima courala, připadala jsem si docela bezvadně. Procházela jsem se po tom nástupišti pod Kurfürstendammem jako nějaká hvězda mezi ostatníma hvězdárna. Koukala jsem se na báby s těma jejich rancema igelitovejch tašek, jak se vracej od Wertheima nebo Bilký, který na nás pohoršeně a taky s hrůzou civěly, a říkala jsem si: „Kde jsou tyhle chudinky proti nám, herákům.“ Jasně, vedli jsme tvrdej život, mohli jsme každej den umřít a taky jsme umírali. Ale jinak jsme to ani nechtěli. Mně se to tak v každým případě líbilo. Myslela jsem na peníze, který jsem vydělávala. Sto marek jsem denně potřebovala na fet. S trochou peněz na jídlo to dělalo čtyři tisíce za měsíc, který jsem musela vydělat. Říkala jsem si: „Na čtyři tisíce čistýho si přijde tak jedinej nákej ředitel podniku.“ A já ty čtyři tisíce vydělávala ve čtrnácti. Prostituce byla skutečně odporný zaměstnání. Ale když jsem byla sjetá, tak mi to ani moc nevadilo. A v podstatě jsem z těch chlapů jen pumpovala prachy. Moje práce neměla vůbec žádněj vztah k tomu, co oni museli dát mne. Pořád ještě jsem si diktovala podmínky.

Byly mezi náma ještě větší hvězdy než já. Byli takový, který vyprávěli, že potřebujou čtyři gramy háčka na den. Tenkrát je to stálo pět set až osm set marek denně. A skoro vždycky se jim podařilo dát ty prachy dohromady. Takže ty vydělávali víc než generální ředitel. A poldové je při tom nikdy nechytli. Byly to hvězdy, ke kterejm jsem mohla na stanici Kurfürstendamm kdykoli přijít pokecat s nima.

To byly teda máj pocity a myšlenky v tý době, únoru, březnu 1977, když jsem byla dobře sjetá. Fyzicky jsem na tom sice nebyla právě nejlíp, ale nepřipadala jsem si ještě tak úplně vyřízená. Dokázala jsem ještě sama sobě něco namluvit.

Dokonale jsem se vžila do své herácký role. Připadala jsem si děsně cool. Ničeho jsem se nebála.

Dokud jsem nebrala háčko, měla jsem ze všeho strach. Z otce, z přítele máj matky, taky z tý pitomý školy a z učitelů, z domovníků, z dopravních policistů, kontroloru v podzemce. Teď jsem si připadala nedotknutelná. Ani z civilistů jsem neměla strach, když jsem je zahlídla courat se po stanici. Z každý razie jsem vždycky s ledovým klidem vyklouzla.

Stýkala jsem se v tý době taky s herákama, o kterejch jsem byla přesvědčená, že uměj s fetem cool zacházet. Jako třeba Atze nebo Lufo. Atze byl máj první přítel. Jedinej kluk, se kterým jsem před Detlefem chodila, do kterého jsem byla doopravdy zblázněná. Lufo, tak jako Atze a Detlef, patřil v roce 1976 k naší hašišový partě v Soundu. Atze a Lufo přešli krátce přede mnou na háčko. Bydleli teďka v jednom senzačním bytě s francouzskou postelí, sedací soupravou a kobercem. Lufo měl dokonce opravdový zaměstnání jako pomocnej dělník u Schwarzkopfa. Oba říkali, že ještě nebyli fyzicky závislý na háčku a že někdy můžou bejt klidně měsíc dva bez šlehnutí. Věřila jsem jim to, i když vždycky, když jsem je potkala, tak byli sjetý.

Atze a Lufo mi byli příkladem. Už nikdy jsem nechtěla dojít tak daleko jako před mým odvykáním. A věřila jsem, že bych si mohla taky s Detlefem pořídit takovej byt s francouzskou postelí a sedací soupravou a kobercem, když budeme s fetem zacházet tak cool jako Atze a Lufo.

Ty dva taky nebyli tak agresivní jako jiný heráci. A Atze měl bezvadnou přítelkyni, Simonu, která si vůbec nepíchala.

Připadalo mi báječný, že si přesto rozuměj. Ráda jsem k nim chodila a někdy jsem přespala u Lufa na gauči, když jsem se pohádala s Detlefem.

Když jsem jednou večer přišla domů a šla si ještě sednout k matce do pokoje, protože jsem byla na docela příjemným tripu, podala mi beze slova noviny. Tušila jsem už, co přijde. Často mi takhle mlčky dávala přečíst noviny, když tam byly zprávy o mrtvech narkomanech. Šlo mi to na nervy, nechtěla jsem to číst.

Vzala jsem si je od ní, i když mě to štvalo. Četla jsem: „Sklářský učeň Andreas W. (17 let) se chtěl zbavit své závislosti na drogách. Jeho šestnáctiletá přítelkyně, studentka zdravotnické školy, mu chtěla pomoci: marně. V bytě ve čtvrti Tiergarten, který zařídil pro mladou dvojici za několik tisíc marek otec chlapce, si Andreas W. píchl ‚zlatou ránu‘.“

Koukala jsem se na ty řádky úplně nechápavě, nemohla jsem tomu uvěřit. Ale zapadalo to do sebe úplně přesně: byt, sklář, přítelkyně. Andreas W. — Andreas Wiczorek, kterému jsme říkali Atze.

Do prdele, to bylo to první, co jsem si v duchu řekla. V krku mi vyschlo a začalo mi bejt špatně. To snad není pravda, že by si Atze dal zlatou ránu, říkala jsem si. Zrovna Atze, kterej byl vždycky tak cool a tvrdil, že on na tom nikdy nebude závislej. Snažila jsem se, aby si matka nevšimla, jak mě ta zpráva v novinách sebrala. Vůbec netušila, že už zase jedu v háčku. Vzala jsem noviny a šla do svého pokoje.

Pár dní jsem Atzeho neviděla. A teď jsem četla v novinách, co se s ním v poslední době dělo. Už minulej tejden si píchnul moc silnou dávku a skončil v nemocnici. Jeho přítelkyně Simona si prořízla tepny. Oba je zachránili. Den před svou smrtí šel Atze na policii a prásknul tam všechny dýlery, který znal, taky dvě holky, kterejm se říkalo dvojčata a který měly vždycky nejčistší fet. Pak ještě napsal dopis na rozloučenou, v novinách ho otiskli: „Skončím teď svůj život, protože herák jako já způsobuje svým příbuzným a přátelům jen neštěstí, starosti, hořkost a zoufalství. Neničí jen sám sebe, ale taky všechny okolo. Děkuji svým milým rodičům a své milé babičce. Fyzicky už neexistuju. Herák, to je to nejhorší, čím se člověk může stát. Ale kdo žene lidi, kteří přicházejí na svět mladí a plní chuti do života, do neštěstí? Tento dopis chce být varováním pro všechny, kteří budou někdy stát před rozhodnutím: Co kdybych to taky vyzkoušel? Hlupáci, podívejte se na mě. Teď už budeš mít po starostech, Simono, měj se dobře.“

Ležela jsem ve svý posteli a myslela si: Tak to byl tvůj první kluk, kterýho jsi měla ráda. A teď je v rakvi. Nemohla jsem ani brečet. Jako by ve mně všechno vyschlo.

Příští den na Kudammu Atzeho nikdo neoplakával. Heráci nebrečej. Některý na něho byli dokonce pěkně našťavaný, protože spoustě lidí dlužil prachy a protože prásknul dobrý dýlery, který měli vždycky čistej fet. Teď je zašili.

Nejšílenější na tom všem bylo, že jeho přítelkyně Simona, která si v životě nevzala háčko a vždycky se snažila Atzeho přemluvit, aby toho nechal, si tejden po jeho smrti začala píchat. Po několika tejdnech se vykašlala na svý povolání zdravotní sestry a začala s prostitucí.

Lufo zemřel přesně za rok, v lednu 1978, na předávkování háčkem.

S Atzeho smrtí jsem ztratila svou krásnou představu o herácký hvězdě, která umí zacházet s háčkem. V naší partě, ke který Atze taky patřil, se najednou objevil strach a nejistota. Když jsme si dřív společně píchali a půjčovali si stříkačku, chtěl bejt každej první na radě. Teď radši jeden dával přednost druhýmu. Nikdo nemluvil o tom, že má strach, ale všichni byli hrůzou bez sebe, že by moh bejt fet moc čistej nebo smíchanej se strychninem nebo jiným jodem. Protože pak by člověk nemusel umřít jen na předávkování, ale taky na moc čistej nebo naopak špinavej fet.

Bylo to zkrátka zase všechnu v prdeli. Bylo to skutečně tak, jak to napsal Atze v dopise na rozloučenou. Já už jsem svou matku taky úplně vyřídila. Zase jsem chodila domů, když mě napadlo. A matka na mě čekala. Když už jsem byla konečně v posteli, musela spolknout nejdřív pár tablet vália, aby se jí vůbec podařilo usnout. Myslím, že to všechno vydržela jen díky tomu váliu.

Byla jsem čím dál víc přesvědčená, že to se mnou skončí jako s Atzem. Hledala jsem alespoň nějakou naději, který bych se mohla chytit. Dokonce i ve škole. Byl tam jeden učitel, kterýho jsem měla docela ráda, pan Mücke. Přehrávali jsme si s ním situace, do kterejch se dostával mladý lidi. Například když se člověk uchází o místo a jde se představit šéfovi.

Jeden hrál šéfa a ostatní zájemce o zaměstnání. Já si v týhle hře nikdy nenechala od šéfa nic líbit. Vždycky jsem se tak prosadila, že kluk, co hrál šéfa, byl přede mnou úplně malíčkej. Věřila jsem, že se v životě taky takhle lehko prosadím. S panem Mückem jsme taky chodili do poradny pro volbu povolání. Nejdřív jsme se byli podívat na přehlídku Spojenců. Kluky to zajímalo, mohli se zbláznit z tanků a vůbec celý tý techniky. Mně to šlo na nervy, všechno to dělalo děsnej randál a bylo to určený k ničení lidí.

V poradně se mi to hrozně líbilo. Přečetla jsem si všechno, co tam měli o povolání ošetřovatele zvířat. Hned druhý den odpoledne jsem tam šla ještě jednou s Detlefem a nechala si od všeho, co tam měli o tomhle povolání, udělat fotokopie. Detlef si taky našel některý zaměstnání, který ho zajímaly. Tak jako já hledal něco se zvířatama a zemědělstvím. Tak nás to chytlo, až jsme skoro zapomněli, že si musíme ještě vydělat prachy na příští šlehnutí. Když jsme pak stáli na stanici a čekali na zákazníky, fotokopie z poradny v tašce, připadalo mi to zase všechno úplně neskutečný. Když budu takhle pokračovat, neudělám ve škole ani závěrečný zkoušky, říkala jsem si.

Druhý den ráno jsem si po cestě do školy na stanici Moritzplatz koupila Playboy. Brala jsem ho vždycky pro Detlefa, měl ho rád a já si ho taky přečetla. Nevím vlastně, proč nás zajímal právě Playboy. Ani dneska to nechápu. Ale tenkrát Playboy, to byl pro nás čistej svět. Čistej sex. Krásný dívky, který neměly vůbec žádný problémy, žádný teplouše, žádný zákazníky. Mužský kouřili lulku, řídili sportáky a měli dost peněz. A ty dívky s nima spaly, jen když na to měly chuť. Detlef jednou řek, že je to všechno stejně podvod, ale přesto chtěl vždycky příští číslo.

Já si toho rána přečetla v podzemce jednu povídku. Obsah jsem moc přesně nevnímala, protože jsem byla sjetá po ranním šlehnutí. Ale nálada tý povídky se mi líbila. Odehrávalo se to někde daleko pod modrou oblohou a žhavým sluncem a tak. Když jsem došla na místo, kde krásná dívka netrpělivě čeká na svého milýho, až se vrátí z práce domů, doslova jsem se rozbřečela. Až na stanici Wutzkyallee jsem nemohla přestat.

Ve škole jsem celou dobu snila o tom, jak jsem s Detlefem někde hodně daleko. Když jsem ho odpoledne potkala na

stanici, vyprávěla jsem mu to. Řek, že má v Kanadě strejdu a tetu. Bydlej u obrovskýho jezera a okolo jsou jen lesy a pole, prej by nás k sobě určitě vzali. Řek, že by ale bylo lepší, kdybych nejdřív dokončila školu. On by jel napřed, aby si našel místo, to by nebyl žádný problém, a až bych za ním přijela, už by měl pro nás koupenej srub, nebo aspoň pronajatej.

Řekla jsem, že chci v každým případě dokončit školu, Teď jsem mnohem líp vycházela s učitelama. Přestanu votravovat s těma svejma blbejma poznámkama při vyučování a budu se snažit při hodině soustředit, abych dostala dobrý závěrečný vysvědčení.

Detlef odešel se zákazníkem a já ještě čekala. Najednou se za mnou objevili dva chlapi a zeptali se: „Copak tady děláš?“ Hned mi to bylo jasné — tajný. Neměla jsem z nich strach, zatím mě vždycky nechali na pokoji. Chodila jsem se prodávat na stanici už několik měsíců tak jako ostatní holky v mém věku. Denně docházelo ke kontrolám. Ale šli hlavně po kanacích, který si vozili z východního Berlína flašku kořalky nebo krabici cigaret. Pořádali na ně vyložené hony.

Řekla jsem jim docela cool: „Čekám na svého přítele.“

Jeden z nich se zeptal: „Prodáváš se?“

Já řekla: „Ne, jak jste nato přišel? Copak na to vypadáš?“

Zeptali se, kolik je mi let, a já řekla: čtrnáct. Chtěli vidět můj průkaz, i když ten se dostává až v šestnácti. Tak jsem jim to hned vysvětlila.

Ten, co měl hlavní slovo, pak řekl: „Dej mi tu igelitku.“ Nejdřív vytáhnul lžici a zeptal se, na co ji mám.

Řekla jsem: „Jím s ní jogurt.“

Ale pak vytáhnul ještě toaletní papír, ve kterým jsem měla zabalený nádobičko, a musela jsem jít s nima. Odvedli mě na revír u ZOO. Neměla jsem strach. Věděla jsem, že čtrnáctiletou nemůžou strčit za mříže. Jen jsem na ty tajný měla děsněj vztek.

Strčili mě do cely hned vedle psacího stolu jejich šéfa. Chovala jsem se tak suverénně, že jsem se ani nepokusila nějak zbavit háčka, zastrčenýho v malý kapse džín. Prostě jsem nedokázala jen tak zahodit fet. Pak přišla nějaká policistka. Musela jsem se celá svlíknout, taky košilku a kalhotky, a pak mi všude koukala, až konečně našla to háčko v džínách. Jeden polda to psal děsně podrobně na papír. Jednu kopii protokolu zařadili do tlustejch akt. Od té chvíle jsem byla registrovaná narkomanka, žádněj černej pasažér. Ty poldové byli ale docela milý. Jen vedli takový ty kecy: „Člověče, děvče, co to děláš? Je ti teprve čtrnáct, tak mladá, hezká, a už skoro mrtvá.“

Musela jsem jim dát telefon na matku do práce a jeden jí šel zavolat.

Matka přišla o půl šestý, po práci, úplně vynervovaná. Vedla s poldama zase takový ty zbytečný kecy. Řekla: „To víte, ty dnešní děti. Já už vůbec nevím, co si s ní mám počít. Vůbec mě neposlouchá.“

To bylo bezvadný, tak já prej nechci poslouchat. Matka vůbec neměla ponětí, co to je sjízdet háčko. Samozřejmě jsem chtěla poslouchat. Ale jak, to mi neporadila. Venku se mě začala vyptávat, kde jsem byla. Řekla jsem: „Na stanici.“

Ona: „Zakázala jsem ti tam chodit.“

Já: „Čekala jsem na Detlefa, to snad můžu.“

Řekla, že se nemám s tím „nezaměstnaným, asociálním flákačem“ scházet. A pak se ještě zeptala: „Snad se tam nechodíš prodávat?“

Křikla jsem na ni: „Zbláznila ses? Co je to za blbost. Jak si to vůbec představuješ, nechceš mi říct? Copak si myslíš, že jsem děvka nebo co?“

Ztichla. Ale já jsem se začala bát, že mě teď nebude pouštět ven. A taky mi trochu nahánělo hrůzu, že je ke mně taková studená. Teď se na mě vykašle, už mi nebude pomáhat, bála jsem se. Ale pak jsem si řekla: Copak ti vlastně může pomoci s těma svejma kecamy jako „Nechod na stanici“, „Nescházej se s tím flákačem Detlefem“?

Musela jsem jít s matkou domů a neměla jsem fet na příští den. Ráno mě matka vytáhla z postele. Podívala se mi do obličeje: „Co to máš za oči, dítě? Úplně bez výrazu. Vidím v nich jen zoufalství a strach.“

Když matka odešla do práce, podívala jsem se do zrcadla. Poprvé jsem viděla své oči při abstráku. Byly to jenom zorničky. Úplně černý a prázdný. Skutečně docela bez výrazu. Začalo mi bejt horko. Umyla jsem si obličej. Rozklepala jsem se zimou a ponořila se do horký vany. Neodvážila jsem se z ní vylizt, venku bylo moc zima. Připouštěla jsem si pořád horkou vodu. Musela jsem to nějak vydržet do oběda. Protože dopoledne bych nenašla na stanici ani zákazníka, ani někoho, kdo by se nade mnou slitoval a dal mi trochu fetu. Dopoledne nikdo nic neměl. I tak bylo strašně těžký najít někoho, kdo by byl ochotnej přenechat mi i trochu háčka. I Bernd s Axelem si šetřili každou čtvrtku pro sebe, protože už nešli u teploušů tak na odbyt, jak by potřebovali. Dokonce i Detlef byl teď děsně lakomej, a ty ostatní by radši hodili fet do kanálu, než by člověku něco nechali.

Když byl abstrák čím dál horší, přinutila jsem se vylizt z vany a začala jsem po bytě hledat peníze. Obývák už byl zase zamčenej. To dělal Klaus, protože tvrdil, že mu ničím desky. Ale já si uměla otevřít zámek háčkem. V obýváku jsem nenašla ani groš. Pak jsem si vzpomněla na plechovku od piva v kuchyni na skříni. Matka si tam strádala pětimarkovky. Držela jsem těžkou plechovku v ruce, třásla se, protože jsem měla abstrák, a taky trochu proto, že jsem se chystala okrást matku. To jsem vážně ještě nikdy neudělala. Připadalo mi to hrozný. V tom jsem ještě byla daleko za ostatníma herákama. Například Bernd odnosil z bytu svejch rodičů postupně úplně všechno. Televizor, kávovar, elektrickéj kráječ chleba, prostě všechno, co moh vyměnit za prachy na fet. To já jsem střelila jenom svůj jedinej šperk a skoro všechno své desky.

Teď jsem teda vysypávala pětimarkovky z plechovky své matky. Čtvrtka v té době zrovna klesla ze čtyřiceti na pětatřicet marek. Potřebovala jsem teda sedm pětimarkovek. Počítala jsem: protože od zákazníků většinou dostávám čtyřicet, zbyde mi vždycky pět marek. Takže můžu klidně každěj den vrátit do plechovky jednu pětimarkovku. Už za tejden bych měla dluh vrácenej, toho by si snad matka nevšimla. A tak jsem jela s těma sedmi pětimarkovkami na flek, kterej bejval ráno u menzy technický univerzity, obstarala si fet a už při pořádným abstráku si na záchodě konečně

šlehla.

Matka mi teď každé den kontrolovala ruce, jestli tam nemám čerstvý v pichy, Píchala jsem se do ruky, pořád do stejného místa. Měla jsem tam už strup. Matce jsem nakecala, že je to poranění, který se mi špatně hojí. Jednou si přece jen všimla, že tam mám čerstvej vpich. Řekla jsem: „No jo, jasně. Jenom dneska. Dělam to jenom někdy, to vůbec neškodí.“

Děsně mě seřezala. Nebránila jsem se. Vlastně mi to ani nevadilo. Stejně se mnou jednala, jako by se mě štitila, a při každé příležitosti se mě snažila ponížit. Podvědomě to dělala dobře. Protože teprve když si feťák uvědomí, v jakým hnusu žije, vyburcuje ho to. aby se pokusil něco udělat. Pak buď spáchá sebevraždu, nebo se chopí slabý naděje, že si odvykne. Jenomže tehdy jsem do toho neviděla tak jako teď.

Matka si dělala jiný naděje. Od začátku jarních prázdnin jsem měla jel na čtyři neděle k babiěce ke svej m bratrancům a sestřenicím na vesnici do Hesenska. Měla jsem tam možná zůstat i děl. Ani jsem nevěděla, jestli mám mít radost, nebo naopak strach, že opustím Detlefa a budu muset zase odvykat.

Nechala jsem je, aby se mnou dělali, co chtěj. Jen jsem si prosadila, aby u mě moh Detlef poslední noc spát.

Tu poslední noc v Berlíně jsem přece jen začala trochu doufat. Když jsme se s Detlefm pomilovali, řekla jsem mu: „Měli bysme to zas udělat společně. Chtěla bych si v příštích čtyřech tejdnech skutečně odvyknout. Už nikdy nebudu mít takovou příležitost A chtěla bych, abys toho taky nechal. Až se vrátím, budeme oba čistý a začneme nověj život.“

Detlef řek, že jo, že si odvykne. Prej už mi to chtěl taky říct. Má možnost dostat valeron. Taky si zatím sežene práci a hned zejtra nebo pozejtří se přestane prodávat.

Přístí ráno jsem si ještě píchla pořádnou ránu, než jsem vystartovala do novýho života u babiěky. Když jsem přijela, absták se ještě nedostavil. Ale připadala jsem si v tý idyle selský kuchyně jako vetřelec. Všechno mi šlo na nervy. Rozčilovalo mě, že mi chtěl lízt na klín malej bratranec, se kterým jsem si hrála už jako s malým miminem. Rozčiloval mě starěj padací záchod, kterěj mi ještě minule připadal romantickěj.

Přístí ráno se už začal hlásit absták. Odvlekla jsem se z domu do lesa. Rozčilovalo mě pípání ptáků a vyděsila mě kachna. Vylezla jsem na posed. Nemohla jsem už ani kouřit. Chtěla jsem tam nahoře umřít. Nějak se mi podařilo se dovlíct zpátky domů a šla jsem si lehnout. Babiěce jsem řekla, že mám asi chřipku. Měla o mě starost, ale můj žalostnej stav ji moc neznepokojoval.

Nad postelí mi visel plakát. Byla na něm kostra ruky se stříkačkou. Pod tím bylo napsáno: „To je konec. Začíná to zvědavostí.“ Moje sestřenice tvrdila, že ten plakát jednou dostala ve škole. Neměla jsem ani tušení, že matka babiěce řekla o mý narkomanii. Zírala jsem na tu stříkačku. Jen na stříkačku, písmena a kostru jsem vůbec nevnímala.

Představovala jsem si, jak je v ní čtvrtka čistýho fetu. Stříkačka se ke mně přibližovala. Celý hodiny jsem zírala na ten blbej plakát a skoro jsem se z toho zbláznila.

Sestřenice chodila často do mýho pokoje a dělala, že nevidí, co se mnou je. Přehrávala mi nějaký kazety a myslela si, že mě tím zabaví. Teprve pozdějce jsem si uvědomila, jak dojemně se o mě všichni u babiěky starali.

První den odvykání se táhnul nekonečně dlouho. Když jsem začala usínat, zdálo se mi o jednom herákovi, kterěj skutečně v Berlíně existoval. Už byl tak voddělaněj, že měl všude na těle otevřený rány. Hnil zažíva. Nohy měl skoro odumřelý a úplně černý. Sotva chodil. Smrděl tak, že se k němu vůbec nedalo přiblížit. Když mu někdo řek, že by měl jít do nemocnice, tak se jen ušklíbnul jako smrtka. Ten už jenom čekal na smrt. Když jsem nezírala na stříkačku na plakátě nebo napůl neomdlívala bolestí, myslela jsem na něj. Všechno bylo jako minule: pocení, smrad, zvracení.

Přístí den jsem to už nemohla vydržet. Dovlekla jsem se k telefonní budce ve vesnici a zavolala matce. Breěla jsem jí do telefonu a prosila, abych se směla vrátit do Berlína.

Moji matku to vůbec nevzrušilo. Řekla: „Ale, ono je ti zase špatně? A já myslela, že si pícháš jen občas. Tak to přece nemůžě bejt tak hrozný.“

Nakonec jsem ji aspoň uprosila, aby mi poslala expres prášky na spaní. Věděla jsem, že v nejbližším městě je feťackěj plac. Všimla jsem si toho už při svý minulý návštěvě. Ale neměla jsem sílu dojít až tam, Stejně jsem tam nikoho neznala. Feťák odjinud je vždýcky úplně bezradnej.

Absták trval naštěstí zase jen čtyři dny. Když bylo konečně po všem, cejtila jsem se jenom úplně prázdná a vypumpovaná. Už jsem ani neměla radost, že jsem se zbavila fetu ve svým těle. Berlín se mi zase hnusil, ale tady v tý vesnici jsem se taky necejtila doma. Připadala jsem si, že nikam nepatřím, a nechtěla jsem myslet na to, co bude.

Sjíždět jsem se už mohla jenom práškama na spaní, který mi matka samozřejmě poslala pozdě, a jablečným vínem, v babiěčíným sklepě ho byly dostatečný zásoby. Šíleně jsem se tam rozežrala. Začínala jsem ráno čtyřma nebo pěti chlebama a odpoledne jsem snědla dvanáct až patnáct knackebrotů s marmeládou. V noci jsem chodila na lup do polic plnejch zavařenejch švestek, broskví a jahod. A navrch jsem si ještě dala šlehačku. Dřív než ve dvě nebo ve tři jsem stejně neusnula.

Brzo jsem přibrala deset kilo. Všichni příbuzný jásal nad mým břichem, který se nevešlo do kalhot, a zadek jsem měla taky čím dál širší. Jen ruce a nohy mi zůstaly tenký jako dřív. Bylo mi všechno jedno. Měla jsem pořád hlad. Brzy jsem se nedoslala do svejch úzkějch džín. Sestřenice mi dala dvoje plandavý kostkovaný kalhoty, jaký jsem v Berlíně nosila naposled někdy v jedenácti. Vůbec mi to nevadilo. Skamarádila jsem se znovu s dětma na vesnici. Ale nebrala jsem to všechno vážně. Byl to jenom takovej vejlet, trip, docela pěkněj film, kterěj měl brzo skoněit.

Nemluvila jsem s ostatníma o drogách a taky jsem na ně nemyslela. Nechtěla jsem si ten hezkěj film zkazit. Jen krátce po abstáku jsem napsala dopis Detlefovi a strčila do něho dvacet marek, aby mi za ně poslal háčko. Přitom jsme se ale domluvili, že on bude taky odvykat. Stejně jsem ten dopis potom neposlala, věděla jsem, že by mi nic neposlal a fět za těch dvacet marek by si píchнул sám.

Byla jsem se se svou sestřenicí podívat na všelijaký hrady a zámky v okolí a zase jsem jezdila skoro každěj den na koni.

Chodili jsme s ostatními dětmi do lomu, kterej kdysi patřil dědečkovi. Ještě než se uchlastal k smrti, stačil lom propít. Matka za sebou taky neměla lehký dětství.

Babička nám vyprávěla, že někde v tom lomu musej bejt železný dveře, za kterejma jsou uloženy dokumenty celé rodiny. Skoro každé večer jsme ty dveře hledali. Někdy zapomněli dělníci vytáhnout klíče z bagru. Vlezli jsme do kabiny a projížděli se po lomu. Začala jsem si zase se svou sestřenicí, která byla stejně stará jako já, docela dobře rozumět. Vyprávěla jsem jí o své lásce k Detlefovi, jako by to byl docela obyčejnej milostnej románec. Taky jsem jí řekla, že jsem už s Detlefem spala, a jí to připadalo normální.

Sestřenice mi zase vyprávěla, jak u nich v létě kempoval jeden kluk z Düsseldorfu, kterej se jí docela líbil. Ale pak se s ní chtěl vyspat a ona se bránila. Ptala se mě, jestli to od ní bylo hloupý.

Řekla jsem jí, že ne. že udělala naprosto správně, když ho odmítla. Musí počkat na toho, se kterým bude chtít opravdu chodit. Sestřenice a taky její kamarádi za mnou chodili se svejma milostnejma problémama. Byla jsem úplná teta Miluše. Radila jsem jim, jak se to s klukem dělá a že se toho nemusej bát. Jejich problémy mi připadaly směšný. Ale ráda jsem je poslouchala a vždycky jsem měla po ruce nějakou radu. Když šlo o cizí problémy, to jsem byla suverén. Jen ty své jsem si neuměla vyřešit.

Jednou večer zavolal Detlef. Měla jsem šílenou radost. Řek mi, že je právě u jednoho zákazníka, od kterého může volat. Děsně dlouho jsme si povídali, ten chlap byl zřejmě pracháč. Vyprávěla jsem Detlefovi o svých hrozných odvykání. Že jsem se z toho tentokrát skoro zbláznila. On prej ještě neodvykal. To bylo v prdeli. Řekla jsem mu, že se na něho těším. A zeptala jsem se, jestli mi někdy napíše, jak sliboval. Detlef řek, že na to nemá náladu. Ale že mi zase někdy zavolá, když to půjde.

Po tom telefonním rozhovoru jsem si uvědomila, jak moc Detlefa potřebuju. Patřili jsme k sobě, bylo mi fuk, jakej hnus dělá. Večer v posteli jsem vždycky několik minut myslela na Detlefa. Bylo to jako modlitbička. A počítala jsem dny, kdy budeme zase spolu.

Dostávala jsem od babičky pravidelně kapesný. Tvrdě jsem šetřila. Vlastně jsem ani nevěděla proč. Nikdy dřív jsem nespořila. Až když jsem měla čtyřicet marek, bylo mi to jasné. Celá pyšná na tu uspořenou sumu jsem si peníze schovala. Čtyřicítka bylo moje magický číslo. Čtyřicet marek stálo obvykle jedno šlehnutí. Čtyřicet marek jsem proto chtěla od svejch zákazníků.

Když mi to konečně všechno došlo, řekla jsem si: „To snad není možné, už tady zase šetříš na první ránu.“ Šla jsem a koupila si za dvacet marek tričko, jen abych se zbavila toho prokletýho čísla čtyřicet. Vždyť jsem přijela proto, abych na háčko zapomněla.

Když se blížil konec čtvrtýho tejdne, zavolala mi matka a zeptala se, jestli tam nechci zůstat dýl. Řekla jsem bez rozmyšlení ne. Možná kdyby se mě zeptala, jestli tam nechci zůstat napořád, tak bych o tom začala přemýšlet. Ale takhle to byl od začátku jenom trip, kterej začal sice hrozně, ale pak byl moc hezkej. Už jsem byla připravená na to, že je u konce. Chtěla jsem zpátky za Detlefem, nemohla jsem bez něho bejt.

V den odjezdu jsem se zase převlíkla. Zbytečně mě babička a sestřenice přemlouvaly, abych si nechala kostkovaný kalhoty, který mi už v té době byly akorát. Nacpala jsem se do svejch úzkých džín. Švy praskaly a zip zaboha nešel zavřít. Natáhla jsem si svůj dlouhej pánskej kabát a kozačky s vysokejma podpatkami. Už jsem byla zase za heráčku, ještě dřív, než jsem odjela. S rozeznutejma kalhotama jsem se vracela do Berlína.

Hned příští odpoledne jsem šla na stanici ZOO. Detlef a Bernd tam stáli. Třetí z naší party, Axel, chyběl. Myslela jsem, že je právě pryč s nějakým zákazníkem.

Shledání s klukama bylo bouřlivý. Viděla jsem, že mají skutečně radost z mého návratu. Hlavně samozřejmě Detlef. Řekla jsem mu: „Tak co, už sis odvyk, už máš dobrý zaměstnání?“ Všichni tři jsme se rozesmáli.

Zeptala jsem se: „Jak se má Axel?“

Kluci se po sobě tak divně podívali a Detlef po chvíli řek: „Copak ty nevíš, že je Axel mrtvej?“

Úplně mě to porazilo. Ztratila jsem dech. Řekla jsem jen: „Kecáte.“ Ale to už mi bylo jasné, že je to pravda.

Tak teď teda Axel. Axel, u kterého jsem v bytě strávila za poslední měsíce většinu nocí o víkendech s Detlefem. Kterej mi ve svém smradlavým heráckým doupěti každé tejdne čistě povlíkal postel. Ten, kterému jsem vždycky nosila toho jeho děsnýho tuňáka a kterej měl pro mě připravený jogurty. Ten jedinej, za kterým jsem mohla jít se svejma problémama, když jsem se pohádala s Detlefem. Byl na mě vždycky hodnej, nikdy nedokázal ublížit.

Zeptala jsem se: „Jak to?“

Detlef řek: „Našli ho na nějakým záchodě s jehlou v žíle.“ Pro oba kluky už byla Axelova smrt minulostí. Vypadalo to, že nemaj chuť se o tom bavit.

Musela jsem pořád myslet na toho blbýho tuňáka, kterého jsem mu kupovala, a že už ho teď nikdy nebudu moct koupit. Najednou jsem si vzpomněla, že Detlef nebude mít kde spát. Zeptala jsem se: „Bydlíte ještě v Axelově bytě?“

Detlef odpověděl: „Jeho matka už byt vyklidila. Bydlím teď u jednoho zákazníka.“

„Do prdele,“ řekla jsem. Teď jsem Detlefa definitivně ztratila, pomyslela jsem si. Že bydlí u zákazníka, to mě porazilo skoro jako Axelova smrt.

Detlef řek: „Ten zákazník je docela dobrej. Je ještě mladej, něco přes dvacet, žádný špekoun. Už jsem ti o něm vyprávěl. Můžeš u něho taky spát.“

Jeli jsme na flek, protože Detlef si musel koupit fet. Potkali jsme pár známých a já jsem pořád dokola opakovala: „To je v prdeli, co se stalo s Axlem.“ Ale nikdo na to nereagoval. Řekla jsem si to teda aspoň ještě párkrát sama sobě: To je v prdeli, co se stalo s Axlem.

Odtamtud jsme šli na záchody na Bülowbogen. Detlef si chtěl hned píchnout. Šla jsem s ním. Čekala jsem, že mi trochu fetu nabídne. Snad proto, abych mu pak mohla říct „ne“, abych mu ukázala, jak jsem silná a co všechno dokážu. Jenže Detlef mi nic nenabídnul. Byla jsem z toho Axela tak vodrovnaná, že jsem to nemohla vydržet. Když si Detlef převařil

fet, dostala jsem šílenou chuť na šlehnutí. Říkala jsem si, že jedno mrňavý píchnutí mi nemůže uškodit a aspoň mi vyžene z hlavy Axela a toho Detlefova zákazníka. Řekla jsem si mu o trochu.

Detlef řekl: „Co blázníš, ty si chceš zase šlehnout? Já myslel, že s tím přestala.“

Řekla jsem: „Jasně, taky si dám jen jednou. Ale právě ty víš moc dobře, jak šíleně lehký je přestat. Však jsi taky děsně odvykal, když jsem byla pryč, já byla celou tu dobu čistá. Ne vážně, když slyším o všem tom svinstvu, potřebuju trochu fetu.“

Detlef řekl: „Náhodou vůbec není tak těžký přestat. Mohu jsem toho kdykoli nechat. Ale neměl jsem na to prostě náladu. Ale ty s tím už nezačíněj.“

Zatímco takhle kecal, píchнул si a nechal mi trochu ve stříkačce. Protože jsem byla tak dlouho čistá, stačilo mi jen málo, abych se trochu sjela a skoro zapomněla na Axela.

Tentokrát jsem najela na háčko mnohem rychleji než dřív. Matka o tom neměla ani tušení. Radovala se, že jsem tak tlustá, a já zas pomalu shazovala kila.

Když jsem chtěla být s Detlefm, musela jsem chodit k tomu jeho stálému zákazníkovi Rolfovi. Neměli jsme tam ani společnou postel. Rolf mi byl protivnej už předem, dřív, než jsem ho vůbec viděla. Byl do Detlefa úplně zblázněnej. A samozřejmě na mě žárlil. Když jsem se s Detlefm pohádala, měl z toho radost a stavěl se na Detlefovu stranu. To mě vždycky děsně naštvalo. Detlef s Rolfem zacházel jako s nějakou méněcennou manželkou nebo přítelkyní. Posílal ho nakupovat, nechal ho vařit a mejt nádobí. Štvalo mě to, protože jsem pro Detlefa ráda nakupovala a vařila.

Řekla jsem Detlefovi. „Poslyš, my tři se k sobě vůbec nehodíme.“ Ale Detlef namítal, že nemá kde spát. A Rolf je prej docela v pořádku. V každém případě jde mi na nervy než jakékoli jiné zákazníky.

Detlef si s Rolfem dělal, co chtěl. Řval na něho a pak mu řekl: „Můžeš být rád, že s tebou vůbec bydlím.“ Detlef s ním chodil do postele jen tehdy, když potřeboval nutně peníze. Moje a Detlefova postel byla ve stejném pokoji, kde spal Rolf. Když jsme se s Detlefm milovali, koukal se Rolf na televizi anebo se jen otočil. Byl úplně teplej a nemoh se dívat, jak spím s Detlefm. Už jsme byli všichni tři úplně odporný.

Měla jsem ustavičně strach, aby Detlef taky nezteplal. Jednou v noci se mi zdálo, že se moje obavy potvrdily. Musel k Rolfovi do postele, protože už neměl peníze. Já ležela v druhé posteli. Detlef zhasnul světlo. Dělal to tak vždycky, když musel obstarávat Rolfa a já byla při tom. Trvalo to děsně dlouho. Pak se mi najednou zdálo, že slyším sténat Detlefa. Vstala jsem a rozsvítila. Oba byli pod dekou. Zdálo se mi, že to dělají jeden druhému. To bylo proti méj domluvě s Detlefm — nenechat na sebe sáhnout. Šíleně jsem se naštvala. Tak šíleně, že jsem nedokázala říct Detlefovi, aby už šel ke mně. Řekla jsem jen: „To se ti jistě moc líbí.“

Detlef se vůbec neozval a Rolf se rozzuřil. Znovu zhasnul. Detlef zůstal celou noc u Rolfa v posteli a já brečela do polštáře. Vzlykala jsem bez hlesu, protože jsem nechtěla, aby ty dva slyšeli, jak je mi to líto. Druhé den jsem byla smutná a naštvaná, že jsem vážně myslela na to, jestli nemám Detlefa opustit. Nechtěli jsme si to sice připouštět, ale do naší lásky se čím dál víc mísilo háčko.

V každém případě mi bylo jasné, že dokud budeme sjíždět háčko, Detlef nikdy nebude patřit jen mně. Že se o něho musím dělit s jeho zákazníky, hlavně s Rolfem. Ale já na tom byla stejně. Musela jsem zase chodit každý den na stanici ZOO, z nedostatku času jsem si nemohla moc dlouho vybírat zákazníky a prosazovat všechny své podmínky. Abych nemusela být tak často u Rolfa, chodila jsem častěji s ostatními z party, hlavně se Stellou a s Babsi. Ale i s nimi bylo čím dál těžší vyjít. Každý chtěl celý hodinu mluvit jenom o sobě a nikdo nebyl ochotný chvíli poslouchat toho druhého. Zatímco Babsi něco žvanila o smyslu spojovacího znamínka na pouliční tabuli, Stella a já jsme si chtěly vyprávět, jak nás jeden dýler okradl a dal nám místo fetu mouku. Zařvaly jsme na Babsi: „Drž hubu!“ Pak jsme se Stellou mluvily jedna přes druhou a řvaly na sebe, protože jsme chtěly každá vyprávět svůj zážitek. Takže každý pokus o rozhovor nakonec skončil tím „Drž hubu“. Každá jsme potřebovala někoho, kdo by poslouchal. Jenomže někdo takovej prostě v partě nebyl. Už jsme si vlastně vůbec navzájem nerozuměli. Jen když se povídalo o fízlech, to se ještě našli posluchači. V zážitcích s polišema jsem měla před ostatními náskok. Na jaře 1977 mě sbalili už potřetí. Bylo to na stanici podzemky Kurfürstendamm. Šli jsme právě od jednoho chlapa. Předvedli jsme mu jedno číslo — za sto padesát marek. Vraceli jsme se v povznesený náladě, každý v kapse čtvrtku fetu, a to nám ještě spousta prachů zbyla. Hned jsem si všimla, že se to na nástupišti henží tajnejma. Právě přijížděl vlak a já se k němu jak splašená rozběhla. Detlef, v té chvíli úplně zblblej, za mnou. Když jsem na konci vlaku vzlétla do jednoho vagónu, strčila jsem přitom do jednoho dědka. Řek: „No, no, ty stará heráčko.“ Přesně tak mi to řekl. V novinách teď v jednom kuse psali o tom, co se děje na Kurfürstendammu, takže všem v podzemce hned došlo, že je to razie na narkomany.

Detlef šel ke mně a dva tajný samozřejmě hned za ním. Však jsme se taky chovali dost nápadně. Ani se za námi nemuseli moc hnát. Protože ještě než nás měli, už se na nás vrhli všichni ty dědci a báby ve vagóně a hystericky řvali: „Tady jsou! Policie!“ Připadala jsem si jako westernovej bandita, kterýho pověsij hned na nejbližším stromě. Pevně jsem se chytla Detlefa. Když se k nám poldové dostali, řekl jeden z nich: „Nehrajte si na Romea a Julii. Tak honem, jdeme.“

Naložili nás do policejního autobusu a odvezli na stanici. Chovali se ke mně sice dost nepříjemně, ale na nic se mě neptali. Řekli mi jen, že je to už potřetí, co mě načapali, a že už o mně mají záznam. Jeden z nich napsal protokol a já ho musela podepsat. Už se ani nenamáhalo dát zprávu mé matce. Byla jsem pro ně jen jeden z mnoha beznadějných případů, o kterým naťukají ještě pár protokolů, a pak budou moct konečně za mým jménem napsat křížek.

Detlefa pustili přesně hodinu po mně. Protože nám sebrali fetu, museli jsme hned zase zpátky na plac a koupit dvě nové čtvrtky. Ještě že jsme měli prachy.

Tajný na stanici ZOO mě vlastně všichni znali a většinou mě nechávali na pokoji. Jeden z nich byl dokonce docela milej. Takovej mladěj, s jihoněmeckým přízvukem. Jednou se ke mně připlížil zezadu a zničehonic mi strčil pod nos svou policajtskou známku. Šíleně jsem se lekla. Ale on se začal smát a zeptal se mě, jestli sháním chlapy. Odpověděla jsem,

tak jako vždycky na tuhle otázku, úplně nevinně: „Ne, copak na to vypadám?“

Ale on dobře věděl, co dělám. Ani jednou nechtěl vidět, co mám ve své igelitce. Řek jenom: „Ale drž se teď pár dní trochu stranou. Nebo tě budu muset sebrat.“ Možná že ani nebyl tak milej jako líněj táhnout se se mnou na stanici. Tam by z toho stejně neměli radost, kdyby museli psát další protokol o jedné čtrnáctiletý vodepsaný heráček.

Po našem zadržení na stanici Kurfürstendamm jsme si museli s Detlefem koupit fet od cizího dýlera, toho našeho jsme už nenašli. Šli jsme na záchod na Winterfeldplatzu, abysme si píchli. Záchod byl úplně zdemolovanej, kohoutky s vodou vůbec nefungovaly.

Vyčistila jsem si svou stříkačku vodou ze smradlavýho záchoda. Už jsem to tak dělala i dřív, protože často bylo na záchodech moc lidí. takže se stříkačka nedala čistit na chodbě u umyvadla.

Ten fet od cizího dýlera mě úplně s'al. Po píchnutí jsem se okamžitě složila na zem do té špíny. Sice jsem hned zase vstala, ale byla jsem úplně jak namazaná. Šli jsme zase po dlouhý době do Soundu. Detlef tancoval na parketu a já stála u automatu s pomerančovou šťávou. Měl nahoře díru. Opřela jsem se o automat, strčila do té díry dvě do sebe zasunutý brčka a pila bez zaplacení jedinýho feniku, až se mi z toho udělalo blbě a musela jsem sejít na záchod vyzvracet.

Když jsem se vrátila, šel po mně jeden z podniku. Řek, že jsem hnusná heráčka a abych šla s ním. Měla jsem strach. Popad mě za ruku a táhnul za sebou. Otevřel dveře a vlek mě do místnosti, kde maj uskladněný bedny s pitím. Všimla jsem si, že tam taky stojí barová stolička.

Hned jsem věděla, o co jde. Často jsem o tom slyšela vyprávět. Svlíknou heráka nebo jiný lidi, který se jim nelíběj, do naha a přiváží je na barovou stoličku. Pak je mlátěj bičem a vším možným. Slyšela jsem i o takovejch, který po návštěvě skladu v Soundu skončili v nemocnici s otřesem mozku nebo se zlámanejma kostma. A byli z toho tak vyděšený, že poldům vůbec nic nepráskli. Ty lidi ze Soundu to dělali ze sadismu, ale taky proto, aby z diskotéky vyšivali heráky, protože úřady jim neustále hrozily, že Sound zavřou. Ale heráčky, který spaly se zaměstnancema, nechávali na pokoji. Ten Sound byla prostě odporná putyka. Kdyby rodiče věděli, co se skutečně v „nejmodernější diskotéce Evropy“ děje, nikdy by tam své děti nepustili. Fetovalo se tam, pasáci tam sháněli holky a zaměstnanci to klidně nechávali bejt.

Stála jsem teda před otevřenejma dveřma skladu a děsně se bála. Vší silou, kterou jsem už vlastně ani neměla, jsem se tomu chlapovi vyškubla a zdrhala k východu. Chytil mě až na ulici. Popad mě a mrsknul se mnou o auto. Modřiny jsem ani necejtila. Jen jsem najednou dostala děsněj strach o Detlefa. Věděli přece, že jsme přišli spolu. A já neviděla Detlefa od té doby, co tancoval úplně sjetej na parketu.

Hnala jsem k telefonní budce a zavolala policii. Řekla jsem jim, že právě teď mlátěj můjho přítele v Soundu. Poldové se dost divili, co jim to povídám. Za pár minut tam byli se vši parádou. Chtěli samozřejmě důkazy proti Soundu, aby ho mohli zavřít. Aspoň tucet policistů prolezlo Sound odshora dolů, aby našli Detlefa. Ale po tom nebylo ani stopy.

Napadlo mě zavolat Rolfa. Detlef už ležel v posteli,

Poldové řekli: „No dobře, ale příště si s náma nehraj.“ Jela jsem domů a vážně přemýšlela o tom, že se co nevidět z toho fetu zblázním.

Jediným důsledkem mejch různěch zatčení bylo, že jsem dostala předvolání na kriminálku. Měla jsem se dostavit odpoledne ve tři hodiny na kriminální policii, Gothaer Strasse místnost č. 314. To číslo si pamatuju do dneška, protože jsem tam musela pozdějc ještě mockrát.

Šla jsem hned ze školy domů, abych si píchla. Myslela jsem si, že když budu pořádně sjetá, poldové se mnou nic nesvedou. Už jsem ale neměla citrón a fet nevypadal zrovna čistej. Vůbec byl poslední dobou čím dál špinavější. Šel z ruky do ruky, od velkejch přes střední až po malý dýlery, a každej tam vždycky něco přisypal, aby si zvýšil výdělek. Musela jsem ten zasviněnej fet nějak rozpustit. Bez dlouhýho rozmyšlení jsem popadla vocet, to je přece taky kyselina. Nakapala jsem ho na lžici s fetem. Cákla jsem ho tam ale trochu moc. Nezbylo mi nic jinýho než si to narvat do žíly, protože jinak bych fet musela vyhodit.

Jen jsem si to tam vrazila, hned to se mnou praštilo. Probrala jsem se až po hodině. Jehlu jsem měla ještě v ruce. Děsně mě bolela hlava. Vůbec jsem nemohla vstát. Tak to je konec, teď určitě umřu, myslela jsem si. Ležela jsem na zemi a brečela. Doslova po čtyřech jsem dolezla k telefonu. Určitě mi to trvalo nejmíň deset minut, než se mi podařilo vytočit matčino číslo do práce. Řekla jsem jen: „Maminko, prosím tě, přijď, já umřu.“

Když přišla matka, mohla jsem už vstát. Děsně jsem se snažila, ale hlava se mi mohla rozskočit bolestí. Řekla jsem: „Měla jsem šilenej záchvat, úplně mi selhal krevní tlak.“

Matka nejspíš tušila, že jsem si šlehla. Měla hrozně zoufalej výraz. Vůbec nic neřekla. Pořád se na mě dívala těma smutnejma, nešťastnejma očima. Nemohla jsem ten pohled snést. Zavrtával se mi do hlavy, která se chystala rozskočit. Konečně se mě matka zeptala, jestli nechci něco přinést. Řekla jsem: „Ano, jahody.“ Šla a přinesla mi velkej koš jahod.

Tenkrát odpoledne jsem si uvědomila, že už to jde se mnou skutečně z kopce. Nepíchla jsem si ani silnou dávku, ale dala jsem si tam moc octa. Můj organismus už prostě neměl žádný vobraný látky. Tělo už mi vůbec nefungovalo.

Znala jsem to od těch, který byli v té době mrtví. Ty se taky nejdřív párkrát složili po píchnutí. No a pak už se jednou neprobrali a byl konec. Vlastně jsem ani nevěděla, proč bych se měla bát smrti. Osamělý smrti. Protože heráci vždycky umírají sami. Většinou na smradlavým záchodě. A já skutečně chtěla umřít. Vlastně jsem ani nic jinýho nečekala.

Nevěděla jsem, proč jsem na světě. Ani dřív jsem to pořádně nevěděla. Ale proč je na světě herák. Jen proto, aby vyřídil taky všechny okolo sebe? Myslela jsem na dnešní odpoledne, že bych měla umřít už kvůli matce. Stejně jsem vůbec nevěděla, jestli jsem ještě naživu, nebo ne.

Druhej den ráno mi bylo trochu líp. Říkala jsem si, že to snad ještě chvíli vydržím. Musela jsem na policii, aby si pro mě nepřijeli. Ale neměla jsem odvahu jít tam sama. Zavolala jsem Stelle a našťestí ji chytlá u jednoho našeho společnýho zákazníka. Zeptala jsem se jí, jestli by se mnou nešla na policii. Souhlasila. Její matka už ji zase ohlásila jako

popřešovanou. Ale Stella se ničeho nebála, tý bylo všechno jedno. Šla se mnou na policii, i když ji hledali. Seděla jsem se Stellou v dlouhý chodbě na lavici před místností 314 a poslušně čekala, až mě zavolají. Když na mě přišla řada, vešla jsem tam tak pokorně, že jsem div neudělala pukrle. Paní Schipkeová mi docela přátelsky stiskla ruku a hned řekla, že má taky dceru, která je o rok starší než já, ale není narkomanka. Tahle policajka na to šla po mateřsku. Zeptala se, jak se mi daří, a nabídla mi kakao, koláč a jablko.

Stejně mateřským tónem se se mnou bavila o ostatních feťácích a ptala se mě, jak se mají. Ukazovala mi fotky heráků a dýlerů a já jí hned říkala, jo, toho a toho znám od vidění. Pak mi začala vykládat, že některý lidi o mně mluvili hrozně ošklivě, a snažila se mě přimět k mlčení. Uvědomila jsem si, že je to bouda, ale stejně jsem jí toho řekla až dost. Pak jsem podepsala protokol se spoustou blbostí, který mi víceméně nadiktovala.

Nakonec přišel ještě jeden polda, kterej se mě zeptal na Sound. A já jsem všechno řekla. Vyprávěla jsem mu o lidech, který znám a který tam normálně fetují, a o těch brutálních nakládačkách. Nechala jsem zavolat ještě Stellu a ta všechno potvrdila a řekla, že to klidně dosvědčí i u soudu.

Paní Schipkeová přitom pořád listovala v aktech a brzo přišla na to, co je Stella zač. Pustila se do ní, ale Stella si to nenechala líbit a byla děsně drzá. Pomyslela jsem si, že teď Stellu určitě čapnou. Ale protože měla paní Schipkeová právě padla, řekla Stelle, aby přišla druhý den. Samozřejmě že nepřišla.

Paní Schipkeová mi na rozloučenou řekla: „Myslím, že se jistě brzo uvidíme.“ Řekla to zase tím svým milým a přátelským tónem, kterým se mnou celou dobu mluvila. Bylo to od ní vyložené sprostý. Protože tím vlastně řekla, že jsem stejně beznadějný případ.

Gerhard Ulber,

vrchní kriminální rada západobерlínské policie a vedoucí oddělení pro potírání toxikomanie

Při boji proti toxikomanii se naše policie snaží omezit s vynaložením všech našich možností nabídku ilegálních narkotických látek, především heroinu, a podporovat pokusy příslušných míst o terapii.

V roce 1976 jsme zajistili 2,9 kilogramu, v roce 1977 4,9 a v prvních osmi měsících roku 1978 téměř 8,4 kilogramu heroinu. V každém případě se však nedá říci, že bychom naše konfiskace zvyšovali úměrně k nabízenému, respektive ke zkonsumovanému heroinu. Já osobně jsem v tomto ohledu spíše pesimistický. Množství heroinu, které je v oběhu, stále stoupá. Ještě před rokem by bylo zatčení německého překupníka se sto gramy heroinu malou senzací. Dnes jsou takoví běžně registrováni.

Musíme vzít na vědomí, že vzhledem k zisku jsou do obchodu s heroinem stále více zapleteni Němci. Pašeráci a obchodníci ve velkém jsou sice téměř výlučně cizinci, stejně jako ti zprostředkovatelé, kteří k nim mají přímý přístup. Ale již další nižší sorta překupníků sestává převážně z Němců. Ti prodávají heroin v množství až do sta gramů dalším obchodníkům, kteří jsou už většinou sami závislí na drogách, a přes ně se heroin dostává ke konečnému spotřebiteli. Naše úspěchy při vyšetřování vedly přesně podle předpokladů k tomu, že se pašeráci a překupníci stali opatrnějšími, na což musíme odpovědět rostoucími náklady na vyšetřování. Ale čím častěji zasahujeme na místech, kde se na veřejnosti shromažďují narkomani a jejich dodavatelé, tím více je zaháníme do míst, kde se dají jen těžko vypátrat. Policie je v podstatě bezmocná. Ať už se jedná o pouhé pozorování jejich veřejného obchodu, neustálé hlídkování atd., obchod si vždycky najde svoji cestu. Heroin se stále častěji prodává v soukromých bytech, kam narkomani unikají před policejním dohledem.

Z 84 obětí heroinu v Západním Berlíně jsme v roce 1977 například neznali 24 osoby a ty jistě nezemřely po první injekci. Pokročilý konzument narkotických prostředků se dostane do policejních záznamů teprve tehdy, když je dopraven v bezvědomí do nemocnice a s vynaložením veškeré lékařské péče v poslední chvíli zachráněn.

Jinak si každý může píchat heroin celá léta, aniž by se o tom policie dozvěděla. Krátce řečeno: policie nemůže problém narkotických prostředků vyřešit vlastními silami. Američané udělali tuto zkušenost s prohibicí, my po roce 1945 s černým trhem - kde existuje silná poptávka, tam se také vytvoří odpovídající nabídka.

Mohl bych přirozeně zaměstnat ještě dalších dvacet policistů a mohli bychom tak pochyťat ještě více malých překupníků heroinu. Problém by však dále existoval, pouze by se ještě výrazněji odsunul do nápravných zařízení, kde ho už nyní silně pociťují. Uvěznění narkomani dělají všechno pro to, aby se dostali k droze, a s nimi uvěznění překupníci dělají všechno, aby je zásobili. Musíme si to říci konečně zcela otevřeně - možnosti zisku enormně korumpují. Jestliže se nepodaří odsouzené narkomany koncentrovat do jednoho nápravného zařízení a izolovat je od ostatních vězňů, dojde - alespoň v Západním Berlíně - buď k chaosu ve věznicích, nebo to bude znamenat konec moderního způsobu výkonu trestu u nás. Pak totiž nemůžeme dát žádnému vězni dovolenou, vycházku nebo volné návštěvy, jestliže chceme na druhé straně zabránit, aby se ve vazbě pokračovalo v užívání drog a aby zde přibývali další narkomani. V praxi není možné každého návštěvníka či vězně po návratu z vycházky nebo z dovolené pravidelně podrobovat tělesné prohlídce, což by bylo nutné, protože ženy pašují do věznic heroin v prezervativu ukrytém ve vagíně a muži ho přenášejí v tzv. „bombě“ v konečníku.

Stálé zatýkání, odsuzování a tresty odnětí svobody na tom nic nezmění. Narkomanovi nezáleží na ničem, jen na uspokojení jeho náruživosti. Preventivní osvěta je podle mého názoru jediný způsob, jak zabránit přibývání nových narkomanů.

Renata Schipkeová,

referentka oddělení pro potírání toxikomanie

Poznala jsem Christianu jako referentku pro přečiny proti zákonu o omamných látkách. Poprvé byla pozvána na základě normálního udání a přišla ke mně v doprovodu své přítelkyně Stelly. Celkem jsem s ní jednala asi šestkrát nebo sedmkrát.

Mým úkolem v té době byly výslechy toxikomanů a jejich cílem bylo zadržení lidí, od kterých odebírali ilegální omamné látky. Počet udaných toxikomanů je skutečně obrovský a všechny je třeba vyslechnout. Takže není možné o každém

případě podrobně uvažovat. Přesto se ve své činnosti snažím najít k předvolaným osobní přístup a navázat s nimi kontakt, protože jediné tak je výsledek úspěšný.

Christiana byla ze začátku velmi otevřená a ochotně podávala informace. Líbila se mi svou skromností a udělala na mě dobrý dojem jako slušně vychované dítě. Během prvních výsledků působila ještě jako malé děvče. Také mluvila vždycky dobře o své matce a musím říci, že ta si oproti mnoha jiným rodičům dělala o dceru velké starosti. Často jsem s ní mluvila telefonicky.

Po několika výsledcích začala být Christiana nepřiměřeně svému věku drzá a arogantní. Řekla jsem jí tvrdě do očí, že přes všechny své pokusy o odvykání zůstane herackou. Bylo to ostré střetnutí. Přesto nemohu o Christianě říci nic negativního. Nebyla mstivá.

Narkomanům prostě není pomoci. Připadají si stále podváděni, protože si neuvědomují, za co jsou trestáni. Podle mého názoru jsou tito mladí lidé zkrátka příliš lehkomyšní. Ze zvědavosti a nudy začnou s drogami a pak se diví, když musí nést důsledky. Považuji za žádoucí, aby byla Christiana potrestána co nejvyšším trestem, protože šok z pobytu ve vězení by u tak mladého člověka mohl způsobit zlepšení. V každém případě v to doufám.

V podzemce jsem se pak div nerozbrečela vzteky, že jsem se nechala zblbnout kakaem a koláčem a podlou přívětivostí ty pitomý policajtky.

Na stanici jsem udělala ještě dva zákazníky, koupila si na Kurfürstendammu fet a jela domů. Můj kocour ležel v kuchyni a sotva se postavil na nohy. Byl už několik dní nemocnej. Vypadal přepadle a mňoukal tak žalostně, že jsem dostala strach, aby neumřel.

O nemocného kocoura jsem se starala víc než o sebe. Zvěrolékař mi pro něho dat extrakt z hovězí krve, ale kocour už vůbec nežral. Ležel před miskou s extraktem a ani nezdvihl hlavu.

Chtěla jsem si honem píchnout. Vytáhla jsem nádobíčko a v tu chvíli mě něco napadlo. Natáhla jsem trochu extraktu do stříkačky a šoupla to kocourovi do tlamičky. Nechal si to docela apaticky líbit. Trvalo mi pak hrozně dlouho, než jsem zase vyčistila nádobíčko a mohla si šlehnout.

Nepodařilo se mi ale dostat se na příjemnej trip. Měla jsem děsný strach, že bych mohla umřít. A přitom jsem umřít chtěla, ale před každým píchnutím mě přepadnul strach ze smrti. Snad taky díky svému kocourovi jsem si uvědomila, jak je umírání vlastně děsný, když člověk ještě ani pořádně nežil.

Bylo to všechno bezvýznamné. S matkou už jsme si nevyměnily jedno rozumné slovo od chvíle, co jí bylo jasné, že si zase píchám. Já na ni hulákala a ona se na mě jenom koukala těma svejma zoufalejma očima. Policie mě teďka měla pořád v merku. Protokol, který jsem podepsala Schipkeová, by úplně stačil na soudní stíhání a na trest pro mladistvé. Taky mi bylo jasné, že matka by byla docela ráda, kdyby se mě mohla nějak zbavit. Telefonovala pořád na všelijaké úřady a střediska pro narkomany a byla čím dál zoufalejší, protože si uvědomovala, že ji a mně nikdo nemůže nebo nechce pomoci. Už jenom vyhrožovala, že mě odveze k příbuznejm do Západního Německa.

Někdy v květnu v roce 1977 mi v té době úplně zblblý hlavě došlo, že mi zbejvaj už jen dvě možnosti – buď si dám co nejdřív zlatou ránu, anebo se opravdu vážně pustím do odvykání. Bylo mi jasné, že jsem v tom tentokrát úplně sama. S Detlefem jsem už nemohla počítat. Mý rozhodnutí na něm nesmělo záviset. Jela jsem do Gropiusstadtu, do Domu středu, evangelického domu mládeže, kde začala moje feťácká kariéra. Klub mezitím zavřeli, protože nedokázali zabránit šíření heroinu mezi mládeží. Zařídili tam teda poradnu pro narkomany. Vlastní poradnu jen pro Gropiusstadt. Tak rychle se heroin za ty dva roky, kdy se tu poprvé objevil, rozšířil. Tam mi řekli, co jsem už vlastně dávno věděla - že mi může pomoci jen nějaká skutečná terapie. Dali mi adresy na Drogen-Info a Synanon, kde měli s léčbou největší úspěchy.

Měla jsem z těch terapií docela strach, mezi feťákama se vyprávělo, že jsou děsně tvrdý. První měsíc je to tam přej horší než ve vězení. V Synanonu si dokonce každý musí nechat hned po příchodu oholit hlavu. Aby dokázal, že to myslí vážně a chce skutečně začít nový život. Říkala jsem si, že bych to asi nedokázala, chodit s hlavou holou jako Kojak. Vlasy byly vlastně to nejdůležitější, co jsem měla. Za nimi jsem schovávala svou tvář. Než si nechat ostříhat vlasy, to si dám radši rovnou zlatou ránu, myslela jsem si.

Pracovnice v poradně mi ale stejně nakonec řekla, že se asi těžko dostanu do Drogen-Info nebo do Synanonu, protože mají úplně plno a podmínky pro přijetí jsou tvrdý. Vyžadují tam, aby pacienti byli ještě fyzicky dost silný a dobrovolnou disciplínou dokázali, že jsou schopný zřít se heroinu. A taky řekla, že jsem ještě moc mladá, není mi ani patnáct, a že jsem vlastně ještě dítě. Že bych asi nedokázala to, co by na mně chtěli. Pro děti totiž žádná terapie neexistuje.

Řekla jsem, že bych chtěla jít do Narkononu. To je terapeutické dům jedné sekty, Scientology Church. Slyšela jsem vyprávět pár feťáků, co byli v Narkononu a ty říkali, že je to tam docela dobrý. Nekladli si tam žádné podmínky pro přijetí, stačilo zaplatit předem, a každý si tam mohl nechat svůj oblečení, přinést své desky a dokonce i zvířata.

Ta psycholožka se mě zeptala, proč prej si myslím, že tolik feťáků vypráví o tom, jak je to tam dobrý, když si přitom klidně dál pichají. Ona rozhodně nezná v Narkononu jedinej případ úspěšný terapie.

Na to jsem se jí zeptala já, co mám teda dělat, když mě stejně nikde jinde nevezmou. A tak mi dala adresu Narkononu. Doma jsem znovu nakapala nemocnému kocourovi do tlamičky extrakt z hovězí krve svou jedinou injekční stříkačkou. Když přišla matka, řekla jsem jí: „Jdu odvykat do Narkononu. Budu tam muset zůstat několik měsíců, nebo možná i rok, ale pak budu skutečně čistá.“ Matka se tvářila, že mi nevěří ani slovo. Ale hned si sedla k telefonu a snažila se sehnat o Narkononu nějaký informace.

Představa terapie mě úplně nadchla. Připadala jsem si jako znovuzrozená. Nešla jsem už to odpoledne s žádným chlapem a přestala si píchat. Chtěla jsem si odvyknout dřív, než půjdu do Narkononu. Nestála jsem o to jít hned do abstakého pokoje. Chtěla jsem tam přijít úplně čistá, abych měla před ostatními nováčkama náskok. Chtěla jsem jim hned dokázat, že mám dost vůle na to, abych se háčka na vždycky zbavila.

Šla jsem si brzo lehnout. Kocoura, kterému bylo pořád hůř, jsem si položila k sobě na polštář. Byla jsem na sebe tak

trochu pyšná. Odvykala jsem úplně sama, úplně dobrovolně. Kterej herák to dokáže? Řekla jsem sice matce, že začínám s odvykáním, ale ta se mi jen nevěřicně vysmála. Taký už si nevzala volno. Odvykání se už pro ni stalo všední a taký beznadějnou záležitostí. Musela jsem si to teda všechno prodělat sama.

Druhej den ráno jsem měla pořádněj abst'ák. Bylo mi blbě jako při minulejch odvykáních, možná ještě hůř. Ale ani jednou jsem si nepomyslela: to nedokážeš. Když už se mi zdálo, že bolesti nevydržím, hned jsem si řekla: „Ne, to je jen jed, kterej odchází z tvýho těla. Budeš žít, protože ten jed se už do tebe nikdy nedostane.“ Pak jsem začala dřímat a hororový sny se kupodivu nedostavily. Zdálo se mi o nádherným životě po terapii.

Třetí den se bolesti už daly vydržet a svůj vysněnej ráj jsem před sebou viděla jako ve filmu, Byl pořád konkrétnější. Začala jsem znovu chodit do školy. Až do maturity. Měla jsem vlastní byt. Před dveřma stál sport'ák volkswagen.

Jezdila jsem se staženou střechou.

Byt byl někde v zelený čtvrti. V Rudowě nebo v Grünewaldu. Ve starým domě. Ale nebyl to takovej ten měšťáckej byt, co jsou na Kurfürstendammu, s vysokejma stropama a štukovejma ozdobama. Ani dům s halou jako sál a červenějma kobercema a mramorem a zrcadlami a vizitkami ze zlatějch písmen na dveřích. Můj byt nebyl v domě, kterej smrdí bohatstvím. Protože bohatství, to podle mejch představ znamenalo podvod, věčnou honičku, stres.

Chtěla jsem byt ve starým dělnickým domě se dvěma nebo třema malejma pokojema, nízkým stropem, malýma okny, ošlapaným dřevěným schodištěm, kde je to pořád trochu cejtít jídlem a kde sousedi vycházej ven ze dveří a říkaj:

„Dobrý den, jak se máte?“ Schody byly tak úzký, že se člověk musel dotknout souseda, když se s ním potkal. Všichni v domě tvrdě pracovali, ale byli úplně spokojený. Neměli chuť se hádat, nebyli závistiví, pomáhali si navzájem, byli zkrátka úplně jiný

než boháči a úplně jiný než dělníci ve věžákách v Gropiusstadtu. Byl tam zkrátka mír a pohoda.

Nejdůležitější v mým bytě byla ložnice. U pravý stěny stála hodně široká postel potažená tmavou látkou. Na obou stranách byly noční stolky. Jeden pro Detlefa, když by u mě spal. A pak byla ještě na každý straně palma. V pokoji bylo vůbec spousta kytek a rostlin. Za postelí jsem měla nalepenou tapetu, která se nedá koupit. Byla na ní poušť s obrovskejma písečnejma dunama. A několika palmama. Oáza. Seděli tam beduini, bílý turbany na hlavách, odpočívali a pili čaj. Na mý tapetě panoval totální mír. Nalevo v ložnici, ve výklenku, kde bylo ve skosený střeše okno, byl můj sedací kout. Byl to kout jako někde v Arábii nebo Indii. Spousta polštářů kolem nízkýho kulatýho stolu. Seděla jsem tam vždycky večer, okolo naprostej klid, neznala jsem žádnéj spěch, neměla jsem žádný přání a žádný problémy.

Obývací pokoj se vlastně podobal ložnici. Všude byly kytky a koberce. Uprostřed místnosti stál velikej kulatej dřevěnej stůl a kolem dokola proutěný židle. U stolu sedávali moji nejlepší přátelé, jedli, co jsem uvařila, a pili čaj. Na stěnách byly police plný knih. Byly to knihy od lidí, který taky našli klid a měli rádi zvířata a přírodu. Police jsem si dělala sama, protože v prodejnách neměli nic, co by se mi líbilo. Nábytek v obchodech byl obrovskej a musel ukazovat, jakou děsnou spoustu peněz stál. V bytě nebyly dveře, jen závěsy. Protože otvírání a zavírání dveří dělá hrozněj randál.

Měla jsem psa, rotvajlera, a dvě kočky. Vymontovala jsem zadní sedadlo ve svým sport'áku, aby to tam měl pes pohodlný.

Večer jsem pak v klidu uvařila večeři. Ne ve spěchu, tak jak vždycky vařila matka. Pak se otočil klíč v zámku. Detlef přišel z práce. Pes na něho vyskakoval, kočky se nahrbily a třely se mu o nohy. Detlef mi dal pusu a sednul si k večeři. Tak jsem si snila při abst'áku. Jenomže já jsem si nepřipouštěla, že je to sen. Pro mě to byla skutečnost, která na mě čeká. Tak jsem měla žít po terapii a já si neuměla představit, že by to mohlo bejt jinak. Večer třetího dne abst'áku jsem matce řekla, že se po terapii odstěhuju do vlastního bytu, tak jsem byla přesvědčená o reálnosti svýho snu. Čtvrtý den už mi bylo líp a mohla jsem vstát. Měla jsem v džínách ještě dvacet marek a to mě zneklidňovalo. Protože dvacet marek je přesně polovina ze čtyřiceti. A já si říkala, kdybys měla ještě dalších dvacet marek, mohla by sis koupit poslední šlehnutí, než půjdeš do Narkononu.

Povídala jsem si s nemocným kocourem. Řekla jsem mu, že to snad nebude tak strašný, když ho nechám hodinu nebo dvě samotnýho. Dala jsem mu svou stříkačkou heřmánkovéj čaj a hroznovej cukr, nic jinýho už v sobě neudržel, a řekla jsem mu: „Však ty neumřeš.“

Chtěla jsem se ještě jednou projít po Kudammu, protože jsem věděla, že v Narkononu nejsou vycházky, a když, tak jen v doprovodu. A chtěla jsem si taky píchnout, protože Kudamm bez háčka, to není vono. Chybělo mi jen dvacet marek. Musela jsem udělat ještě jednoho zákazníka. Nestála jsem ale o to, abych na stanici potkala Detlefa a musela mu říct: Bezvadně jsem si odvykla, dokázala jsem to. A teď hledám zákazníka, protože mi chybí dvacet marek. Detlef by mi docela určitě nerozuměl. Vysmál by se mi a řek: Jsi a zůstaneš heráčka. Tak o to jsem v žádným případě nestála. Napadlo mě to až v podzemce - baby-stop. To kvůli těm dvaceti markám, který mi ještě chyběly. Na baby-stopu to většinou hodilo právě dvacet marek. Babsi a Stella chodily na baby-stop na Kurfürstenstrasse nebo Genthiner Strasse. Jenže já měla před baby-stopem pořád ještě děsněj strach. Nelíbilo se mi, že to není jako na stanici, kde za mnou zákazníci přijdou a já si je můžu v klidu prohlédnout a dohodnout se, na stopu musí holka nastoupit do vozu, když na ní chlap kejvne. V tý rychlosti se nedá poznat, co je to zač.

Nejhorší bylo, když člověk padnul na pasáka. Pasáci se maskovali jako zákazníci. Když už měli holku v autě, bylo to ztracený. Většina pasáků sice heráčky nechtěla, protože moc utratěj za fet, ale snažili se je z Kurfürstenstrasse vyhnat, protože dětský heráčky kazej ceny.

Babsi jednou nastoupila do vozu pasáka. Tři dny ji držel zavřenou. Úplně ji umučil. Pak na ní pustil celou bandu chlapů. Kanaky, vožralý flákače a vůbec samej hnus. Babsi přitom měla pochopitelně celou dobu abst'ák. Ty tři dny ji pořádně sebraly. Ale stejně chodila dál na Kurfürstenstrasse. Byla tam královna se svým andělským obličejem, bez zadku a prsou.

Profesionální prostitutky nebyly o nic míň nebezpečný než pasáci. Postdamer Strasse, kde měly svůj revír nejhnusnější štětky Berlína, byla asi dvě stě metrů od baby-stopu na Kurfürstenstrasse. Pravidelně pořádaly na heráčky lov. Když

nějakou chytily, rozškrábaly ji obličej do krve.

Vystoupila jsem na stanici Kurfürstenstrasse a měla jsem děsný strach. Opakovala jsem si v duchu rady, který si vždycky Babsi a Stella na baby-stopu dávaly: Pozor na mladý chlapy ve sportácích nebo americkéjch bourácích, to bejvaj pasáci. Starší chlapi s pupkem, kravatou a pokud možno kloboukem jsou oukej. Vůbec nejlepší jsou ty s dětským sedadlem vzadu v autě. Hodný tatínkové od rodin, který si jenom odskočili od mámy a chtěj aspoň na chvíli změnu a který maj určitě víc nahnáno než holka.

Šla jsem asi sto metrů nahoru od stanice ke křižovatce s Genthiner Strasse, kde byl taky Sound. Děkala jsem, jako když vůbec nechci stopovat. Nešla jsem po silnici, ale těsně podél domů. Přesto hned jeden zastavil. Byl docela legrační.

Možná proto, že měl vousy. Ale vypadal agresivně. Zaťukala jsem si jenom na čelo a šla dál.

Jiná holka nebyla v dohledu. Bylo ještě dopoledne. Věděla jsem z vyprávění Babsi a Stelly, že chlapi bejvaj celý říčný, když si vezmou jen půl hodiny volna a zrovna tam není žádná holka. Někdy je na Kurfürstenstrasse víc zákazníků než holek. Zrovna jich pár znovu zastavilo. Děkala jsem, že si jich nevšímám.

Koukala jsem se do výlohy s nábytkem a znova se mi vybavil můj sen o vlastním bytě. Řekla jsem si: Christiano, holka, seber se. Musíš to honem zvládnout, vždyť je to jen pitomejch dvacet marek. Musíš se pořádně soustředit. Sebrala jsem všechny své síly, abych to co nejrychleji zvládla a měla to za sebou.

Pak zastavil bílej commodore. Dětskou sedačku vzadu sice neměl, ale vypadal docela slušně. Nastoupila jsem, moc jsem se nerozmejšlela. Domluvila jsem se s ním na pětatřiceti markách. Jeli jsme na Askanischen Platz. Bylo tam starý nádraží, který dřív patřilo železnicím NDR. Zastavili jsme tam. Šlo to docela rychle. Byl celkem milej a já zase doslala dobrou náladu. Dokonce jsem zapomněla, že je to jen zákazník. Řek, že by mě zas rád viděl. Jenže za tři dny odjížděl se svou ženou a oběma dětma na dovolenou do Norska.

Zeptala jsem se ho, jestli by mě ještě nehodil na Hardenbergstrasse k Technický univerzitě. Hned mě tam odvez. U Technický univerzity byl dopoledne heráckej plac.

Byl krásnej teplý den, osmnáctej květen 1977. Pamatuju si to datum, protože za dva dny jsem měla narozeniny, bylo mi patnáct. Porozhlídla jsem se po placu a pokecala s několika lidma. Dlouho jsem se mazlila s jedním psem. Měla jsem báječnou náladu, že nemusím spěchat a můžu počkat s píchnutím tak dlouho, jak chci. Už jsem na tom zase nebyla fyzicky závislá.

Až když pak ke mně jeden přišel a zeptal se, jestli nechci fet, řekla jsem, že jo. Šel přede mnou na Ernst-Reuter-Platz a tam jsem si od něho koupila za čtyřicet marek jednu půlku půlky. Hned jsem zamířila na dámský toalety na Ernst-Reuter-Platzu. Jsou tam docela čistý. Rozděkala jsem si na lžici jenom půlku fetu, protože po odvykání se nesmí začít hned s plnou dávkou. Píchla jsem si to tak trochu slavnostně. Protože jsem si myslela, že je to naposled.

Probrala jsem se asi za dvě hodiny. Zadkem jsem vězela v míse. Jehla mi visela z žíly. Všechny moje věci byly rozsypaný na podlaze v mňavý záchodový kabině. Ale hned jsem se vzpamatovala. Uvědomila jsem si, že jsem se rozhodla skutečně včas přestat s háčkem, doslova na poslední chvíli. Na courání po Kudammu jsem už neměla náladu. V menze jsem si dala bramborovou kaši s pörkem za dvě padesát, ale hned jsem to zas samozřejmě zvrátila. Dověkla jsem se ještě na stanici, abych se rozloučila s Detlefem, ale nebyl tam. Musela jsem domů, potřeboval mě můj nemocnej kocour.

Ležel na stejným místě, kde jsem ho nechala, když, jsem odcházela. Na mým polštáři. Nejdřív jsem vyčistila stříkačku a nalila do kocoura heřmánkové čaj s hroznovým cukrem. Vlastně jsem si svůj poslední den herácky představovala jinak. Rozmejšlela jsem se, jestli bych to neměla ještě o jeden den odložit a pořádně se cournout po Kudammu.

Pak přišla matka a ptala se, kde jsem odpoledne byla. Řekla jsem: „Na Kudammu.“ Odpověděla: „Vždyť jsi chtěla jít ještě dneska odpoledne do Narkononu a informovat se na všechno.“

Hned jsem na ni vyletěla. „Dej mi pokoj. Neměla jsem na to čas. Je ti to jasný?“ Matka na mně najednou zařvala: „Ještě teď večer půjdeš do Narkononu. Hned si spakuj věci. A už dneska tam zůstaneš.“

Právě jsem si udělala kotletu s kaší. Šla jsem na záchod, zavřela se tam a najedla se na záchodě. Tak to byl můj poslední den s matkou. Byla jsem naštvaná, protože poznala, že už zase jedu v háčku a protože jsem se sama sobě hnusila kvůli tomu poslednímu šlehnutí. A už jsem chtěla být konečně v Narkononu.

Spakovala jsem si pár věcí do tašky a stříkačku, lžici a zbytek fetu jsem si zastrčila za spodní kalhotky. Jely jsme taxíkem do Zehlenderfu, kde byl dům Narkononu. Nejdřív se mě vůbec na nic neptali. Přijímali tu skutečně úplně každého. Měli dokonce náhončí, který se poflakovali mezi herákama a ptali se jich, jestli by nechtěli jít do Narkononu.

Vyptávali se mý matky. Chtěli totiž nejdřív vidět prachy, než mě přijmou. Tisíc pět set marek zálohy na první měsíc.

Tolik peněz matka samozřejmě neměla. Slíbila, že je přinese hned druhý den dopoledne. Chtěla si vzít půjčku. Řekla, že ji určitě dostane od banky. Prosila a škemrala, jen abych tam už mohla zůstat. Nakonec s tím souhlasili.

Zeptala jsem se, jestli můžu na záchod. Dovolili mi to. Nebylo to tam jako v ostatních léčebnách, kde ze všeho nejdřív člověka prohledají, a když najdou nádobíčko, hned ho zas pošlou domů. Šla jsem na záchod a píchla si tam rychle zbytek fetu. Hned si samozřejmě všimli, že jsem se vrátila úplně sjetá, ale nic neřekli. Dala jsem jim své nádobíčko. Ten, co si ho ode mne vzal řekl s údivem: „To je dobře, že nám to dáváš dobrovolně.“

Musela jsem do abstákového pokoje, protože na mně bylo vidět, jak jsem sjetá. Byli tam ještě další dva heráci. Jeden z nich zdrhnul druhý den ráno.

Lidi z Narkononu na tom ovšem bezvadně vydělali, protože od každého vybírali peníze na měsíc dopředu, a tenhle zdrhnul hned druhý den.

Dostala jsem knížky s učením sekty Scientology Church. Bylo to docela dobrý čtení. Ten spolek se mi líbil. V těch knížkách byly příběhy, kterejm se dalo věřit, a taky nemuselo. Hledala jsem něco, čemu bych mohla věřit.

Za dva dny mě pustili z abstákového pokoje, protože po dvou šlehnutích jsem neměla skoro žádný abstinenci příznaky. Dostala jsem se na pokoj ke Christě. To byla jedna taková děsně střelená ženská. Jen přišla, hned dostala

zákaz terapie, protože se léčbě a terapeutům pořád jen smála. Přišla do pokoje a hned začala hledat za listama na podlaze fet. Myslela si, že si ho tam třeba někdo schoval. Shodila mě z postele na podlahu a řekla: „Vystelem si to tady matracema a uděláme si senzační orgie s vínem a hašem.“ Na jedny straně byla docela dobrá. Jenomže mě nutila pořád myslet na drogy a tvrdila, že celej Narkonon nestojí za nic. A já skutečně chtěla zůstat čistá.

Druhej den mi zavolala matka a řekla, že můj kocour umřel. To byly mé patnáctý narozeniny. Matka mi nejdřív řekla o kocourovi a pak mi teprve gratulovala. Taký jí to bylo líto. A tak jsem to dopoledne na své patnáctý narozeniny seděla na posteli a brečela.

Když si lidi z Narkononu všimli, že pořád brečím, řekli, že potřebuju léčbu. Zavřeli mě do jedny místnosti s bejvalým herákem a ten mi dával úplně nesmyslný příkazy. Směla jsem jenom říkat „ano“ a musela jsem je splnit.

Řek mi: „Podívej se na tu zed'. Běž ke zdi. Dotkni se zdi.“ A tak to šlo pořád dokola. Celý hodiny jsem lítala po pokoji ode zdi ke zdi. Už jsem toho měla dost a řekla jsem: „Prosím tě, co je to za nesmysl. Vždyť jste úplně střelený. Buď tak laskav a dej mi pokoj. Už toho mám dost.“ Jenomže on se pořád jenom usmíval a donutil mě, abych pokračovala.

Musela jsem se pak dotýkat ještě jiných věcí. Až jsem už opravdu nemohla z místa, vrhla jsem se na podlahu a řvala a brečela.

Smál se a já pokračovala, dokud jsem se neuklidnila. Už mi bylo všechno jedno, byla jsem naprosto apatická. Dotýkala jsem se zdi ještě dřív, než vydal povel. Jediný, na co jsem myslela, bylo: „Někdy to přece musí skončit.“

Přesně po pěti hodinách řek: „Oukej, pro dnešek to stačí.“ Prohlásila jsem, že je mi úplně bezvadně. Musela jsem s ním jít do jiný místnosti. Tam stál takovej směšnej podomácku vyrobenej přístroj, něco jako kyvadlo mezi dvěma plechovkama. Musela jsem se ho dotknout. Zeptal se mě: „Je ti dobře?“

Řekla jsem: „Je mi dobře. Myslím, že teď prožívám všechno mnohem uvědoměleji.“

Zíral na kyvadlo a pak řek: „Nepohnulo se. Takže si nelhala. Léčba byla úspěšná.“

Byl to detektor lži. Ta směšná věc byla něco jako kult týhle sekty. V každým případě jsem byla šťastná, že kyvadlo nezačalo tlouct. Byl to pro mě důkaz, že se skutečně cejtím líp. Byla jsem ochotná uvěřit čemukoli, jen abych se mohla zbavit háčka.

Vůbec tam dělali fantastický věci. Když Christa ten samej večer dostala horečku, musela držet láhev a pořád říkat, jestli je horká nebo studená. Po hodině prej horečka zmizela.

Všechno mě to tak nadchlo, že jsem hned druhej den ráno běžela do kanceláře a prosila o další léčbu. Drželo mě to celej tejden a věřila jsem, že léčba týhle sekty mi skutečně prospívá. Celej den jsme měli program. Léčba, uklízení, služba v kuchyni. A tak to šlo až do deseti hodin do večera. Vůbec nebyl čas na přemejšlení.

Jediný, co mi šlo na nervy, bylo jídlo. Nikdy jsem nebyla vybíravá. Ale to žrádlo, co nám tam dávali, jsem prostě nemohla. Říkala jsem si, že za ty prachy, co od nás dostávají, by snad mohli vařit trochu líp. Protože jinak snad neměli vůbec žádný výdaje. Léčbu vedli většinou bejvalý heráci, který prej byli už několik měsíců čistý. Řekli jim, že to patří k jejich terapii, a nanejvýš jim dávali nějaký kapesný. Taký se mi nezdálo správný, že vedoucí Narkononu jedli vždycky zvlášť. Jednou jsem přišla, když si zrovna sedali ke stolu. Cpali se samejma dobrotama.

V neděli jsem měla konečně trochu času na přemejšlení. Nejdřív jsem vzpomínala na Detlefa a byla jsem dost smutná. Pak jsem docela střízlivě přemejšlela o tom, co budu dělat po terapii. Ptala jsem se sama sebe, jestli mi ta léčba skutečně pomáhá. Byla jsem plná otázek, na který jsem neznala odpověď. Chtěla jsem si o tom s někým popovídat. Ale nebylo s kým. Jedním z nejdůležitějších zákonů Narkononu byl přísný zákaz navazovat přátelství. Když jsem chtěla mluvit o svejch problémech, hned jsem dostala léčbu navíc. Uvědomila jsem si, že za celou dobu svého léčení v Narkononu jsem si ještě ani jednou s nikým pořádně nepopovídala.

V pondělí jsem šla do kanceláře a všechno jsem to tam vybalila. Nenechala jsem se přerušit. Začala jsem s jídlem. Pak jsem řekla, že mi tu ukradli už skoro všechny spodní kalhotky. A do prádelny se není možný dostat, protože holka, co má klíče, pořád někde shání drogy. Vůbec tam bylo pár lidí, který vždycky zdrhli, aby si sehnali fet, a vrátili se, kdy se jim zachtělo. Řekla jsem, že mi to vadí. A pak ta nekonečná léčba a domácí práce. Byla jsem už totálně vyčerpaná, neměla jsem prostě dost času na spaní. Řekla jsem: „Oukej, vaše léčba je docela dobrá, fakt. Ale nepomáhá mi vyřešit moje vlastní problémy. Protože to všechno je vlastně jenom dril. Snažte se nás správně vycvičit. Ale já potřebuju někoho, s kým bych mohla o svejch problémech mluvit. Potřebuju hlavně čas, abych se mohla vypořádat se svejma problémana.“

Poslouchali mě s tím jejich věčným úsměvem. Když jsem skončila, hned mi předepsali jednu extra léčbu, která trvala celej den, až do večera do deseti. Dorazila mě až do totální apatie. Říkala jsem si, že snad vědí, co dělají. Matka mi při návštěvě řekla, že ty peníze, co za mě musela zaplatit, dostane zpátky od úřadu sociální péče. Řekla jsem si, že když na to dává prachy stát, takto snad musí bejt v pořádku.

Jiný měli v Narkononu ještě větší problémy než já. Tak třeba Gábi. Zabouchla se do jednoho ze sekty a chtěla se s ním za každou cenu vyspat. Všechno to podivně řekla vedoucím Narkononu, a ty je přede všema shodili. Gábi zdrhla ještě ten večer a už se nevrátila. Ten kluk, kterež už byl prej několik let čistej a spolupracoval jako pomocník, zmizel o něco pozdějc. Stal se z něho znovu herák.

Těm z Narkononu vlastně ani tak moc nešlo o to, aby spolu nespali. Důležitější pro ně bylo, aby nevznikaly žádný přátelství. Ale ten kluk už tam byl přece rok, copak se dá tak dlouho vydržet bez přátelství?

Pozdě večer, kdy jsme měli trochu volno, jsem se vždycky scházela s lidma, který byli v mém věku. Byla jsem z nich nejmladší, ale v partě, která se pomalu vytvořila, nebylo ještě nikomu sedmnáct. Na terapii teď přicházela ta nejmladší vlna, lidi, který začali fetovat už jako děti. Všichni byli po roce po dvou, tak jako já, úplně na dně, protože ten jed v pubertě účinkuje ještě mnohem víc než v dospělosti. Tak jako já neměli šanci sehnat jinou terapii.

Po nějaký době přestala většina z nich brát léčbu vážně. Když šli na léčbu dva z naší party dohromady, tak byla veškerá snaha marná. Jak jsme to taky měli brát, když nám třeba nařídili řvát jako při fotbalu nebo si celý hodiny zírat do

očí. Nemuseli jsme už pak vůbec chodit k tomu směšnému detektoru lži, protože jsme stejně vždycky na konci řekli, že nám léčba nepomohla. Jenom jsme se tomu chechtali. Ubohý vedoucí léčby byli čím dál tím bezmocnější, když s náma měli pracovat.

Po večerech jsme probíral ještě jedno téma: háčko. S některejma jsem taky mluvila o tom, jak odtud zdrhnout.

Po dvou dnech v Narkononu jsem měla vypracovaněj plán útěku. Ještě s dvouma klukama jsme se převlíkli za velkou úklidovou četou. S odpadovejma košema, smetákarna a kýblama jsme prošli všema dveřma. Byli jsme šíleně blažení. Už jsme se úplně třáslí netrpělivostí, jak jsme se těšili na šlehnutí. V podzemce jsme se rozdělili. Já jela na stanici ZOO, abych se sešla s Detlefem.

Detlef tam nebyl. Ale zato Stella. Mohla se zbláznit nadšením, že mě zas vidí. Říkala, že Detlefa v poslední době nikdo nepotkal. Měla jsem snach, že ho zašili. Stella mi řekla, že na stanici se teď blbě sháněj zákazníci. Jely jsme na stop na Kurfürstenstrasse, Taky to tam za nic nestálo. Pádily jsme od stanice podzemky až k Lützowplatzu, než konečně někdo zastavil. Znaly jsme to auto i toho chlapa. Šel po nás už dřív. Jednou se za námi dokonce hnál, když jsme si šly píchnout na záchod. Myslely jsme si vždycky, že je to tajnej. Ale byl to jen chlap, kterej se specializoval na ty úplně nejmladší holky.

Chtěl jenom mě, ale Stella mohla jet s náma.

Řekla jsem: „Pětatřicet marek, francouzsky. Já to dělám jenom francouzsky.“

On řek: „Dám ti sto marek.“

Byla jsem z toho úplně pryč. To se mi ještě nikdy nestalo. Zákazníci v těch nejpřepychovějších mercedesech byli schopný se hádat o pět marek. A tenhle chlap v úplně zrezivělym volkswagenu mi dává dobrovolně sto. Pak nám řek, že je důstojník německý zpravodajský služby. Děsně si vymějšlel. Ale tyhle hochštapleři byli nejlepší zákazníci, protože se předváděli i s prachama.

Dal mi skutečně sto marek. Stella hned koupila fet a rovnou v autě jsme si píchly. Jeli jsme k penzionu Ameise. Stella zůstala na chodbě. Dala jsem si s ním na čas, protože po prvním píchnutí po čtrnácti dnech jsem byla úplně sjetá a taky protože slušně zaplatil. Byla jsem tak totálně sjetá, že se mi vůbec nechtělo vstát z té úzký postele ve špinavým penzionovým pokoji.

Chvilí jsem si s ním ještě povídala. Byl to vážně směšnej vejta. Nakonec ještě řek, že má doma půl gramu heroinu. Prej nám ho dá, když na něho za tři hodiny počkáme zase na Kurfürstenstrasse. Nakonec jsem ho ještě pumpla o třicet marek. Řekla jsem, že se potřebujeme taky jednou pořádně najíst. A že stejně vím, jak je děsně prachatej, a že v tom starým volkswagenu jezdí, jenom aby se maskoval, protože je jistě u špionáže. Takže mu nezbylo, než mi ty prachy dát. Jely jsme se Stellou zase zpátky na stanici ZOO, protože jsem se nevzdávala naděje, že potkám Detlefa. Najednou ke mně přiběhnul malej černobílej chlupatej pejsek a začal na mě skákat. Musela jsem mu někoho připomínat. Děsně se mi líbil. Vypadal úplně jako malej severskej sněžnej pes. Šel za ním takovej otrhanej chlap a zeptal se mě, jestli si ho nechci koupit. Hned jsem souhlasila. Chtěl za něj sedmdesát marek, ale usmlouvala jsem to s ním na čtyřicet. Byla jsem bezvadně sjetá a děsně šťastná, že mám zase psa. Stella řekla, že bych mu měla dát jméno Lady Jane. Začala jsem mu říkat Janie.

Najedly jsme se v jedný restauraci na Kurfürstenstrasse, daly jsme si kotlety s oblohou a Janie dostala půlku. Ten od té špionáže přišel skutečně tak, jak řek, a dal mi přesnou půlku gramu. To bylo senzační, půlka gramu měla cenu sto marek.

Stella a já jsme pak ještě jednou jely na stanici ZOO kvůli Detlefovi. Potkaly jsme Babsi. Byla jsem děsně ráda, protože přes všechny hádky jsem měla Babsi ještě radši než Stellu. Šly jsme ve třech na terasu. Babsi vypadala hrozně špatně. Nohy měla jako sirky a už jí zmizel i ten poslední zbytek prsou. Vážila teď jedenatřicet kilo. Jen obličej měla pořád stejně hezkej.

Vyprávěla jsem jim, že Narkonon je docela bezvadný zařízení. Stella o něm vůbec nechtěla slyšet. Řekla, že se jako heračka narodila a chce tak taky umřít. Ale Babsi se hned nadchla myšlenkou, že bysme mohly společně v Narkononu odvykat. Její rodiče a babička se marně snažili sehnat jí nějakou terapii. Babsi už zase utekla z domova, ale s odvykáním to myslela vážně. Byla na tom děsně blbě.

Když jsme si dost popovídaly, šla jsem s Janie na metro a jela do jednoho děsně drahýho krámu, kde maj otevřino i večer. Koupila jsem dvě tašky psiho žrádla pro Janie a spoustu pudinku pro sebe. Pak jsem zavolala do Narkononu, jestli se můžu vrátit. Řekli, že jo. Řekla jsem jim, že přivedu jednu přítelkyni. Neprozradila jsem, že ta přítelkyně je Janie. Moc jsem o tom sice nepřemýšlela, ale v podstatě mi bylo od začátku jasný, že se do Narkononu vrátím. A kam jinam jsem vlastně měla jít? Matka by pěkně vyváděla, kdybych se najednou objevila ve dveřích. Mimoto se moje sestra odstěhovala od otce a bydlela teď s matkou v mým pokoji a spala v mé posteli. A toulat jsem se taky nechtěla. Připadalo mi to vždycky hrozný být úplně závislá na chlapovi, kterej mě nechá u sebe na noc. Ještě nikdy jsem nezůstala u zákazníka přes noc, protože to automaticky znamenalo soustání. Ale především jsem skutečně chtěla odvykat. A pořád jsem si ještě myslela, že se mi to v Narkononu povede, protože vlastně jinou možnost jsem neměla. V domě - říkali jsme Narkononu vždycky jenom dům - se ke mně chovali sice dost nepříjemně, ale nic mi neřekli. Ani tomu, že jsem přivedla Janie. V domě už bylo dvacet koček a teď k nim ještě přibyl jeden pes.

Přinesla jsem z pudy starý deky a udělala jsem Janie vedle své postele pelíšek. Do rána byl pokoj plnej hromádek a loužiček. Janie se nikdy nenaučila dodržovat čistotu. Byla pěkný čuně. Ale já vlastně taky. Milovala jsem Janie. Vůbec mi nevadilo, že jsem to po ní musela uklidit.

Hned jsem dostala jednu zvláštní léčbu. To mi taky nevadilo. Všechno jsem dělala úplně mechanicky. Jen mě rozčilovalo, že nemůžu být tak dlouho se svým psem. Starali se mi o ni zatím jiný, ale z toho jsem byla hrozně nešťastná, protože Janie patřila přece jen mně. Každý si s ní hrál a ona si taky hrála úplně s každým, byla to laková malá děvka. Všichni ji krmili a ona pořád tloustla. Ale jenom já jsem si s ní povídala, když jsme byly samy. Měla jsem

ted' alespoň někoho, s kým jsem mohla mluvit.

Zdrhla jsem pak ještě dvakrát. Naposled jsem byla pryč čtyři dny. Poprvé jsem se skutečně toulala. Bydlela jsem u Stelly, protože její matka byla na protialkoholním léčení. Všechn ten hnus začal zase od začátku. Zákazník, šlehnutí, zákazník, šlehnutí. Pak jsem se dověděla, že Detlef s Berndem odjeli do Paříže. To mě sebralo.

Ten, se kterým jsem byla skoro vdaná, zdrhnul z Berlína, a ani se se mnou nerozloučil, to bylo hrozný. V našich společnejch snech jsme vždycky chtěli jet do Paříže. Představovali jsme si, že si tam pronajmeme malej pokoj na Montmartru nebo tam někde a budeme odvykat, protože jsme nikdy neslyšeli o drogách v Paříži. Byli jsme přesvědčený, že tam určitě nejsou. Že je tam jenom spousta báječných umělců, který pijou kafe a někdy taky víno.

A ted' byl teda Detlef s Berndem v Paříži. Už jsem neměla přítele. Byla jsem na světě úplně sama, protože s Babsi a Stellou jsme se zase jako vždycky hádaly a dělaly si všelijaký sprostárny. Zbyla mi jen Janie.

Zavolala jsem do Narkononu a tam mi řekli, že si už matka vyzdvihla moje věci. Takže matka mě taky odepsala. To mě našťvalo. Rozhodla jsem se všem dokázat, že to zvládnou i bez nich.

Jela jsem do Narkononu a oni mě znovu přijali. Při terapii jsem spolupracovala jako posedlá. Dělala jsem všechno, co mi řekli. Byla ze mě úplně vzorná žačka a mohla jsem zase k detektoru lži a kyvadlo nikdy netlouklo, když jsem prohlásila, že mi léčba děsně pomohla. Říkala jsem si, že ted' to docela určitě dokážu. Vypůjčila jsem si věci na sebe. Nosila jsem klučíčky spodky. Vůbec mi to nevadilo. Nechtěla jsem se doprošovat matky, aby mi přinesla moje věci.

Jednoho dne mi zavolal otec: „Ahoj, Christiano. Prosím tě, kde to jsi? Právě jsem se to úplně náhodou dověděl.“

Řekla jsem: „No to je obrovský, ty se o mě taky jednou zajímáš.“

On: „Prosím tě, řekni mi, ty chceš zůstat u toho nesmyslnýho spolku?“

Já: „Jasně, v každým případě.“

Otec chvíli lapal po dechu a pak se zeptal, jestli bych s ním a ještě jedním jeho kamarádem nešla na oběd. Řekla jsem: „Jo, to bych šla.“

Asi za pul hodiny mě zavolali dolů do kanceláře a tam stál můj milovanéj tatínek, kterýho jsem neviděla celý měsíce. Šel se podívat do pokoje, kde jsem ještě s dalšíma čtyřma bydlela. Řek: „Jak to tady probíhá vypadá?“ Pořád ještě byl vysazenej na pořádek. A v našem pokoji to vypadalo opravdu bezvadně, ostatně jako v celým domě. Špína a smetl a všude se válely nějaký hadry.

Když jsme chtěla jít ven na ten oběd, řek jeden z vedoucích otci: „Musíte ale podepsat prohlášení, že Christianu zase přivedete zpátky.“

To otce rozčílilo. Začal řvát, že on je můj otec a sám bude rozhodovat o tom, kde zůstane jeho dcera. Že mě ted' odvede a už se sem nikdy nevrátím.

Utíkala jsem zpátky a křičela: „Já tu chci zůstat, tati. Já nechci umřít, tati. Prosím tě, nech mě tady, tati.“

Lidi z Narkononu, který se seběhli, když jsem začala křičet, byli na můj straně. Otec vyběh ven a řval: „Jak chcete, já přivedu policii.“

Věděla jsem, že to udělá. Hnala jsem na půdu a vylezla na střechu. Byla lam taková malá plošina pro komínky. Sedla jsem si tam a třásla se zimou.

Za chvíli skutečně přijely dva policejní vozy. Poldové spolu s otcem prohledali dům odshora dolů. Vedoucí Narkononu mě taky začali volat, protože dostali strach. Ale na střeše mě nikdo nenašel. Poldové a otec zase odtáhli.

Druhej den jsem volala matce do práce. Hned jsem se rozbrečela a ptala se: „Co to má znamenat?“

Matka měla úplně studenej hlas a řekla: „Mně už je absolutně jedno, co se s tebou stane.“

Řekla jsem: „Já nechci, aby mě táta odtud vzal. Ty máš přece právo o mně rozhodovat. Nemůžeš se na mě jen tak vykašlat. Já už tu zůstanu, už nikdy neuteču. Přisáhám. Prosím tě, udělej něco, aby mě táta odtud nevzal. Já tu musím zůstat, mami, vážně. Jinak umřu, mami, věř mi.“

Matka na mě neměla čas ani náladu a řekla: „Ne, to prostě nepřichází v úvahu.“ A položila telefon.

Byla jsem z toho úplně vyřízená. A pak jsem znova dostala vztek. Řekla jsem si: „Můžou ti klidně vlízt na záda. Celej život se o tebe nestarali. A ted' okolo tebe začnou najednou skákat, jak je zrovna napadne, ty sobci, který vždycky všechno udělali špatně. Nechali tě spadnout až na dno. Matka Kessi, ta se uměla postarat, aby se její dcera nedostala do toho bahna. A tyhle neschopný rodiče si ted' myslej, že najednou věděj, co je pro tebe dobrý.“

Požádala jsem o mimořádnou léčbu a pekelně se na ni soustředila. Chtěla jsem zůstat v Narkononu a pak se třeba stát členkou Scientology Church. V každým případě mě odtud nikdo nesmí odvést. Už se nenechám ničtí svejma rodičema. Tak jsem si to říkala ve svém děsným vzteku.

Za tři dny přišel otec znovu. Musela jsem jít dolů do kanceláře. Otec byl úplně klidnej. Řek, že musí se mnou zajít na sociální úřad kvůli penězům, který za mě matka zaplatila Narkononu a který má dostat zpátky.

Řekla jsem: „Ne, já s tebou nepůjdu. Já tě znám, tati. Když s tebou půjdu, tak už tenhle dům nikdy neuvídím. A já nechci umřít.“

Otec ukázal vedoucímu Narkononu potvrzení. Bylo tam napsáno, že mě odtud může odvést. Matka mu k tomu dala plnou moc. Vedoucí Narkononu řek, že se nedá nic dělat, že musím jít s otcem. Nemůžou mě tam prej držet proti vůli můjho otce.

Vedoucí mi ještě řek, že nemám zapomenout na svý cvičení. Pořád prej musím konfrontovat. Pomyslela jsem si: „Vy jste ale idioti. Nemám nic, co bych mohla konfrontovat. Já musím umřít. Už to dyl nevydržím. Nejpozděj za čtrnáct dní si přece znovu píchnu. To nedokážu. Sama to nedokážu.“ Byl to jeden z mála okamžiků, kdy jsem poměrně jasně viděla celou svou situaci. Ve svém zoufalství jsem si namluvila, že jediné Narkonon je mojí záchranou. Řvala jsem vzteky a zoufalstvím. Byla jsem ztracená.

Christianina matka

Nepovažovala jsem to za šťastné řešení, když si můj rozvedený muž vzal po neúspěchu v Narkononu Christianu k

sobě, aby ji konečně přivedl k poslušnosti, jak řekl. Nehledě na to, že na ni nemohl dohlížet celý den, měla jsem také psychické zábrany přenechat mu Christianu. Zvlášť když se před nedávným vrátila její sestra, protože otec na ni byl příliš přísný.

Jenže jsem si už nevěděla rady a doufala jsem. Možná že se mu s jeho metodami podaří to, co jsem já nedokázala. Nemůžu ale vyloučit, že jsem si to jenom namlouvala, abych se alespoň dočasné zbavila odpovědnosti za Christianu. Od jejího prvního odvykání jsem se neustále pohybovala mezi pocity naděje a zoufalství. Byla jsem duševně a tělesně v koncích, když jsem jejího otce prosila, aby se o ni postaral.

Její návrat k drogám už tři týdny po prvním odvykání, které Christiana s Detlefem protřpěli u nás doma, mě úplně porazil. Policie mi zavolala do úřadu, že chytili Christianu na stanici ZOO, abych si pro ni přišla.

Seděla jsem za svým psacím stolem a třásla se hrůzou. Každé dvě minuty jsem se dívala na hodinky, jestli už budou čtyři. Neodvažovala jsem se odejít dříve. Nemohla jsem se nikomu svěřit. Obě dcery šéfa, s kterými jsem pracovala, by mě určitě odsoudily jako špatnou matku. Najednou jsem pochopila Detlefova otce. Ze začátku se člověk hlavně hrozně stydí.

Na policejním revíru jsem našla Christianu s úplně opuchlými očima od pláče. Policista mi ukázal čerstvý vpich na její ruce a řekl, že ji zadrželi na stanici v „jednoznačné situaci“.

Nedovedla jsem si pod tou „jednoznačnou situací“ nic představit. Snad jsem si také nic představovat nechtěla. Christiana byla zoufale nešťastná z toho, že si znovu začala píchat. A tak jsme opět odvykaly. Bez Detlefa. Zůstala doma a vypadalo to, že to myslí vážně. Sebrala jsem všechnu odvahu a svěřila se ve škole jejímu třídnímu. Úplně se zhroutil a byl mi vděčný za mou otevřenost a upřímnost. Řekl, že u jiných rodičů na to není zvyklý, domnívá se prý, že ve škole je víc narkomanů, a rád by Christianě nějak pomohl. Jenže nevěděl jak.

Bylo to pořád stejně. Když jsem to někomu řekla - buď byli lidé stejně bezmocní jako já, nebo lakově, jako byla Christiana, úplně odepsali. Zažila jsem to později ještě mnohokrát.

Začala jsem si všimát, jak lehké se děti dostávají k heroinu. Už na cestě do školy na Hermannplatzu v Neuköllnu na ně číhali dýleři. Nevěřila jsem svým očím, když jeden takový oslovil Christianu dokonce v mé přítomnosti. Někteří z nich byli cizinci, ale i Němci. Christiana mi řekla, odkud ty lidi zná: „Ten obchoduje s tím, ten prodává tohle a ten dělá támhleto.“

Připadalo mi to úplně šílené. Kde to vlastně probíhá žijeme, říkala jsem si.

Chtěla jsem Christianu přehlásit na reálku na Lausitzer Platzu, aby se alespoň vyhnula té cestě do školy. Bylo krátce před Velikonocemi a já jsem chtěla, aby už po prázdninách chodila na reálku. Doufala jsem, že ji tak vyvrhnu z jejího prostředí, z nebezpečí, které číhalo na každé stanici pod-zemky. Byl to samozřejmě naivní nápad a také z toho nic nebylo. Ředitel reálky nám hned řekl, že velmi nerad přebírá děti ze všeobecné školy, a na to, aby udělal výjimku, má Christiana příliš špatnou známku z matematiky. Jen tak ze zájmu se ještě zeptal, proč chce změnit školu. Když Christiana řekla, že se jí nelíbí kolektiv ve škole, usklíbl se: „Třídní kolektiv? Ve všeobecné škole přece není vůbec žádný kolektiv.“ Vysvětlil mi, že děti jsou tam záměrně štvány proti sobě, takže tam žádný pocit sounáležitosti nemůže vzniknout.

Nevím, kdo byl víc zklamaný, Christiana, nebo já. Řekla jen: „To je všechno nesmysl. Pomůže mi jediné terapie.“ Jenže kde jsem měla místo na terapii sehnat? Telefonovala jsem z jednoho úřadu do druhého. V nejlepším případě mě odkázali na poradnu pro drogové závislosti. Tam trvali na tom, že k nim musí Christiana přijít dobrovolně. Jak se navzájem rozcházel v názorech - jedni mluvili špatně o metodách těch druhých - tak byli jednotní v tomto bodě. Dobrovolnost byl jediný předpoklad pro terapii. V opačném případě není léčba možná.

A když jsem Christianu uprošťovala, aby šla do poradny, hned si na mě otevřela pusou: „Co bych tam dělala? Stejně pro mě nemá žádný místo na léčení! Nebudu tam jenom zbytečně celý tejdny lítat.“

Co jsem měla dělat? Nemohla jsem ji do poradny dovést násilím. Na jedné straně dnes jejich stanovisko chápu. V té době byla Christiana asi opravdu příliš mladá na skutečnou terapii. Na druhé straně si myslím, že takové děti jako Christiana, které propadly drogám, mají právo, aby se jim pomohlo i proti jejich vůli.

Později, když bylo Christiane čím dál hůř a byla ochotná podrobit se přísné léčbě i dobrovolně, slyšela jsem jen: „Nemáme místo, šest až osm týdnů čekací doba.“ Vždycky mi to znovu vyrazilo dech. Zmohla jsem se jen na odpověď: „A co když za tu dobu moje dítě umře?“ „No dobře, může k nám zatím chodit na pohovory, abychom viděli, zda to skutečně myslí vážně.“ Dnes, s odstupem času, nemohu pracovníkům poraden nic vyčítat. Při tak malém počtu míst v léčebnách, která měli k dispozici, si museli nutně vybírat.

Nesehnala jsem tedy žádnou terapii, ale když se Christiana vrátila z velikonočních prázdnin, měla jsem dojem, že ji ani nepotřebuje. Doslova kvetla zdravím. Myslela jsem si, že teď se jí snad doopravdy podařilo drogám uniknout.

Často se zmiňovala o své přítelkyni Babsi, která se prodávala kvůli heroinu starším chlapům, a odsuzovala ji za to. Něco takového by prý nikdy nemohla dělat. Je prý ráda, že už s tím svinstvem nemá nic společného. Říkala to s naprostým přesvědčením. Byla bych přísahala, že to myslí vážně.

Ale za několik dní zase vjela do starých kolejí. Poznala jsem to podle jejích malých zorníček. Už jsem ty její výmluvy nemohla poslouchat. „Co furt máš, jestli jsem si trochu zakouřila,“ oblovovala mě. Byla to hrozná doba. Zarputile mi lhala do očí. Ačkoliv jsem ji už prokoukla skrz naskrz. Přemýšlela jsem o tom, zda ji nemám zamknout. Ale ona by určitě vyskočila oknem z prvního patra. To se mi zdálo moc riskantní.

Byla jsem s nervy úplně v koncích. Nemohla jsem ty její malé zorníčky už ani vidět. Uplynuly tři měsíce od chvíle, kdy jsem ji nacytala v koupelně. V novinách se čím dál častěji objevovaly zprávy o mrtvých narkomanech. Většinou jen na pár řádcích. Uváděli počet obětí heroinu tak samozřejmě jako mrtvé na silnicích.

Měla jsem zoufalý strach. Především proto, že Christiana už ke mne nebyla upřímná. Protože už nic nepřiznala. To její věčné lhaní mě přivádělo k šílenství. Když jsem ji nacytala, byla sprostá a agresivní. Její povaha se pomalu začínala

měnit.

Třásla jsem se strachy o její život. Kapesné - dávala jsem jí dvacet marek měsíčně - dostávala jen po menších částkách. Nedokázala jsem se zbavit představy, že jí dám dvacet marek a ona si koupí dávku, která by mohla být smrtelná. Že je závislá na droze, na tu myšlenku jsem si už jakžtakž zvykla, ale strach, že příští injekce by mohla být její poslední, ten mě doslova ničil. Byla jsem ráda, že ještě vůbec chodí domů. Na rozdíl od Babsi, jejíž matka mi často volala a s pláčem se ptala, jestli nevím, kde je její dcera.

Žila jsem v neustálém vyčerpávajícím napětí. Když zazvonil telefon, hned jsem si představovala, že je to policie nebo márnice nebo něco takového. Ještě dnes vždycky vyletím z postele jako šílená, když se ozve telefon.

S Christianou už nebyla vůbec řeč. Když jsem se ji zeptala na heroin, odbyla mě jen vždycky: „Dej mi pokoj!“ Měla jsem pocit, že Christiana už je taky na konci se silami. Tvrdila sice, že si nepíchá heroin a bere jen hašiš, ale tak, jak jsem si teď už sama sobě nic nenamlouvala, nenechala jsem si taky nic namluvit od ní. Pravidelně jsem ji obracela pokoj vzhůru nohama a nacházela jsem tam všechno možné. Dvakrát nebo třikrát dokonce stříkačku. Hodila jsem jí to pod nohy, ale ona na mě uraženě křičela, zeje to Detlefa. Že mu to sebrala, aby si nepíchal.

Když jsem se jednou vrátila z práce domů, seděli oba na posteli v dětském pokoji a právě si nahřívali lžici. Jejich drzost mi úplně vyrazila dech. Zmohla jsem se jen na to, že jsem na ně zařvala. „Ať už jste venku!“

Když vypadli, rozbřečela jsem se. Dostala jsem najednou děsný vztek na policii a naši vládu. Připadala jsem si úplně opuštěná a bez pomoci. Bild Zeitung už zase psul o obětech heroinu. V tomto roce už jich bylo víc než třicet. A to byl teprve květen. Nemohla jsem to pochopit. V televizi ukazovali, jaké nesmírné sumy vynakládá stát na boj proti terorismu. A v Berlíně si přitom úplně svobodně běhají překupníci a prodávají heroin na ulici jako zmrzlinu.

A pokračovala jsem v těch myšlenkách dál. Najednou jsem se slyšela, jak nahlas říkám „zasranej stát“. Už ani nevím, co mi ještě táhlo hlavou. Seděla jsem v obýváku a dívala se kolem sebe, prohlížela jsem si jeden kus nábytku po druhém. Nejradši bych ty krámy roztřískala. To je tedy to, kvůli čemu jsem se tak snažila. Pak jsem se znovu rozbřečela.

Ten večer jsem Christianu strašně seřezala. Seděla jsem strnule v posteli a čekala na ni. V hlavě se mi točily myšlenky jako na kolotoči. Byla to směs strachu, pocitu viny a výčitek svědomí. Uvědomovala jsem si, že jsem všechno udělala špatně, že jsem se špatně vdala, ale také špatně vychovala své dcery, práce pro mě byla důležitější. Příliš dlouho jsem si nechťela připustit, co se s Christianou děje.

Ten večer jsem ztratila poslední iluze.

Christiana přišla domů teprve o půl jedné. Zahlédla jsem z okna, jak vystupuje z mercedesu. Přímo před domovními dveřmi. Bože můj, pomyslela jsem si, tak to je konec. Už nemá ani trochu sebeúcty. To je katastrofa. Úplně mě to omráčilo. Popadla jsem ji a seřezala tak strašně, až mě rozbolely ruce. Nakonec jsme obě seděly na koberci a brečely.

Christiana se zhroutila. Obvinila jsem ji, že je prostitutka, že teď už to vím.

Vrtěla jenom hlavou a vzlykala: „Ale ne tak, jak si myslíš, mami.“

Nechťela jsem o tom nic vědět. Poslala jsem ji do vany a pak do postele. Nikdo si neumí představit, jak mi bylo. Že se prodává chlapům, to mě porazilo - myslím - víc než její závislost na heroinu.

Celou noc jsem nezamhouřila oko. Přemýšlela jsem o tom, co mi vlastně ještě zbývá. V zoufalství mě dokonce napadlo, že ji svěřím do ústavní výchovy. Ale to by bylo ještě horší. Musela by nejdříve do domova na Ollenhauerstrasse. A před ním mě už jedna učitelka varovala, protože prý se tam děvčata navzájem svádějí k prostituci.

Viděla jsem jen jednu možnost: Christiana musí hned z Berlína. Na vždycky. Ať chce, nebo ne. Pryč tady z toho bahna, do kterého vždycky znovu spadne. Musí někam, kde si bude před heroinem jistá.

Moje matka a také švagrová ve Slesvicku-Holštýnsku si ji hned chtěly vzít k sobě. Když jsem řekla Christiane své rozhodnutí, překvapilo ji to a vyděsilo. Udělala jsem všechno potřebná opatření. Ale pak za mnou přišla celá zkroušená a řekla, že se chce jít léčit. Dokonce si už sehnala místo. V Narkononu.

Spadl mi kámen ze srdce. Nebyla jsem si totiž jistá, jestli si v Západním Německu dokáže odvyknout bez léčby, a měla jsem strach, že mým příbuzným uteče.

O Narkononu jsem nic nevěděla, jen to, že se tam musí platit. Dva dny před jejími patnáctými narozeninami jsem s ní jela taxíkem do Narkononu. Jakýsi mladý muž s námi vedl závazný přijímací pohovor. Blahopřál nám k našemu rozhodnutí a ujišťoval mě, že už si vůbec nemusím dělat starosti. Terapie v Narkononu prý mívá naprostý úspěch. Mohu být tedy úplně klidná. Po dlouhé době se mi konečně ulevilo.

Pak jsem musela podepsat, že budu za Christianu platit padesát dvě marky- denně a dám jim zálohu na čtyři týdny dopředu. Bylo to víc, než jsem vydělávala měsíčně čistého. Ale co jsem měla dělat? Navíc mi ten mladý muž řekl, že mohu požadovat náhradu za léčbu na obvodním úřadě pro mládež.

Příští den jsem dala dohromady pět set marek a dovezla je do Narkononu. Pak jsem si vzala půjčku na tisíc marek a odevzdala je na příštím rodičovském večeru. Rodičovské večery vedl údajně bývalý narkoman. Jeho minulost na něm nebyla vůbec vidět. Díky Narkononu, řekl, se z něho stal nový člověk. To rodičům imponovalo. Ujišťoval mě také, že Christiana dělá pokroky.

Ve skutečnosti nám hráli divadlo a šlo jim jen o naše peníze. Později jsem se z novin dozvěděla, že Narkonon patří k jakési pochybné americké sektě a vydělává na strachu rodičů.

Ale jako ostatně vždycky, i tehdy jsem všechno pochopila, až když už bylo pozdě. Myslela jsem si, že je Christiana v dobrých rukách. A chtěla jsem ji tam nechat co nejdéle. Takže jsem potřebovala peníze.

Oběhávala jsem úřady, ale nikdo se necítil kompetentní. Nikdo mi nenalil o Narkononu čisté víno. Propadla jsem malomyslnosti. Připadalo mi, že ty lidi okrádám o čas. Pak mi někde někdo řekl, že nejdříve potřebuji lékařské potvrzení o Christianině závislosti na drogách, aby mohl být vůbec podán návrh na úhradu nákladů za léčbu. Považovala jsem to za vtip. Každý, kdo o tom něco ví, musí přece na Christiane na první pohled vidět, jak na tom je. Jenomže to byl nařízený úřední postup. Když jsem však konečně po dvou týdnech měla domluvený termín u lékaře, Christiana z

Narkononu zase utekla. To už bylo potřetí.

Rozbrečela jsem se vzteky a zoufalstvím. Říkala jsem si: Už to zase všechno začíná. Zase jsem zbytečně doufala. Vydali jsme se jí s mým přítelem hledat. Odpoledne jsme procházeli Hasenheide, večer centrum a diskotéky a mezitím stanice podzemky. Chodili jsme všude, kde se vyskytovali narkomani. Každý den, každý večer jsme znovu vyráželi do ulic. Dokonce jsme se dívali i na toalety v City. Na policii jsme jí ohlásili jako pohřešovanou. Řekli jen, že po ní vyhlásí pátrání. Že se jistě zase objeví.

Měla jsem chuť zahrabat se někam hodně hluboko. Už jsem měla jenom strach. Strach před zavoláním: Vaše dcera je mrtvá. Byla jsem jediné klubko nervů. Už jsem neměla na nic chuť, žádný zájem, musela jsem se ze všech sil soustředit na práci. Nechtěla jsem se nechat uznat od lékaře. Selhávalo mi srdce. Levou rukou jsem už skoro nemohla hýbat, V noci mi vždycky úplně ztuhla. Žaludek se mi bouřil. Byla jsem předrážděná a hlava se mi chystala rozskočit. Zbyla ze mě už jen hromádka neštěstí.

Šla jsem k lékaři. Ten mi dal poslední ránu. Všechno je to od nervů, řekl mi po vyšetření, a předepsal mi válium. Když jsem mu řekla, proč jsem tak vyřízená, vyprávěl mi, že k němu také před několika dny přišla nějaká mladá dívka, řekla mu, že je narkomanka, a ptala se ho, co má dělat. „A co jste ji poradil?“ zeptala jsem se.

„Aby se oběsila.“ To byla jeho odpověď. Není jí pomoci. Přesně tak to řekl.

Když se po týdně Christiana znovu ohlásila v Narkononu, už jsem ani nedokázala mít radost. Jako by ve mně něco umřelo. Chtěla jsem pro ni udělat všechno, co bylo v lidských silách. Ale nic z toho nepomohlo. Naopak.

Všechno šlo od desíti k pěti. Také v Narkononu to bylo s Christianou spíše horší než lepší. Úplně se tam změnila. Byla vulgární, odpudivá, vůbec nepůsobila jako dívka.

Už při prvních návštěvách v Narkononu mě to úplně vyvedlo z míry. Christiana se mi najednou odcizila. Něco se mezi námi rozbilo. Až do té doby jsme mezi sebou měly přes všechno to trápení jakési vnitřní pouto. Ted najednou zmizelo. Rozpustilo se jako po výplachu mozku.

V této situaci jsem požádala svého rozvedeného muže, aby Christianu odvezl do Západního Německa, Ale on si ji chtěl raději vzít k sobě. Však už si s ní prý bude vědět rady. A když nebude poslouchat, tak ji pořádně seřeže.

Nebránila jsem se tomu. Byla jsem s rozumem v koncích. Udělala jsem už tolik chyb, že jsem měla strach, aby přestěhování do Západního Německa nebylo jen pokračováním mých chybných kroků.

Po cestě z Narkononu domů mě otec dotáhnul do jeho oblíbený putyky na Wutzkyallee, která se jmenovala Schluckspecht. Chtěl mi objednat nějaký alkohol, ale já jsem si dala jenom láhev jablčného šťávy. Prohlásil, že už musím konečně přestat s drogama, jestli nechci umřít, a já řekla: „No právě, proto jsem chtěla zůstat v Narkononu“.

Musicbox hrál pořád dokola Lůžko v žitě. Okolo postávalo několik kluků a holek a pár jich bylo taky u kulečnickového stolu. Otec řek, že to všechno jsou normální mladý lidi. Přej si mezi nima brzo najdu nový kamarády a poznám, jak to ode mě bylo hloupý, že jsem brala drogy.

Moc jsem ho neposlouchala. Byla jsem děsně naštvaná a úplně zničená a chtěla jsem jen bejt sama. Nenáviděla jsem celý svět a Narkonon pro mě v tuhle chvíli představoval dveře do ráje, který mi otec právě zabouchnul. Vzala jsem si Janie k sobě do postele a řekla jí: „Janie, víš, jaký jsou lidi?“ Odpověděla jsem za ni: „Právě že nevíš.“ Janie vždycky hned ke každému běžela a vrtěla ocáskem. Myslela si, že všechny lidi jsou hodný. To se mi na ní nelíbilo. Byla bych radši, kdyby nikomu nevěřila a na každého nejdřív zavrčela.

Ráno, když jsem se probudila, zjistila jsem, že Janie se v pokoji nevyčůrala, a tak jsem s ní chtěla honem běžet ven. Otec už byl v práci. Chtěla jsem otevřít dveře od bytu. Byly zamčený. Popadla jsem za kliku, opřela se do dveří. Ani se nehý. Snažila jsem se zůstat klidná, abych nezačala řadit. Říkala jsem si, že snad není možný, aby mě otec zamknul jako nějaký divoký zvíře. Vždyť přece věděl, že je v bytě taky pes.

Proběhla jsem celý byt a hledala klíče. Byla jsem přesvědčená, že je tam někde nechal. Vždyť mohlo taky třeba začít hořet. Podívala jsem se pod postel, na konzolu od záchlon, dokonce i do ledničky. Po klíčích ani stopy. Neměla jsem čas se rozčítit, protože jsem musela něco udělat s Janie, než počůrá koberec. Vzala jsem ji na balkón a ona to našťěstí pochopila.

Pak jsem si prohlédla byt, ve kterém jsem byla zavřená. Moc se tam toho nezměnilo. Ložnice byla prázdná, matka si po rozvodu odvezla postel. V obývací byl novější gauč, na kterém teď spal otec. Byl tam taky novější barevný televizor.

Fikus zmizel a s ním i bambusová tyč, se kterou mě otec tolikrát ztřískal. Místo něho tu stál chlebovník.

V dětském pokoji byl pořád ještě starší šatník, u kterého se dala otvírat jenom jedna polovina dveří, jinak se rozsypal. Postel vrzala jako vždycky při každém pohybu. Tak tady tě zavřel, říkala jsem si, tady se z tebe má stát pod jeho vedením normální člověk a on přitom není ani schopnej si trochu zařídit byt.

Znovu jsem šla se psem na balkón. Janie se opřela předními tlapkami o zábradlí a koukala se dolů z výšky jedenácti pater na ty nudný věžáky Gropiusstadtu kolem dokola.

Musela jsem si s někým promluvit, a tak jsem zavolala do Narkononu. Měli tam pro mě obrovský překvapení. Přišla k nim Babsi. Takže to s odvykáním myslela skutečně vážně. Řekla mi, že dostala moji postel. Byla jsem děsně smutná, že nemůžu bejt s Babsi v Narkononu. Dlouho jsme si povídaly.

Když se vrátil otec, neřekla jsem vůbec nic. Zato on pořád žvanil. Naplánoval mi už celý život. Dostala jsem podrobnější rozpis dne na každou hodinu. Domácnost, nákupy, krmení holubů a úklid holubníku.

Pořídil si v Rudowě holubník. Prohlásil, že mě bude telefonicky kontrolovat. Abych nebyla ve volnějších chvílích sama, objednal mi jednu bejvalou přítelkyni, Katarínu, takový mňmě zblázněný do ZDF-hitparád a Ilji Richtera.

Taky odměnu mi otec slíbil. Chtěl mě vzít s sebou do Thajska. Lítal tam teď alespoň jednou ročně. Byl tím Thajskem úplně posedlej. Samozřejmě kvůli exoticejím holkám a taky kvůli levnejm hadrům, který tam byly ke koupi. Všechny své peníze šetřil na vejlet do Thajska. To byla jeho droga.

Poslouchala jsem plány svého otce a říkala si. Že to zatím nechám, jak to je. Vlastně mi ani nic jiného nezbejvalo. Alespoň už mě nezavíral.

Příští den běželo všechno podle plánu. Uklidila jsem byt, nakoupila. Pak přišla Katarína, že spolu půjdem na procházku. Lítala jsem s ní po ulicích jako zběsilá, a když jsem jí pak řekla, že musím ještě do Rudowa nakrmit holuby, měla toho už plný zuby a šla domů.

Takže jsem byla odpoledne volná. Měla jsem děsnou chuť něčím se sjet, protože jsem měla mizernou náladu. Nevěděla jsem ale čím. Řekla jsem si, že bych mohla na hodinu zaskočit na Hasenheide. To je park v Neuköllnu. Scházej se tam hašišáci. Měla jsem chuť na jednu cigaretu.

Ale byla jsem bez peněz. Věděla jsem, kde má otec prachy. Sbíral do jedné obrovské flašky od asbachu stříbrňáky.

Bylo tam víc než sto marek. Rezerva na příští vejlet do Thajska. Vysypala jsem z flašky padesát marek. Rozhodla jsem se, že si pro všechny případy vezmu peněz víc. Zbytek zase můžu vrátit zpátky. Všechno jsem chtěla vrátit, až si nějak naspořím z nákupů. Aspoň jsem si to tak myslela.

Na Hasenheide jsem potkala Pieta. To byl kluk z Domu středu, se kterým jsem poprvé ve svém životě kouřila hašiš. Začal si mezitím taky píchat. Proto jsem se ho zeptala, jestli je na Hasenheide k dostání taky háčko.

Zeptal se: „Máš prachy?“

Řekla jsem: „Jo.“

On řekl: „Pojď se mnou.“ Dovedl mě k několika kanakům a já si od nich koupila půlku půlky. Deset marek mi zbylo. Šli jsme na záchod před parkem, Piet mi půjčil své nádobičko. Taky už se z něho stal pěkně hnusnej herák. Musela jsem mu dát polovinu letu. Oba jsme si trochu píchli.

Bylo mi bezvadně. Fetácká společnost na Hasenheide byla nejlepší v celém Berlíně. Nebyli tam takoví křiváci jako na Kurfürstendammu. Scházeli se tam hlavně hašišáci. Ale tu a tam se i tady potkal nějaký herák. Leželi tu mírumilovně jeden vedle druhého hašišáci i heráci. Na Kudammu se hašiš považoval za baby-drogu a hašišákama tam pohrdali.

Žádný herák z Kudammu by se s hašišákem nezahazoval.

Na Hasenheide bylo úplně jedno, kdo jaké fet bere. Člověk tam mohl být klidně i čistej. Na tom vůbec nezáleželo. Bylo jenom důležité přijít s dobrou náladou, nebo si ji něčím vyrobit. Chodily tam taky party lidí, který hráli na flétny a na bonga. Povalovali se tam i kanakové. Všichni dohromady byli jedna mírumilovná společnost. Ta atmosféra mi připomínala Woodstock, tam to asi muselo být taky takový.

Než se otec vrátil v šest z práce, byla jsem včas doma. Nevším si, že jsem sjetá. Měla jsem trochu špatný svědomí kvůli holubům, protože nedostali krmení. Chtěla jsem jim dát příští den dvojitou porci. Říkala jsem si, že už nebudu brát háčko, protože na Hasenheide můžu klidně brát jen hašiš a budou mě tam taky uznávat. Už jsem se nikdy nechtěla vrátit na ten

hnusnej Kurfürstendamm. Pevně jsem věřila, že na Hasenheide si od háčka odvyknu.

Od té doby jsem chodila každý odpoledne aspoň na chvíli se psem na Hasenheide. Janie se všem moc líbila, bylo tam vždycky hodně psů. Ale i ty tam byli děsně mírumilovný. Janie šla z ruky do ruky a všichni se s ní mazlili.

Holuby jsem krmila jen každé druhé nebo třetí den. Stačilo, když jsem je nechala pořádně si nacpat volata až k prasknutí a pak jsem jim ještě nasypala něco do zásoby. Kouřila jsem hašiš, když mi ho někdo nabídnul, vždycky se někdo našel. Tím se taky hašišáci lišej od heráků, vždycky nabídnou, když něco maj.

Seznámila jsem se taky s kanakem, od kterého jsem ten první den koupila s Pietem fet. Jednou jsem si lehla vedle deky, kde seděl ještě s jinejma kanakama. Pozval mě, abych si k nim přisedla. Jmenoval se Mustafa a byl to Turek. Ostatní byli Arabové. Všichni mezi sedmnácti a dvaceti. Jedli zrovna chleba se sejrem a meloun, a tak mně a Janie taky trochu dali.

Ten Mustafa byl docela dobrej. Byl to dýler. Ale líbilo se mi, jak prodával. Vůbec nebyl tak vyplašený jako německý dýleři. Mustafa vždycky vytrhnul drn trávy a strčil pod něj pytlík s fetem. A klidně mohla přijít razie. Poldové nikdy nic nenašli. Když přišel kupec, píchal Mustafa tak dlouho s naprostým klidem kapesním nožem do trávy okolo sebe, až fet zase našel.

Neprodával odvážený balíčky jako jiný dýleři. Nabral pokaždý vod voka přibližně jednu čtvrtku na špičku nože. Porce byly vždycky správný. Co zbylo na noži, to sklepnul a dal mi to, abych si šňupla.

Mustafa mi hned řekl, že píchání je svinstvo. Háčko se přej může jedine šňupat, když na tom člověk nechce být závislej. On a Arabové jedine šňupali. Nikdo z nich na tom nebyl závislej. A šňupali jen když na to měli chuť.

Nedovolil mi pokaždý vzít si zbytek z nože, protože nechtěl, abych si na to zvykla. Všimla jsem si, že tyhle kanakové uměj s drogou bezvadně zacházet. Úplně jinak než Evropani. Pro nás Evropany bylo háčko něco jako pro Indiány ohnivá voda. Říkala jsem si, že Asiati by nás Evropany a Američany mohli klidně vyhubit, tak jako to udělali Američani Indiánům s alkoholem.

Poznala jsem teď kanaky úplně jinak než dřív. Né jako zákazníci s tím jejich ty — šoustat, kterejma jsme s Babsi a Stellou vždycky jen pohrdaly. Mustafa a Arabové byli děsně hrdý. Člověk je mohl lehko urazit. Mě brali, protože jsem jim připadala dost sebevědomá. Rychle mi totiž došlo, jak to mezi nima chodí. Například nikdo nikdy nesměl o nic prosit. Zakládali si na pohostinnosti. Když někdo něco chtěl, musel si to rovnou vzít. Ať už to byly slunečnicový semínka nebo háčko. Nikdy ale nesměli mít pocit, že člověk jejich pohostinnost zneužívá. Takže mě jakživo ani nenapadlo, abych se zeptala, jestli si můžu vzít háčko s sebou domů. Co jsem si vzala, hned jsem šňupla. Takže mě brali, i když o německých holkách neměli moc dobrý mínění. Přišla jsem na to, že v některých věcech jsou kanakové lepší než Němci.

Připadalo mi to teda všechno absolutně bezvadný a vůbec mě nenapadlo, že by ze mě mohla být znovu heráčka, dokud jsem si nevšímala, že už jsem na tom zase fyzicky závislá.

Večer jsem vždycky otci hrála napravenou dceru. Často jsem s ním chodila do Schluckspechtu a vypila s ním jedno

malý pivo, aby měl radost. Nesnášela jsem tu alkáčskou společnost ze Schluckspechtu. Na druhý straně už jsem měla dost toho svého dvojího života. Chtěla jsem, aby mě uznávali i v týhle hospodě. Chtěla jsem se prosadit i ve svém budoucím životě bez drog.

Cvičila jsem se v pití a trénovala jako posedlá kulečník. Snažila jsem se taky naučit skat. Chtěla jsem ovládat všechny mužský hry. Líp než chlapi. Když už jsem musela žít v tyhle společnosti, chtěla jsem se v ní taky pořádně prosadit. Nikdo si na mě nesměl dovolovat. Chtěla jsem být mezi nima hvězda. Jako Arabové. Nikoho o nic neprosit. Nikdy se necejitit poníženě.

Jenomže z učení skatu nakonec nic nebylo. Měla jsem jiný starosti, dostala jsem zase abst'ák. Musela jsem teď nutně každý odpoledne na Hasenheide a taky jsem potřebovala dost času, protože jsem si nemohla vzít od Mustafy jen tak fet a zase zmizet. Musela jsem mu teda dohazovat zákazníky a klidně žvýkat slunečnicový semínka, zatímco otcovi holubi už třetí den nedostali zrní. Každý odpoledne jsem musela nejdřív setřást svou průvodkyni Katarinu, pak zvládnout domácnost, nákupy, být včas u telefonu, když mi otec volal, a vždycky si vymějšlet nový lži, když náhodou zjistil, že jsem nebyla doma. Dobrá nálada byla definitivně pryč,

A pak přišlo to odpoledne, kdy mi někdo na Hasenheide najednou zakryl zezadu oči. Otočila jsem se. Přede mnou stál Detlef. Padli jsme si do náručí a Janie na nás vyskakovala. Detlef vypadal dobře. Řek, že je čistej. Podívala jsem se mu do očí a řekla; „No, to si teda pěkně čistej. Zorničky máš jako špendlíkový hlavičky.“ Detlef v Paříži skutečně odvykal, ale jen se vrátil, jel na stanici ZOO a zase si píchnul

Šli jsme ke mně domů. Byl ještě čas, než se měl vrátit z práce otce. Moje postel byla moc rozviklaná. Položila jsem deku na zem a celý šťastný jsme se spolu vyspali. Pak jsme mluvili o odvykání. Chtěli jsme začít hned příští tejden.

Samozřejmě že ne okamžitě. Detlef mi vyprávěl, jak okradli s kamarádem jednoho zákazníka, aby měli prachy na cestu do Paříže. Prostě toho chlapa zavřeli v kuchyni, v klidu sebrali jeho šekovou knížku a prodali ji na stanici ZOO jednomu překupníkovi. Bernda už za to zavřeli, Detlef věřil, že ho poldové nedostanou, protože ten zákazník neznal jeho jméno.

Scházeli jsme se každý den na Hasenheide a pak jsme většinou chodili ke mně domů. O odvykání jsme už moc nemluvili, protože jsme spolu byli děsně šťastní. Dělal mi ale čím dál, tím větší potíže všechno to utajit. Otec zpřisnil kontroly a zaměstnával mě pořád novějma a novějma úkolama. Potřebovala jsem čas na svou arabskou partu, abych dostala fet i pro Detlefa. Na toho jsem ale taky chtěla mít čas. Začínalo mi to všechno přerůstat přes hlavu.

Neviděla jsem nakonec jiný východisko, než jet vždycky přes poledne na stanici ZOO a udělat jednoho zákazníka. Zatajila jsem to i Detlefovi. Jenomže dobrá nálada se ztrácela, začal zase obvyklej heráckej kolotoč. Těch pár volnejch dnů, který má člověk vždycky po odvykání — beze strachu před abst'ákem a bez potřeby mít pořád fet — bylo po každým odvykání mň a mň.

Asi tejden potom, co se vrátil Detlef, se na Hasenheide objevil Rolf, ten teplouš, u kterého Detlef bydlel. Vypadal děsně zničeně a jen řek: „Detlefa sbalili.“ Dostali ho při jedný razii a hned mu přišli ty šeky. Prásknul ho překupník. Šla jsem na záchod na Ilermannplatzu a nejdřív jsem se vybrečela. Z naší nádherný budoucnosti už zase nic nebylo. Znovu jsem viděla všechno úplně realisticky, nebo spíš úplně beznadějně. Pak jsem ale dostala hlavně strach z abst'áku. Nedokázala jsem v tom stavu klidně sedět s Arabama. Žvejkat slunečnicový semínka a čekat, až na mě zbyde nějaký to šňupnutí. Jela jsem na stanici ZOO. Sedla jsem si na římsu výkladní skříně železniční kanceláře a čekala na zákazníka. Vůbec nikdo tam ale nebyl, protože v televizi zrovna vysílali nějakej dobrej fotbal. Ani žádný kanak v dohledu.

Pak přišel na stanici jeden chlap, kterýho jsem znala. Heinz, bejvalej stálej zákazník Stelly a Babsi. Ten, co vždycky platí háčkem, dá k tomu i střikačku, ale chce se za to s holkou vyspat. Od chvíle, kdy jsem věděla, že Detlef bude dlouho ve vězení, mi to bylo úplně jedno. Šla jsem k němu, a protože mě nepoznal, řekla jsem; „Já jsem Christiana, kamarádka Stelly a Babsi. Hned mu to došlo a zeptal se, jestli bych s nim nešla. Nabídnul mi dvě půlky půlek. Platil vždycky v naturáliích, což na něm bylo to nejpříjemnější. Dvě půlky půlek nebyly špatný, dělalo to v přepočtu osmdesát marek. Usmlovala jsem ještě peníze navíc na cigarety a colu a pak už jsme jeli.

Na Lehniner Platz koupil Heinz nejdřív fet, protože už mu došly jeho zásoby. Bylo děsně legrační koukat se, jak se tenhle účetnickej typ, trochu se taky podobal ministru obrany Leberovi, prochází mezi herákama. Ale vyznal se. Měl svou stálou dýlerku, která mu vždycky prodávala super čistej fet.

Měla jsem už děsnou chuť na šlehnutí, pomalu jsem dostávala abst'ák a nejradši bych si to dala hned ve voze. Ale Heinz mi háčko nedal.

Musela jsem se jet nejdřív podívat do jeho papírnictví. Vytáhnul jednu zásuvku a vyndal fotky. Dělal je sám. Přibližly porno. S aspoň tuctem holek. Byly na těch fotkách celý nahý nebo to byly jenom detaily mezi nohama. Myslela jsem si: „Ubohý, blbý prase.“ A taky jsem myslela na ženského doktora. Ale hlavně na fet, kterej měl ten prokletej chlap pořád ještě v kapse. Pořádně jsem se podívala jen na fotky, na kterejch byly Stella a Babsi v plný akci s Heinzem.

Řekla jsem: „Bezvadný fotky. Ale teď už jdem na to. Musím si píchnout.“ Šli jsme nahoru do jeho bytu. Dal mi půlku půlky a dostala jsem i lžici na převaření. Omlouval se mi, že už nemá ani jednu malou lžičku. Všechny si postupně s sebou odnesly heráčky. Vrazila jsem do sebe celou jednu půlku půlky a on mi ještě přines flašku piva. Pak mi dal asi čtvrt hodiny pokoj. Měl s heráčkama dost zkušeností a věděl, že čtvrt hodinu po píchnutí potřebujou klid.

Jeho byt vůbec nevypadal jako byt obchodníka. Babsi a Stella vždycky říkaly, že Heinz je obchodník. Ve starý skříní mu visely kravaty a všude se válely kýčovitý porcelánový krámy a opletený láhve od italského vína. Záclony zažloutly špinou byly zatažené, aby do toho zasviněného bytu nikdo neviděl. U stěny stály dva k sobě přiražený gauče, na kterejch jsme se nakonec uvelebili. Neničí tam žádný povlečení, jen kostkovanou deku s trásněma.

Ten Heinz nebyl právě nepříjemnej, jenže měl bohužel větší trpělivost než já. Tak dlouho mi nedal pokoj, až jsem se s ním skutečně vyspala, abych už od něho konečně měla klid a mohla jít domů. Trval na tom, že z toho musím taky něco mít, takže jsem to alespoň předstírala. Za to, co platil, to stálo.

Po Stelle a Babsi jsem se teda i já stala stálou Heinzovou holkou. Připadalo mi to dost praktický, protože jsem s ním ušetřila spoustu času. Nemusela jsem celý hodiny posedávat u Arabů, abych dostala jedno směšný šňupnutí, nemusela jsem čekat na stanici ZOO na zákazníky, nemusela jsem si kupovat fet. Takže jsem ve zbejvajícím čase docela dobře stihla obstarat domácnost, holuby a nákupy.

Byla jsem u něho skoro každý odpoledne a už jsem proti němu ani nic neměla. Měl mě svým způsobem rád. Pořád mi říkal, že mě miluje, a já mu musela opakovat, že ho taky miluju. A byl děsně žárlivý. Pořád měl strach, abych nešla zase na stanici. Byl docela milej.

Nakonec to byl jedinej člověk, se kterým jsem si mohla povídat. Detlef byl ve vězení. Sernd byl ve vězení. Babsi v Narkononu. A Stella zmizela z povrchu zemského. Matka už o mně určitě nechtěla ani slyšet. A otci jsem musela pořád lhát. Každá věta, kterou jsem mu řekla, byla lež. Jedině s Heinzem jsem mohla mluvit úplně o všem, nemusela jsem mít před ním žádný tajemství. Jediný, o čem jsem s ním nemohla mluvit, byl můj vztah k němu.

Někdy, když mě vzal Heinz do náruče, mi bylo skutečně dobře. Měla jsem pocit, že mě respektuje, a to už pro mě něco znamenalo. Kdo jinej mě vlastně respektoval? Když jsme nebyli na jeho špinavým gauči, připadala jsem si spíš jako jeho dcera než jako milénka. Ale chtěl, abych na něho měla pořád víc času, abych byla v jednom kuse s ním. Musela jsem mu pomáhat v obchodě a předváděl mě svým takzvaným přátelům. Skutečného přítele neměl ani jednoho.

Čas strávený s Heinzem mi chyběl jinde. Musela jsem se pěkně otáčet. Otec byl čím dál tím nedůvěřivější.

Pořád čmúchal v mejch věcech. Musela jsem si dávat pozor, abych nepřinesla domů něco podezřelého. Všechny telefonní čísla a adresy, který měly něco společného s mou rolí heráčky a prostitutky, jsem musela šifrovat. Heinz například bydlel ve Waldstrasse, takže jsem si do svého zápisníku namalovala několik stromčeků. Domovní a telefonní čísla byly zašifrované jako početní úlohy. Telefonní číslo 395 4773 bylo napsáno takhle: 3,95 marek plus 47 feníků plus 73 feníků. To všechno jsem pěkně sečetla. Takže jsem si taky tu a tam trochu opakovala matematiku.

Jednoho dne Heinz zjistil, co se stalo se Stellou. Byla ve vězení. Nic jsem o tom nevěděla, protože jsem neměla vůbec čas a ani důvod jít na stanici nebo na plac. Heinze ta zpráva dost vyděšila. Ne kvůli Stelle. Dostal najednou strach z fyzů. Báł se, že by ho mohla Stella prásknout. Při té příležitosti jsem se dověděla, že už dřív po něm šli kvůli svádění nezletilejch a tak. Zatím se vůbec nevzrušoval, i když už měl záznam. Říkal, že má nejlepšího advokáta v Berlíně. Ale teď mu dělalo starosti, že by Stella mohla říct, jak platí holkám fetem.

Já byla taky vyděšená. Stejně jako on jsem si vůbec nedělala starosti o ubohou Stellu, ale o sebe. Když ji mohli zabásnout ve čtrnácti letech, tak přijdu při nejbližší příležitosti na řadu taky já. A na lapák jsem teda fakticky chut' neměla.

Zavolala jsem do Narkononu, abych tu novinku řekla Babsi. Telefonovala jsem s ní skoro každý den. Terapie v Narkononu se jí docela líbila, už dvakrát ovšem zdrhla, aby si mohla šlehnout. Když jsem ji tam teď zavolala, řekli mi, že je v nemocnici ve Westendu. Se žloutenkou.

Babsi na tom byla vždycky jako já. Zrovna jako teď, sotva začala vážně s odvykáním, musela dostat žloutenku.

Taky už mockrát zkoušela nechat toho. Naposled jela dokonce s nějakým terapeutem až do Tilbingenu, aby se tam léčila. Před cestou si ještě na poslední chvíli píchla jednu dávku, protože slyšela, že je to tam pěkně tvrdý. I fyzicky na tom byla stejně mizerně jako já. Obě jsme se navzájem pořád sledovaly. Jedna na druhý jsme mohly poměrně přesně pozorovat, jak je to s náma špatný. Protože my dvě jsme si byly děsně podobný.

A tak jsem se příští dopoledne vydala za Babsi do nemocnice ve Westendu. Spolu s Janie, mým psem, jsem jela až na Theodor-Heuss-Platz a odtamtud jsme už běžely pěšky. Ve Westendu je to docela pěkný. Fantastický vily a spousta stromů. Vůbec jsem netušila, že je u nás v Berlíně něco takového. Uvědomila jsem si, že vlastně Berlín vůbec neznám. Zнала jsem akorát Gropiusstadt a jeho okolí, malou čtvrť v Kreuzbergu, kde teď bydlela matka, a pak ještě ty čtyři místa, kde se scházejí heráci. Lilo jako z konve. Janie a já jsme promokly na kůži. Ale docela se nám to líbilo, měly jsme radost z té spousty stromů a já jsem se hlavně těšila na Babsi.

V nemocnici jsme nejdřív narazily na problém, který mě předtím nenapadnul. Janie samozřejmě nesměla dovnitř. Ale vrátnej byl docela fajn. Vzal si ji k sobě do budky. Ukázal mi, kterým směrem mám jít, a prvního doktora, na kterýho jsem narazila, jsem se zeptala, kde najdu Babsi. Řek: „To bychom taky rádi věděli.“ Přej utekla už včera. A taky mi řek, že bude v nebezpečí života, když si teď vezme nějakou drogu, protože nemá doléčenou žloutenku a játra jí ještě moc nepracujou.

Šla jsem s Janie zpátky na podzemku. Myslela jsem na to, že Babsi má zničený játra asi tak jako já. Protože my dvě jsme na tom byly vždycky stejně. Chtěla jsem ji najít. Zapomněla

jsem na všechny hádky mezi náma. Říkala jsem si, že teď se navzájem potřebujeme. Kdyby se mi svěřila, možná že bych ji pak přemluvila, aby se vrátila do nemocnice. Ale pak jsem vystřízlivěla, Babsi se teď stejně do nemocnice nevrátí, když už je dva dny pryč, a určitě jede v háčku. Věděla jsem to podle sebe. Já bych se taky nevrátila. Byly jsme si děsně podobný. A kde bych ji vlastně měla hledat. Buď někde loví chlapy, nebo je na placu anebo taky u nějakýho svého chlapa doma. Neměla jsem dost času na to, abych ji všude hledala, protože mě otec doma kontroloval telefonem. A tak jsem se zachovala podle starý herácký morálky: Každý herák myslí nejdřív především na sebe. Jela jsem domů. Neměla jsem chuť někde lítat, protože mi zbylo ještě dost fetu od Heinze.

Druhej den dopoledne jsem šla dolů pro noviny, každý ráno jsem si nosila Bild Zeitung. Vlastně vod té doby co jsem přestala dostávat od matky výstřižky o mrtvejch herácích. Tak nějak podvědomě jsem ty zprávy v novinách hledala, byly pořád menší, protože mrtvejch přibývalo. Čím dál častěji jsem znala jména těch, který našli s jehlou v žíle.

Mazala jsem si teda to ráno chleba marmeládou a listovala v Bildu. Bylo to hned na první stránce. Titulek jako hrom: „Bylo jí teprve čtrnáct.“ Hned jsem věděla, co bude následovat. Už jsem to nemusela číst dál. Babsi. Tušila jsem, co je tam asi napsaný. Nezmožila jsem se na jedinou slzu. Jako bych umřela, jako by v těch novinách psali vo mý smrti.

Šla jsem do koupelny a píchla jsem si. Teprve potom jsem mohla trochu brečet. V posteli jsem ještě vykouřila jednu

cigaretu, abych vůbec byla schopná dočíst tu zprávu do konce. Popisovali to jako děsnou senzaci: Injekční stříkačka z umělé hmoty ještě vězela v žíle levé ruky mladé dívky—žákyně Babette D. (14) z Schonnebergu - byla mrtvá. Tato dosud nejmladší oběť drog byla nalezena jedním svým známým v bytě na Brotteroder Strasse. Nadjy R. (36) sdělil policii, že dívku poznal v diskotéce Sound na Genthiner Strasse. Protože neměla kam jít spát, vzal ji s sebou do svého bytu. Babette je čtyřicátou šestou obětí drog v Západním Berlíně v tomto roce.“ A tak dál. Popsali to všechno pěkně drasticky. A taky přibližně, jak se v novinách vždycky píše o herácích. Dokonce i v těch byla spousta keců o Babsi, protože byla zatím nejmladší mrtvá narkomanka v Německé spolkové republice.

Někdy okolo poledne jsem se trochu vzpamatovala a měla jsem už jenom děsný vztek. Byla jsem přesvědčená, že nějaký podvratník jí prodal špatnej fet, možná heroin pajcovanej strychninem. V poslední době se takhle šízená droga vyskytovala na trhu čím dál častěji. Sedla jsem na podzemku a jela na policii. Vrazila jsem bez zaklepání k Schipkeovým do kanceláře. A všechno jsem vyžvanila. Řekla jsem jí, co jsem věděla o dýlrech, který prodávaj špatnej fet, o pasácích namočených do obchodu s háčkem a všechno o Soundu. Vypadala, že ji to moc nezajímá. A nakonec mi řekla jako obvykle: „No, tak zase příště. Christiano.“

Říkala jsem si, že policajtům je stejně úplně fuk, jestli někdo prodává mizernej fet nebo ne. Ty jsou jen rádi, že můžou ze svých záznamů škrtnout zase jednoho heráka. Přisahal jsem si, že musím najít vraha Babsi.

Ten chlap, u kterého Babsi našli, nepřípadal v úvahu. Byl v pořádku. Rád se ukazoval s mladěma holkama. Už mě taky jednou svez po městě ve svém sportáku, pozval mě na oběd a dal mi peníze. Spát chtěl jen s tou, která na to skutečně měla chuť. U mě by samozřejmě čekal věčně. Byl to sice obchodník, ale nikdy nepochopil, že prostituce je taky jenom obchod.

Šla jsem teda na baby-stop na Kurfürstenstrasse, abych vydělala hodně peněz a mohla vyzkoušet fet od všech podezřelých dýlerů. Pak jsem litala po placu, koupila od několika dýlerů háčko a nakonec jsem se totálně sjela. Stejně nikdo nevěděl, od koho si Babsi koupila poslední fet. Anebo to nikdo nechtěl vědět. Namlouvala jsem si, že honím vraha Babsi, ale fakticky jsem se jenom chtěla zbavit výčitek svědomí. Řekla jsem si: „Musíš toho hnusnýho sviňáka najít, i kdybys přitom měla sama zhebnout.“ Tak jsem aspoň neměla strach, když jsem si vzala moc fetu.

Berndt Georg Thamm,

vedoucí psychosociální poradny Charitativního spolku v Západním Berlíně

Horst Brömer,

psycholog a referent pro toxikomanii organizace Caritas

Podíl dvanáctiletých až šestnáctiletých mezi toxikomany v Německé spolkové republice a v Západním Berlíně stoupil podle našich odhadů během posledních tří let z nuly na dvacet procent. Christiana je tedy typickou reprezentantkou této nové skupiny, na niž se zaměřili obchodníci s heroinem, stejně jako její přítelkyně Babsi, která k nám do poradny přišla v roce 1977 a za dva měsíce nato zemřela na předávkování heroinem. Nemohli jsme tomu čtrnáctiletému děvčeti pomoci. Mezitím se na nás obrátila také Stella a jiní narkomani z Christianiny party. Jejich na jedné straně nápadné agresivní sklony a na druhé straně ještě infantilní potřeba ochrany, uznání, náklonnosti a lásky jsou typické příznaky dětských konzumentů heroinu.

Čtrnáctiletou Babsi k nám do poradny přivedla její rodina v březnu 1977. Chovala se jako malá nešťastná dívka, která se ještě drží maminy sukně. Ve skutečnosti už zažila všechny výšky a hloubky narkomanské kariéry.

Každý narkoman se chce v jistých okamžicích osvobodit od všech tlaků heroinu - prostituce, kriminálních činů, fyzického úpadku. Starší narkomani, kteří se stali závislými na droze v sedmnácti, osmnácti, devatenácti letech, se obracejí po mnoha neúspěšných vlastních pokusech o pomoc k odborníkům. Celková nabídka této pomoci - poradny, léčebny, psychoterapie - je zatím určena spíše dospělým narkomanům. Základní myšlenkou je tu pomoc k sebezáchráně na základě absolutní dobrovolnosti.

Okolo padesáti tisíc německých narkomanů má k dispozici asi sto osmdesát státních, respektive městských a tisíc sto soukromých míst na terapii v různých léčebnách, klinikách atd., kde jsou léčeni v podmínkách přísného režimu.

Spolehlivá čísla o úspěšnosti terapií neexistují, avšak odhaduje se, že nejméně osmdesát procent všech léčených se znovu vrací k drogám, mimo jiné proto, že se po odvyknutí vrací do stejných podmínek a vztahů, které je k droze přivedly.

Progresivně stoupající skupina dvanáctiletých až šestnáctiletých narkomanů je bez šance na léčbu. Tyto děti jako Babsi sice přicházejí na nátlak svých rodin, úřadu pro mládež nebo jiných institucí do poraden, zásadně však odmítají přísný řád léčebných zařízení a nesplňují tak rozhodující podmínku pro přijetí, a to dobrovolnost.

Od těch, kteří se po léčbě zase vrátili k heroinu, slyší vyprávět „hororové příběhy“ o terapii. Také Babsi měla k naší poradně vyhraněnou nedůvěru, která nezmizela ani během našich vzájemných rozhovorů. Přetrvával v ní jen strach, abychom ji někdy nestrčili proti její vůli. Pro každého narkomana je rozhodnutí jít se léčit, skutečně velmi těžké. Trpí drogovou závislostí se všemi přidruženými důsledky, ale už si na toto utrpení zvykl. V psychoterapeutické komunitě se musí vzdát nejenom známého prostředí a důvěrných přátel, ale musí navíc přijímat pokyny druhých, co má dělat, čeho má zanechat, včetně zásahů do osobní svobody. Aby symbolizoval svůj rozchod s narkomanským prostředím, musí si například nechat ostříhat vlasy nakrátko, odložit oblečení typické pro narkomany a vzdát se i „progresivní“ hudby, která ho až dosud stimulovala.

Účes, móda a hudba mají pro čtrnáctiletého narkomana mnohem vyšší hodnotu než pro dvacetiletého. Třeba se už dva roky se svými rodiči hádal o dlouhé vlasy, přiléhavé džíny a gramofonové desky. A teď má všechny tyto atributy, s nimiž si u přátel a známých vybojoval uznání, obětoval jako vstupenku do terapeutické budoucnosti, která mu už tak nahání hrůzu. To vše, podle našeho názoru, tyto děti nezvládají.

Emocionální struktura dětských narkomanů není ještě upevněna. Pohybují se v dětském snění a jsou dezorientováni

chováním dospělých, od kterých čekají ochranu a bezpečí, jenže ti musí přizpůsoboval své chování konkurenčnímu boji. Tato rozervanost dítěte v pubertálním věku je „vyrovnávána“ psychickým i fyzickým návykem na drogu. Děťští narkomani neprocházejí zkušenosti postupného vysvobozování a vymaňování z rodičovského vlivu a dlouhého vývoje k samostatnosti, v této kritické fázi života se naučili od skutečnosti jen utíkat.

Přes tvrdé životní podmínky, v nichž se musí dvanácti až šestnáctiletí mezi narkomany prosazovat, zůstávají na emocionální úrovni dítěte. Jsou tedy také odpovídajícím způsobem tvrdohlaví a trucovití, když se mají podrobit dnešním terapeutickým metodám, které jsou nepřiměřené jejich mentalitě.

Také Babsi nebyla schopna podřídit se všem podmínkám dlouhodobé terapie, i když jsme se jí v dlouhých rozhovorech snažili na tento krok připravit. Po jejím fyzickém odvykání na berlínské zemské nervové klinice jsme ji dopravili do léčebny v Tubingenu, která jako jedna z mála těchto zařízení přijímá ve výjimečných případech příslušníky její věkové skupiny. My můžeme léčbu pouze zprostředkovat, o přijetí samém rozhodují až v léčebně. Na cestě do Tubingenu dávala Babsi najevo příjemné vzrušení a zvědavost. Po celou dobu jsme se bavili o Bohu a světě. Fyzické odvykání zvládla s radostí a sebevědomím. Teprve když jsme se blížili k Titbingenu, začala být nervózní a neklidná.

Po příjezdu byla Babsi přivítána jedním bývalým narkomanem a zavedena do speciálního pokoje určeného nováčkům. Ale ještě než došlo k přijímacímu rozhovoru, rozhodla se Babsi k návratu do Berlína. Viděla, do jakých důsledků léčba jde: její zavazadla, oblečení i ona sama - vše bylo podrobeno pečlivé prohlídce, zda nejsou někde ukryty drogy. Navíc si měla nechat ostříhat své dlouhé vlasy. Když viděla přicházet holiče s nůžkami, přestala spolupracovat. Pracovnice terapeutické léčebny se ještě jednou intenzivně snažila na Babsi zapůsobit, nepodařilo se jí však změnit její rozhodnutí. Bylo by nesmyslné držet Babsi v Tubingenu proti její vůli, protože se terapii bránila, a byla tak nebezpečím pro ostatní pacienty. Mimoto by pravděpodobně využila první příležitosti k útěku.

Babsi zemřela čtyřiačtyřicet dní poté na předávkování heroinem a stala se lak nejmladší z oficiálních obětí heroínu v Berlíně v roce 1977.

Babsina smrt utvrdila přesvědčení, že je nezbytné nutně konečně rozšířit dosavadní péči pro starší toxikomany i na dvanácti až šestnáctileté, modifikovat ji nebo vybudovat novou.

Aniž bychom chtěli situaci dramatizovat, stojí práce s narkomany u nás na rozcestí. Když zůstane vše při starém, unikne tato věková skupina všem snahám o záchranu. Musí být proto vypracována nová koncepce terapie, která bude vycházet speciálně ze situace dětí a omezí princip dobrovolnosti. Když se nám to nepodaří, nebudou dětské oběti heroínu u nás, stejně tak jako ve Spojených státech, brzo žádnou výjimkou.

Samotní pracovníci poraden a léčeben nemohou ovšem tento problém vyřešit, stejně tak ani policie. Problém nelze také redukovat na jakýsi individuální patologický proces ve smyslu duševní choroby či rozpadu osobnosti, který stačí jen zřetelně určit a vymezit.

Ani nejlepší terapie neumí dělat zázraky a skutečně pomáhá jen malému množství narkomanů.

Počítáme s dalším drastickým omlazením toxikomanů, protože už nyní se drogy zhoubně šíří ve školách, v diskotékách a na dalších místech, kde mládež tráví svůj volný čas. Ohrožena není jen část dospívajících mezi dvanácti až osmnácti lety. Zda projde například třináctiletá dívka relativně bez následků pubertou, anebo zda skončí u alkoholu, nějaké sekty, heroínu či přívrženců anarchie a násilí, o tom rozhodují často jen náhody. Dospívající je dnes přístupný drogám asi tak jako dospělý nabídce farmaceutického průmyslu. Téměř každý dospívající má ve svém okolí přítele či známého, který drogy bral, bere nebo má v úmyslu brát. Dnešní toxikoman se rozhodujícím způsobem liší svou motivací od konzumentů hašiše a různých farmak v šedesátých letech. Už nejde jako dříve u hippies o rozšíření jejich sebevědomění, ale primárně o jeho potlačení. Toto pravidlo spotřeby vládne také u alkoholu a měkkých drog. Proto už dnes nelze ohrožené mladistvé zařadit mezi konzumenty alkoholu, kuřáky hašiše či narkomany. Přechody jsou plynulé a důvody pro zneužívání drog identické.

Podle našich zjištění není veřejnost o skutečném rozsahu problému drog dostatečně informována jak v kvalitativním, tak i v kvantitativním smyslu. Větší část odpovědných politiků stále ještě věří na tzv. drogovou vlnu, která již překročila svůj kulminační bod, a nyní čekají na pokles. Tento postoj se odráží v termínech, které používají poslanci, když hovoří například o tom, že je třeba dostat celý jev pod kontrolu, jako by se jednalo o nějaký kohoutek, který se dá jednoduše zavřít.

Společnost ve skutečnosti produkuje stále více asociálních typů. Zvláště mladiství, kteří nenacházejí uspokojení svých potřeb ve škole, ve volném čase a v práci, se utíkají k drogám.

Analogicky tomuto vývoji, který se stále zrychluje, se vedle společensky sankcionovaných drog farmaceutického a lihovarnického průmyslu vyvinuly i ilegální drogy - hašiš, LSD a heroin - v obchodní artikl významné velikosti, jehož odbyt je velmi dobře řízen. Když vyjdeme pouze z toho, že jen v Západním Berlíně je poměrně malá skupina odběratelů drog, okolo pěti tisíc lidí, tvořící tvrdé jádro narkomanů, která denně získá krádežemi, loupežemi i a prostitucí kolem půl milionu marek, a jestliže si tuto sumu přepočteme na celou Spolkovou republiku, dostaneme impozantní částku.

Vzhledem k tomuto množství peněz si kriminální živly zneužívající závislosti na drogách nenechají svůj zisk jen tak vzít, v žádném případě ne pouličními policisty či tajnými. Množství heroínu a měkkých drog, které policie zabaví, představuje jen mizivou částku celkového objemu, který se dostane až k narkomanům.

Černý trh s drogami již pokryl Spolkovou republiku a Západní Berlín tak hustou komerční a sociální sítí, že dnes je vedle měkkých drog všude k dostání i heroin. Nyní prakticky neexistuje jediná oblast bez drog, jsou jen oblasti s různě akutním nebezpečím infekce.

Každé větší město má svůj „plac“, na venkově jsou opěrnými body obytného systému zařízení, kde mladí tráví svůj volný čas, především diskotéky.

Téměř každé místo s poštovním směrovacím číslem je zasaženo obchodem s heroinem. Všudypřítomnost drogy je jisté rozhodujícím faktorem jejího vzrůstajícího užívání. Mladiství, dohnání k útěku ze společnosti, ji dnes nacházejí prostě

všude. Na venkově stejně jako ve městě trpí mnoho mladých lidí bezbřehou nudou a otupujícím pocitem nesmyslnosti své existence. Jedinou změnu a únik poskytují na konci týdne diskotéky.

Tato stále vzrůstající část mládeže hledá rozptýlení v některé z populárních diskoték. To, co se v těchto prostorách, v nichž jsou mladiství zbavováni možnosti verbální komunikace, odehrává, je vlastně jen ohlušení hudbou a následné zklamání z toho, že člověk zase nic neprožil.

Tyto děti a dospívající nenacházejí uspokojení svých potřeb, nevidí vhodné perspektivy pro svou budoucnost a nemají zájem v minulosti, z něhož by mohli čerpat. Protože období dětství, které poskytuje možnost svobodného vývoje, relativně nemanipulovatelného a tím také stabilizovaného, s velkým množstvím podnětů, se zkrátilo ve prospěch včasné orientace na výkon a pasivní konzum pouze na předškolní věk.

Takový mladý člověk, oloupený o své dětství, má k dispozici jen náhražkovitou fantazii, samostatnost a sebedůvěru, žene se od jednoho podnětu ke druhému a postrádá obranné síly proti mohutnému podněcování potřeb zboží produkci, jejíž strategii je vystaven již od dětského věku.

Stále více dospívajících dětí zjišťuje již v pubertě, že díky zostřeným selektivním mechanismům ve škole se přes veškerou snahu nedostanou díky svým budoucím finančním možnostem do atraktivního světa výkladní skříně a reklamy, kterým jsou již od útlého věku fascinovány. S tímto poznáním se sice velmi rychle verbálně vyrovnají volbou alternativního způsobu života, ale ve skutečnosti jim to způsobí velké zklamání, protože je jim odepřen svět blahobytu.

Také v mezilidských vztazích se peníze mezi mladistvými stávají stále častěji regulativem. Aby se seznámil s dívkou, musí chlapec nejdříve utratit v diskotéce deset, dvacet nebo i třicet marek. O nákladech na módní oblečení, desky, koncerty populárních zpěváků atd. ani nemluvě. Pro učeně nebo studenta je to značné finanční zatížení. V těchto malých oblastech pak vznikají velké problémy, začíná to zde kvasit a dospívající si musí svá přání uskutečňovat jiným způsobem.

Jejich rodiče jim nemohou ukázat žádnou schůdnou cestu. Sami vězí v neřešitelných rozporech: s tím, co si za svůj život vydělali nebo vydělají, si nemohou dovolat to, co skutečně chtějí, respektive co se naučili chtít. Nicméně na rozdíl od svých dětí tento závod tak lehce nevzdávají a s vypětím všech sil vykonávají svou sisyfovskou práci. Svým cílům obětují takové hodnoty, jako je přátelství, důvěra, víra, ochota pomoci, porozumění pro problémy druhých.

Destrukce rodinného života nebezpečně pokročila. V Západním Berlíně jsou již posíláni do rodin takzvaní rodinní pomocníci (sociální pracovníci, psychologové, studenti). Ti zaznamenávají v rodinách nepředstavitelnou bídu vzájemných vztahů, které jsou redukovány na mlčenlivou existenci vedle sebe nebo proti sobě. Stoupající počet rozvodů, soustavné sledování televize ve volném čase, sebevraždy, alkohol, farmaceutické „životabudiče“ - to je prostředí, s nímž se musí dospívající kromě svých pubertálních problémů vyrovnat. Takové dítě se pohybuje v labyrintu s mnoha východy a s vestavěnými překážkami, kterými je například rodičovský dům, možnost využívání volného času, představa zaměstnání, tlak na výkon ve škole, sexualita a sny. Je otázka, jak to všechno zvládne. Východisko může být v partě alkoholiků, náboženské sektě nebo mezi narkomany. Není nebezpečnější, ale také účinnější drogy, která by tak rychle „řešila“ všechny problémy, jako heroin.

Rozhodující překážkou pro mladistvé, ohrožené drogovým návykem, je vysoká cena heroinu. Obchodníci s narkotikami se proto stále více zaměřují na dívky; podíl dvanácti až šestnáctiletých konzumentek heroinu v posledních letech ve srovnání s mladými narkomany udělal doslova skok nahoru. Vzhledem k tomu, že získávají potřebné prostředky prostitucí, mohou děvčata drogu lépe zaplatit. Prodáváči heroinu je proto záměrně na drogu zvykají.

Často to začíná velmi jednoduchým způsobem v diskotékách. Přichází dobře vyhlížející mladý muž, oblečený podle módy, která udává tón v diskotéce, a seznamuje se s mladými děvčaty. Těm se líbí, protože je cool, a on rozdává záměrně gratis první heroinové šňupnutí. Udělá to pak ještě několikrát a nový konzument heroinu je získán. Ten pak případně drogu dále rozšiřuje mezi svými přáteli.

Tak vypadá obvykle získávání zákazníků ze strany malých překupníků, kteří na rozdíl od obchodníků ve velkém jsou sami závislí na drogách a ziskem stačí sotva pokrýt své výdaje na živobytí, často také jen vlastní spotřebu heroinu. Ke své činnosti nepotřebují žádnou velkou výmluvnost. Ochota riskovat je u mladistvých velká. V pochopitelné snaze vyvzdorovat si „vlastní“ zážitky ve světě, který jim skýtá stále méně skutečných možností něco prožít, chytají se mladiství, a stále častěji i děti, „pomocné“ ruky obchodníka s narkotikami a díky jeho heroinové dávce zpočátku skutečně získávají všeobíhající pocit štěstí a úlevy.

Vzhledem k tomu, že tento pocit je ostrým a zdánlivě pozitivním protikladem jejich reálné situace, jsou o to méně ochotni vzdát se tohoto drogového opojení. Po trojím požití heroinu se stávají psychicky závislími. Podle toho, jak často dochází k požívání heroinu, vzniká za několik týdnů fyzická závislost. A od té chvíle se již člověk nemůže bez heroinu obejít, aniž by neprožíval mučivé abstinenci příznaky, a stává se stálým zákazníkem obchodníka s narkotikami. Většina narkomanů se pak již nedá zachránit. Na místo jednoho zatčeného malého obchodníka nastupuje již druhý den další. Vysněným cílem každého narkomana je vlastní obchodování s heroinem, neboť tak lze pohodlněji financovat svůj návyk, na rozdíl od krádeží a prostituce. To tedy znamená, že s každým zákazníkem získává obchod s drogami i potenciálního prodáváče. V Západním Berlíně nacházíme již čtrnácti až šestnáctileté maloobchodníky s narkotikami.

Na venkově je problematika drog ještě velmi podceňována. Mezi jiným proto, že narkomani zde nevystupují tak na veřejnost jako v oblastech s velkou koncentrací obyvatelstva. Mnozí mladiství z venkova, kteří se stanou závislími na drogách, se dříve či později stěhují do velkoměst, protože ve svých rodištích nemají dlouhodobě žádnou možnost získat potřebné peníze. Ženy a dívky žene narkomanie téměř bez výjimky k prostituci. Většina mužských narkomanů se specializuje na krádeže a loupeže, jedni na vloupání do skladů, učebních dílen, na vykrádání automobilů, jiní na krádeže v obchodních domech a také kapesní krádeže. Každý z nich má svého překupníka či jiné odbytiště pro černý obchod s kapesními kalkulačkami, magnetofony, elektronickým zbožím, fotoaparáty, lihovinami a tak dále. Nezávisle na skutečné hodnotě ukradeného zboží zisk jen zřídka přesahuje sumu nutnou pro nakoupení denní dávky heroinu, což

znamená, že narkoman krade na objednávku.

Při potřebě získat denně čtyřicet až dvě stě marek vládne mezi narkomany permanentní nedostatek peněz. Tlak, který je nutí obstarávat si denně nanovo potřebnou sumu peněz, vede k jejich zhrubnutí, brutalitě, agresi a izolaci. Přes stálé zvyšování dávky se euforizující účinek postupně snižuje a nakonec zcela mizí. Narkoman pak fetuje jenom proto, aby předešel strašlivým abstinenčním příznakům.

Už jsem se ani nenamáhala něco otci předstírat. Stejně to dávno tušil. Myslím, že jenom čekal na poslední důkaz. Nakonec ho skutečně dostal. Když jsem jednou večer neměla fet na druhý den ráno a nemohla jsem ven, protože otec zůstal doma, zavolala jsem tajně Heinzovi a domluvila jsem se s ním, že se setkáme příští den v Gropiusstadtu. Otec mě nachytil s Heinzem před Schluckspechtem. Heinz ještě stihnul zdrhnout. Ale otec našel fet, kterej jsem od něho dostala.

Hned jsem mu všechno vyklopila. Především chtěl vědět všechno o Heinzovi. Už jsem neměla sílu lhát. Otec mi poručil, abych si s ním domluvila schůzku druhý den na Hasenheide, kde mi měl dát zase fet. Pak otec zavolal fizly, všechno jim řek a trval na tom, aby Heinze při setkání na Hasenheide zatkli. Policajti mu řekli, že by se musela na Hasenheide udělat razie, a to nejde zorganizovat ze dne na den. Neměli zkrátka náladu zatýkat nějakýho „svůdce dětí“, jak řek otec, stálo by je to moc námahy. Já byla samozřejmě ráda, že jsem nemusela sehrát tu blbou roli práskače.

Vždycky jsem si myslela, že mě otec přizabije, až zjistí, že jsem ho celou dobu obelhávala. Ale otec reagoval úplně jinak. Byl spíš zoufalej. Skoro jako matka. Mluvil na mě hrozně hezky. Jako kdyby pochopil, že to není tak jednoduchý přestat s háčkem, i když člověk opravdu chce. Vždycky si dělal naděje, že se mu podaří dostat mě na správnou cestu.

Příští den mě zase zavřel v bytě. Janie vzal s sebou. Dostala jsem děsnej abst'ák. Už v poledne jsem si myslela, že to nevydržím. Najednou zavolal Heinz. Snažně jsem ho prosila, aby mi přines fet. Neměla jsem klíče, a tak jsem chtěla spustit z jedenáctýho patra provaz. Nakonec jsem ho ukecala. Jako protislužbu ode mě požadoval, abych mu zpátky po provaze poslala milostnej dopis se spodníma kalhotkama. Nikdy nedával fet zadarmo. Byl totiž obchodník.

Začala jsem snášet všechny provazy a šňůry, který jsem v bytě našla. Obvazy, šňůry na prádlo, pásy od županů. Musela jsem to všechno svázat a pořád zkoušet, jestli už šňůra vystačí na jedenáct pater. Pak jsem ještě naškrábala ten dopis. To už jsem měla pořádněj abst'ák.

Heinz se ohlásil domluveným zazvoněním. Vzala jsem z prádelníku spodní kalhotky, který jsem si sama vyšila, dala je s dopisem do krabice od fěnu a spustila vzdušnou poštou z okna dětského pokoje. Vyšlo to. Heinz strčil dole do krabice fet. Na tu naši hru se začalo koukat pár lidí. Ale zdálo se, že Heinzovi to vůbec nevádí, a mně to bylo taky jedno. Já chtěla jenom fet. Teprve když se v devátým poschodí vyklonil z okna nějaký malej kluk a chňapal po šňůře, povolily mi nervy. Začala jsem řvát a snažila se dostat šňůru z jeho dosahu. Měla jsem děsnej strach o fet.

Konečně jsem ho měla nahoře. Zrovna jsem si chtěla převařit háčko, když zazvonil telefon. Heinz. Došlo přej k nedorozumění. Chtěl poslat použitý, a ne čistý kalhotky. Měla jsem fet, takže mi to mohlo bejt jedno. Ale aby mě přestal otravovat, hodila jsem mu z okna ty nejstarší z koše na prádlo. Přistály dole na křoví, Heinz nejdřív utek, ale pak se pro ně znovu přikrad zpátky.

Heinz byl skutečně úplně nenormální. Jak jsem se pozdějc dověděla, byl na něho už skoro tři neděle před tou scénou se šňůrou vypsaný zatykač. Poldové zatím neměli čas dojít si pro něho. Jeho obhájce ho už tenkrát upozornil, že je to s ním špatný. Jenže když šlo o holky, byl Heinz k neudržení.

Musela jsem na jeho soud jako svědkyně. Řekla jsem pravdu. Byl mi sice volnej jako ostatní zákazníci, ale stejně to nebylo lehký vypovídat proti němu, protože mi ho bylo líto. Nebyl vlastně o nic horší než ostatní chlapi, který dávali holkám prachy a přitom přesně věděli, že si za něj koupěj fet. Byl to jen ubohej sviňák, kterej měl pořád chuť na mladý holky. Myslím, že patřil spíš do blázince než do vězení. (Heinz G. Byl 10.2.1978 odsouzen zemským soudem v Berlíně za předávání heroinu Christianě a Babsi a za sexuální zneužití nezletilých ke třem a půl rokům vězení)

Na těch několik dní, co mě otec zamykal, mi fet vystačil. Takže z odvykání nic nebylo. Hned první den, kdy za sebou otec nezamknul, jsem zdrhla. Celej tejdén jsem se toulala, než mě otec našel a dovedl zpátky domů. Zase jsem čekala, že mě seřeže. Ale on byl jenom ještě zoufalejší.

Nakonec jsem mu řekla, že to sama nedokážu. Že to prostě nejde, když jsem celej den sama. Babsi je mrtvá. Detlef ve vězení. Stella ve vězení. Vyprávěla jsem mu o Stelle. Že se ve svých čtrnácti ve vězení úplně složila. Slyšela jsem to od jedny holky, která byla se Stellou v jedný cele. Stella se pořád chtěla zasebevraždit. Jediný, co ji ještě drželo nad vodou, byly teroristky, který s nima seděly ve vězení. Stella prej několikrát mluvila s Monikou Berberichovou o RAF a úplně se do tý ženské zbláznila. Hodně heráků obdivovalo teroristy. Byli i takoví, který se ještě dřív, než začali s háčkem, pokoušeli přejít k nějaký teroristický skupině. Když došlo k únosu Schleyera, taky mě to nadchlo. I když jsem byla proti jakýmukoli násilí. Nikdy bych nedokázala někomu ublížit. Bylo mi špatně, když jsem byla svědkem nějaký brutality. Ale říkala jsem si, že ty z Rafu to dělaj asi dobře. Tenhle zasranej stát se dá změnit jedině násilím.

Otce Stellin příběh úplně sebral. Hned ji chtěl dostat z vězení a adoptovat ji. Nakecala jsem mu, že se Stellou bych vydržela bejt čistá. Pro něho to byla poslední naděje. Idiotská naděje. Ale copak to moh vědět? Celou dobu vršil otec jednu chybu za druhou. Ale dělal, co uměl. Tak jako matka.

Otec vtrhnul na úřad péče o mládež a fakticky dokázal vytáhnout Stellu z vězení. Byla vysloveně psychicky i fyzicky v koncích. Vypadala hůř než před vězením. Když k nám přišla, nebyla jsem ještě čistá, i když jsem si to pevně umínila, a tak jsem ji hned první den dostala zase na háčko. Tak jako tak by začala sama. První dny jsme ještě vážně mluvily o odvykání. Pak jsme rychle přišly na to, jak můžeme ve dvou otce perfektně podvádět. Všechny úkoly jsme si rozdělily. I v prostituci jsme se střídaly. Chodily jsme už jen na baby-stop na Kurfürstenstrasse.

V té době už mi bylo všechno jedno, a tak jsem neměla ze stopu vůbec strach. Měly jsme partu, byly jsme čtyři holky z

Kurfürstenstrasse a Genthiner Strasse. Já, Stella a dvě Tiny. Obě se náhodou jmenovaly stejně. Jedna z nich byla dokonce ještě o rok mladší než já. Takže jí bylo akorát čtrnáct.

Pracovaly jsme vždycky ve dvou. Když jedna odjížděla se zákazníkem, ta druhá si nápadně poznamenala jeho poznávací značku, aby to ten chlap viděl a nepokusil se podrazit nás. Byla to taky ochrana před pasákama. Z fízů jsme strach neměly. Pruhované vozy nás klidně míjely a poldové nám docela přátelsky mávali. Jeden z nich dokonce patřil k mým stálým zákazníkům. Byl úplně praštěnej. Vždycky chtěl lásku. A bylo hrozně těžký vysvětlit mu, že prostituce je práce, a ne láska.

To se muselo vysvětlovat i jinejm zákazníkům. Většina z nich si taky se mnou chtěla trochu popovídat. Nejdřív měli všichni stejný kec. Jak je možný, že tak hezká holka jako já skončila na ulici. Já to přece nemám vůbec zapotřebí a tak. Ty žvásty mi šly vždycky na nervy. Pak mě taky chtěli zachraňovat. Dokonce jsem dostala pár vážnejch nabídek k sňatku. A přitom si museli uvědomovat, že jenom využívaj ubohosti heráčky, aby se ukojili. Byli to děsný hajzlové. Mysleli si, že by nám mohli pomoci, a přitom měli sami dost svejch problémů, se kterejma si nevěděli rady. Byli to většinou chlapi, který se neodvážili jít za profesionálníma děvčkama. Který měli nějaký potíže s ženskajma, a proto chodili na baby-stop. Vykládali, jak je frustruje manželka, rodina a vůbec celej život, ve kterým se nic nemění. Někdy dokonce vypadali, jako by nám trochu záviděli, v každým případě naše mládí. Chtěli vědět, co je mezi mladejma lidma teď moderní, jaká muzika, oblečení a jaký řeči.

Jeden z nich, mohlo mu bejt už tak okolo padesáti, si chtěl za každou cenu vykouřit hašiš, protože si myslel, že všechny mladý lidi kouřej hašiš. Za zvláštní příplatek jsem s ním teda prošmejdila půl Berlína, abych splašila dýlera s hašem. Dřív jsem si to nikdy neuvědomila, že na každým rohu je k dostání háčko, a ani trochu hašiše, to bylo vážně šílený. Abysme koupili trochu haše, projezdili jsme celý tři hodiny po městě. Ten chlap pak vykouřil hned v autě jednu cigaretu a byl z toho úplně bez sebe.

Na baby-stopu se našly všelijaký případy. Jednomu jsem třeba musela pořád klepat na ocelovou dlahu v noze. Měl ji od havárky na motorce. Druhej zas přišel s papírem, kterej vypadal jako úřední lejtstro. Měl tam razítkem potvrzený, že je neplodnej. Chtěl to bez gumy. Ten největší podvodník tvrdil, že je z módní agentury a že si chce udělat zkušební snímky. V autě pak vytáhnul pistoli a požadoval obsluhu bez placení.

Myslím, že nejmilejší mi byli studenti. Ty chodili na stop pěšky. Byli většinou dost zakomplexovaný. Ale s těma jsem ještě měla chuť se vybavovat. Hlavně o týhle zasraný společnosti. Byli jediný, se kterejma jsem byla ochotná jít domů. S ostatníma jsem to dělala v autě nebo v penziónu. Pokoj stál zákazníka ještě aspoň deset marek navíc. Přistavovali nám tam vždycky zvláštní lůžko, nesměli jsme použít čerstvě povlečenou francouzskou postel. Ty penzióny byly vážně děsný.

Byly jsme se Stellou domluvený na zašifrovaných vzkazech, který jsme si psaly na reklamní sloupky nebo na prázdný plakátovací ohrady. Takže jsme vždycky při výměně směny věděly, co ta druhá právě dělá a jakou báhorku si vymyslela pro otce. Když už mi bylo na Kurfürstenstrasse ze všeho moc na blití, zašla jsem někdy do podniku, kterej se jmenoval Teen Challenge. Zaměřili se tam na Sound a baby-stop, aby nás napravili. Dávali nám brožury a knihy o malejch prostitutkách a heráčkách v Americe, který se pomocí Teen Challenge obrátily na cestu k Bohu. Trochu jsem si tam popovídala, vypila čaj a snědla chleba se sádlem. A když začali mluvit o Bohu, sebrala jsem se a šla pryč. I v tomhle podniku vlastní heráčky vydírali, pokoušeli se nás získat pro sektu, když jsme byly úplně v koncích. Hned vedle hospody sekty na Kurfürstenstrasse měla svůj podnik jedna komunistická skupina. Četla jsem si někdy jejich hesla na výloze. Ty chtěli společnost úplně změnit. To se mi líbilo. Ale jejich řeči mi v mý situaci taky nepomohly. Pak jsem se taky koukala do výloh velkejch obchodů s nábytkem, který jsou na Kurfürstenstrasse a Genthiner Strasse. Vracel se mi zase sen o vlastním bytě s Detlefem. Potom mi bylo ještě hůř.

Dostala jsem se pomalu na nejnižší stupeň svý herácký kariéry. Když se mi nedařilo na stopu, pomáhala jsem si krádežema. Brala jsem jen malý věci, chyběly mi k tomu vlohy, neměla jsem na to zkrátka nervy. Když mě jednou chtělo pár heráků vzít s sebou na nějakou vloupačku, zahla jsem jim. Svůj největší kriminální čin jsem spáchala, když jsem po skoro celý flašce vermutu rozbila boxerem okýnko u auta a ukradla rádio. Jinak jsem pomáhala herákům schovávat ukradený věci. Odvážela jsem horký zboží i od opravdovejch vloupaček. Dávala jsem lup do skříněk na stanici ZOO a taky jsem ho tam vyzvedávala. Dostávala jsem za to nejvíc dvacet marek. A přitom to bylo nebezpečnější než sama krádež. Jenže o tom jsem tenkrát neměla ani ponětí.

Domá jsem obelhávala otce a hádala se se Stellou. Měly jsme spolu domluvený, že se budem dělit o práci a taky o fet. Pořád jsme se kvůli tomu štěkaly. Protože jsme jedna druhou podezřívaly z podvádění. Život, kterej jsem tehdy vedla, už nebyl k vydržení.

Otec přirozeně dávno věděl, co se se mnou děje. Ale byl úplně bezradnej. Já taky. V každým případě mi bylo jasné, že mý rodiče mi pomoci nemůžou.

Školu už jsem taky nesnášela. I když jsem tam jen tak seděla. Ale ani to sezení jsem nemohla vydržet. Už jsem nesnesla chlapy, už jsem si nedokázala pokecat s feťákama, nesnášela jsem otce.

Zase jsem byla úplně na dně. Nálada na konec světa. Myšlenky na sebevraždu. To už jsem přece znala, věděla jsem, že je to konec. Ale byla jsem ještě moc zbabělá, abych si píchla zlatou ránu. Pořád ještě jsem hledala nějaký východisko. Pak mě napadlo, že bych mohla jít dobrovolně do blázince.

Do Bonhoefferových léčeben kterejm se říkalo Bonnieho ranč. To bylo asi to poslední, co moh herák udělat. Z Bonnieho ranče měli všichni heráci děsnej strach. Říkalo se: Radši čtyři roky vězení než čtyři tejdny na Bonnieho ranči. Některý heráky, který se nervově složili, tam zavřeli násilím, a ty pak vyprávěli šílený horory.

Ale já si úplně naivně myslela, že když se jim vydám dobrovolně napospas, tak na to budou brát ohled. Úřad pro mládež nebo někdo takovej se přece musí postarat o pomoc mladistvej. Musí jim bejt jasné, že rodiče mi nemůžou pomoci. To rozhodnutí, jít dobrovolně na Bonnieho ranč, bylo něco jako pokus o sebevraždu, při kterým člověk tajně

doufá, že ho zas probuděj a všichni řeknou: Chudinka malá, měli jsme se o ni víc starat, už na ni nikdy nebudeme tak oškliví.

Jen co jsem dostala ten nápad, šla jsem k matce. Nejdřív se mnou jednala děsně studeně, protože mě už odepsala. Rozbrečela jsem se jak malej harant. Pokusila jsem se říct jí všechno o sobě podle pravdy. Pak začala brečet i ona, vzala mě do náruče a už mě nepustila. Obě jsme si krásně pobřečely. Sestra byla taky šťastná, že jsem zase přišla. Spaly jsme spolu v mé starý posteli. Brzy jsem dostala absták.

Začalo nový odvykání. Už jsem ani nevěděla kolikátý. Myslím, že jsem už byla úplnej mistr světa v odvykání. V každým případě jsem neznala nikoho, kdo by tak často a dobrovolně odvykal jako já. A bez vyhlídky na úspěch. Bylo to skoro jako při prvním odvykání. Matka si zase vzala volno a nosila mi, na co jsem si vzpomněla: válium, víno, pudink, ovoce. Čtvrtý den mě matka odvezla do Bonnieho ranče. Chtěla jsem tam co nejdřív, protože jsem věděla, že bych si jinak hned druhý den znovu píchla.

Musela jsem se nejdřív svlíknout do naha a šoupli mě do koupelny. Jako kdybych byla prašivá. Ve dvou vanách se právě koupaly dvě úplně střelený ženský. Mě strčili do třetí vany a musela jsem se tam pod dohledem pořádně vydrhnout. Mý věci mi už nevrátili. Místo nich jsem dostala spodní kalhoty, který mi plandaly až někam ke kolenům, musela jsem si je pořád přidržovat, aby mi nesletěly, a starou babičkovskou noční košili. Dali mě na oddělení zvýšený péče na pozorování. Byla jsem tam jediná pod šedesátku. Byly tam pěkně švihlý babky. Až na jednu. Říkali jí Püppi. Püppi pomáhala na oddělení. Byla nepostradatelná a dělala spoustu práce za sestry. Bavila jsem se s ní. Nevypadala jako bláznivá, jenom jí to trochu pomalu myslelo. Byla na oddělení už patnáct let. Její sourozenci ji před patnácti lety dovezli na Bonnieho ranč. Nikdy se nepodrobila žádný terapii. Zůstala na oddělení zvýšený péče. Asi proto, že ji tam potřebovali. Říkala jsem si, že to přece není normální, aby někdo zůstal patnáct let na oddělení zvýšený péče jen proto, že mu to pomalu myslí.

První den se na mě přišla podívat celá tlupa doktorů. Teda většina bílejších plášťů byli nejspíš študáci, který si mě v tý babičkovský košili docela drze prohlíželi. Šéf bílejších plášťů mi dal pár otázek a já mu úplně naivně vykládala, že bych za pár dní chtěla jít na terapii a pak do internátu v Západním Německu, abych si udělala maturitu. Říkal jen „ano, ano“, tak jak se to říká bláznům, ano, ano.

Když jsem zase ležela ve své posteli, hned mě napadly všelijaký vtipy o bláznech. Přemejšlela jsem, jestli jsem neřekla něco špatnýho, protože mi připadalo, že se mnou jedná, jako bych řikala, že jsem Napoleon. Dostala jsem najednou strach, že se tak jako Püppi už nikdy nedostanu z oddělení a zůstanu taky navěky v tý babičkovský košili a obrovských spodních kalhotách.

Ale po dvou dnech mě přeložili na oddělení B, protože jsem už neměla žádný odvykací potíže. Dostala jsem zpátky své oblečení a mohla jsem dokonce zase jíst nožem a vidličkou, na zvláštním oddělení jsme dostávali jen dětskou lžičku. Na béčku byly ještě tři heráčky, který jsem znala. Seděly jsme ve čtyřech u stolu a babky ho hned pojmenovaly „stůl teroristek“.

Jedna z holek, Liana, měla dost zkušeností z vězení. Taky povídala, že Bonnieho ranč je horší než lapák. Hlavně proto, že ve vězení se vždycky náký to háčko sežene, ale na Bonnieho ranči to jde blbě.

Bylo nám ve čtyřech docela veselo. Přesto jsem pomalu začínala propadat panice. Nikdy jsem totiž nedostala rozumnou odpověď, když jsem se zeptala, kdy přejdu na drogovou terapii. Řekli jen „uvidíme“ a takový ty řeči, kterejma každý den oblobovali blázny.

Domluvila jsem se s matkou a úřadem pro mládež, že zůstanu čtyři dny na Bonnieho ranči, aby bylo jasné, že jsem čistá. A pak jsem měla dostat místo na terapii. Ale já jsem odvykala už sama a na ranči jsem neměla skoro žádný abstinenci příznaky. A o místě na terapii pořád ještě nepadlo ani slovo.

Nejhorší ránu jsem dostala za pár dní. Přinesli papír, na kterej jsem se měla podepsat, že tam zůstanu dobrovolně tři měsíce. Samozřejmě jsem to odmítla a řekla, že chci okamžitě pryč. Přišla jsem dobrovolně a můžu teda odejít, kdy chci. Ale šéflékař řek, že když to nepodepíšu na tři měsíce, tak mě tam nechá nedobrovolně šest měsíců.

Připadala jsem si teda úplně podvedená. Dostala jsem děsný strach. Bylo mi jasné, že jsem teď absolutně závislá na těch idiotských doktorech. Mohli mi přisít bůhvíjakou diagnózu, neurózu nebo schizofrenii nebo co já vím co. Jako pacientka v blázninci jsem neměla naprosto žádný práva. Říkala jsem si, že už jsem na tom jak Püppi.

Nejhorší bylo, že jsem si najednou nebyla jistá, jestli skutečně nejsem nenormální. Neurózu jsem měla odjakživa, protože z rozhovorů s lidma v poradně jsem pochopila, že potřeba brát drogy je neuróza, podvědomý jednání. Myslela jsem na to, co už jsem všechno prožila. Ty moje odvykání a hned zase návraty k fetu, i když jsem moc dobře věděla, že se tím zabíjím. Všechno to svinstvo, co jsem prováděla, co jsem udělala s matkou, jak jsem jednala s jinejma lidma.

Určitě to nebylo normální. Tyhle úvahy mě docela slušně sebraly. Začala jsem přemejšlet o tom, jak mám před sestrama a doktorama utajit, že nejsem úplně normální.

Sestry se mnou jednaly jako s naprostou idiotkou, chovaly se tak ke každému. Šíleně jsem se snažila, abych se nechovala agresivně. Když přišli doktoři a vyptávali se na všechno možný, odpovídala jsem tak, jak bych normálně nikdy neodpovídala. Křečovitě jsem se snažila bejt někdo jinej, někdo, kdo je úplně normální. Když zase doktoři odešli, zdálo se mi, že jsem to všechno řekla špatně. Že teď mě teprve budou mít za totálně praštěnou.

Jediný, co mi nabídli jako terapii, bylo pletení. Tak na to jsem vážně neměla chuť. Nevěřila jsem, že by mi to nějak mohlo pomoci.

Na oknech byly samozřejmě mříže. Ne normální mříže jako ve vězení, taky to žádný vězení nebylo, ale všelijak zkroucený a nazdobený. Přišla jsem na to, že když člověk trochu natočí hlavu, může ji prostrčit mezi mřížema a koukat se ven. Často jsem tak stála celý hodiny, železný mříže okolo krku, a jen tak zírala. Začínal podzim, listy žloutly a červenaly, slunce už kleslo poměrně nízko a svítilo nám každý den mezi dvěma stromama asi hodinu rovnou do pokoje.

Někdy jsem přivázala plechovej hrnek na šňůru z vlny, spustila ho z okna a mlátila jsem s ním o zeď. Nebo jsem se marně snažila celý odpoledne přitáhnout vlnou větev a utrhnout si list. Večer jsem si pak říkala: „Jestli ti do téhle chvíle nepřeskočilo, tak teď se ti to určitě podaří.“

Ani jednou mě nepustili do zahrady procházet se s ostatními. Každý terorista měl právo jít jednou denně na vzduch. Já ne. V mém případě bylo nebezpečí útěku. To měli pravdu.

V jedné skřini jsem našla starý fotbalovej míč. V jednom kuse jsem ho házela proti zavřenej zasklencej dveřím a doufala, že se sklo vysype. Až mi míč sebrali. Začala jsem tlouct hlavou o okno. Ale bylo samozřejmě z pancéřovýh skla. Připadala jsem si jako divoký zvíře zavřený v malý kleci. Celý hodiny jsem chodila jako tygr podle zdi. Někdy jsem si říkala, že už to nevydržím. Musela jsem se vylítat. A tak jsem běhala sem a tam po chodbě. Až už jsem vůbec nemohla a zhroutila se na zem.

Ukořistila jsem nůž a v noci jsme spolu s Lianou seškrábaly kyt ze zavřenýh okna, který nemělo mříže. Sklo se nepohlo ani o milimetr. Příští noc jsme rozstavěly postele a pokoušely se prorazit mříže na otevřeným okně. Babky na pokoji jsme tak vyplašily, že se neodvážily ani muknout. Většina nás měla skutečně za teroristky. Celá ta akce neměla samozřejmě vůbec žádný smysl a nadělala takovej randál, že nás nachytala noční služba.

Chovala jsem se v tom blázninci tak, že jsem ztratila jakoukoli naději na propuštění. Byla jsem čím dál zoufalejší. Jenom můj tělo se viditelně vzpamatovalo bez drog. Narostlo mi břicho. Obličej jsem měla tvarohovitej a voteklej, v zrcadle mi připadal jako obličej někoho, kdo už má za sebou aspoň patnáct let na ranči. Špatně jsem spala. Na oddělení se skoro každou noc něco dělo. A já si vždycky říkala, že jsem už zase propásla příležitost k útěku. Přestože mi připadalo všechno úplně beznadějný, dávala jsem se každý ráno do pořádku, jako kdybych měla vyrazit rovnou za fetem. S neuvěřitelnou trpělivostí jsem si kartáčovala vlasy, malovala se a oblíkala si svou bundu.

Jednou přece jen přišel někdo z úřadu pro mládež. Ale ten taky jenom řek: „Však uvidíme.“ Ale aspoň jsem se od něho dověděla, ve kterým je Detlef vězení a jaký má číslo. Hned jsem si sedla a napsala mu tlustej dopis. Jen jsem ho odevzdala, začala jsem psát novej. Konečně jsem se mohla pořádně vykecat. Ale všechno jsem v těch dopisech stejně nemohla napsat. Protože je četli. Pravděpodobně už na ranči, ale docela určitě ve vězení. Musela jsem teda i v dopisech bez přestání lhát. Jako že nemám vůbec chuť na nějaký fet a tak.

Od Detlefa jsem dostala celou hromadu dopisů najednou. Psal, že udělal děsnou blbost, když ukradl ty šeky, ale že to udělal jen proto, aby v Paříži odvykal. Že mě tím chtěl překvapit, protože spolu bysme to stejně nikdy nedokázali. Detlef psal, že se už brzo dostane ven, a pak půjde na terapii. Odpověděla jsem mu, že já taky půjdu brzo na terapii. A oba jsme psali, že po terapii se spolu nastěhujeme do jednoho bytu. Spřádali jsme si v našich dopisech už zase ten náš společnej ráj. A přitom, když jsem zrovna nepsala dopis Detlefovi, jsem byla přesvědčená, že se z Bonnieho ranče už nikdy nedostanu.

Pak mi ale přece jen svítila naděje. Dostala jsem znovu plíseň na nohách a každý den jsem doktorce na oddělení opakovala, že musím jít na operaci do nemocnice, protože ty bolesti se už nedají vydržet. Jednoho rána mě skutečně s přísnou stráží převezli do nemocnice Rudolfa Virchow. Po prohlídce jsem tam musela hned zůstat, protože to bylo skutečně dost špatný. Slyšela jsem vyprávět od heráků, jak se dá z nemocnice utýct.

Obstarala jsem si parkovej lístek. To je povolení na procházku v nemocničním parku. Jako heráčka bych ho samozřejmě jen tak nedostala. Ale na to byl jeden bezvadnej trik. Šla jsem k jedný takový hodný šikmooký sestřičce a nakecala jí, že bych chtěla ty ubohý starý babičky, co nemůžou chodit, trochu povozit po parku. Vůbec nic netušila a připadalo jí to ode mě děsně roztomilý.

Hned jsem popadla jednu babku, která prohlásila, že jsem moc hodný dítě. Dostkala jsem ji do parku a řekla; „Počkej chvíli, babi, hned se vrátím.“ A za několik vteřin jsem už byla za plotem.

Běžela jsem po Amrumer Strasse k podzemce a jela na ZOO. Ještě nikdy jsem si nepřipadala tak svobodná. Hned jsem šla na plac u menzy. Chvilí jsem se tam poflakovala a pak jsem si sedla na lavičku ke třem mladejm herákům. Řekla jsem jim, že jsem právě zdrhla z ranče. Samozřejmě jim to obrovsky imponovalo.

Měla jsem šílenou chuť na háčko. Jeden z kluků prodával. Zeptala jsem se, jestli bych s ním nemohla jet na půl. Řek, že když mu pomůžu shánět zákazníky, může mi trochu nechat. Řekla jsem oukej. A tak mi trochu dal. Hned v menze na záchodě jsem si píchla.

Dala jsem si přesně půlku čtvrtky. Nebyl to právě nejlepší fet. Cejtla jsem se sice dobře, ale byla jsem pořád dost při smyslech. To jsem ale taky musela, když jsem měla dohazovat tomu klukovi. Byl to docela mladej kluk, znala jsem ho trochu z Hasenheide. Chodil ještě do školy, bylo mu asi tak šestnáct. Hned jsem si všimla, že nemá s prodejem moc zkušenosti. Protože jinak by mi nedal píchnut předem.

Pak jsem zavěťřila, že se to před menzou začalo hemžit tajemně. Ten kluk vůbec nic nezpозoroval. Musela jsem jít až k němu a zašeptat mu „Fizlové!“, než mu to došlo. Šla jsem pomalu k ZOO a on se coural za mnou. Když jsem viděla proti sobě přicházet jednoho heráka ze stanice, řekla jsem mu: „Stůj, razie u menzy. Ale můžu ti dohodit senzačně čistej fet.“

Ten mladej dýler k nám hned přišel, vytáhl fet z kapsy a nabídnul ho na ozkoušení. Myslela jsem, že mě raní mrtvice.

Třista metrů od nás je razie a ten idiot klidně vytáhne všechno háčko z kapsy.

Taky hned přišli dva civilové, který tam šmejdili. Zdrhat nemělo vůbec žádný smysl. Ten dýlerskej začátečník hodil svý baličky jen tak na zem. Všude poletovaly fialový staniolový papírky. Asi si myslel, že by to moh svíst na toho heráka nebo na mě, a pořád jen blábolil, že s tím nemá nic společnýho.

Museli jsme se opřít o jeden volkswagen, zdvihnout ruce a poldové nás pod namířenejma zbraněma prohledali, třebas ani jednomu z nás ještě nebylo víc než šestnáct. Ten prasáckej fizl mi přitom sáhnul na prsa. Ale já jsem byla naprosto cool. Šlehla jsem si a po zkušenostech na ranči mě nemohlo jen tak něco rozházet. Hned jsem začala dělat dobře vychovaný dítě. Když jsem jim měla diktovat personálie, byli už docela přátelský. Jeden mi řek: „Holka, teprve patnáct, co tady děláš?“ Řekla jsem: „Procházím se,“ a strčila jsem si do pusy cigaretu. To ho našťvalo: „Hned vyhod' to žváro.

To je přece v tvém věku jed.“ Musela jsem cigaretu zahodit.

Dovezli nás na stanici na Ernst-Reuter-Platzu a strčili do cely. Ten rádobý dýler ztratil nervy a začal řvát; „Pusťte mě ven! Pusťte mě ven!“ Já jsem si svlíkla bundu, sbalila ji do polštáře, lehla jsem si na pryčnu a schrupla si. Takový zatčení mě prostě nemohlo rozházet. Určitě mě ještě v nemocnici neohlásili jako pohřešovanou, takže nemohli zjistit, že jsem zdrhla.

Za dvě hodiny jsem byla zase venku. Znovu jsem šla k menze. Cestou mě najednou začalo hryzat svědomí. Rozbrečela jsem se. Už zase jsem si po odvyknutí při první příležitosti píchla. Nevěděla jsem, co dál. Připadalo mi nemožný objevit se s těma špendlíkovéjma zorníčkama u matky a říct: „Tak jsem tady, mamí. Zdrhla jsem. Udělej mi večeri.“

Šla jsem do poradny u starý menzy Technický univerzity. Byli tam docela bezvadný lidi a ty mě přesvědčili, že bych přece jen měla matce zavolat. Matku trochu uklidnilo, když slyšela, že ji volám od univerzity. Po cestě domů jsem si všimla, že mám teplotu. V posteli jsem si naměřila čtyřicítku. Matka zavolala pohotovost, protože jsem začala mluvit z cesty. Doktor mi chtěl dát injekci a mě najednou přepadl děsný strach, protože mi ji chtěl píchnout do zadku. Klidně jsem se dvakrát nebo třikrát denně píchala do ruky, ale když mi vrazil jehlu do zadku, málem jsem se z toho zjevila. Pak mi teplota klesla. Ale byla jsem úplně vyřízená. Bonniieho raně mi dal psychicky i fyzicky pěkně zabrat. Když jsem zase po třech dnech mohla vstát, jela jsem hned do poradny. Cestou jsem musela jít přes plac u menzy. Prolitla jsem tamtudy jako střela a nedívala se napravo ani nalevo.

Celej tejden jsem každé den chodila do poradny. Konečně jsem se mohla vykecat. To bylo poprvé, kdy mě nechali pořádně se vymluvit. Do té doby vždycky všichni mluvili do mě. Matka do mě pořád hučela, otec, lidi v Narkononu, všichni.

V poradně u menzy jsem mohla vyprávět a sama se pokusit přijít na to, co se mnou je. Hnala jsem se do poradny, i když už jsem byla v obličejí žlutá jako citrón. Před menzou jsem potkala pár známých a ty přede mnou zdrhali a volali: „Ženská, padej pryč s tou tvou blbou žloutenkou.“

Nechtěla jsem tomu věřit, že už na mě zase leze žloutenka. To bylo vážně šílený. Vždycky když jsem byla delší čas čistá a začala jsem znovu doufat, hned jsem dostala tuhle prokletou heráckou nemoc. Brzy se už nedaly bolesti břicha vydržet, a tak jsem jela s matkou na kliniku Steglitz. Chtěla jsem do Steglitze, protože tam bezvadně vařili. Musela jsem čekat celý dvě hodiny na příjmu a bolestí jsem se doslova kroutila na židli. Každá sestra, která šla kolem, mohla z mého žlutého obličejí hned vyčíst, co mi je. A je to vůbec nevzrušovalo.

V čekárně bylo plno lidí a taky dětí. Kdyby byla moje žloutenka infekční, tak jsem je tam všechny nakazila. Po dvou hodinách jsem to už nemohla vydržet, sebrala jsem se a šla odtamtud pryč. Vlekla jsem se podle zdi, byla jsem hrozně slabá a měla jsem děsný bolesti. Chtěla jsem se někoho zeptat, kde je izolace, a když šel okolo nějaký doktor, řekla jsem mu: „Dejte mi postel, nechci tady všechny lidi nakazit žloutenkou, copak to nevidíte?“ Ale on řek, že s tím nemůže nic dělat. Že musím nejdřív na příjem. Takže zase zpátky.

Když jsem se konečně dostala k doktorce, hned jsem jí radši řekla, že mám žloutenku nejspíš od fetování, ale ona na to naprosto ledově odpověděla: „Je mi líto, k takové léčbě tu nejsme kompetentní.“

Pro heráky totiž nikdo nebyl kompetentní. A tak znovu zpátky do taxíku. Matka se na doktory hrozně rozčílila, protože pro mě vůbec nic neudělali. Druhé den ráno mě odvezla do nemocnice Rudolfa Virchow. Byla jsem z toho samozřejmě otrávená, protože odtamtud už jsem jednou utekla.

Přišel mladý asistent, aby mi vzal krev. Hned jsem mu ukázala žíly, do kterých nemělo smysl píchat: „Tady mám trombózu. Žíla je ucpaná. Musíte napíchnout tu, co leží pod ní. Nepíchejte rovně, ale šikmo, jinak se tam nedostanete.“ Úplně ho to vyvedlo z míry a píchnul mě samozřejmě do té totálně ucpaný. Táhnul a táhnul, žádná krev nešla a díky vakuu ve stříkačce mi jehla doslova vyletěla z ruky. Když to zkoušel podruhé, nejdřív se mě zeptal, kam má jehlu nasadit.

Prospala jsem celý dva dny. Žloutenka nebyla nakažlivá. Čtvrtej den už byly jaterní testy docela dobré, moč taky nebyla červená a obličej začal ztrácet žlutou barvu.

Musela jsem každé den volat do poradny a taky jsem to vážně dělala. Doufala jsem, že hned dostanu místo na terapii. A pak přišla nová rána. Detlef byl už zase venku z vězení. Matka ho přivedla hned při druhý návštěvě v neděli s sebou. Jako vždycky obrovská láska, objetí, polibky, štěstí. Chtěli jsme být aspoň chvíli sami a šli jsme spolu do nemocničního parku. Bylo nám dobře, jako kdybysme se ani na chvíli nerozloučili. Jen jsme se dostali ven, sedli jsme na podzemku a rovnou na plac. Měli jsme štěstí. Hned jsme potkali našeho známého, Wilhelma, který byl na tom děsně dobře. Žil u jednoho teplouše, byl to známý prominentní doktor a spisovatel. Tenhle doktor dával Wilhelmovi nejen dost peněz, ale taky ho posílal na soukromý gymnázium.

Wilhelm nám dal hned dávku. Na večeri jsem byla včas v nemocnici. Druhé den odpoledne přišel Detlef znovu.

Tentokrát jsme měli dost potíží se sháněním fetu a já se vrátila do nemocnice teprve o půl jedenáctý v noci. Hledal mě mezitím otec, chtěl mě navštívit, protože druhé den letěl do Thajska.

Matka měla už zase zoufalej pohled. Uvědomovala jsem si, jak jsem odporná. A pak taky přišel můj psychiatr z poradny a řek, že to všechno se mou stejně nemá žádnou cenu. Přisahal jsem si, a ostatním taky, že teď už to opravdu myslím vážně a nebudu fetovat. Detlef se taky rozbrečel a řek, že je to všechno jeho vina. Šel taky do poradny. Když mě pak v neděli znovu navštívil, měl už na druhé den terapii.

Řekla jsem: „To je perfektní, žeš to dokázal. Teď už bude vážně všechno oukej. Já taky dostanu místo. Já to taky dokážu. Už to svinstvo nikdy nebudeme dělat.“

Šli jsme do parku a já řekla: „Pojď, sedeme si jen tak na skok k ZOO. Musím si ještě koupit jeden horor, Návrat umrlčího měsíce. Třetí díl. První dva už jsem četla a matka nikde nesehnala pokračování.“

Detlef řek: „To je vážně bezvadný. Musíš zrovna na stanici ZOO, aby sis koupila knížku. Řekni rovnou, že si chceš šlehnout.“

Děsně mě naštvalo, že si Detlef najednou hraje na chytrého a uvědomělého. Vážně jsem si chtěla koupit třetí díl toho hororu. Řekla jsem: „Teď teda kecáš. Já a šlehnout. Dyť se mnou nemusíš chodit.“

Samozřejmě se mnou jel. V podzemce jsem začala zase jako obvykle vyvádět. Hned jsem se pustila do hádky s nějakým bábama. Detlefovi to bylo jako vždycky trapný a šel na druhou stranu vagónu. A já na něho přes všechny hulákala: „Nemusíš dělat, že ke mně nepatříš. Každý přece vidí, že nejsi o nic lepší než já.“ Pak mi začala týct z nosu krev. Stávalo se mi to v posledních měsících vždycky v metru. To mě naštvalo, v jednom kuse jsem si tu hnusnou krev rozpatlávala po obličeji.

Naštěstí jsem na ZOO skutečně sehnala svůj horor. To mi zase zdvihlo náladu a řekla jsem Detlefovi: „Pojď se trochu projít. Je to tvůj poslední den svobody.“ Vyrázili jsme samozřejmě rovnou na plac. Byla tam Stella a obě Tiny. Stella začala vyvádět radostí, že mě zase vidí. Ale Tiny na tom byly blbě. Absták. Šly se Stellou na Kurfürstenstrasse, ale zapoměly, že je neděle. V neděli odpoledne na stopu nikdo není. To jsou chlapi s maminama a dětma a na baby-stop nemaj čas.

Byla jsem ráda, že jsem z toho svinstva vypadla. Že nemusím mít strach z abstáku a nemusím dělat žádný zákazníky. Už několik tejdnu jsem neměla nic s žádným chlapem. Připadala jsem si nadřazená nad ostatní a byla jsem fakticky šťastná, doslova pyšná. A ještě jsem si říkala: Človče, to je poprvé, kdy jsi na place a nemáš chuť na šlehnutí.

Stáli jsme na zastávce autobusu u podzemky Kurfürstendamm. Kousek od nás byli dva kanaci, který na mě pořád kejvali. I se svou žloutenkou jsem z nás čtyř vypadala nejlíp, protože jsem byla už dlouho relativně čistá. Taky jsem na sobě neměla herácký hadry, ale slušný oblečení, který jsem si půjčila od sestry. Chtěla jsem se lišit od heráků i vzhledem. Dokonce jsem si v nemocnici trochu zkrátila vlasy.

Kanakové nepřestávali kejvat. Zeptala jsem se Tin: „Jestli chcete, tak vám je dohodím. Když od nich dostanete aspoň čtyřicet marek, tak se můžete rozdělit o půlku půlky.“ Tinám to bylo fuk, absták je úplně sklátil. S přehledem jsem se teda vydala ke kanakům a řekla: „Chcete ty dvě holky? Já vám je pošlu. Padesát marek. Capito?“ Ukázala jsem na Tiny. Ale ty se jen usklíbli a řekli: „Ne, ty, ty šoustat, ty penzión.“

Byla jsem úplně klidná, vůbec jsem se nerozčílila a řekla jsem: „Ne, to nepřichází v úvahu. Ale ty holky jsou třída.

Čtrnáct let. Jen padesát marek!“ Tý mladší Tině bylo skutečně teprve čtrnáct.

Ale kanakové trvali na svém. Když jsem se na Tiny podívala, moc jsem se jim nedivila. Při abstáku nevypadaly zrovna lákavě. Šla jsem zpátky k holkám a řekla, že to nepůjde. A pak mi prostě přiskočilo. Vzala jsem Stellu stranou a řekla jí: „Tiny v tomhle stavu stejně nikoho neseženou. Už ani ty kanaky. Pojď, pujdem s nima. My je nejdřív pořádně rozpálíme a Tiny to pak rychle zvládnou. Budeme chtít sto marek a koupíme půl gramu.“

Stella hned souhlasila. Přitom jsme se s kanakama jakživo nezhodily, nebo bysme si to aspoň jedna druhý nikdy nepřiznaly, že jsme s nima šly.

Vrátila jsem se teda k oběma Turkům, řekla jim náš návrh a ty byli hned celý žhavý. Jen Detlef se naštvál: „Tak už je z tebe zase prostitutka.“ Řekla jsem: „Dej pokoj. Já nebudu vůbec nic dělat. Jsme přece čtyři.“ Namlouvala jsem si, že to všechno dělám jenom ze soucitu k Tinám. Ale nejspíš jsem podvědomě hledala způsob, jak se dostat k háčku.

Řekla jsem ostatním, že musíme jít do penzionu Norma na Nürnberger Strasse, protože tam maj největší pokoje. Jinde by nás v šesti vůbec nepustili dovnitř. Pak jsme vyrazili. A najednou se k nám přidal třetí kanak. Ty dva vysvětlili: „To přítel. Taky penzión.“

Nic jsme neřekli a zkasírovali sto marek. Stella šla s jedním kanakem sehnat fet. Zнала dýlera, kterej prodával největší půlky. Když se vrátili, vyrazili jsme už v osmi. Vepředu my čtyři a Detlef, zavěšený do sebe. Zabrali jsme celej chodník. Za náma tři kanakové.

Byl to docela nervák. Obě Tiny chtěly háčko. Ale Stella jim ho nechtěla dát. Měla strach, že by nám zdrhly. Mimoto jsme se chtěli zbavit toho třetího kanaka, protože nepatřil do naší úmluvy.

Stella se otočila, ukázala na toho třetího a prohlásila: „Když půjde taky tenhle kanak, my nic neděláme.“ Klidně tomu Turkovi řekla kanak.

Ale ty tři drželi při sobě a dělali, jako by ji neslyšeli. Stella řekla, že bysme jim teda měli zdrhnout. Hned jsem souhlasila, protože jsem měla boty na nízkým podpatku. Poprvé asi po třech letech jsem si obula nízký boty. Ty jsem si taky půjčila od sestry. Ale pak jsem o tom začala přemýšlet. Řekla jsem: „Určitě je zas někdy potkáme a pak to s náma špatně dopadne.“ Úplně jsem zapoměla, že to měl bejt můj poslední den s háčkem a prostitucí.

Stella byla naštvaná. Zastavila se a znovu mluvila s kanakama. Zrovna jsme procházeli po schodech u Europa-Centra. Když za námi najednou bylo ticho, otočila jsem se a Stella byla pryč. Jako by se do země propadla. I s fetem. Pak si toho všimli i kanaci a rozčílili se.

Já si jen pomyslela: „Celá Stella.“ Dostala jsem děsnej vztek. Byla jsem přesvědčená, že zdrhla do Europa-Centra, a vylítla jsem po schodech nahoru na přechod pro chodce. Detlef za mnou, Tiny už nestihly utýct. Kanaci je chytli. Hnala jsem se jako šílená Europa-Centrem. Já vpravo a Detlef vlevo. Ale po Stelle ani stopy. Nenašla jsem ji, a navíc jsem měla špatný svědomí kvůli Tinám. Viděla jsem, jak je Turci vlekli do penzionu, a čekala jsem pak na ně venku celou hodinu, až byly konečně s tou hnusnou prací hotový. Teď měly právo na svůj šlehnutí, už se vůbec nemohly dočkat. Tušila jsem, kde Stellu najdeme. Jela jsem s jednou Tinou dolů na stanici Kurfürstendamm. Nic se tam nedělo, protože plac se v té době přestěhoval k Treibhausu, nahoru na Kurfürstendamm. Ale my hledaly Stellu a šly jsme rovnou na záchody v podzemce. Jen jsme otevřely dveře, zaslechla jsem Stellu. S někým se tam vybavovala. Na těch záchodech je spousta dveří, ale hned jsem odhadla, za kterejma je. Zabouchala jsem pěstma na dveře a zařvala: „Stello, okamžitě otevři! Nebo uvidíš!“

Dveře se hned rozlétly. Vylezla Stella a malá Tina jí rovnou vlepila facku. Úplně sjetá Stella řekla: „No jo, tady máte ten svůj fet. Však jsem vám ho nesebrala.“ A zmizela.

Samozřejmě kecala. Než jsme přišly, píchla si dobrou půlku poloviny gramu. Obě Tiny a já jsme se vrhly na ten zbytek a

spravedlivě si ho rozdělily.

Pro mě to bylo po odvykání až dost. Dalo mi práci dostat se vůbec ze záchodu. Jely jsme k Treibhausu. Stella už tam byla zase v plný akci. Dohazovala jednomu dýlerovi. My hned na ni: „Pojď sem, dlužíš nám ještě půlku půlky.“ Neřekla na to ani slovo. Přece jen měla trochu špatný svědomí.

Řekla jsem jí: „Jsi hnusnej křivák. Už s tebou nechci mít nic společného.“

Šla jsem do Treibhausu, vykašlala se už na svůj podíl fetu a vzala si kolu. Seděla jsem sama v koutě. Poprvé za celý den jsem měla trochu klidu. Chvilí jsem doufala, že se objeví Detlef, ale bylo už pozdě. Přemejšlela jsem.

Nejdřív to přemejšlení začalo docela nevinně. Řekla jsem si: To je teda úplně v prdeli. Nejdřív tě podvede tvůj nejlepší přítel a pak přítelkyně. Mezi herákama prostě neexistuje přátelství. Jsi úplně sama. Všechno ostatní je klam. Celý ten bláznec dneska odpoledne kvůli jednomu šlehnutí. A tak je to přece pořád. Každý den.

Měla jsem zase jednou svou chvilku pravdy. Někdy mě chytaly takový okamžiky. Ale vždycky jen po háčku. Když jsem byla střízlivá, nebyla jsem schopná kloudného úsudku. Ten den jsem to zase dostatečně dokázala.

Přemejšlela jsem teda dál. Vůbec jsem to nedramatizovala.

Byla jsem úplně klidná, protože jsem si píchla slušnou dávku fetu. Zpátky do nemocnice jsem nešla. Bylo už po jedenáctý.

Stejně bych odtamtud zase zdrhla a žádná jiná nemocnice mě nepřijme. Doktorka matce řekla, že brzo dostanu cirózu.

Jestli budu pokračovat, tak vydržím nejdýl dva roky. S Drogen-Info, léčebnou, kam jsem měla jít, to bylo stejné.

Nemohla jsem jim zavolat, protože byli ve spojení s nemocnicí. A měli taky pravdu, že nepřijímali takový, jako jsem byla já. V Berlíně bylo koneckonců dost heráků, který by šli rádi na terapii, a nebyly pro ně místa. Pochopitelně přijímali jen takový, u kterých byla naděje, že dokážou žít bez fetu. Já jsem k nim už docela určitě nepatřila. Asi jsem s tím začala moc brzo, abych bez toho uměla žít.

Měla jsem úplně jasnou hlavu. Chladně jsem bilancovala svůj život a pila k tomu kolu. Uvažovala jsem o tom, kam mám tuhle noc jít. Matka by mi přirazila dveře před nosem. Nebo by ráno zalarmovala policii a nechala mě odvízt z domova.

Aspoň já na jejím místě bych to udělala. Otec byl v Thajsku. Stella byla odepsaná. U kterého teplouše je Detlef, jsem nevěděla. A jestli to myslel s odvykáním vážně, pak je u otce. Stejně by druhý den ráno odjel. Prostě jsem neměla postel. Tuhle noc a všechny příští taky.

Nakonec, když jsem si to všechno probrala, jsem musela konstatovat, že mi zbejvaj už jen dvě možnosti: Buď definitivně přestat s háčkem, nebo zlatá rána. První možnost už jsem bohužel propásla. Pět nebo šest pokusů o odvyknutí bez sebemenšího úspěchu koneckonců stačilo. Nebyla jsem o nic lepší ani horší než všichni ostatní heráci. Proč bych měla právě já patřit k těm několika výjimkám, kterým se to podařilo. Nebyla jsem nic zvláštního. Šla jsem na Kudamm a jela na Kurfürstenstrasse. Ještě nikdy jsem nelovila chlapy v noci. Heračky tam po setmění nechodily, protože tam bylo moc profesionálek. Ale já jsem se vůbec nebála. Udělala jsem dost rychle dva chlapy a jela zpátky k Treibhausu. Měla jsem sto marek a koupila jsem si půl gramu.

Nechtěla jsem jít na záchod do Treibhausu ani na Kurfürstendamm. Byl tam v noci moc velký provoz. Koupila jsem si jednu kolu a přemejšlela, na které záchod bych měla jít. Napadnul mě ten na Bundesplatzu, v noci tam nebyla ani noha. Dokonce i ráno tam byl úplný klid.

Šla jsem pěšky na Bundesplatz. Úplně klidně. Vůbec jsem neměla strach. V noci působí prázdný záchod dost nepřijemně. Ale mně tam bylo docela dobře. Bylo tam čisto a světo. Měla jsem ho celý sama pro sebe. Záchody na Bundesplatzu jsou nejlepší z celého Západního Berlína. Kabiny jsou tam úplně obrovské. Bylo nás tam jednou dokonce šest najednou. Dveře nemaj dole mezeru, dosahují až na zem. A nikde nejsou vyvrtané díry ve stěnách. Právě proto, že záchody na Bundesplatzu jsou nejlepší v celém Západním Berlíně, tak už tam pár narkomanů spáchalo sebevraždu.

Žádný báby, žádný flákači ani fizlové. Nebyl důvod ke spěchu. Dávala jsem si na čas. Umyla jsem si obličej a vykartáčovala vlasy, pak teprve jsem si vyčistila stříkačku, kterou jsem si půjčila od Tiny. Byla jsem přesvědčená, že půl gramu mi bude stačit. Po posledních odvykáních mi vždycky stačila čtvrtka, aby mě úplně vyřídila. Teď už jsem měla v sobě víc než čtvrtku. A musela jsem být přece taky oslabená po žlutence. Nejradši bych si píchla celý gram. Atže to udělal celým gramem. Jenže to bych musela zvládnout ještě dva chlapy, a to už bych nedokázala.

Pečlivě a pomalu jsem si vybrala nejčistší záchod. Byla jsem skutečně úplně klidná. Neměla jsem strach. Nikdy by mě nenapadlo, že je sebevražda tak prostá. Nemyslela jsem na to, co jsem prožila. Nemyslela jsem na matku. Nemyslela jsem na Detlefa. Myslela jsem jen na své šlehnutí. Vypakovala jsem si na záchodě tak jako jindy nádobíčko. Rozpustila jsem si fet na lžici, tu mi taky půjčila Tina. V jednu chvíli jsem si uvědomila, že jsem podvedla i Tinu. Seděla totiž v Treibhausu a čekala na své nádobíčko a lžici. Pak jsem zjistila, že jsem tam zapoměla dál citrón. Ale fet byl dobrý, rozpustil se i bez toho.

Hledala jsem žílu na levý ruce. Bylo to vlastně stejné jako vždycky. Rozdíl byl jen v tom, že tohle šlehnutí mělo být poslední v mém životě. Napodruhé jsem se strefila do žíly. Vystříkla krev. Vrazila jsem tam najednou celou půlku gramu. Už jsem se nedostala k tomu, abych znovu natáhla a píchla si zbytek ze stříkačky. Nejdřív jsem ucejtila, jak se mi trhá srdce, a pak mi uletěl vršek lebky.

Když jsem se probrala, bylo už venku světlo. Auta dělaly děsný randál. Ležela jsem na zemi vedle mísy. Vytáhla jsem si stříkačku ze žíly. Chtěla jsem vstát, ale zjistila jsem, že mám ochrnutou pravou nohu. Mohla jsem se trochu pohybovat, ale děsně mě bolely klouby. Hlavně kyčle. Nějak se mi podařilo otevřít dveře, nejdřív jsem ležela po kolenou, pak jsem dokázala i stát. Mohla jsem skákat na jedny noze podél zdi.

Před záchodama byli dva kluci, asi tak patnáctiletý. Saténový bundy, úzký džíny. Dva malí teploušové. Byla jsem ráda, že jsou teplí. Popadli mě každé z jedné strany, když jsem jako příšera vyskákala ze záchodu. Hned jim bylo jasné, o co jde, a jeden z nich řekl: „Co to tady provádíš?“ Neznala jsem je, ale oni mě přej už dřív viděli na stanici. Dovedli mě k

lavičce. Bylo strašně studený říjnový ráno. Jeden z nich mi dal marlborku. Říkala jsem si: „To je legrační, že teplouši vždycky kouří marlborky nebo camelky. Na reklamách na tyhle cigára musí být něco lákavého pro teplouše.“ Ale byla jsem docela šťastná, že mě ta půlka gramu nesklátila.

Vyprávěla jsem klukům, jak mě Stella podvedla a že jsem si píchla půlku gramu. Byli hrozně milí, zeptali se, kam mě mají dovést. Ta otázka mně znervózňovala, nechtěla jsem o tom přemýšlet. Řekla jsem jim, aby mě nechali sedět na lavičce. Trásla jsem se ale zimou a oni tvrdili, že musím k doktorovi, protože přece vůbec nemůžu sama chodit.

Nechtěla jsem k žádnému doktorovi. Řekli, že znaj jednoho bezvadného doktora, teplouše, ke kterému by mě mohli dovést. Uklidnilo mě, že je ten chlap teplej. Protože v takovéhle situacích jsem k teploušům měla větší důvěru. Kluci sehnali taxíka a dovezli mě k doktorovi. Byl opravdu cool. Hned mi přenechal svou postel a prohlídl mě. Vyptával se na háčko a tak, ale já už jsem nechtěla s nikým mluvit. Poprosila jsem ho o prášek na spaní. Dal mi ho a ještě pár jiných léků.

Hned jsem dostala svou obvyklou teplotu a krvácení z nosu. Celý příští dva dny jsem většinou prospala. Když mi třetí den hlava začala zase trochu pracovat, nemohla jsem to už v posteli vydržet. Nechtěla jsem přemýšlet. Musela jsem se násilím nutit, abych o sobě nepřemýšlela. Soustředila jsem se jen na dvě myšlenky: „Pánbů ještě nechtěl, abych šla do kyttek,“ a „Příště si musíš vzít zaručeně celý gram.“

Chtěla jsem ven na plac, obstarat si šlehnutí, jet v háčku a nepřemýšlet až do příští zlatý rány. Pořád ještě jsem nemohla dobře chodit. Ten teplej doktor se o mě skutečně bezvadně staral. Když si všimnul, že už nejsem k udržení, obstaral mi berle. Vyskákala jsem ven na berlích a cestou jsem je zahodila. Nechtěla jsem se objevit na place s berlema. Když jsem se snažila, mohla jsem poskakovat i bez nich.

Doskákala jsem na stanici ZOO a nejdřív jsem udělala jednoho zákazníka. Byl to zrovna kanak, ne sice Turek, ale Řek. Vlastně už mi kanakové vůbec nevadili. A ta směšná přísaha, kterou jsem kdysi uzavřela s Babsi a Stellou, že to nikdy nebudem dělat s kanakama, mi teď stejně byla fuk. Všechno mi bylo fuk.

Snad jsem pořád ještě doufala, že na stanici přijde matka, že mě bude hledat. Určitě by šla na stanici, kdyby mě hledala. Asi i proto jsem nešla na Kurfürstenstrasse, ale vlastně jsem byla stejně přesvědčená, že už mě nikdo nehledá. Chvilí jsem si představovala, jak by bylo krásný, kdyby na mě matka ještě čekala.

Koupila jsem si fet, šlehla si a šla zpátky na stanici. Potřebovala jsem peníze pro případ, že bych nesehnala žádného zákazníka na noc a musela jít do penzionu.

Na stanici jsem potkala Rolfa, bejvalýho stálýho Detlefova zákazníka, u kterého jsem často o víkendech přespávala. Detlef u něho v posledních tejdnech bydlel, ale Rolf už nebyl zákazník. Začal taky sjíždět háčko a chodil se na stanici prodávat. Nebylo to pro něho právě lehký sehnat ve svezích šestadvaceti ještě zákazníka. Zeptala jsem se ho na Detlefa. Rolf začal normálně brečet. Jo, Detlef je na terapii. Bez Detlefa to prej všechno stojí za hovno. Vykládal mi, jak život nemá smysl, že chce taky odvykat, jak miluje Detlefa, že se chce zasebevraždit. Obvyklý herácký kec. To žvanění o Detlefovi mě dost naštvávalo. Nechápala jsem, jaký nároky si tenhle vodepsanej teplouš na Detlefa dělá. Uplně vážně chtěl, aby se vykašlal na terapii a vrátil se k němu. Dokonce dal Detlefovi s sebou klíče od bytu. Když jsem to slyšela, vyletěla jsem: „To jsi teda pěkně hajzl. Proč jsi mu dával klíče? On moc dobře ví, kam má jít, když mu bude na terapii zle. Kdybys ho měl fakticky rád, udělal bys všechno pro to, aby byl čistej. Jenomže ty jsi jen hnusný teploušský prase.“ Rolf měl absták, a tak jsem ho mohla lehko ponižovat. Ale pak jsem na něho začala být trochu milejší, protože mě najednou napadlo, že bych mohla u Rolfa přespávat. Řekla jsem mu, že když mě u sebe nechá, udělám pro něho jednoho zákazníka a koupím mu fet. Rolf byl z toho celý pryč, že u něho chci spát. Znal vlastně jenom dva lidi, Detlefa a mě.

Spala jsem s ním v jeho francouzský posteli. Vlastně jsme si bezvadně rozuměli, když při tom nebyl Detlef. Ve skutečno si i to byl děsněj ubožák. I když se mi hnusil.

Takže v tý francouzský posteli ležely vedle sebe dvě Detlefovy lásky a Rolf ved každé večer stejný řeči. Jak děsně Detlefa miluje. A pravidelně před usnutím brečel. Šlo mi to na nervy, ale byla jsem zticha, protože jsem nechtěla, aby mě z té postele vyhodil. Dokonce jsem se zdržela komentáře, když žvanil o tom, jak chce zařídit Detlefovi krásnej byt, až budou oba čistý. Vlastně mi to bylo absolutně fuk. Mimoto jsem si říkala, že máme s Detlefem Rolfa na svědomí. Kdyby nás nepotkal, byl by zůstal ubohej, osamělej teplouš, kterej ve dne sedí na svém jeřábu a večer zapíjí svý neštěstí. Celej tejdne to samý. Chlapi, šlehnutí, chlapi, šlehnutí a v noci Rolfovy kec. Pak jsem se jednou ráno probudila dost brzo, protože jsem zaslechla, jak někdo otevřel dveře od bytu a šramotí v předsíni. Myslela jsem, že je to Rolf, a křikla jsem: „Buď potichu, chci spát!“ A pak stál v pokoji Detlef.

Objetí, děsná radost. Než mě napadlo: „Člověče, ty jsi útek z terapie.“ Kejvnul a vysvětlil mi proč.

Jako každé nové přijatej dostal nejdřív tři tejdny budička. Pro každýho heráka je skoro nemožný být přesnej. Probudil se ráno v určenej čas a hned něco dělat, teda budit ostatní, to je zřejmě to nejtěžší, co může kdo od heráka chtít. Zavedli to na terapii proto, aby místa, kterejch máj tak málo, mohli obsadit lidma, co za to ještě stojí. Detlef třikrát zaspal a musel si spakovat kufry.

Vyprávěl, že se mu na tý terapii docela líbilo. Je to tam prej sice pěkně tvrdý, ale příště se mu to už docela určitě podaří. Chtěl teď, kdyby to šlo, zůstat čistej, a pak se ještě jednou pokusit sehnat místo na terapii. Říkal, že jsou tam některý lidi, který dobře známe. Například Frank, ten, co jeho kamarád Ingo zemřel ve čtrnácti. Jako Babsi.

Zeptala jsem se Detlefa, co chce dělat, a on řekl: „Nejdřív si šlehnout.“ Poprosila jsem ho, aby mi taky přines fet. Za dvě hodiny byl zpátky. Přived jednoho bejvalýho zákazníka, Piko se jmenoval. Piko vytáhnul z tašky silonovej pytlík a položil ho na stůl. Myslela jsem, že špatně vidím. Pytlík plnej fetu. Deset gramů. Tolik háčka jsem ještě nikdy v životě neviděla. Když jsem se přestala divit, zeptala jsem se Detlefa: „Nezbláznil ses? Přitáhnout sem rovnejch deset gramů?“

Řekl: „To víš, že ne. Jsem teď dýler.“

Zeptala jsem se: „A co poldové? Jestli tě lapnou, tak jsi v háji. Zašijou tě na několik let.“

Detlef řek: „Ted' nemám čas myslet na fizly. Nejdřív se musím postarat, abych měl nějaký prachy. A přestaň mě votravovat.“

A hned začal rozdělovat kapesním nožem porce a dával je na malé lístky staniolu. Všimla jsem si, že má ty lístky moc malý. Řekla jsem: „Hele, lidi chtěj bejt podváděný. Musíš si vzít větší kousky papíru, dát do nich fet a pořádně to zarolovat. Vypadaj pak větší. Lidi daj na to, jak ten balíček vypadá. Vzpomeň si na prášky na praní. Veliká krabice, ale jen do dvou třetin plná.“

Detlef řek: „Přestaň mě už votravovat. Dávám tam víc fetu. Lidi si toho všimnou. Rozkřikne se, že v mejch balíčcích je hodně fetu, a prachy se jen pohnou.“

Teprve pak mě napadlo se zeptat: „A čím je vlastně ten fet?“

Patřil samozřejmě Pikovi, tomu malému gaunerovi. Dřív se živil krádežema v kancelářích. Ted' právě vylez na podmínku z lapáku. Chtěl na tom dobráčkovi Detlefovi rychle vydělat. Fet měl od překupníků na Potsdamer Strasse. Známy z lapáku. Bral u nich dýlenský kondice. Jenomže se mu nechtělo prodávat, a tak to přenechal Detlefovi. Piko totiž neměl ani poněti o háčku a o placu. Ten jenom chlastal.

Když byl Detlef hotovej s balením, sečetli jsme půlky půlek, půlky a celý gramy, tak jak to rozporcoval. Nikdy jsem nebyla silná v matematice, ale i tak jsem zjistila dřív než Detlef, že to všechno dohromady dělá jen osm gramů. Udělal dávky moc velký. Kdyby to tak prodal, musel by doplatit dva gramy ze svého.

Takže zase všechno zpátky do pytlíku. Něco samozřejmě zůstalo na papíře. To jsem si směla seškrábnout pro vlastní potřebu.

Detlef začal dělat větší balíčky a jako posedlej válel fet flaškou od piva, aby to vypadalo, zeje ho víc. Dělal jen půlky půlek a nakonec měl skutečně pětadvacet balíčků.

Dva balíčky jsme si hned píchli, abysme fet otestovali. Byl vopravdu dobrej.

Hned večer jsme šli s fetem k Treibhausu. Většinu jsme si schovali. Zahrabali jsme to za odpadkové kontejner u Treibhausu. Měli jsme v kapse vždycky nanejšvš tři balíčky. Kdyby byla náhodou razie, nemohli nás zabásnout jako dýlery. Šlo to docela dobře. Hned první večer jsme prodali pět gramů. Rychle se rozkřiklo, že máme dobrej fet a taky porce že jsou slušný. Jenom Stella samozřejmě tvrdila, že náš fet za nic nestojí. Ale pak přece jen přišla, chtěla nám dohazovat a já blbec jsem jí to dovolila. Za pět půlek půlky, který dohodila, dostávala půlku půlky. Jenže na nás pak nic nezbylo. Nedostávali jsme totiž od Pika za prodej ani feník. Když jsme prodali deset gramu, mohli jsme si jeden a půl nechat. Z toho jsme ale museli platit i dohazování. To znamená, že jsme prodejem sotva pokryli svoji spotřebu. Piko přicházel každý ráno inkasovat. Večer jsme vždycky mívali asi tak dva tisíce marek. Pro Pika to byla tisícovka čistýho výdělku, protože rozdíl mezi nákupní a prodejní cenou je sto procent. A my z toho dostávali jen jeden a půl gramu. A přitom Piko vlastně vůbec nic neriskoval, jedinej kdybysme ho práskli.

Proti tomu se už Piko taky pojistil. Vyhrožoval, že kdyby nás sbalili a my žvanili, tak si můžem hned objednat rakev.

Jeho kumpáni z Potsdamský by to prej už za něj vyřídili. Před

těma nikdo neunik, ani ve vězení. Všude měli své lidi. Vyhrožoval taky svejma pasákama pro případ, že bysme nebyli férovy při účtování. Věřili jsme mu na slovo. Z pasáků jsem měla šílenej strach. Hlavně od tý doby, co zmučili Babsi.

Detlef nechtěl pochopit, že nás ten jeho Piko hrozně okrádá. Řikal: „Co vlastně chceš? Hlavní věc, že už se nemusíš prodávat. Nechci, abys to ještě někdy dělala. A já už taky nechci v životě vidět jedinýho smradlavýho chlapa. Tak co tě žere?“

Většině ostatních malejch pouličních dýlerů se nežilo líp než nám. Taky nikdy nedali dohromady dost peněz, aby si mohli koupit od překupníka deset gramů. A mimoto neměli správný styky. Jak bysme se dostali k těm z Postdamský? Malí dýleři, který sami háčko sjížděj, potřebujou většinou prostředníka, kterej je platí jenom fetem. Herácký dýleři jsou jen ubožáci, který aspoň jednou skončej ve vězení. Na takový, jako byl Piko, je fizlově většinou nedostanou. A když jim zabásnou jednoho dýlera, hned si bez potíží najdou novýho. Skoro každej herák byl ochotnej prodávat za dvě šlehnutí denně.

Po několika dnech začalo bejt prodávání u Treibhausu pro nás moc horký, protože se tam pořád cpali tajný. Už jsem ten nervák stejně nemohla vydržet. Tak jsme to zorganizovali jinak. Já dál dohazovala u Treibhausu a Detlef postával na stanici Steglitz. Takže když jsem měla zájemce, poslala jsem ho na stanici Steglitz.

Asi po tejdnu šel Detlef přece jen s fetem v kapse k Treibhausu, když u něho najednou zastavilo auto a nákej chlap se ho zeptal, jak se jede na stanici ZOO. Detlef se šíleně vyděsil a začal zdrhat. Fet hodil někam do křoví.

Když jsme se sešli, Detlef tvrdil, že ten chlap, co se ptal na stanici ZOO, musel bejt fizl, protože jinak přece každej ví, kde je stanice.

To bylo blbý. Hned jsme viděli v každým autě, v každým chlapovi, kterej se potuloval po Kudammu, fizla. Neodvázili jsme se jít ten fet, co Detlef zahodil, hledat. Říkali jsme si, že na to fizlově jen čekaj, aby po nás mohli skočit.

Šli jsme do Athénskýho grilu, abysme se poradili, co budeme dělat. Nemohli jsme se druhej den vyrovnat s Pikem, protože jsme neměli fet. Stejně by nám nevěřil, co se stalo. Pak mě napadlo říct mu, že nás okradli kanaci. Že nám sebrali celej let a všechny prachy. Řekla jsem: „Piko bude řídit tak jako tak. Aspoň si necháme prachy, který už máme. Stejně je to sviňárna, že nedostáváme ani feník, a ten teplouš na nás vydělává denně tisíc marek. Musím si přece taky koupit něco na sebe. Nemám vůbec nic teplýho. Nemůžu lítat celou zimu v hadrech, ve kterejch jsem zdrhla z nemocnice.“

Na dýlery jsme se zkrátka nehodili. Detlef to pořád nechtěl pochopit. Nakonec uznal, že je jedno, jestli obereme Pika o dvě stovky nebo o tisícovku.

Druhej den jsme šli brzy ráno na bazar. Když se mi líbily nějaký hadry, voblík si je nejdřív Detlef a pak já. Chtěli jsme si koupit něco, co bysme mohli nosit oba, abysme si to mohli půjčovat. Nakonec jsem koupila starou černou bundu z králíka, která Detlefovi děsně slušela. Pak jsem ještě koupila parfém, hrací hodiny a ještě pár nějakých krámů. Ale neutratili jsme všechny peníze, protože nám bylo líto kupovat všelijaký zbytečnosti. Zbytek peněz jsme schovali.

Jen jsme se vrátili k Rolfovi do bytu, už tu byl Piko. Detlef řekl, že dneska ještě neměl fet, takže si musí šlehnout, než budeme účtovat. Nebyla to samozřejmě pravda, oba jsme si píchli ráno, jen jsme vstali. Detlef měl z Pika strach. Piko řekl „oukej“ a čet si v mém hrůzostrašném románě. Detlef do sebe vrazil ještě jednu půlku půlky. Hned usnul a ani si nevytáhnul jehlu z žíly.

Bodejť by neusnul, už do sebe vrazil druhou půlku půlky, pomyslela jsem si. Vytáhla jsem mu stříkačku ze žíly, protože mi bylo blbý nechat týct krev dovnitř, nešla pak vůbec vyčistit. Bylo to naše poslední nádobičko. Když jsem Detlefovi alkoholem očistila vpich, všimla jsem si, že mi vůbec neklade odpor. Zdvihla jsem mu ruku, pustila ji a ona mu padla úplně bezvládně dolů. Zatřepala jsem s ním, abych ho probudila. Najednou se sesypal ze židle. Obličej měl šedivý a rty modré. Roztrhla jsem mu košili a snažila se nahmatat tep. Ale vůbec jsem necejtila tlukot srdce.

Ve spodních kalhotkách a košili jsem se vyřítla z bytu na chodbu. Piko za mnou; „Nedělej blbosti!“ Zazvonila jsem u jedny babky a řekla, že musím rychle volat policii. Vytočila

jsem nouzový číslo a řekla: „Můj přítel už nedejchá. Vzal si nadměrnou dávku.“ Dala jsem poldům adresu, když najednou přilít Piko a řval: „Přestaň, už se probral“ Řekla jsem poldům: „Ne, děkuju. Nemusíte jezdit. Byl to zbytečný poplach.“ A položila jsem.

Detlef ležel na zádech a měl už otevřené oči. Piko se zeptal, jestli jsem do telefonu řekla něco o drogách a dala jim adresu. Řekla jsem: „Ne, ne úplně. Myslím, že jim to snad ani nedošlo.“

Piko řekl: „Ty jsi ale pitomá, hysterická kráva.“ Propad panice a začal třást s Detlefem, chtěl ho fackovat, aby hned vstal. Řekla jsem, aby ho nechal bejt. Zařval: „Drž hubu, hysterická krávo, a přines mi vodu.“ Když jsem se vrátila z kuchyně, Detlef už stál a Piko do něho pořád něco hučel. Byla jsem šíleně šťastná, že je zase na nohou, a chtěla jsem ho obejmout. Ale Detlef mě odstrčil. Piko mu nastříkal vodu do obličeje a řekl: „Pojď, kamaráde, musíme odtud pryč.“ Detlef byl pořád ještě šedivý a sotva se držel na nohách. Řekla jsem mu, že by si měl lehnout. Piko znovu zařval: „Drž hubu!“ A Detlef řekl: „Nemám čas.“ Piko Detlefa podíral a tak vyšli z bytu.

Vůbec nic mi nedocházelo. Šíleně jsem se klepala. Chvilí jsem si fakticky myslela, že je Detlef mrtvej. Lehla jsem si na postel a snažila se soustředit na svůj román. Pak někdo zazvonil. Podívala jsem se kukátkem. Před dveřma stáli fízlové. Úplně mi přeskočilo. Místo abych zdrhla oknem, otevřela jsem dveře. Řekla jsem, že jsem je volala. Že byl patřil jednomu teploušovi, kterej právě odjel. A že sem ráno přišli dva kluci, něco si píchli do ruky, a že jeden z nich upad, takže jsem zavolala policii.

Poldové chtěli vědět, jak se ty kluci jmenovali a jak vypadali, a já jim něco nakecala. Poznamenali si moje personálie. Netrvalo to dlouho a dostali odpověď z centrály, načež jeden fízl řekl: „Tak pojd' s náma. Jsí hlášená jako pohřešovaná.“ Byli ke mně docela milí. Mohla jsem si do své igelitky spakovat ještě dva své horory a napsat dopis Detlefovi. Napsala jsem: „Milý Detlefe. Můžeš si myslet, že jsem odjela. Další zprávu pošlu později. Libám tě, tvoje Christiana.“ Přilepila jsem to páskou na dveře.

Nejdřív mě vzali na policejní stanici ve Friedrichstrasse a pak na jednu sběrnou stanici. Dostala jsem se do cely, která vypadala úplně jako z nějakýho westernu. Místo zdí kolem dokola mříže. Zamřížovaný dveře zapadly s rachotem do zámku jako u šerifa z Dodge City. Stála jsem v cele, držela se oběma rukama železnejch tyčí a nebylo mi do smíchu. Nechtěla jsem myslet na to, jak je to zase všechno v prdeli, a tak jsem si radši lehla na pryčnu a usnula, protože jsem byla úplně sjetá. Strčili mi dovnitř zkumavku na moč a k tomu kýbl, abych nepočurala podlahu, Celej den mi nedali nic k jídlu ani k pití.

K večeru přišla matka. Prošla okolo mříží a ani se na mě nepodívala. Musela nejdřív mluvit s fízlama. Pak se otevřely dveře, matka řekla „Dobrý večer“, jako bych byla úplně cizí člověk, a pevně se do mě zavěsila. Venku čekal v autě Klaus, přítel mé matky. Matka mě strčila dozadu do auta a sedla si vedle mě. Nikdo neřek ani slovo. Klaus zřejmě zabloudil, a tak jsme křížovali Berlínem sem a tam. Myslela jsem si: „Už jsou tak blbí, že neznaj ani cestu do Kreuzbergu.“

Když jsme zastavili u pumpy, řekla jsem matce, že mám hlad, a zeptala jsem se, jestli by mi mohla koupit tři obložený housky. Vystoupila a koupila mi je.

Po druhý housce se mi udělalo špatně. Klaus musel zastavit, abych se mohla vyzvracet. Jeli jsme severní dálnicí a tam mě teprv napadlo, že jedeme někam jinam. Myslela jsem, že do domova, a hned jsem si řekla, že odtamtud zase co nevidět zdrhnu. Pak jsem uviděla ceduli letiště Tegel a pomyslela si: „Tak to bude zlý. Chtěj tě vyšoupnout z Berlína.“ Vystoupili jsme na letišti. Matka mě pořád pevně držela. Promluvila jsem podruhé od našeho shledání: „Buď tak laskavá a pusť mě.“ Řekla jsem to hodně pomalu a s důrazem na každém slově. Pustila mě, ale zůstala vedle mě na dosah. Klaus šel za náma jako zadní voj a taky dával pořád bacha. Byla jsem úplně bez vůle. Ať si dělá, co chtěj. Stejně to nebude k ničemu. Byla jsem o tom přesvědčená. Když mě potom matka vedla k východu, nad kterým bylo napsáno Hamburk,

jen jsem se rozhlídla, jestli není náká šance na zdrhnutí. Ale na nic už jsem se nezmohla.

Hamburk, to mě porazilo. V jedný vesnici, asi padesát kilometrů od Hamburku, bydlela babička, jedna teta se strejdou a sestřenicí. V mejch očích to byli nejhorší měšťáci. Dům měli v takovém pořádku, že to až nahánělo hrůzu. Ani zmrčko prachu. Jednou jsem v tý domácnosti běhala celý hodiny bosá a večer jsem měla nohy tak čisté, že jsem si je vůbec nemusela mějt.

V letadle jsem dělala, jako že si čtu svůj román. Dokonce jsem pár stránek přečetla. Matka byla němá jako ryba. Ještě pořád mi neřekla, co se děje.

Pak pronesla letuška uvítací řeč a jak doufá, že budeme mít příjemnej let, a já si všimla, že matka brečí. Najednou začala šíleně rychle mluvit: Chce pro mě jen to nejlepší, už se jí zase zdálo, jak ležím mrtvá na nějakým záchodě, nohy zkroutěný a okolo spousta krve. Že mě zabil nějaký dyler a ona mě přej musela jít identifikovat.

Vždycky jsem byla přesvědčená, že matka má telepatický schopnosti. Když třeba večer řekla: „Dítě, zůstaň doma, mám

špatnej pocit,“ tak jsem se hned dostala do nějaký razie, nebo mě někdo podved, nebo došlo k nějakýmu násilí. Musela jsem myslet na Píka, že jsme ho okradli, a na jeho kumpány. Říkala jsem si, že mi snad matka fakticky zachránila život. Dál už jsem nemyslela. Nechtěla jsem dál myslet. Od svý neúspěšný zlatý rány jsem už vůbec nechtěla přemejšlet. Na hamburským letišti jsem šla s matkou a tetou, která na nás čekala, do restaurace. Matka se musela vrátit hned příštím letadlem. Objednala jsem si florida boy. Vůbec ho v tom blbým podniku neměli. Říkala jsem si, jakéj je ten Hamburk zapadákov, když tam nemaj ani florida boy. Ničeho jsem se nenapila, i když jsem měla šílenou žízeň. Pak do mě matka i teta společně hučely. Během jedny půlhodiny mi naplánovaly celej příští život. Budu chodit pěkně do školy, najdu si kamarády, pozdějc pudu do nějakýho učení, a až budu mít zaměstnání, vrátím se do Berlína. Jako kdyby to bylo tak jednoduchý. Když jsme se loučily, začala matka znovu brečet. Já jsem v sobě všechno potlačila. To byl třináctej listopad 1977.

Christianina matka

Celý den jsem se musela strašně ovládat. Na zpátečním letu do Berlína jsem vybrečela skoro všechno to napětí posledních týdnů. Byla jsem smutná a současně jsem cítila úlevu. Smutná, protože jsem musela opustit Christianu. A úlevu jsem cítila proto, že jsem ji konečně odtrhla od heroínu.

Konečně jsem si byla jistá, že jsem udělala správnou věc. Po chybném kroku s terapií v Narkononu jsem byla přesvědčená, že má šanci na přežití jen tehdy, když se dostane někam, kde heroin vůbec není. Když bydlela Christiana u svého otce a já měla od všeho trochu odstup a klid, bylo mi stále jasnější, že v Berlíně se z toho nedostane. Ačkoli mě můj bývalý muž ujišťoval, že Christiana je u něho čistá, vůbec jsem na to nedala. Nikdy mě nenapadlo, že bych mohla mít ještě větší strach o Christianin život, ale od smrti její přítelkyně Babsi jsem už neměla klidnou jedinou minutu. Chtěla jsem odvézt Christianu k příbuzným do Západního Německa, ale její otec to nechtěl dovolit. Podařilo se mu během té doby, co u něho Christiana bydlela, vymoci na soudu rozhodnutí o jejím trvalém bydlení u něho. Všechna má slova byla k ničemu. A možná taky nechtěl přiznat porážku.

V té době jsem obdržela žalobu proti Christiane. Měli ji soudit kvůli zneužívání omamných prostředků. Paní Schipkeová z oddělení boje proti toxikomanii mě na to už předem upozornila. Pro útěchu mi řekla, že si nemusím kvůli Christiane dělat vůbec žádné výčitky. „Kdo fetuje, ten fetuje,“ řekla, „o tom rozhoduje každý feťák sám.“ Zнала spoustu narkomanů z dobrých rodin. Ti museli jít taky před soud. Prý z toho nemusím být zoufalá.

Považovala jsem za zákeřné, že v žalobě byl jako důkazní materiál proti Christiane uveden také balíček heroínu, který jsem jednou našla v jejím pokoji. V rozhořčení jsem hned zavolala paní Schipkeové. Samozřejmě jsem tenkrát netušila, že můj nález použijí jednou proti Christiane, když mě paní Schipkeová poprosila, abych jí ten balíček poslala na prohlídku.

Řekla ještě: „Nepište na dopis odesilatele, pak se nedá nic dokázat“

Nepovažuji za správné, že mladí lidé jako Christiana jsou za závislost na drogách souzeni. Christiana nikomu nic neudělala. Jenom sama sebe zničila. Kdo jí chce za to soudit? Nehledě na to, že se ještě žádný narkoman ve vězení neuzdravil, jak je všeobecně známo.

Ta žaloba byla jen o důvod víc, abych odvezla Christianu do Západního Německa. Náhle jsem byla zcela rezolutní. Šla jsem na úřad pro opatrovnictví a vysvětlila jsem jim lam do důsledků celou situaci. Poprvé mi někdo na úřadě pozorně naslouchal. Příslušný sociální pracovník pan Tillmann považoval také za nejlepší řešení, aby byla Christiana odvezena do Západního Německa. Navíc se chtěl pokusit získat pro Christianu místo na terapii, protože mi nemohl zaručit, jak rychle bude vyřízena celá věc s Christianiným stálým pobytem. Souhlas s terapií by mohl od mého rozvedeného muže spíš získat. To jsem chápala. Nebyly to žádné prázdné sliby. Uvědomovala jsem si, jak moc se pan Tillmann pro Christianu angažuje.

Krátce po mé domluvě s panem Tillmannem stála najednou Christiana u mě ve dveřích. Právě se vracela z drogové poradny. Byla úplně vyřízená, předávkovaná heroinem a mluvila o sebevraždě a zlaté ráně. Nejdřív jsem ji uklidnila a pak strčila do postele. Hned jsem volala pana Tillmanna. Okamžitě přijel. Spolu s Christianou jsme domluvili pevný plán: Nejprve měla Christiana fyzicky odvykal na zemské neurologické klinice. Na závěr měla dostat místo v jedno terapeutické léčebně. To ji slíbili v drogové poradně. Pan Tillmann byl s terapeutickou léčebnou také neustále ve styku.

Christianu se vším souhlasila. Pan Tillmann bleskově vyřídil všechno, co bylo třeba. Zašli jsme k psychiatrovi pro mládež a k úřednímu lékaři, aby nám vystavil povolení. Pak jel pan Tillmann s povolením k otci Christiany a tak dlouho ho přesvědčoval, až otec souhlasil s tím, že mohu Christianu odvést na kliniku.

O dva týdny později byla Christiana převezena do nemocnice Rudolfa Virchow, kde ji měli operovat plíseň.

Předpokládala jsem samozřejmě, že dítě závislé na drogách budou převážet z Bonnieho ranče pod dozorem a že v nemocnici na ni dají pozor. Jenomže oni ji tam jenom vyložili. Všechno ostatní jim bylo jedno. Christiana mohla bez potíží utéct.

Byla jsem touto nedbalostí, která mohla zmařit všechno naše úsilí, velice rozhořčená.

Po této zkušenosti jsem ztratila poslední zbytky důvěry v jakoukoli instituci. Svému dítěti a sobě můžeš pomoci jenom ty sama. říkala jsem si. Pan Tillmann se snažil dodat mi odvalu. Jen k němu jsem ještě měla důvěru.

Christianu se naštěstí brzy vrátila. Hned příští večer se u mě vybrečela. Bylo ji všechno hrozně líto. Už zase si píchla heroin. Nenadávala jsem jí. Už jsem se na ni nemohla zlobit. Příliš často jsem si vybíjela svůj vztek na Christiane z pouhého zoufalství nad svou neschopností pomoci jí. Když teď byla zase u mě, vzala jsem ji do náručí a v klidu jsme si spolu promluvily.

Christianu chtěla bezpodmínečně pokračovat v plánu, který jsme vypracovali s panem Tillmannem, a já jsem řekla - dobře, tak to tak uděláme. Ale dala jsem jí také jasně najevo, že jestli ještě jednou něco takového provede, pojede

neodvolatelně do „Západního Německa“. Vzala si to velmi k srdci a dala mi na to čestné slovo.

Každý den chodila pravidelně do své poradny.

Skutečně se upnula na vyhlídku terapie. Někdy čekala celé hodiny, než se dostala k psychologovi na řadu. A doma si pak sedla a psala svůj životopis, který vyžadovali k přijetí.

Všechno to vypadalo velice dobře. Zdálo se, že místo na terapii docela jistě dostane. Byla už určena léčebna, která ji měla přijmout. Mluvili jsme o tom, že asi nebude moct slavit Vánoce doma, protože byl právě začátek listopadu.

Také její otec přiznal neúspěšnost svého snažení a přestal mi bránit. Země byla skutečně na dohled. A jako naschvál zrovna tehdy dostala Christiana druhou žloutenku. Přes noc měla najednou skoro jednačtyřicet stupňů horečky. Příští den dopoledne jsem ji odvezla na kliniku ve Steglitz. Byla žlutá jako citron. Už nemohla ani stát a sotva se vlekla. Po prohlídce lékařka řekla, že Christiane selhávají játra, protože bere příliš mnoho drog. Bohužel si ji tam prý nemůže nechat, protože na klinice nemají izolaci. To nebyla pravda. Později jsem si to zjistila. Klinika ve Steglitz má izolační oddělení s dvaceti pěti lůžky. Ve skutečnosti nechtěli mít na své vznešené klinice žádného narkomana. Lékařka nám zařídila přijetí v nemocnici Rudolfa Virchow na příští odpoledne.

Za několik dní zmizela Christiane žlutá barva z obličeje. Brzo byla zase jít a těšila se na terapii. Její psycholog z poradny ji dokonce navštívil. Spojenými silami jsme se snažili, aby nesehlala. Byla jsem si jistá úspěchem jako už dávno ne.

Až do dne, kdy Christianu navštívila její přítelkyně Stella. Ačkoli jsem sestry na oddělení důrazně poprosila, aby z vážných důvodů nepouštěly k Christiane bez mého doprovodu nikoho s výjimkou psychologa z poradny.

Udělal jsem ovšem neodpustitelnou chybu, že jsem s sebou jednou vzala Detlefa. Christiana si to hrozně přála. Detlefa pustili na podmínku z vězení, kde odvykal. Také si už sehnal místo na terapii. Chtěla jsem jim oběma dopřát shledání.

Hrozně na sobě viseli. Myslela jsem si, že je to snad navzájem posílí, když budou vědět, že ten druhý jde také na terapii. Jak jsem jen mohla být tak hloupá.

Brzy nato zmizela Christiana z nemocnice na jedno odpoledne. Když jsem ji večer po práci navštívila, byla už zase zpátky. Viděla jsem, že si zase něco píchla. To už by mě vůbec nerozházelo, ale když mě chtěla oblnout a tvrdila, že si jen chtěla skočit na špagety u kostela Věch svatých, když mi zase lhala, skoro se mi podlomily nohy.

Poprosila jsem staniční sestru, abych mohla u Christiany zůstat. Postel jsem si chtěla zaplatit. Řekla, že to bohužel nejde. Slíbila, že na ni bude sama dávat pozor. O tři dny později, když jsem ji zase chtěla navštívit po práci, šla mi sestra naproti a řekla: „Vaše dcera tu není.“

„A mohu vědět, kde je?“ zeptala jsem se.

„To nevíme. Měla povolení na procházku do parku a už se nevrátila.“

Nemohu popsat, jak mi bylo. Doma jsem si lehla do obývacího k telefonu. V noci, dvacet minut po jedenácté, volala nemocnice, že už se Christiana zase vrátila. Lhostejnost té sestry byla otřesná. Zastávali stanovisko: „Když uteče, tak uteče, to je její věc. Už jsme tady měli dost narkomanů a všichni přece utíkají.“ Přesně tak se mnou příští den mluvily, když jsem to sestrám vyčítala.

Zdálo se, že také lékařka to nechává klidnou. Pouze mi vysvětlila, že na to nadále nemohou mít žádný vliv. Jestli ještě jednou Christiana poruší nemocniční řád, budou ji muset pro nedostatek disciplíny propustit. Výsledek jatrní punkce prokázal, že se dožije nejvýše dvacet let, když bude takhle pokračovat. Chtěla jí v tom smyslu promluvit do duše. Víc k tomu bohužel nemá co říci.

Příští večer se opět ozvali z nemocnice, že Christiana je už zase pryč. Strávila jsem celou noc na gauči vedle telefonu, ale Christiana se vůbec nevrátila. Zmizela na čtrnáct dní a nedala o sobě vědět.

První dva tři dny jsem ji ještě spolu se svým přítelem hledala. Na obvyklé trase po diskotékách a stanicích podzemky.

Pak jsem si musela jít pro její věci do nemocnice. A když jsem se vrátila domů s Christianinou taškou, vypakovala její knihy a všechno, co jsem ji nanosila do nemocnice, poprvé jsem dospěla k bodu, kdy jsem si řekla: Tak, a teď ji necháš pořádně si natlouct hubu.

Řekla jsem si: Dobře, když chce, tak ať pozná, jaké to je, když je sama. Přestala jsem ji hledat. Připadala jsem si hrozně ukřivděná. Jen ať pocítí, že má trpělivost je u konce. Těžko říct, jak dlouho by mi to odhodlání vydrželo.

Ohlásila jsem ji na nejbližší policejní stanici jako pohřešovanou a poslala jsem jim tam Christianinu fotografii. Však už ji při nějaké razii nachytají. A pak jsem s ní chtěla nastoupit do nejbližšího letadla a odvézt ji do Západního Německa.

Po čtrnácti dnech, jednoho pondělního rána, jsem se dočkala toho rozhodujícího telefonátu z policejní stanice na Friedrichstrasse. Úředník u aparátu byl neobvykle milý. Ačkoli Christiana na stanici vyváděla. Poprosila jsem policistu, aby si ji tam nechali. Že si pro ni brzy odpoledne přijdu a letadlem ji hned odvezu do Západního Německa.

Objednala jsem letenky. Jednu zpáteční pro sebe. Pro Christianu jenom let tam. Když jsem to objednávala, bodlo mě u srdce. Pak jsem zavolala příbuzným.

Odpoledne bylo všechno zařízené. Cestou na policii jsem s sebou ještě vzala svého přítele. Říkala jsem si, že když si ji posadíme mezi sebe, nebude nám moct vyskočit z auta.

Christiana neřekla ani slovo. Já také ne. Nebyla jsem toho schopna.

Na letišti se mi třásla kolena a srdce mi tlouklo až v hrdle. Christiana stále ještě nepromluvila. Vůbec si mě nevšímal.

Až do odletu seděla mlčky na svém sedadle, hrála si s nehty a četla román, který měla s sebou. Nepodnikla jediný pokus o útek.

Oddechla jsem si, až když jsme seděly v letadle. Během startu se dívala z okna. Už se setmělo. Řekla jsem jí: „Tak a je konec. Kapitola drogy je za tebou. Jedeš k tetě Evelyn. Doufám, že tam konečně začneš nový život.“

U tety a babičky jsem měla nejdřív čtyři dny abstinence. Jen jsem mohla zase vstát, hned jsem se pořádně vymódila. Od kožešinový bundy až po kozačky s vysokými podpatkami jsem ze sebe udělala správnou heráčku. Namalovala jsem se a šla se psem své tety do lesa. Dělal jsem to tak každý ráno, jako kdybych měla jít na plac, a pak jsem tak běhala po lese. Vysoký podpatky mi zůstávaly vězet v písku, každou chvíli jsem klopetla a rozbila si přitom kolena, až jsem je

měla celý modrý a zelený. Ale když se mnou chtěla jít babička nakupovat a rozhodla se darovat mi pár „bot na chození“, dostala jsem už z toho výrazu „boty na chození“ kopřivku.

Postupně jsem zjistila, že se dá s mou tetou, který bylo teprve třicet, docela dobře kecat. Ne o problémech, který jsem skutečně měla. Ale o těch jsem stejně nechtěla mluvit. Na ty jsem dokonce nechtěla ani myslet. Můj skutečný problém se totiž jmenoval háčko. Fet a všechno, co s tím souvisí. Detlef, plac, Kudamm, být sjetá, nemuset myslet, být svobodná. Snažila jsem se moc nemyslet i bez háčka. Měla jsem už jedinou myšlenku, a sice že asi brzo zdrhnu. Ale neudělala jsem si žádné skutečné plány na útěk tak jako dřív. Pořád jsem to odsouvala. Říkala jsem si: Jednou prostě zmizíš. Asi jsem ve skutečnosti nechtěla zdrhnout, protože jsem měla strach z toho, co jsem si v posledních dvou letech představovala pod svobodným životem.

Moje teta mě úplně zasypávala zákazama. Ve svých patnácti jsem musela být přesně v půl desátý doma, jinak mě vůbec nepustila ven. To jsem od dvanácti let neznala. Šíleně mi ty zákazy lezly na nervy. Ale kupodivu jsem je skoro vždycky dodržela.

Před Vánocema jsme jeli do Hamburku na nákupy. Vyrázili jsme už ráno a hnali jsme se rovnou do obchodních domů. Byl to naprostej horor. Celý hodiny jsme se cpali mezi těma spoustama trapných měšťáků, který se vrhali na zboží a přehrabovali se ve svých tlustých peněženkách. Babička, teta, strejda a bratranec si natahovali a zase svlíkali všelijaký hadry. Pro tetu Hedviku a tetu Idu a pro Jochena a pro pana a paní ty a ty přes všechnu snahu nesehnali dárek. A můj strejda potřeboval ještě pár podrážek, protože si sám spravoval boty, a ještě něco na auto, co měli v obchodních domech levnější.

Moje babička je hrozně malá a umí mezi lidma tak šmejdít, že se nám v té spoustě lidí pořád ztrácela. Pak vždycky vypuklo hledání. Někdy jsem je všechny ztratila a pak mě samozřejmě napadlo zdrhnout. Hned jsem odhadla, že v Hamburku na Mönckebergstrasse je heráckej plac. Stačilo jenom vyhltnout z obchodního domu a dát řeč s pár herákama a pak už by šlo všechno samo. Ale nedokázala jsem to. Sama jsem vlastně nevěděla, co chci. I když jsem si říkala: „Než bys byla jako oni a jenom litala po nákupech a obchodních domech, tak to se radši v oddělej na nejbližším záchodě.“ Věřím, že kdyby ke mně přišel nějaký herák a řekl mi jedno slovo, tak bych zmizela.

Ale já zmizet nechtěla. A proto jsem jim všem řekla: „Já už to nevydržím, prosím vás, pojedte domů a příště jeďte nakupovat beze mě.“ Koukali na mě, jako kdybych se zbláznila. Protože pro ně je zřejmě vánoční nákup vyvrcholením celého roku.

Večer jsme pak ještě nemohli najít auto. Lítali jsme z jednoho parkoviště na druhý, a auto pořád nikde. Ale to se mi docela líbilo. Protože jsme byli najednou parta. Jeden mluvil přes druhýho, každý měl nějakou jinou radu, ale všichni jsme měli společnej cíl: najít to prokletý auto. Já jsem se od ostatních lišila jenom tím, že mi to celý připadalo děsně legrační a pořád jsem se musela smát, i když ostatní čím dál víc propadali panice. Všem začalo být dost zima, všichni se klepali, jenom mně zima nevadila. Moje tělo bylo zvyklý na jiný věci.

Teta se nakonec zastavila u východu z Karstadtu pod ventilací s teplým vzduchem a nechtěla se hnout. Strejda ji musel z té teplý sprchy násilím odtáhnout. Pak jsme auto přece jen našli a najednou nám to všem bylo k smíchu. Po cestě domů mi bylo docela dobře. Připadala jsem si jako v rodině, ke který přece jen trochu patřím. Musela jsem si ale dávat sama na sebe pořád pozor. V každým případě jsem se o to aspoň snažila. Bylo to těžký. Při každým větě jsem se musela děsně sledovat, co říkám. Při každým slově. Když mi vyklouzlo „hovno“, řekla hned babička: „Takové hezké dítě a tak ošklivé slovo.“ A obvykle pak došlo k diskuzi o tom, jak jsem nervózní. A to jsem nakonec skutečně vyletěla.

Přišly Vánoce. První Štědrý den po dvou letech, který jsem zase slavila u stromečku. Poslední dva roky jsem byla vždycky s herákama. Nevěděla jsem, jestli se mám vůbec na stromeček těšit. Ale předsevzala jsem si, že půjdu do sebe a budu předstírat radost z dárků. Ale pak jsem z nich skutečně radost měla. Ještě nikdy jsem toho tolik k Vánocům nedostala. Pak jsem se přistihla při tom, jak počítám, kolik to všechno stálo, a převáděla jsem to na půlku půlky.

Na Vánoce přijel taky můj otec. Jako obvykle nevydržel dlouho doma. Po oba svátky šel se mnou na diskotéku. Nalila jsem do sebe šest nebo sedm kol s rumem a pěkně jsem se na ty barový stoličky zlinkovala. Otcí se hrozně líbilo, že chlastám. A já jsem si řekla, že si snad na ty lidi z vesnice laky někdy zvyknu, i na tenhle disko-sound.

Příští den letěl otec zpátky do Berlína, protože tam byl večer nějaký hokejovej zápas. Z otce se stal hokejový fanoušek. Po vánočních prázdninách jsem už musela do školy. Šla jsem do devátý třídy reálky. Měla jsem ze školy docela strach. Celý tři roky jsem při vyučování prakticky nic nedělala. V posledním roce jsem tam několik měsíců vůbec nechodila, protože jsem byla buď nemocná nebo jsem zrovna odvykala nebo jsem prostě na školu kašlala. Ale hned první den se mi ve škole zalíbilo. Celá třída právě malovala obraz na jednu prázdnou bílou stěnu ve třídě. Mohla jsem hned malovat s nima. Kreslili jsme krásný starý domy. Přesně takový, ve kterých měl být můj vysněnej byt. A před nima stáli jenom šťastný lidi. Na ulici byla namalovaná palma, u který byl přivázaný velbloud. Byl to naprosto senzační obraz. A pod tím jsme ještě napsali: Za silnici je pláž.

V mládežnickým klubu jsem pak objevila dost podobnej obraz. Pod ním byla jiná věta: Radši se tlouct a prát, nežli jen brečet a lkát. V mládežnickým klubu udávaly tón politický zájmy.

Hned jsem si všimla, že mladý lidi z vesnice a nedalekého města taky nejsou moc spokojený. I když na první pohled tam bylo všechno jiný než v Berlíně. Ve škole nebyl takovej hrozný blázinec. Většina učitelů měla ještě autoritu a děti je na slovo poslouchaly.

Snažila jsem se dohnat všechno, co jsem zameškala. Chtěla jsem aspoň ukončit reálku, to byl můj cíl. Poprvé od základní školy jsem zase dělala domácí úkoly. Po třech tejdnech jsem se už s třídou docela sžila a měla jsem pocit, že to skutečně dokážu.

Zrovna když jsme měli kurs vaření, zavolał si mě ředitel. Seděl na psacím stolem a nervózně se přehraboval v nějakých deskách. Hned mi došlo, že to jsou moje akta, který za mnou poslali z Berlína. Věděla jsem, že v těch lejtrech je o mně

úplně všechno. Úřad pro mládež mou školu v Berlíně o všem informoval.

Ředitel si trochu odkašlal a pak řekl, že mě bohužel nemůže nechat ve škole. Že neodpovídám požadavkům reálky. Moje akta ho tak vyděsily, že si mě nechal zavolat rovnou z vyučování. Nevydržel to ani do konce hodiny, jen abych už byla pryč z jeho školy.

Neřekla jsem vůbec nic, protože jsem ani nemohla. Ředitel chtěl, abych okamžitě odešla. Už příští přestávku jsem se měla hlásit u ředitele základní školy. Úplně mě to zničilo. Šla jsem jak omráčená dolů do základní školy. Teprve když jsem byla u ředitele základní školy, konečně jsem se rozbrečela. Řek, že se snad nic tak hrozného nestalo. Že mám zůstat při zemi a snažit se co nejlíp ukončit základní školu.

Vyšla jsem ven a konečně jsem se zase jednou dostala k bilancování. Neměla jsem se sebou žádný slitování. Řekla jsem si: „To je přece jasný, teď teprve budeš muset tvrdě platit za to, co jsi prováděla.“ Najednou jsem si uvědomila, že všechny mé sny o novém životě bez háčka byly úplná blbost. Že všichni ostatní mě nevidějí takovou, jak jsem si teď připadala, ale že mě budou vždycky soudit podle mé minulosti. Matka, teta, stejně jako ředitel.

Bylo mi jasné, že ze mě nemůže být ze dne na den nová člověk. Můj psychický i fyzický organismus muset neustále účtovat. Zničený játra mi pořád připomínaly, co jsem s nimi provedla. Vlastně ani život u tety nebyl tak úplně cool.

Výbuchovala jsem při nejmenších záminkách. Pořád jsem se hádala. Nesnášela jsem stres a nervozitu. A když jsem byla na dně, připadalo mi, že s drogami bych to všechno líp zvládala.

Po vyhození z reálky jsem nebyla schopná donutit se k nějakému výkonu. Už zase jsem byla jako bez vůle. Nemohla jsem se bránit proti vyhození, i když ředitel přece nemoh po třech tejdnech, co jsem tam chodila, poznat, jestli bych na jeho školu stačila, nebo ne. Už jsem neměla žádný plány do budoucna. Mohla bych sice zase chodit na všeobecnou školu jako v Berlíně, nedaleko byla jedna, kam se dalo jezdit autobusem, tam bych mohla dokázat, jestli přece jenom mám něco v hlavě. Ale měla jsem příliš velké strach, že bych tam mohla taky selhat.

Teprve postupně jsem pochopila, co všechno to znamenalo, když mě strčili do základní školy. U nás jsou dvě diskotéky, něco jako kluby mládeže. Do jedny z nich chodějí žáci z reálky a do druhý lidi ze základní školy a učňové.

Byla jsem nejdřív v klubu, kde se scházejí gymnazisti. Když jsem pak ale z reálky vyletěla, měla jsem pocit, že se tam na mě nějak blbě koukají, a šla jsem radši do té druhé.

To bylo pro mě taky něco nového. Takovýhle dělení v Berlíně nebylo. Ani na všeobecné škole a mezi herákama už vůbec ne. Tady začínalo dělení už o přestávce na dvoře. Napříč školním dvorem byla bílá čára. Na jedné straně byli o přestávce žáci vyšší školy a na druhé žáci základní školy. Chodit přes tu bílou čáru bylo zakázané. Se svezma bejvalejma spolužákama jsem se teda mohla bavit jenom přes tu čáru. Tohle dělení dětí na ty, který mají šanci někam to v životě dotáhnout, a na ty ze základní školy, co jsou jen přebytečnej odpad, mi připadalo tvrdý.

To byla teda společnost, se kterou jsem se teď měla sžít. „Sžít“, to bylo snad každý desátý slovo mé babičky. A přitom si myslela, že když mě teď vyhodili z reálky, tak bych si mimo školu měla najít přátele mezi gymnazistama a lidma z reálky. Řekla jsem jí: „Budeš se muset smířit s tím, že tvoje vnučka je žačka základní školy. A já se s tím sžiju a najdu si kamarády v základní škole.“ A hned z toho byla obrovská hádka.

Nejdřív jsem chtěla na školu úplně kašlat, ale pak jsem zjistila, že ten nově třídní je naprosto senzační. Byl už starší, takovej úplně staromódní, nebo spíš správně konzervativní. Někdy jsem měla dokonce dojem, že přiznává i nacistům nějaký zásluhy. Ale měl autoritu a nemusel na nás řvát. Byl jedinej, kterýho jsme při vstupu do třídy zdravili povstáním. Nikdy nebyl nervózní a o každého se zajímal zvlášť. I o mě. Většina mladých učitelů měla jistě spoustu ideálů. Jenomže se nedokázali vyrovnat se svým zaměstnáním. Nevěděli si s náma rady. Někdy nechali všechno běžet, a když z toho byl blázeň, začali řvát. Hlavně ale nedávali jasný odpovědi na problémy, který nás zaměstnávaly. Mleli pořád jen to svoje jenže a ale, protože si sami nebyli jistý a nevyznali se v tom.

Náš třídní učitel nám nic nenamlouval o tom, co to dneska znamená být žákem základní školy. Řek nám, že to budeme mít děsně těžký. Ale s trochou pile bysme přej v některých oblastech mohli překonat i gymnazisty. Například v pravopise. Jedinej maturant prej dneska není perfektní v ortografii. Takže bysme měli například o mnoho větší šance, kdybysme psali žádosti o zaměstnání v naprosto korektní němčině. Snažil se nás naučit, jak se má jednat s nadřízenýma. A vždycky měl

v zásobě nějaký bezvadný průpovídky. Většinou to byly životní moudrosti z minulého století. Mohli jsme se tomu smát, většina žáků to taky dělala. Ale mně připadalo, že v nich bylo vždycky aspoň zrnko pravdy. Často jsem měla jiný názor než on, ale líbilo se mi na něm, že ještě pořád věděl, kde je nahoře a kde dole.

Většině žáků se třídní nijak zvlášť nelíbil. Nejspíš je unavoval. Šlo jim na nervy to jeho věčný moralizování. Skoro všichni na školu kašlali. Pár se jich snažilo, aby dostali dobrý závěrečný vysvědčení a podařilo se jim jako žákům základní školy sehnat místo v učení. Ty přece jen ještě dělali domácí úkoly a všechno, co jsme dostali uloženo. Ale přecházel si nějakou knížku nebo se zajímal o něco, co jsme uloženy neměli, to bylo taky nad jejich síly. Když se náš třídní nebo některý z těch mladých učitelů snažil závist diskuzi, tak všichni jen blbě zírali. Lidi v mé třídě neměli žádné plány do budoucna, úplně stejně jako já. A jaký má mít taky žák základní školy plány? Když bude mít štěstí, tak sežene nějaký učení a nemůže si vybírat, co by ho bavilo, musí vzít, co je.

Vsak taky bylo všem úplně jedno, co budou dělat. Buď se vyučej, nebo budou vydělávat jako nevyučený, anebo budou brát podporu. Platil názor: Hlady u nás nikdo neumře, ze základní školy žádnou šanci nemáme, tak co bysme se namáhali. Na některých lidech taky bylo vidět, že z nich budou kriminálníci, pár jich už teď chlastalo. A holky si s budoucností nedělaly vůbec žádné starosti. Byly přesvědčený, že se o ně tak jako tak bude starat nějaký chlap. A do té doby mohly jít někam prodávat, dělat u běžícího pásu nebo prostě zůstat doma.

Nebyli sice takoví všichni, ale přesně tahle nálada vládla ve škole. Dočista střízlivá, bez iluzí a absolutně žádný ideály. Mě to ale úplně ničilo. Představovala jsem si svůj život bez drog naprosto jinak.

Často jsem přemýšlela nad tím, proč jsou na tom vlastně mladý lidi tak mizerně. Nemají se vůbec na co těšit. V šestnácti

moped, v osmnácti auto, to je zkrátka samozřejmost. A když to tak není, tak se cejtěj méněcenný. Mně připadalo v mejch snech taky úplně samozřejmý, že nejdřív budu mít byt a auto.

Udržet se kvůli bytu nebo novému gauči jako moje matka, to k mejm snům nepatřilo.

Takový ideály měli naši rodiče. Snili o životě, ve kterém se dá něco nahrabat. Já, a myslím i většina ostatních mladejch lidí, jsme považovali těch pár materiálních věcí za nejzákladnější vybavení pro život. Ale pak musí přece ještě něco přijít. Něco, co by dalo životu smysl. A to nebylo pořád v dohledu. Několik lidí, ke kterým jsem patřila taky já, to pořád ještě hledali, to něco, co by jejich životu dalo smysl.

Když jsme ve škole mluvili o nacionálním socialismu, měla jsem dost rozporuplný pocity. Na jedny straně se mi zdvihal žaludek, když jsem si uvědomila, jakých strašnejch brutalit jsou lidi schopný. Na druhý straně mi připadalo dobrý, že dřív ještě bylo něco, čemu mohli lidi věřit. Tehdy ještě mladý lidi věděli, o co jde, a měli ideály.

Taky u nás na vesnici se mladý lidi snažili všemožným způsobem uniknout ze života, který jim dospělý nabízeli, protože je neuspokojoval, brutalita se dostala do naší malé vesnice. Radši rozdávat rány než je dostávat. Už před dvěma lety se u nás pár kluků a holek zbláznilo do pankáčského hnutí. Vždycky mě to úplně vyděsilo, když jsem viděla, jak lidi, který byli jinak docela dobrý, se dali k pankáčům. Protože těm jde přece jen o násilí. Už i ta jejich muzika je úplně bez fantazie a má jen šíleně brutální rytmus. Zнала jsem u nás docela dobře jednoho pankáče. Dalo se s ním dost slušně mluvit, dokud si nepropích tvář zapínacím špendlíkem a nezačal nosit zabiják. Schytlal to potom v místní hospodě.

Přerazili o naho dvě židle a vrazili mu rozbitou láhev do břicha. Skončil s tím ve špitále.

Nejhorší mi připadala surovost ve vztazích mezi klukama a holkama. Protože všichni žvanili o emancipaci. Myslím, že kluci se ještě nikdy nechovali tak hrubě k holkám jako dneska. Je to tím, že jsou vlastně pořád frustrovaný. Chtějí mít moc a úspěch, a když to nezískají, vynucují si to u ženskejch.

Měla jsem z těch kluků na diskotékách šílený strach. Asi protože jsem vypadala trochu jinak než ostatní, každou chvíli po mně někdo vyjel. A to jejich pískání na holky a kecy jako „Tak co, rozdáme si to?“ mi šlo snad ještě víc na nervy než naparování chlapů na baby-stopu. Když chlapi v Berlíně na člověka kejvaj z auta, tak se přitom aspoň usmívali, ale tyhle to neměli zapotřebí. Aspoň si to mysleli. Myslím, že většina zákazníků byla přátelštější, a dokonce něžnější než ty mladý vejťahové na diskotékách. Ty se chtěli s holkou vyspat bez jakýhokoliv přátelství, bez sebemenší něžnosti, a samozřejmě za to nechtěli nic platit.

Můj strach z kluků šel tak daleko, že se mě vůbec nikdo nesměl ani dotknout. Všechno to vošahávání na diskotékách mi připadalo děsně perverzní. Když šel kluk druhý večer s holkou, považoval automaticky za své právo, zejí může vošahávat. A holky jim to dovolily, ačkoli na to neměly třeba vůbec náladu. Jen proto, že se to tak dělalo. A taky proto, že měly strach, aby se na ně kluci nevykašlali a nerozkecali ostatním, že jsou frigidní kozy.

Já jsem to prostě nemohla. I když jsem měla nějakýho kluka hrozne ráda, hned jsem mu vysvětlila: „Nepokoušej se na mě vrhat. Nešáhej na mě. Počkej, až začnu sama.“ Ale v tom půl roce, co jsem byla pryč z Berlína, jsem nikdy nezačala, protože přátelství skončilo vždycky v okamžiku, kdy se ten kluk pokusil se mnou vyspat.

Hrály v tom samozřejmě roli účty, který jsem musela platit své minulosti. I když jsem si vždycky namlouvala, že prostituce se mě samotný vůbec netýká, že to prostě patří k závislosti na heroinu, byl tím můj vztah ke klukům poznamenanej. Podle toho, jak se kluci chovali, utvrzovali ve mně pocit, že mě chtějí zase jen využívat.

Pokusila jsem se vysvětlit holkám ze své třídy něco ze zkušeností, který jsem s mužskejma měla. Nemohla jsem jim samozřejmě přesně říct, o jaký zkušenosti jde. Jenomže to nikdy nevzaly. Byla jsem ve třídě něco jako teta Miluše a musela jsem pořád poslouchat jejich problémy s klukama a rozdávat rady, protože tušily, že mám skutečně víc zkušeností. Ale jakživo jim pořádně nedošlo, co jsem se jim snažila říct.

Většina holek žila jenom pro kluky. Bez protestů přijímaly celou tu brutalitu, která ve vztazích panovala. Když se třeba kluk vykašlal na holku a začal chodit s jinou, tak nebyly naštvány na toho kluka, ale na jeho novou přítelkyni. To byla pak „stará svině“, „poslední děvka“ a nevím co ještě. A většině se líbili právě ti nejbrutálnější kluci.

Pochopila jsem to hlavně na školním výletě. Jeli jsme do Falce. Docela blízko našeho ubytování byla diskotéka. Většina holek tam hnala hned první večer. Když se vrátily, básnily o bezvadnejch klucích s ještě bezvadnějšíma motorkama.

Kluci na motorkách byli zkrátka jedničky.

Taky jsem do ty diskotéky nakoukla a poměrně brzo odhadla, o co tam šlo. Přijížděli tam kluci z okolí na svých mopedech, motorkách i v autech, aby sbalili holky, který sem jezdějí na školní výlet. Snažila jsem se teda vysvětlit holkám z naší třídy, že ty kluci z diskotéky je jenom využívají, jenže ty má moudrosti nebraly vůbec vážně. Už hodinu před otevřením diskotéky stály všechny ženský před zrcadlem, malovaly se, česaly, a když byly konečně hotový, tak se až do odchodu na diskotéku pokud možno vůbec nehejbaly, aby jim nespad účes.

Před tím zrcadlem odkládaly své já a nasazovaly si masky, kterejma se chtěly zalíbit těm klukům na bezvadnejch motorkách. Štvalo mě to, když jsem se na ně koukala. Vzpomínala jsem, že jsem byla taky taková. Taky jsem se malovala a oblíkala, abych se líbila hašíškům a potom herákům.

Celej školní výlet se vlastně všechno točilo okolo těchhle hnusnejch vejtahů, přestože většina holek měla doma kluka, se kterým chodila. Elke, se kterou jsem spala na pokoji, první večer ještě napsala dopis svému příteli. Druhý večer šla na diskotéku a vrátila se úplně zničená. Řekla mi, že tam měla něco s jedním klukem. Jsem přesvědčená, že to udělala jen proto, aby ostatním holkám dokázala, jak o ni ty kluci stojí. Měla šíleně špatný svědomí kvůli svému příteli, a dokonce se rozbřečela. Začala sama sebe přesvědčovat, že se do toho motocyklovýho kluka zamilovala. Její přítel na vesnici ještě samozřejmě žádnou motorku neměl. Příští večer se ale vrátila zase úplně vyřízená a znovu řvala. Ten její nový kluk se jiný holky ze třídy zeptal: „Co je s ní, není náhodou frigidní?“

Pak tam byla ještě jiná holka, Rosi, a ta skončila ještě hůř. Učitelka ji nachytlala s jedním klukem v autě zrovna v nejlepším. Rosi byla tak opilá, že nemohla ani utýct. Ten kluk do ní lil jednu kolu s rumem za druhou.

Rosi byla ještě panna, takže ji to pěkně sebralo. Ostatní holky svolaly schůzi, aby se poradily, jak Rosi potrestat. Vůbec

nedávaly vinu tomu klukovi, kterej Rosi opil a pak ji víceméně znásilnil. Všechny vážně požadovaly, aby učitelé poslali Rosi domů. Byla jsem jediná proti. Holky byly hlavně děsně naštvány, protože učitelé vyhlásili naprostej zákaz diskoték. Chtěly si prostě dál užívat.

Štvalo mě, že mezi holkama nebyla vůbec žádná solidarita. Každý přátelství se rozpadlo, jak začalo jít o kluky. Bylo to vlastně úplně stejné jako u háčka, který vždycky znovu a znovu ničil přátelství mezi Babsi, Stellou a mnou.

Ačkoli jsem se toho všeho vlastně přímo nezúčastňovala, bylo mi z toho na blití. Poslední dva dny školního výletu jsem to už nevydržela. Od rána do večera jsem byla namazaná.

Přesto jsem byla rozhodnuta vypořádat se se světem takovým, jaký je. Už jsem nemyslela na útek. Bylo mi jasné, že by to byl zase jen útek k drogám. A čím dál víc jsem si uvědomovala, že drogy by mi už nepomohly. Věřila jsem, že musí bejt někde nějaký východisko. Ze se člověk nemusí úplně ztotožnit s touhle zasranou společností, a že může najít svoji cestu. Seznámila jsem se s jedním klukem, kterej mě děsně uklidňoval. Dalo se s ním o všem mluvit. Připadalo mi, že všemu rozumí. Uměl snít, ale na všechno znal taky praktický řešení. Taky nadával na společnost. Ale tvrdil, že je možný se z té společnosti „vykoupit“. Chtěl se stát obchodníkem, vydělat prachy a pak odejít do Kanady a koupit si tam srub. Kanada, to byl jeho velkej sen, tak jako Detleffův.

Chodil na gymnázium a přivedl mě k tomu, že jsem se začala víc učit. UVědomila jsem si, že i základní škola mi něco dává, když se učím sama pro sebe, a ne pro to směšný, bezcenný závěrečný vysvědčení. Děsně moc jsem četla. Bez výběru. Goethova Werthera a taky Werthera od východoněmeckýho spisovatele Plenzdorfa, Hermanna Hesse, a hlavně Ericha Fromma. Jeho kniha Umění milovat byla moje bible. Naučila jsem se celý stránky nazpaměť, jak jsem to četla pořád znovu a znovu. Některý pasáže jsem si taky opsala a pověsila si je nad postel. Tenhle bezvadnej chlap přesně věděl, o co jde. Kdyby se člověk držel toho, co píše, musel by mít život smysl. Jenomže je hrozně těžký žít podle těch pravidel, protože ostatní je neznaj. Ráda bych se zeptala Ericha Fromma, jak to dělá, aby moh žít v tomhle světě podle svých principů. V každým případě jsem si uvědomovala, že skutečnost není možný vždycky konfrontovat s jeho názory. Rozhodně by se tahle kniha měla probírat ve škole. O tom jsem byla přesvědčená. Ale v naší třídě jsem se o ní neodvážila mluvit, protože by si ze mě ostatní nejspíš dělali srandu. Několikrát jsem si vzala knihu do školy. Jednou jsem si z ní při hodině četla, protože jsem si myslela, že v ní najdu odpověď na otázku, o který se mluvilo při vyučování. Učitel si toho všimnul, podíval se na název a hned mi knihu sebral. Když jsem po hodině chtěla, aby mi ji vrátil, řekl: „Tak slečna čte při vyučování pornografii. Knižka se konfiskuje.“ Přesně tak to prohlásil. Jméno Fromm mu vůbec nic neřeklo. A název Umění milovat mu samozřejmě signalizoval pornografii. Co jinýho si taky moh ten frustrovanej chlap pod láskou představovat? Takže byl přesvědčen, že ta stará narkomanská prostitutka chce děti ve třídě kazit pornografií.

Druhej den mi knížku přines a řekl, že je v pořádku. Přesto mi zakázal nosit ji do školy kvůli tomu názvu. Byly ale věci, se kterejma jsem se vyrovnávala mnohem hůř než s touhle vlastně bezvýznamnou příhodou s Frommovou knihou. Měla jsem potíže s naším ředitelem. To byl taky úplně frustrovanej a zakomplexovanej chlap. Neměl absolutně žádnou autoritu, přestože byl ředitel. Snažil se to nahrazovat vyžadováním kázně a řvaním. Když jsme s ním měli první hodinu, tak jsme museli nejdřív zpívat a pak cvičit, abysme se prej probrali. U něj člověk dostal dobrou známku jen tehdy, když naprosto přesně opakoval jeho slova.

Měli jsme s ním taky hudební výchovu. Jednou nám chtěl udělat radost a rozhod se mluvit s náma o muzice, která nás zajímá. Začal tím, že pořád mluvil o „dnešní džezové hudbě“. Skutečně jsem nevěděla, co tím myslí. Připadalo mi, že snad má na mysli pop, a tak jsem mu řekla: „Co vlastně myslíte tou současnou džezovou hudbou? Pop a rock jsou přece něco absolutně jinýho než džez.“ Možná že jsem to řekla špatným tónem. Už zase jsem něco plácla bez rozmyšlení. V každým případě se ředitel okamžitě rozčílil. Šíleně na mě řval a vyhodil mě ze třídy.

Ještě ve dveřích jsem se pokusila o vysvětlení a řekla jsem: „Myslím, že jsme si špatně rozuměli.“ Zavolal mě zpátky, ale nakonec jsem stejně musela zůstat zbytek hodiny na chodbě. Celou dobu jsem se děsně snažila, abych se nesebrala a nesla rovnou domů. Příští hodinu si mě zavolal do ředitelny. Jen jsem byla ve dveřích, viděla jsem, že má v ruce nějaký spis. Když jsem stála před ním, poznala jsem svoje akta z Berlína. Listoval v nich a dělal, že je čte. Řek, že tady nejsem v Berlíně. Že jsem jenom host na jeho škole. Za daných podmínek mě prej může kdykoliv vyhodit. Tak ať se prej jako host chová.

To mě úplně vytočilo. Už jsem vůbec nechtěla chodit do školy. Vykolejila mě každá blbost. Nedokázala jsem se s tím vyrovnat. Nepřesvědčila jsem sama sebe, že si z toho idiota nemám nic dělat. Když se proti tobě neumí bránit ničím jiným než těma aktama, tak je vlastně slabší než ty, opakovala jsem si. Po týhle roztržce jsem se zase na všechno vykašlala. Do té doby jsem se pod vlivem svého přítele snažila o co nejlepší závěrečný vysvědčení a chtěla jsem jít na všeobecnou školu. Přestože jsem věděla, že pro žáka základní školy je děsně obtížný pokračovat ve studiu. Teď už jsem zase nechtěla o škole ani slyšet. Byla jsem si jistá, že to nedokážu. Sehnat všechny ty psychologický testy, zvláštní povolení ze školní rady a bůhvíco ještě, co k tomu bylo potřeba, když člověk nechtěl zůstat žákem základní školy. A já jsem věděla, že moje akta z Berlína budou všude, kam se hnu.

Měla jsem svého rozumnýho přítele a sprátelila jsem se postupně s některejma mladejma lidma ve vesnici, který se mi svým způsobem líbili. Byli úplně jiný než já, ale byli na tom v každým případě mnohem líp než ty z města. Ve vesnici drželi mladý lidi při sobě. Dokonce si zařídili vlastní malej klub. Nebyli mezi nima žádný vejťahové. Vládnu tam ještě vysloveně staromódní pořádek, i když se kluci taky někdy trochu napili. Většina z nich mě brala, i když jsem byla úplně jiná.

Jednu dobu jsem si myslela, že bych mohla bejt taková jako oni nebo jako můj přítel, ale dlouho mi to nevydrželo. A s přítelem všechno skončilo, když se se mnou konečně chtěl vyspat. Prostě jsem to nedokázala. Neuměla jsem si představit, že bych se měla milovat s někým jiným než s Detleffem. Pořád ještě jsem ho milovala. Hodně jsem na něho myslela, i když jsem si to zakazovala. Někdy jsem mu psala dopisy, který jsem chtěla poslat k Rolfovi, protože u něj

bydlel naposled, ale byla jsem dost rozumná na to, abych je tam neposlala.

Pak jsem se dověděla, že už zase sedí ve věznici a Stella taky. Hodně jsem na Detlefa a Stellu myslela.

Pak jsem zjistila, že v okolních vesnicích jsou mladí lidi, který mě přitahují víc než mí vrstevníci od nás. S těmahle lidma se dalo líp mluvit, svobodně se vykecat ze svých problémů. Uznávali mě a nemusela jsem mít strach, že se dovědí o mé minulosti. Dívali se na svět jako já. Nemusela jsem se leda nijak přetvářovat a přizpůsobovat. Lehko jsem se s nima naladila na stejnou vlnu. Přesto jsem se nejdřív bránila příliš častému styku s nima, protože všichni zkoušeli drogy.

Moje matka, teta a já jsme si myslely, že jsem přišla do kouta Západního Německa, kde není žádná droga. V každém případě žádná tvrdá droga. Když se psalo v novinách o heroinu, tak byla vždycky řeč buďto o Berlíně, nebo o Frankfurtu. A proto jsem si taky myslela: „Jseš tady široko daleko jediná bejvalá heracka.“

Víc jsem pochopila hned při svých prvních nákupních cestách s tetou. Na začátku roku 1978 jsme jeli nakupovat do Norderstadtu, jednoho nového sídliště nedaleko Hamburku. Jako vždycky jsem pozorovala lidi ve svém okolí, který vypadali trochu narkomansky, a typovala jsem si: tyhle si asi píchají, tyhle kouřej hašiš a tohle jsou nejspíš studenti, který jsou zvědaví na všechno. V Norderstadtu jsme šly do jednoho bistra na klobásu. Vedle u stolu sedělo několik kanaků. Za chvíli dva z nich vstali a šli si sednout jinam. Nevím proč, ale najednou jsem měla pocit, že jde o háčko. Věděla jsem, jak se chovají kanakové s háčkem. Přinutila jsem tetu, abysme šly pryč, ale nic jsem jí o svém podezření neřekla.

O sto metrů dál, před jedním obchodem s džínama, jsme vlytly rovnou na háčkovou plac Norderstedtu. Hned mi bylo jasné, že to jsou heráci. Připadalo mi, že se na mě všichni koukají, že ve mně všichni poznali bejvalou heracku. Úplně mě to vytočilo. Hrozně jsem se vyděsila, popadla jsem tetu za ruku a řekla jí, že musím okamžitě odtud. Taky jí to došlo a řekla: „Ale proč, vždyť s tím nemáš vůbec nic společného.“ Řekla jsem: „Přestaň, nemůžu se s tím ještě konfrontovat.“

To už bylo v době, kdy jsem nemyslela na zdrhnutí. Když jsem byla vážně přesvědčená, že už si nikdy s heroinem nezačnu. Měla jsem z toho úplnej šok, že mě poznali. Doma jsem ze sebe stáhla všechny své hadry a smyla šminky z obličejů. Kozáčky na vysokém podpatku jsem si už nikdy nenatáhla. Od toho dne jsem se snažila vypadat jako holky v mé třídě.

Ale v klubu jsem se pořád častěji scházela s lidma, který kouřili hašiš nebo polykali prášky. Taky jsem jednou vykourila dýmku a taky si šlehla. Dostala jsem se do senzační party. Většinou to byli učňové z okolních vsí. Všem to bezvadně myslelo. Nebyli tak děsně zabeđený jako všichni na základní škole. Skutečně přemýšleli. Když jsem s nima mluvila, něco mi to dávalo. Ale především v týchle partě nebyla absolutně žádná brutalita. Všechno násilí zůstávalo mimo. Panoval mezi nima totální mír.

Jednou jsem se v partě dost hloupě zeptala, proč vlastně musíme být věčně sjetý. Řekli mi, že je to blbá otázka. Jak jinak se má člověk zbavit toho svinstva, ve kterém musí být celý den?

Všichni v partě byli děsně frustrovaný v zaměstnání. Až na jednoho, ten byl v odborech a dělal mládežnickýho důvěrníka na svém závodě. Ten jedinej viděl nějaký smysl ve své práci. Bral se za práva ostatních mládežáků na závodě a to ho přesvědčovalo o tom, že není zbytečný. Taky si myslel, že by se naše společnost mohla změnit. Často nepotřeboval ani šluka, aby mu bylo dobře, a stačilo mu třeba jen pár loků červeného.

Všichni ostatní nenacházeli vůbec žádný smysl v tom, co dělali. Pořád jen mluvili o tom, že by bylo nejlepší vykašlat se na celý učení. Jenže nevěděli, co potom. Vraceli se z práce naštvaní a nespokojení. A když tak večer spolu seděli, tak třeba jeden z nich začal o tom, jak se pohádal s mistrem, a druhý mu řekl: „Nemůžeš s tím věčným kecáním o práci přestat?“ A když mezi náma začala kolovat dýmka, tak se jim podařilo na všechno zapomenout.

Byla jsem na tom vlastně líp než oni. Někdy mě to ve škole dokonce bavilo. Na druhý straně jsem ale byla v podobný situaci jako oni, protože jsem nevěděla, k čemu mi celý to učení a nerváky ve škole budou, když mě stejně nepustěj k maturitě a nevezmou na reálku. Bylo mi jasné, že jako bejvalá narkomanka ani s poměrně slušným vysvědčením nenajdu zaměstnání, který by mě bavilo.

To docela slušný vysvědčení jsem nakonec skutečně dostala. Ale místo v učení už ne. Nabídli mi jen pomocnou práci podle nějakýho zákona, kterej zakazoval, aby absolventi základních škol zůstali na ulici. Už skoro rok jsem si nepíchala. Ale vím moc dobře, že to bude trvat ještě pár let, než se toho zbavím nadobro. Momentálně nemám žádný velký problémy.

Když tak večer sedíme celá parta, pijeme víno a dýmka už několikrát opiše kruh, všechny naše denní problémy se rozplynou. Bavíme se o knihách, který jsme četli. Zabejváme se černou magií a parapsychologií a taky buddhismem. Hledáme zkrátka lidi, který uměj žít, a chceme se to od nich naučit. My sami v tom jedem nějak blbě.

Jedna holka z party je zdravotní sestra a jednou přinesla nějaký prášky. Po dlouhý době jsem se sjela váliem. Ale na tripu jsem nebyla, měla jsem strašnej strach z hororu. Ostatní se docela dobře sjeli elesdýčkem.

V našem malým městě není plac s tvrdejma drogama. Kdo je sjíždí, musí za nimi většinou do Hamburku. U nás není ani žádný dýler, kterej by prodával háčko. Takže tady tomu nikdo nemůže tak lehko propadnout jako v Západním Berlíně, Hamburku nebo Norderstadtu.

Ale kdo ho chce sehnat, tomu se to lehko podaří. Jsou některý, co mají styky. A někdy tady taky člověk narazí na dýlera, kterej má s sebou celej přenosnej krám s drogama. Když se ho zeptáte, jestli má něco na fetování, řekne: „Co bys chtěla? Válium, valeron, shit, LSD, koks nebo háčko?“

V naší partě všichni věděj, že si musej dát pozor, aby drogám nepropadli. To je v každým případě něco úplně jinýho než před třema čtyřma rokama v Gropiusstadtu.

Svoboda, kterou hledáme pomoci hašiše, je jiná než ta v Gropiusstadtu. Nepotřebujeme Sound, abysme se ohlušovali tou šíleně uřvanou muzikou. Lidi z naší party opovrhují reklamním pozlátkem Kurfürstendammu. Nenávidíme město.

Chceme být v přírodě. O víkendech křižujeme autama celý Šlesvicko-Holštýnsko a pak někde pěšky hledáme místo, kde bysme se cítili cool. Často se dostaneme třeba do bažin nebo na místa, kam ještě určitě nevskočila lidská noha. Nejlepší je to ale v našem vápenném dole. Uprostřed krajiny najednou obrovská díra. Skoro kilometr dlouhá, dvě stě metrů široká a dobře sto metrů hluboká, s příkřejma stěnami. Je tam báječný teplo a bezvětrí. Dole rostou kytky, jaký jsme ještě nikdy neviděli. Tečou tam neuvěřitelně čisté potoky. A po stěnách vodopády. Voda barví strmý stěny do rezava. Všude se povalují všelijaké úlomky, který vypadají úplně jako kosti nějakých pravěkých zvířat, třeba mamutů. Obrovský bagry a dopravníky, který dělají ve dne nesnesitelný randál, vypadají v sobotu, jako by tu takhle tiše stály už celý staletí. Vápno je celý obarvilo na bílo.

Jsme v tomhle senzačním údolí úplně sami. Od ostatního světa nás dělí strmý vápenný stěny. Zvenčí sem nedolehne jediný zvuk. Jsou slyšet jen vodopády.

Často si představujeme, jak by to bylo bezvadný, kdybysme mohli ten důl koupit, až tam zastavíme těžbu. Chtěli bysme si tam postavit řadový domky, založit obrovskou zahradu a měli bysme tam zvířata a všechno, co je potřeba k životu. A jedinou cestou, která vede ven z dolu, bysme vyhodili do vzduchu.

Stejně to nestojí za to vracet se nahoru.

Závěrem několik slov překladatelky

Christiane F. po dvaceti letech

Ten opuštěný lom, kde by žila se svými přáteli v lásce a míru, Christiana nikdy nenašla. Tak jako dřív i dnes žije víc ve světě snů a iluzí a také ve světě drog, bez kterých nedokáže překonávat problémy běžného života.

Její první láska, Detlef, se po odpykání trestu už patnáct let nedotkl heroinu, a dokonce přestal i kouřit. Žije se svou přítelkyní a řídí autobus pro postižené. Také Kuřátko Frank, kterého Christiana považovala za „odepsaného heráka“ žije dnes bez drog a živí se jako taxikář. I Stella se vzdala heroinu, vyměnila ho ale za alkohol. Christiana měla ze svých přátel zdánlivě nejnanežlivější cestu do světa bez drog. Když v roce 1979 vyšla knížka *My děti ze stanice ZOO*, napsaná podle jejího vyprávění, stala se rázem slavnou. Její noví známí, novináři Horst Rieck a Kai Hermann, jí pomohli sehnat učební místo v knihkupectví blízko Hamburku. Půl roku před závěrečnými zkouškami ale Christiana, jako už mnohokrát ve svém životě, nevydržela a ze školy utekla. Peníze, které dostala v den své plnoletosti za svou knihu, paradoxně způsobily, že se své závislosti na drogách nedokázala zbavit. Už si nemusela vydělávat jako zlodějka nebo prostitutka, mohla mít heroinu, kolik chtěla. Ani sny o prince na bílém koni se nechtějí plnit a její lásky ji opouštějí. Jen heroin zůstává. V roce 1985 ji zatkla policie s větší dávkou heroinu a byla odsouzena na deset měsíců nepodmíněně. Dnes, ve svých čtyřiceti letech, žije sama, někdy navštěvuje matku a sestru, většinu času ale prosedí před televizorem. Dívá se na jeden zamilovaný seriál za druhým a sní o životě, který neumí žít.

30. 10. 1995

Zuzana Soukupová

Nakladatelství OLDAG

Christiane F. *My děti ze stanice ZOO*

Z německého originálu *WIR KINDER VOM BAHNHOF ZOO*, vydaného nakladatelstvím *EIN STERN-BUCH*, přeložila Zuzana Soukupová.

Čtvrté upravené a doplněné vydání.

Obálku navrhl a zpracoval Zbyněk Janáček.

Vydalo nakladatelství OLDAG, Ostrava 1996,

jako svou 29. publikaci.

Vytiskly Těšínsko papírny, spol. s r.o.. Český Těšín. Doporučená cena 159,- Kč včetně DPH.

ISBN 80 - 85954 - 18 - 4